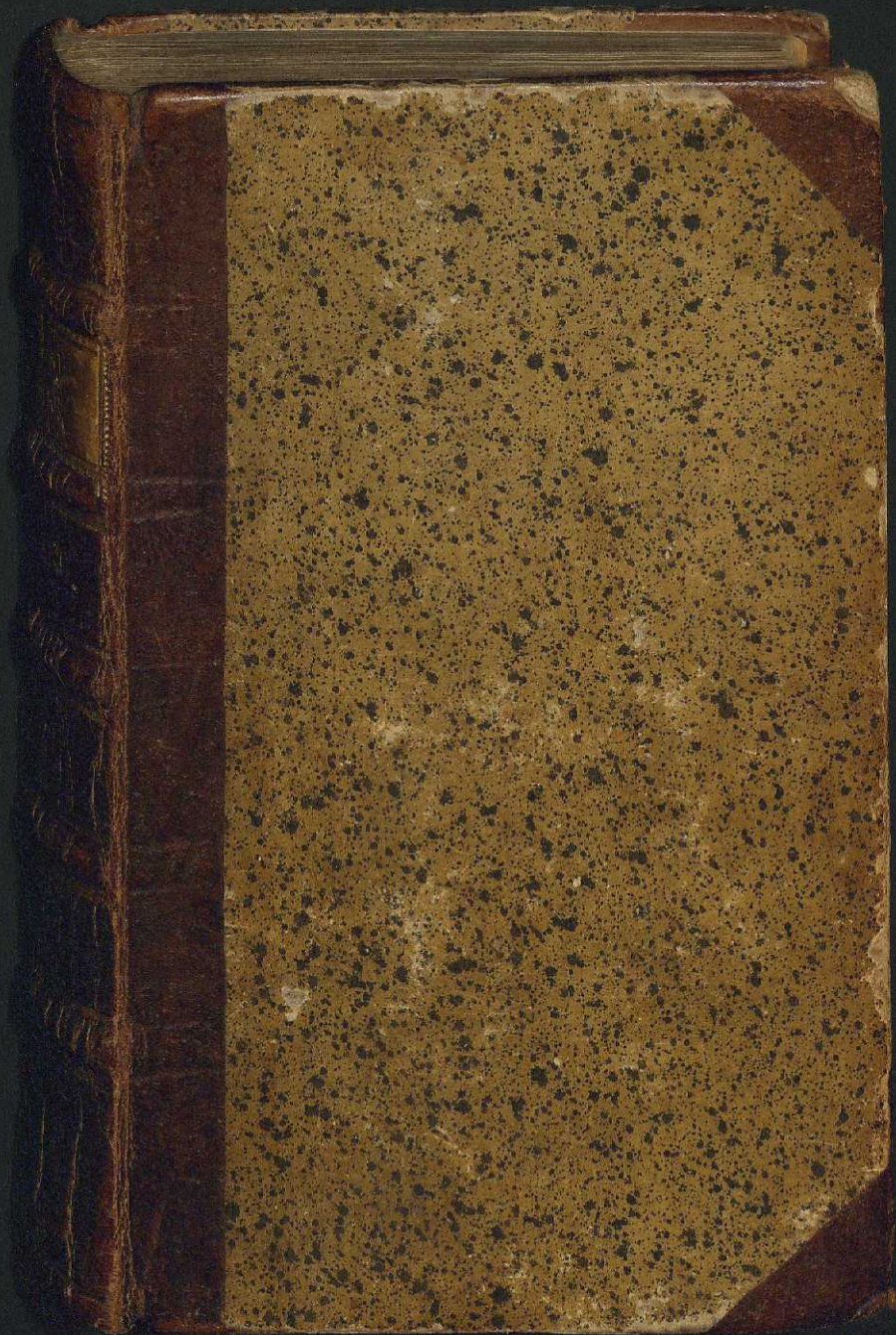

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Cy W. Edsberg

No. 3

ALBERT HALLBERGS
DONATION

TILL

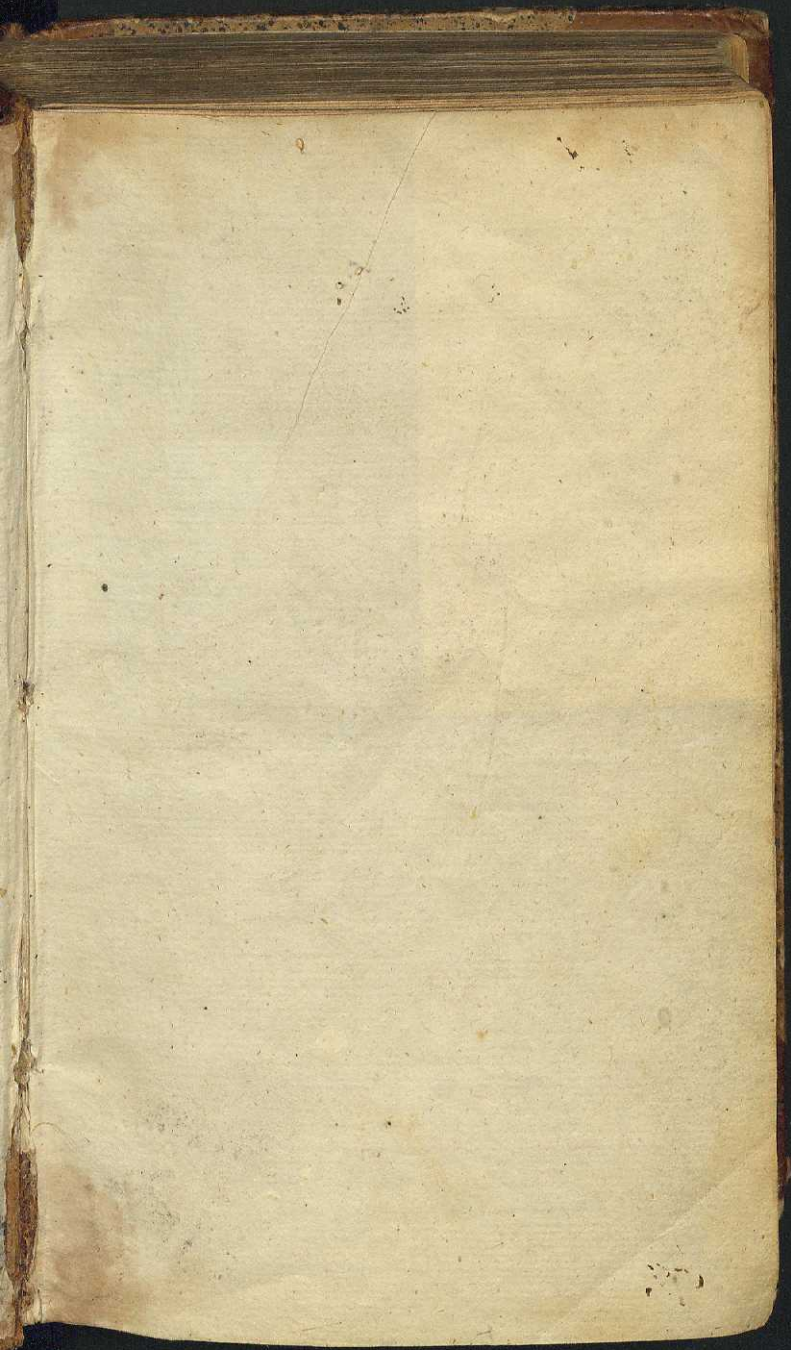
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK

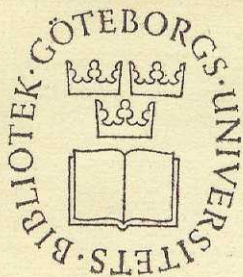
1937

69.

*sv. 40
1580*

[Signature]

Allmänna Sektionen

Litt.
Nylat.
Övers. Sv.

Gabriel Bodding sculpsit.

W. D. H. S. S.

Barclay, John

JOHANNIS
BARCLAJI
ARGENIS.

Bestående

af

Sem Böcker;

Ufrån Latinen

På

Svenska uttölkad.

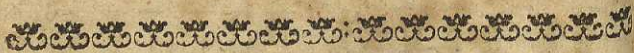
Samt

Besprodd med 8 vackra Kopparstycken.

STOCKHOLM,

Tryckt och utslagd uti Kongl. Antiqu. Arch.
Boktryckeriet, med Sal. JOH. L. HORRNS Enkas
egen Bekostnad, af CARL JOHANSSON RÖPKE,

Åhr 1741.

Min Läsare!

Någ skulle efter en alman wedertagen plågsed, införa här något, som kunde lända detta Wärfket til Loford, så fram det ei wore tilförene kunnigt uti hela den Lärda Werlden, med hwad liuslig smak, witter lek och lärdom det är samman skrifwit i sitt första Tungom. Hwad i sig sielf är berömligt och wittkräftwer en högre hand och qwickare snille til des ytterligare förädling, om det ei skal dunflas uti sitt förwt vndfångnilius.

Sälunda, min Läsare, tyckes det wara för denna gången nog, at allenast ådaga laggia de omskiften och öden som denna war ARGENTIS haft at igenomgå innan Hon hunnit aflåda sig sin förre klådnad, och pryndas uti ådel Swens Drägt, på sätt, som den nu wisar sig för dina ögon.

Företal.

Tre År äro nu snart förflutna, sedan min framledne Sal. Kiära Man, Kongl. Antiquitets Archivi Boktryckaren, JOH. LAUR. HORRN, tog sig före, at på sin egen Bekostnad låta uttolka denna wackra Boken på Swenska. Månge wittre och rönte Måns inrådande, som gierna sågo, at den wisshet här utinnan ligger, kunde med mindre omak inhämtas af Swenskar, bragte honom der til.

Således fullfölgdes detta ärendet med alfwär, och hade det twiswels utan långst för detta skolat ernå sin fullbordan, derest den ei förefommits af margfaldiga hinderspel, ibland hwilka det war det sorgeligaste, at bemålte min Sal. Kiära Man slöt sina dagar, då denne, utom åtskilliga andra wackra Böcker, hos honom lågo under Präfsen.

På sådant sätt lämnade Han det i des spåda Linda efter sig, at fullbordas af andra. Jag, som förmedelst

Företal.

Hans dödeliga fränfalle, är lämnad ut
ett bedröfweligt Unkio-Stånd, har nu
således fått tillfälle at fullborda, hwad
Han i Lifstiden påbegynt: Hwilket en
kannerligen består der uti, at jemte en
redig och tydlig Uttolkning, samt til
hörigt Register, Wärfket blifwit tilöft
med forta Summarier eller Innehål
öfwer hwarje Bok och Capitel.

Jag hoppas, at ett så oskyldigt fö
retagande, som haft både mycken olä
genhet, omak och omkostnad med sig,
lärer så mycket mindre misshaga Dig,
min Läsare, som det varit, och är min
synnerliga åtrå, at göra Dig, så wä
med detta, som flere nyttige Wärfks up
läggande, (der GUD så framdeles lifes
tiden förvunnar) ett önskeligit nöje
Med hwilken förhoppning jag binde
en trogen önskan, at tillika kunna win
na ett gunstigt omdöme, och at Du mi
länge lefwa i Sällhet förnögd!

HELENA HORRN

JO. BARCLAJUS.

Natus 28. January
1582.

Obit 12 Augusti
1627.

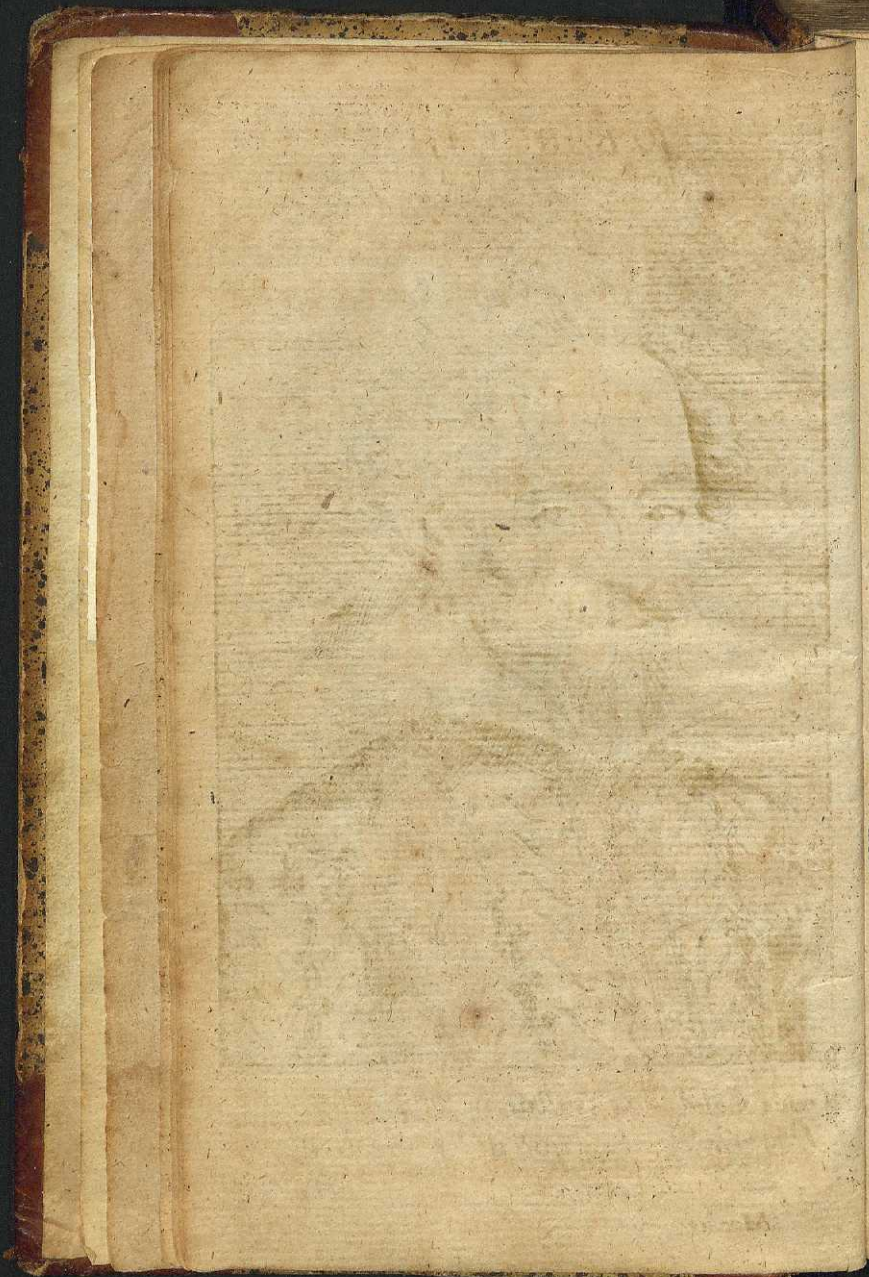

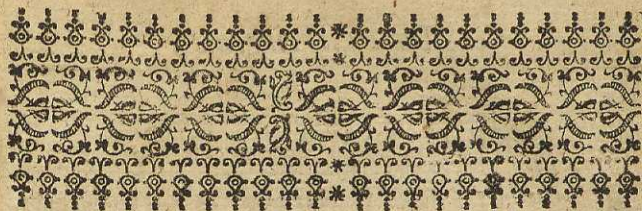
Gente Caledonius, Gallus natalibus hic est,
Pomam Romano qui docet ore loqui.

H. Golius.

D. du Montier pinxit.

W. B. ...

JOH. BARCLAJI ARGENIS

Summarier eller Innehåll

Af

Första Boken,

Och

Det I. Capitlet, pag. I.

En Yngling af angenäm Skapnad anländer på Stiepi til Siciliska Stranden, och lägger sig hel matt af Hastwets kastande, at hwila, men wäckes af Timoclea yr sönnen, och ansmodas, at, eho han wore, komma den tappra Poliarchus til hielp, hwilken på Skogen war öfwerfallen af Mördare. Poliarchus, som redan hade nederlagt och bortjagat Skålmarna, ansågs genast af denna främmande Ynglingen för en tapper Riddare, hwarpå de omfanna hwarannan, och med förvondran åskåda sin inbyrdes likhet. Timoclea gör et löfte, at låta författa bägge deras Ansikten på en Taffla, med några Verser in vnder, hwilken hon skulle skänka til den Eryciniska Veneris Tempel; och biuder dem til sin Gård, at hwila öfwer natten.

);(

Det

Det II. Capitlet, p. 8.

Timoclea får öfwer Bordet weta af den främmande Ynglingen, at han hade kommit från Africa, och hette Archombrotus. Hvilken åter, igenom Poliarchi omständeliga berättelse, förnimmer, hwadan röfweriet i Sicilien kom, och hwem Lycogenes wore.

Det III. Capitlet, p. 15.

Archombrotus talar widare med Poliarchus, nu om Argenis, nu om Lycogenis Uppror, och den Frid som skulle göras med honom, samt om Meleanders Wäner. När de sent in på natten slutat Talet, doch lågo hwar för sig sömnlöse och fulle med bekymmer, kommer Timoclea och berättar dem, at någon alman fähra wore å färde, emedan Eldar lyste på alla Backar i marken, och folket sortade i nästa Staden Pheintia: hvilket de öfwen märka wara i sanning, och affärda förbenskul en Dräng, at nogare höra derefter. Imedlertid förefaller ett Tal emellan Timoclea och desse unge Herrarna, om sådana Eldars betydelse, med mera; hvilket hon icke allenast å baga låger, utan och, sedan Talet, efter en och annan Discurs, inwändes på Lycogenes och hans otro, samt den swårighet som ett inbördes Krig med sig förer, framgier til dem de Verfer, som Nicopompus samman skrifwit öfwer Lycogenes, för det han åstundat både Meleanders Crona och Argenis Riktenskap.

Det IV. Capitlet, p. 22.

Söder detta, berättas dem af Timoclea Dräng, det Poliarchus eftersöktes, til at straffas såsom den det stämplat emot Republikven. Poliarchus darrar här

Summarier eller Innehåll.

härwid helt oskyldig, men Archombrotus låfvar honom all hielp i werldene. Frun begråter ock hans olycka, och ber honom gömma sig vndan i en fördolt Kula wid Elfwen af Floden Himara, til des bulret ginge öfwer. Poliarchus stiger i full rustning til Häst, och begifwer sig, tillika med sin Dräng Gelanor, til berörde Kula, då Timoclea och Archombrotus gå strax efter dit, genom en hemlig gång.

Det V. Capitlet, p. 29.

Timoclea och Archombrotus tala fins emellan på wägen, så wäl om Poliarchi olycka, som om flera stöcka ödes stückelser wid de Konglige Hofwen, tills de komma fram til en härlig Watten. Källa intet långt från Kulan Poliarchi nya Härbärke, den de ei utan sinnens rörelse betrakta.

Det VI. Capitlet, p. 34.

Poliarchus gömmes i Kulan. Archombrotus och Timoclea gå sin kos igen, och lämna honom allena. Gelanor rider helt förstånd til Konungens Lågre, och föregifwer her sin Herre wara omkommen i Floden Himara. Timonides berättar det Konungen. Arkidas får weta Sanningen, och låfvar at hemligen besöka honom i Kulan. Poliarchi föregifne Död och Siciliens Undergång begråtas af Konung Meleander och många andra.

Det VII. Capitlet, p. 44.

Argenis får weta om Poliarchi Död, kan icke trostas deröfwer, utan wil afhända sig Lifwet, men hindras af Selenissa.

Det VIII. Capitlet, p. 50.

SPrinsekan förspörjer sin Herr Faders ankomst, och fördoeljer sin sorg. Konungen berättar, huru Lycogenes, som war öfvertvunnen, hade nu anhållit om Frid, samt at Poliarchus hade dråpitt Tre af Lycogenis legater, hwarföre han varit nödsakad at slå efter honom, då det berättades, at han i ondans flykten kommit om Lifwet. Argenis dånar härmid, våres bort flut, och lägges til Sångs. Imedler tid ankommer Lycogenis skrifteliga begäran, Konungen wille möta honom i Palladis Tempel, at der skadästa Friden med Ed.

Det IX. Capitlet, p. 59.

GElanor låter förstå sin Herres Död för Timocleas Tjenstefolk. Archombrotus och Timoclea läsa förja med. Arsidas ledsagas til Poliarchus, och inråder honom at resa til Italien. Poliarchus tager afskied, och ber Arsidas, gifwa Prinsekan wid handen hans tillstånd.

Det X. Capitlet, p. 68.

Archombrotus och Arsidas discurera i Timocleas Trädgård om Siciliens olycka, som komme af den öförrätt Poliarchus ohemult libit.

Det XI. Capitlet, p. 75.

Snder denna måltro, bryta sig en hop wille Bänder med wåld in i Timocleas Gärd, gripa an Archombrotus för Poliarchus, men öfvertalas af Arsi-

Summarier eller Innehåll.

Arctidas, så at de allenast höllo Archombrotus och Timoclea vti säkert förvar in i huset.

Det XII. Capitlet, p. 82.

Så Ratten, emedan de fulla Bøndren säfde, går Arctidas åstad, och berättar för Poliarchus, hvad som var å färde, samt råder honom at förklåba sig. Sedan bådar han Argenis och Selenilla at Poliarchus lesde och mådde väl. Archombrotus föres af Bøndren såsom en arrestant til Konungen, hvilkten han förbehåller denna sin oförrätt med ett ädelmodigt Tal.

Det XIII. Capitlet, p. 87.

Meleander betygar Archombrotus all Kongl. ynnest, och ursäktar denne Bøndernas willfarelse. Imidlertid kommer ett Nyckte til Argenis, at den rätta Poliarchus blifwit grepen i Kulan af en hoy andra Bønder, och fördes til Slottet. Heracleon, som i galenskap gifwit sig vt för Poliarchus, ledes til Konungen, och beder om nåd, ty han wore den sammis som Bøndren sökte efter. Konungen leer åt honom, och beklagar hans sinnens swaghet.

Det XIV. Capitlet, p. 94.

Phantasia beskriwes af Philippus Konungens Lif Medicus. Heracleon slipper lös och fri. Lycogenis ankomst berättas, hwarpå Timonides sändes at ledsaga honom til Konungen och Prinsessan, af hwilka han blir nådigt emottagen. Eurymedes biuder Lycogenes och de förnämsta af hans folk, jemte några Konungens wänner, den dagen til Middags- Måltid.

Det

Det XV. Capitlet, p. 99.

Lycogenes, Dunalbius, Anaximander och Nicopompus hålla öfver Måltiden en ditskurs om Urs och Wal-Konungar, samt om åtskillnaden emellan successiön til ett Kongsligit och Prästerligt ämbete.

Det XVI. Capitlet, p. 114.

Arsidas för Bref til Poliarchus från Argenis, och afsfårdar Gelanor til sin Fru med skriftelig begäran, det hon wille strax låta rusta ut ett Skiep, at stå honom tiktreds om fyra dagar. Inmedertid ledsagar han Poliarchum förklådd til Palladis Tempel, och gör Prinzeßan funnig derom.

Det XVII. Capitlet, p. 123.

Srinzeßan tager afskied af Poliarchus i Templet efter slutn Gudstienst. Arsidas får orláf at resa bort: Följer Poliarchus ut wägen, och går til Argenis, hwarifrån han åter med vndsångna befallningar kommer tillbaka igen. Sedan Argenis af olideligit misstynske til friden, som skulle slutas emellan hennes Herr Fader och Lycogenes, hade nu efter en yppdickstad Spådom och Kranckhet, blifwit buren ut til Slottet, går Fribs-Fördraget an med behöriga Ceremonier. Konungen låter härpå anställa ett kostsamt Gåstebud, och dagen derefter allehanda Comædier och SkådeSpel. Argenis, när hon sät iweta, genom Bref, at Poliarchus och Arsidas lyckeligen framkommit til Italien, blir frisk och inställer sig med på Theatren.

Summarier eller Innehåll.

JOH. BARCLAJI ARGENIS Summarier
eller Innehåll

af

Andra Boken,

och

Det I. Capitlet, p. 138.

Lycogenes, sedan han förnummit, at Poliarchus ännu
lesde, utsprider ibland de sina, det Meleander hade
brutit sin Ed och Lofwen, och söker häraf anled-
ning til nytt Krig. Konungen rådgior allena med
sin Dotter, antingen han med list eller yppenbart krig
skulle öfverfalla sina ovänner, eller fly med henne
och de Kongsliga Häfvor til Africa; doch wille han
imedlertid flyttia til den befästade Staden Epeircte,
der de kunde leswa tryggare. Argenis tycker wäl om
detta Talet, och reder sig til flyttningen. Selenissa
biuder til at sättia Timoclea i onåd hos Konungen
och Prinzeßan.

Det II. Capitlet, p. 145.

Argenis ledsagas af Ibburranes til Epeircte. Konung
Meleander reser strax efter, men råkar, wid det han
reser, i Lifsfähra uti en Eid, doch räddas igenom
Archombroti manlighet, och anländer ändteligen til
Epeircte, då han fågnas af sina förenämsta Herrar
och Wänner, och rådförer sig med dem emot Lycoge-
nes och hans förrådiska partie; hwar å följa häröf-
wer deras särskilte tankar och utlätelser.

Det III. Capitlet, p. 152.

Archombrotus roar sig allena om aftenen i Kong's Trä-
gården med åtskilliga tankar om Poliarchus och Arge-
nis, och ynderstår af en och annan omständighet des-
sas hemliga förtroende. Lycogenes skynar, at, me-
delst allehanda illgrep och de mutade Offer, Präster-
nas

Job. Barclaji Argenis

nas tilhielp, så de förnämsta i Sicilien på sin siba
hvilken swaghet beskrifwes af en Poët med Verler.
Konungen förnimmer den hemliga öfwerenskommelse
sen emellan Lycogenes och de Hyperephanier, om hvil
ka Archombrotus och Ibburranes hafwa fins emellan
en wiblöftig discurs, huru deras widsteppelse och
yppror skulle kunna förekommas igenom tienliga me
del.

Det IV. Capitlet, p. 165.

Lycogenes sätter ut en wiß dag at wärkställa sina stämp
lingar. Meleander och Argenis åter besluta, at försö
na Poliarchus, som war i Italien, med ett kosteligit
Armband, på det han måtte komma til Epeirte. Eri
stenes förgiftar Bandet, och Lycogenes warnar Poliarch
chus dersöre med ett falskt Bref, Timonides öwitter
ligen, hvilken nu affärdas til Poliarchus med det förg
giftade Bandet.

Det V. Capitlet, p. 179.

Meleander befäller Lycogenes och Oloodemus komma til
Hofwet. Oloodemus kommer, men Lycogenes br
säcktar sitt yreblifswande med en yppdictad Slutdom.
Oloodemus och Erikstnes kastas i fångelse. Melean
der gifwer Ibburranes och Dunalbius detta wid hars
den, och wisar dem en om honom skrefsen Smådes
Skrift. Timonides ser, wid det han reser, at ett
Skiep dränkes i Hafwet af Stormen, och märker
Poliarchus wara derpå; och som han tänkte honom
blifwit förgången, ty begifwer han sig tillika med
Arkidas åter til Epeirte igen.

Det VI. Capitlet, d. 191.

När de nu komma til Hofwet, råka de der Gelanor, Po
liarchi Kammar-Tjenare, hvilken berättar för dem
om sin Herres öfwentyr på Hafwet och med Sidor
wären; samt at han tänkt resa til Drottningen i Mau
ritanien, och wid det tilfället bekommit Lycogenia
Bref, hwaruti mycket stod om Meleanders fiendskap
emot

Summarier eller Innehåll.

emot honom; och at han (Gelanor) war kommen til Hofwet, at på Poliarchi wågnar lemna Meleander Brefwet, och granneligen utleta Sanningen.

Det VII. Capitlet, p. 203.

Poliarchus kommer lyckeligen fram til Africa och Lixa (Hufwud - Staden i Mauritanien), får Audience hos Drottningen, och säger sitt ärende, hwilket upväcker en stor glädie, så at han blifwer stäteligen fågnad.

Det VIII. Capitlet, p. 211.

Poliarchus sänder Gelanor återigen til Sicilien med Bref åt Argenis, och utfäster sig wilja afbida hans återkomst i Clupea, (en Siöstad i Africa). Inmedlertid komma några Mauritaniske Herrar at uppvackta honom, hwilke icke allenast förebriaga mycket om Drottningens tilstånd, wiljandes äfwen weta, hwem och hwar dan han wore, utan ock, efter Uftron. Måltiden presentera honom på hennes wågnar allehanda dyrbara Gåfwor, af hwilka han allenast behåller en med smaragd innesattad ring. Strax här på siuknar han nid i en häftig feber. Gelanor kommer til Sicilien, berest han i Apollinis Tempel träffar i Tal med Prästen Antenorius, des Wån Nicopompus och Hieroleander, Argenis Secreterare, om Argenis och Poliarchi tilstånd, des qwarlätenskap, och Hündans Aldins Död, hvars Graffskrift Hieroleander upprepar; här til kommer ock en patriotisk förifrån öfwer Siciliens affall, Eristhenis och Oloodemi otrohet, samt Lycogenis Wapensrustning.

Det IX. Capitlet, p. 222.

Nicopompus tager emot Antenorii Fårdom med ett förnyttigt Swar, då han fabelwis och på poetiskt sätt uttrar sina sanekar om Siciliens tilstånd.

Det X. Capitlet , p. 225.

Hieroleander refer med Gelanor til Epeiræte , och berättar Argenis Apollinis antydhan , Offrens bestaffens och Gelanors ankomst til Hofwet , hwaröfwer Prinsessen besat sig högeligen sågnar. Imedlertid framföras Gelanor til Konungen genom Eurymedes , och han öfwerlämnar honom Lycogenis Bref jemte försäkran om Poliarchi vprickthet. Sedan lämnar han det andra Brefwet åt Argenis. Konungen bekymras öfwer Post-Tidningarna. Aristidas och Timonides göra berättelse öfwer sin Resa och Poliarchi Stepsbrott , samt framgifsna Uembandet , som finnes vara förgiftadt. Erithenes och Oloodemus , som förgiftat Bandet , blifwa dödade genom förgift , och ihugkomne med åtskillige Verser. Lycogenes , då han förnimmer Eurymedes komma med några Soldater från Konungen at gripa honom , rustar sig och träffar med dem tillsammans , då han , efter sin förmerliga Seger , förer sig op såsom en Konung , och bedrager Sicilien på nytt. Meleander mönstrar sin Armé

Det XI. Capitlet , p. 240.

Så Stiern : klot Chaldee kallas genom Archombrot fram til Konungen , hwilken skulle i anledning af Stiernors Inluentier , såja honom Gudarnas bestämning om hans lycka och öden. Nicopompus håller med denna Assyriern ett widlyftigt och skarpt ordastycke , då en Poët gör saken klar med en kort Beskrifning.

Det XII. Capitlet , p. 257.

Så Nämlingen bortwises höstigen med en ansenlig skänkning Meleander betractar sin Krigs-Macht , och lågrar sig emot Lycogenes. Lycogenes belägrar Catania och Erichna. Prinsekan tänker imedlertid på Poliarchus

Archom

Summarier eller Innehåll.

Archombrotus sätter Poliarchus i ogunst hos Konungen. Gelanor märker det, och affskedas utan något skänck eller wänlighets-tekn. Argenis uttyder allt til det bästa, och lämnar åt Gelanor Bref til Poliarchus. Enna öfverwinnes. Radiobanes, Konungen af Sardinien, kommer med en mächtig Flotta, och tillsätter Meleander, trohet och handräckning igenom Härhol- den.

Det XIII. Capitlet, p. 267.

Meleander far på sin Jacht til Radiobanes med hela Stadsens innerliga fågnad. Lycogenes öpmuntrar sina til tapperhet. Radiobanes, sedan han på det wänligaste fågnat Meleander, följer han honom med stor pomp op til Slottet. Archombrotus besvärar sig häröfver i sitt sinne. Konungarne hålla Krigs-Råd med sina förnämsta Herrar, och riba sedan til Lovget, at bese och öpmuntra Soldaterna.

Det XIV. Capitlet, p. 277.

Lycogenes förmanar sin försagda Armée til hopp och mod, och inrättar en Slacht-ordning; förbittrar sig öfver det, at några affallit från honom til Konungen igen, och gier hwar en lof at gå bort som wille. Härpå komma en stor hop manskap til Meleander igen, til Konungarnes största fågnad.

Det XV. Capitlet, p. 285.

Höber Meleandri Tält hittas öwanligen stora menniskio- den, som förmenes wara någons afleswor i de Cy- elopers släckt. Dessa ben gifwa tilfälle, icke allenast
at

Job. Barclaji Argenis

at Spåmännerna at vittydhat för ett godt tekn, vter
och leda bägge Konungarna iz i en långsam discur
om Cycloperne. Carana befrias ifrån belägringen
Meleander beskriwer för Radiobanes öfver Afrikan
Måltiden Berget Atna, föredrager åtskilliga Märck
wårdigheter vter de Siciliska Handlingar, och berö
tar många lustiga fabler in på Matten, då ett fö
sträckeligt buller och skrik förorsakar helt andra
relser i Lågret.

JOH. BARCLAJI ARGENIS *Summarie*
eller Innehåll

af

Tredie Boken,

Och

Det I. Capitlet, p. 294.

Lycogenes delar sin Armés vti tvänne delar, och öfver
faller Konungarnas Läger om nattetid. En str
Strid går an, då Lycogenes ändteligen måste fö
tia lifvet til efter ett hårdt naptag med Archamb
tus.

Det II. Capitlet, p. 303.

Lycogenis Hustru förvaras. Fienden flyr och efter
gas. Menocritus blifver fången. Meleander erha
ler således Seger, och tackar Radiobanes för god
sättning. Argenis påkas i Lågret af allom för Si
liens Arftagare.

Summarier eller Innehåll.

Det III. Capitlet, p. 313.

Sedan de Slagnas Lik nu woro med wanliga Ceremonier brände, reser Konungen med triumph och stor pomp til Staden, låter sätta Menocritus och Anaximander i hächtelse, och begifwer sig efter slutet gudstienst til Slottet. Radirobanes, Archombrotus och Argenis betungas hwar för sig af tryckande omsorger.

Det IV. Capitlet, p. 326.

Rönungen rådgior med Cleobulus, at antasta några upproriska Städer.

Det V. Capitlet, p. 343.

Radirobanes, Archombrotus och Argenis, jemte många af de yppersta ombudsmän spisa hos Konungen. Radirobanes talar hemligen åt Meleander om Trolåfning med Argenis, hwarpå de följas åt til Ståde-Platsen, dit äfwen Prinzeßan kommer, och märker Friarens tankar med misnöje. Radirobanes rådgior fördenkul här om med Selenissa.

Det VI. Capitlet, p. 356.

De affällige Städer sända Legater til Konungen, och blifwa nådigt hörde. Hwaruppå Meleander håller med Cleobulus ett wigtigt Tal.

Det VII. Capitlet, p. 368.

Radirobanes talar i förtroende med Selenissa om Argenis.

Det VIII. Capitlet, p. 375.

Selenissa föredrager Radirobanes Poliarchi bekantskap med Prinzeßan, samt huru han i begynnelsen gifwit sig ut för ett Fruentimber, och låtit kalla sig Theocrine.

Det IX. Capitlet, p. 395.

Argenis märker Selenissas falskhet, och wil intet mera förtro henne sina hemligheter.

Det X. Capitlet, p. 405.

Poliarchus kommer til Sicilien, förnimmer des tillstånd af Arkidas och en Krögare; låter anmäla sig hos Argenis, och logerar lönligen i Nicopompi Hus.

Det XI. Capitlet, p. 415.

Dunalbins, Antenor, Nicopompus och Hieroleander förmas öfwer det, at Sicilien skulle tillskrifwa Radiobanes Segren, och föra fram några Döm, som en Poesi af gudlös qwickhet til dennas beröm sammanfattat. Poliarchus tycker intet illa derom. Selenissa och Argenis spitsa sig at få tala med Radiobanes och Poliarchus hwarannan öwitterligen.

Det XII. Capitlet, p. 423.

Poliarchus kommer i en öfswelst stund til sin Argenis, och de med Tårar yppenbara hwarannan deras tillstånd och rådgöra om framgången af deras öfsät. Strax derpå tager han afsked, och begifwer sig om Afstigning til Hafsstranden.

Det XIII. Capitlet, p. 433.

Selenissa berättar för Radiobanes i Trädgården mera om Poliarchus eller Theocrine.

Det XIV. Capitlet, p. 448.

Berättelsen om Poliarcho continueres.

Summarier eller Innehåll.

Det XV. Capitlet, p. 460.

Radirobanes följer Selenissa til Argenis, då Frun på wägen sluter sitt Täl om Poliarchus, och försäkrar Konungen, at Archombrotus icke stod i gunst hos Prinzeßan, utan at hon, om icke på annat sätt, med wäld kunde blifwa hans, sedan Poliarchus wore af daga tagen. Radirobanes ser sig icke kunna winna Prinzeßans sinne med eget inställande, påckar fördenkul på Gistermål hos Meleander. Men som Konungen icke kan öfvertala sin Dotter här til, så beslagar sig Friaren deröfwer i ett höfligt Bref til Selenissa, och biuder, efter hennes inrådande, Konungen och Prinzeßan til ett på hennes Födelse: Dag anstält Skåde: Spel, i mening och upfat, at då med wäld eller list föra bort de Kongliga Personerne.

Det XVI. Capitlet, p. 473.

STracusanerne föredraga Konungen sina underdåniga besgar genom Ibburranes.

Det XVII. Capitlet, p. 485.

Cleobulo anbefalles at skrifteligen resolvera på Sollicitanternes begär. Skåde:Spelet går an, hwartil Konungen och Prinzeßan inställa sig.

Det XVIII. Capitlet, p. 493.

Sedan Skåde: Spelet war slutit, biudas de til Måltids i Radirobanis Tält, och sedan på Skeppet, då de kunde i hast bortföras. Archombrotus märker besdrägeriet, och besätter oförmärkt Tältet med Wackber de wore inne.

Det XIX. Capitlet, p. 501.

Meleander understår denna Stämpling, och giör sin Dotter kunnig härom, hwilken giör sig suuk och bär

res op til Slottet, Meleander følger strax efter
omgifwen på alla sidor med sina egna.

JOH. BARCLAJI ARGENIS *Summarium*
eller Innehåll

af

Fjerde Boken,

Och

Det I. Capitlet, p. 509.

Radirobanes blir rasande öfver denna listiga anläg-
nings olyckeliga aflopp, och sänder ett försmäd-
ligt Bref til Meleander, hwilken för detta
omtänkt, huru Radirobanes åter måtte försonas, och
raisonnerar härom med Archombrotus och Eurymedes

Det II. Capitlet, p. 518.

Meleander ser sig och Argenis åhra rödas i Brestro-
men finner sin Dotters oskyldighet. Selenilla mis-
tänkes för otro, kallas fram til Konungen, enskild
lar sin ensaldighet, och prisar Argenis yppförande.
Strax derpå går hon i sin Cammare, och håller
för sig sielf et ångerfult och förtwislat Tal.

Det III. Capitlet, p. 528.

Sruen skrifwer ett Bref til Konungen och Prinsessan
och tager sedan listwet af sig, begrafwes utan Stäm-
dock ihogkommes med ett minnesmärke. Radiroba-
nis Hårhold affårdes. Meleander rustar sig til strid
Radirobanes seglar bort med sin Flotta, då Nicopom

Summarier eller Innehåll.

pus önskar honom åt väder och vind med några Verser.

Det IV. Capitlet, p. 541.

EUrymedes och Dunalbius hålla i Konungens närvaro ett långt Tal om de Siciliska Tropparnes förstärkning.

Det V. Capitlet, p. 557.

MEleander faller på de tankar at gifva bort sin Argenis, och förhåller henne det. Sedan gör han sig vunderättad om Archombroti härkomst, och lästvar henne bort åt honom.

Det VI. Capitlet, p. 568.

Rintsekan beklagar detta sitt öde, och sticker hemligen Bref til sin Poliarchus med Aridas.

Det VII. Capitlet, p. 577.

Aridas kommer fram til Antium, derest han beser Gudinnan Euekas orgamla Tempel, gör sin ärebetygelse in för Gudinnan, och hafwer med Prästen ett widlyftigt Tal om ödet.

Det VIII. Capitlet, p. 587.

Aridas blifwer fången på de Ligustiska Hafswikar af främmande Sjöfolk, af hwilkas Ammiral (Gobryas) han sernummer stor höfslighet, och berättar honom om Siciliens tilstånd, med mera.

Det IX. Capitlet , p. 593.

GObryas berättar för Arfidas om Galliens tilstånd , samt om
Poliarchi Witt och Person.

Det X. Capitlet , p. 601.

Det continueras om Poliarchus , samt om Druiderna
Släkt och myndighet i Gallien.

Det XI. Capitlet , p. 628.

GObryas talar än widare om Poliarchus.

Det XII. Capitlet , p. 636.

Här fullföljes Talet om samma Anne.

Det XIII. Capitlet , p. 644.

Nu om Aktoristes eller Poliarchus.

Det XIV. Capitlet , p. 657.

M Poliarchi Resa til Drottningen af Mauritanien.

Det XV. Capitlet , p. 667.

RAdirobanes tillsäger Drottning Hyanisbe af Mauritanien
Krig , hwilken strax skrifer efter sin Son Archon
brotus.

Summarier eller Innehåll.

Det XVI. Capitlet, p. 677.

SMedlertid emottages Poliarchus af Drottningen som en Konglig Person anstod, och sätter sig i sinnet at fäcka emot Radiobanes.

Det XVII. Capitlet, p. 686.

Poliarchus håller ett långt Tak om Krigets tillrustning.

Det XVIII. Capitlet, p. 707.

Radiobanes anländer med Skieps Flottan, och skickar sig til Strids. Poliarchus rustar sig emot honom. Striden går an: Krigshävarne skiljas åt, då Radiobanes råkar i stor farlighet, men kommer åter til rätta igen.

Det XIX. Capitlet, p. 722.

Sitalces, en af de Sarder, sändes at med småde-ord och förbannelser öfverfalla Fienden och mördas af dem, på det hans blods förbannelse skulle komma öfver dem, och de skulle således öfverlämna Sarderna Cægren, men förgåfves.

Det XX. Capitlet, p. 736.

Man rustar sig å nyo til strids, då Radiobanes, under enwiges kamp med Poliarchus, måste sätta Lifwet til.

JOH. BARCLAJI ARGENIS *Summarium*
eller Innehåll

Af

Femte Boken,

Och

Det I. Capitlet, p. 745.

Riget slutas. Poliarchus triumpherar, och stiftar
nid af Sår som han fått i Striden, men blifver
åter til allas fågnad, frisk igen.

Det II. Capitlet, p. 769.

Gobryas och Ardidas hyppa isför hwarannan deras å
der. Archombrotus göres resefärdig, at med
wäldig Flotta resa til Mauritanien.

Det III. Capitlet, p. 781.

Timonides förordnas at följa med Archombrotus, som
Legat, til Drottningen af Mauritanien.

Det IV. Capitlet, p. 792.

Archombrotus reser. Gobryas fastar Antar wid Syrak
sa, och får audience hos Konungen. Skänker
Prinsekan ett stycke Purpur, och förehåller hem
Konung Poliarchi tillstånd. Fågnas på det håll
och annodas at blifwa qwar wid de Siciliska Str
der til Dns. förswar.

Summarier eller Innehåll.

Det V. Capitlet, p. 811.

ARkidas sutfnar i Africa hos Landsherren Juba, och bes
ställes af en sin Lego Gåse.

Det VI. Capitlet, p. 822.

ARkidas kommer sig litet före, då han i sin Ficksäck letar
efter Pringefans Brev, i tanka at sända det strax för
sig til Poliarchus, men finner det vara bortstulit af
Lego Gåsen Phorbis, hwilken imedlertid skynbar sig
til Poliarchus, och lefwererar honom Brevwet, samt
narrar sig medelst lögn til 5 Talenter, och rymmer sin
fog.

Det VII. Capitlet, p. 836.

ARkidas kommer til Poliarchus, och får höra det Brevwet
riktigt kommit honom tilhanda, då de talas wid, så
wål om Pringefans och Siciliens samt deras egit til-
stånd, som om Phorbis lögn och Skälmsstycke.

Det VIII. Capitlet, p. 843.

ARchombrotus anländer til Mauritanien, och emottages
med Konglig Ståt af sin Moder, Drottningen Hy-
anibe, hwilken gifwer honom wid handen sitt Rikes
tillstånd, och ledsagar honom til Konung Poliarchus,
som ännu låg sjuk af Sår, då de wid första åskådane
det satta til hwarannan ett dödeligit hat, hwilket
Drottningen märker, och tiltalar först sin Son dere-
viii.

Det IX. Capitlet, p. 853.

Poliarchus wil resa bort, men öfwertalas omfider Drottningen at blifwa qwar, hwilken äfwen antyder all flit at försona dessa oeniga Furstar.

Det X. Capitlet, p. 872.

Så Resan stutes up för Poliarchi på nytt tiltagad Siukdom skal, hwarföre bägge Konungarne få fört Bref med Bocchus och Artidas til Meleander Argenis. Inmellertid underkufwar Archombrotus Sardinien.

Det XI. Capitlet, p. 888.

Poliarchus får igen sin gamla Foster-Fader Aneroëstus hwilken tilföre varit en mächtig Konung, men wid sebermera drifwen til Sardinien, hwarest han såsom Präst uppehållit wid Jovis Tempel, och för Archombrotus derifrån.

Det XII. Capitlet, p. 905.

Poliarchus wil at Aneroëstus skal Kongsligen prydas, denne aflår det med ett långt och hårligit Tal.

Det XIII. Capitlet, p. 921.

Drottningen Hyanisbe öfwerlämnar sin Son Archombrotus ett Bref til Meleander, då Sidresan anställer af bägge Furstarne på en dag. Artidas och Bocchus

Summarier eller Innehåll.

woro först framkomne med Brevven. I medlertid hade Ryktet kommit til Konungen och Argenis om Poliarchi Tapperhet wid det Mauritaniska Kriget, som förorsakade hos dem både förvndran och håpenhet.

Det XIV. Capitlet, p. 931.

ARtidas kommer från Africa med wisare tidning och berättelse om Poliarchi ankomst, som upväcker hos honom stort bekymmer, så at han förfrågar sig här om hos Gobrya, sina förnämsta Råd, och Prinsessan, då Gelanor och Micipsa, Konung Poliarchi och Archombroti legater ankomma til Hofwet, och efter vndfångnen audience antyda deras Konungars ankomst och wänskap; hwarvppå Hofwet utziras med allkhand Kongliga prydnader, til dessa nykomne Konungarnes ähra.

Det XV. Capitlet, p. 945.

Konungarne tråda tillika med Konglig Ståt in uti det Kongliga Palatset, och efter aflagd hälsning öfwerslämna Konung Meleander Hyanisbes Brev, hwaraf han förnimmer Archombrotus vara sin Son, och wisar en oförmodelig Kärleks betygelse emot honom, samt binder sin Dotter, at ärte honom, såsom sin Broder, Systerliga Kärleks Tegn. Konung Poliarchus, som ei wiste hwad detta betydde annat än ett Kärleks Förbund emellan Archombrotus och Argenis, faller uti otålighet och raseri, så at han besluter at taga Lifwet af de andra och sig sielf, men får i det samma del af den glädie som han länge åstundat.

Det XVI. Capitlet, p. 955.

Poliarchus blifwer inbuden til Giftermål med Argenis, hwaröfwer de utbrista uti Glädie-Rop, och bekräfta sin inbyrdes fågnad, tills Konung Meleander håller ett Tal, och låter opläsa Drottning Hyantis Bref, som är mycket widlyftigt.

Det XVII. Capitlet, p. 971.

Sedan Brefs wet war opläst, utrepar Konung Meleander i korthet sin Rikdoms Historia, och håller fort Tal til Konung Poliarchus, hwaruti han uttalar hans Bedrifver, och tillsäjer honom Giftermålet med Argenis, samt delar Riken dem emellan. Archombrotus tilstyrker det samma. Poliarchus svarar anständigt härtill. När de nu gå ut i Tempel, blifwa dem Bröllops-Skrifter meddelte af Nicopoli Son. Poliarchus trolöfwar Archombrotus med Gylter. Förbundet stadfästes härpå i Junos Tempel, då Konung Aneroektus, med ett liusligt och myndigt Tal, önskar de Kongliga Contrahenterna Lycka, och slutar denna Historien.

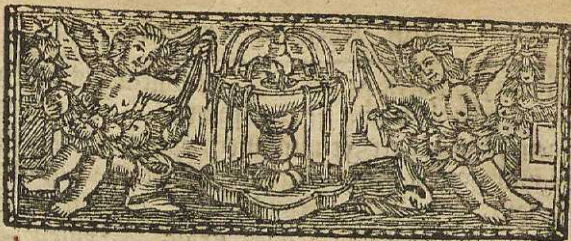

G. Bodin sc.

hd
pa
no
i
te
or
la
t
at
eb
lic
or

Första Boken.

Det I. Capitlet.

Erliden hade ännu intet knäfallit för Rom, och hafwet war ännu intet Tiber-stömmen undergifwit, då en yngling, af en angenäm skapnad, anlände, på ett fremmande skiepp, til den Siciliske stranden, deräst floden Gelas utbreder sig i hafwet. Hans tienare höllo på at, med skiepps-folckets tilhielp, lasta af hans wapn och frigs-rustning, och föra hans hästar ut på siöstranden, då emedlertid han, som i war wan wid alt det onda, som man på siön måtte utstå, hade lagdt sig ned, at försöka om han med ömme kunde fördrifwa den sweda, som hafwets falande hade förorsakadt honom i hans hustru. Men det samma uphof sig ett försträckeligit dån, som idrasförst i sömnen förstörde hans sinnen; men då det edan kom närmare, upwäckte det honom ganska hårt ifrån sin hwila. En skog, som wäl intet hade öra, men sig widt utsträckande trån, war intet långt der.

derifrån, hwilken af backar, och bussarnas tiosk
 war ganska beqwäm för röfware. Utur den
 skogen framkom ett Fruntimmer, hwilken, ehuru
 hon war ganska skön, såg likwäl förståd ut af tår
 na, som runno henne utur ögonen, och håret,
 war utslagit omkring hennes arlar. Håsten,
 hwilken hon satt, syntes intet komma fort nog wid
 henne, fastän hon, med hugg och slag, förde hon
 fort, och hon sielf gret och tiöt icke annorledes än
 rasande Phrygier och Thebaner. Denne M
 gen, förvtan det, at han af naturen war medlid
 emot de nödlidande, och emot Fruntimmer w
 nadsfull, blef han ock, af hennes myckna gråt,
 och bewekt. Han antog ock det för ett besynner
 ödel, at sådant skulle möta honom wid des första
 tråde uti Sicilien. Fruntimret, så snart hon k
 föreställa sig, at des röst kunde höras, begynte
 sålunda: Herre, ehwen i ock ären, sade hon,
 framt i älsken dygden, så kom och befria Sicilie
 hwilken en hop åhresförgiätne skälmar hafwa an
 pit, i den tappreste Kiddare, som der fins. Den
 ögonen slående tåra, tillåter mig ei at gifwa
 många böner, och intet kan jag eller nog bedia
 för Poliarchus, hwilken en hop mördare intet
 här ifrån, på skälmskt sätt angripit. Jag som
 detta tumult vndankommit, har, til min lycka,
 sadt eder, och wet jag ei om det mera lærer
 honom til wålsfård än eder til beröm. Laga och
 dese närwarande Personer, må antingen igen
 edar bön eller befallan brukas til detta ärendes full
 dan. När nu Fruntimret med gråt och sm
 framfördt dessa orden, såg han sig om efter sin
 och sitt swärd, och sedan hans drängar framf
 hans häst, sade han: Min Fru, jag är nu nu

Kommen til Sicilien, ty behagar hon ei illa vptaga, at Poliarchi namn, är mig, som en fremling, obesfant. Doch tilstår jag, at jag blir lyckan mycket förbunden, om hon, igenom min ankomst, wil hielpa en så förträffelig man som i sägen. Vid dessa orden sleg han til håst, och bad henne, at hon wille wisa honom vägen. Han hade ej mer än tvenne drängar med sig, af hwilka den ene, äfwenwål bewäpnad, fölgde honom; Men den andre blef qwar wid stranden, at i acht taga och förwara hans saker, dem de wti en sådan hastighet ej kunde packa tillsamman.

När de nu anlände til skogen, syntes wid des början åtskilliga stigar, hwilka så förwirrade detta Fruntimmer, at hon ej kunde påminna sig, hwaråst man skulle träffa Poliarchus, hon begynte fördenksful ä nyo at skria och gråta. Den unge främlingen blef, af hennes gråtande, förskräckt, och wiste ej om han antingen skulle gifwa sig längre fram, eller ock aldeles stanna stilla, då i det samma liudet i skogen, af dånnet, wapnebraket och hästarnas springande, gaf honom tilfälle at täncka på den förestående faran. Ty der framkommo trenne bewäpnade män, med blottade wärjor i händerna, som med sin uppsyn gofswo nogsamnt tilkänna, at de antingen hade något grymt i sinnet, eller besarade någon öndwifeligg lycka. Han, som fruchtade at något bedrägeri låg här under, och, som det gemenligen skier wti oförmodeliga händelser, at man fruchtat för det, som man ei bör fruchta före, trodde ei detta Fruntimmer om alt godt; han frågade henne, om dessa woro de sammeme, emot hwilka hon wille hafwa honom at strida? Och fattade i det samma med händerna wti spiutet, hwilket han ganska wäl förstod at skjuta, och rände der med på dem, som kommo honom emot, på det de ej måtte

mätte anfalla honom, förrän han hade satt sig i säde.
 Men dese tre wille heldre fly än slås, och sökte
 nom åtskilliga krotvägar, vndankomma sin seger
 nare. Zy Poliarchus allena, öfwer hwilken
 Fruntimret så mycket sörgde, förföljde dese tre
 tige, och gaf den sidste, på hwilken han handt,
 sådant hugg, at hufvud, hals och bröst skildes
 hwarandra. När nu denne war nederhuggen,
 Poliarchus förföljde de andre ännu ganska häftig.
 Kom hans häst at stupa på en tufwa, och kastade
 nom ganska hastigt, men utan skada, ned på gräs.
 I det samma sprang ock Fruntimret af sin häst,
 snart hon igenkiände Poliarchus, til at hielpa honom.
 Men han, oachtadt fallet, och de twenne sår han
 kom strax, utan at släppa sitt swärd, på ben
 igen. Och då han af Timoclea (så hette de
 Fruntimret) hade fått weta, huru hon träffadt
 ne fremmande Ynglingen, och med hwad höfslig
 han arbudit sin hielp, wände han sig til honom,
 tacka honom för en sådan höfslighet. Men den
 dre war då redan stegen af hästen, och sade ald
 först til Poliarchus dese orden: Om Gudarn
 ädle Riddare, hade för detta låtit mig få
 na edar dygd och tapperhet; skulle jag redan
 klagadt detta Fruntimrets tårar; emedan hon är
 saken, at jag nu måste bebia eder om förlåtelse, i
 at jag tiltrodt mig at komma eder til hielp, som
 en så tapper Herre. Jag skulle ei så mycket för
 dra mig deröfwer, at i hastwen drifwit trenne
 wåpnade på flychten, fastän det ock är ganska mycket
 om jag ei lärdt känna Eder styrcka, af det hugg
 hwar med i aflönten den sidste, som försäkrar mig
 de hade stor orsak at fly. Poliarchus tackade honom
 med största höfslighet, at han welat komma honom

til hielp, och sade, at denne flychten ei bör så mycket
tillskrifwas hans tapperhet, som icke mera deras
trögghet.

Under sådant tal omfamnade de hwarandra,
och stodo efter så wänlig hälsning uti betänckande,
icke allenast om hwar de skulle tala, utan ock, med
hwhem de på båda sidor talade, den ene stod den an-
dra för ögonen; och begge två stodnade i förvndran
öfwer en sådan deras betrachtelse. Den ene ansåg
det med förvndran hos den andra, hwaröfwer den
andre uti denne sig intet mindre förvndrade. Ung-
dom, gestalt, anseende, och en besynnerlig lifach-
tighet som lyste utur deras ögon: Lika ålder, och
fastän uti åtskilde ansichten, syntes doch samma Maj:t.
Med en sådan deras lika skönhet, förenade sig ock
en lika styrcka. Timoclea tackade lyckan, som ige-
nom en så underlig händelse sammanbragt ett så full-
komligt par. Hon gjorde ock ett löfte, at hon wils-
le, så framt det skiedde med begges deras samtycke,
skäncka en Tafla til den Eryciniska Veneris Tempel,
på hwilken en Målare skulle författa begges deras
ansichten. Och fastän åtskilliga händelser hindrade
henne, at hon ei, förr än en lång tid efter, kom at full-
giöra sitt löfte, så årsatte hon det doch likwål, i det
at hon lät sättia dese werker inwnder bemålte tafla:

Så såg des anlet ut, så war des sköna panna,
Des hår, des rosend mun, des ögon lik hwarannan,
Det war, jag wet ei hwar, en mer än men sklig
bild,

Sielf Phæbus syns ei så, då han som måst är mild.

De två som lysa högt på himlens hwälfda runda,
Uti sin högsta glans här spisa ingalunda;

Och sielf du starcke Mars, du ej den skönhet har,
När du uti din Hjälm til Venus hådan far.

Poliarchus, sedan han noga hade betrachtadt den ynglingens skönhet, såg han ganska wänligt på Timoclea, och log åt hennes bleka ansichte, och i närhet åt hennes hår, som låg utslagit omkring hennes arlar. Han frågade henne på skämt, om hon af Satyrerne woro angripen? Timoclea svarade på håret på, småleende: Min Poliarchus, tro ej att jag dem af förtwiflan har utslagit, utan då jag, öfwer den där fara förskräckt, gaf mig på flychten, hastwa och skar och grenar, som stodo mig i vägen, yppade dem. Emedan de sålunda talade med hwarandra kom Poliarchi dräng och twenne Timocleæ tjenare, som farit wilse om vägen, fram utu stego intet långt ifrå Herrarna. Timocleæ pigan war således allena bortu, men de sågo henne likwäl stycke derifrån på en skugg håst, den hon med ett litet spå fåsängt sökte at tuchta. Och när de en stund hade med nöje beskådat detta hennes äfwensteggo de til henne, at hielpa henne til rätta. Sin tertid frågade fremligen Poliarchus, huru han uti sådan fara hade kommit, och hwad detta wore för solet? Om orwänskap, eller åstundan efter ros, eller de gifwit dese skidmar ett sådant mod? Men Poliarchus timret föll honom i talet, och sade: I behöfwa mig begge två hwila Eder, emedan den ena har kommit af skön, och den andra af en slachting. Min pigan är ei långt här ifrån, der är det bättre för Eder, att der lären i sinna rum både at hwila Eder, som i tilfalle at widare talas wid. De låto och intet låto bedia sig här om, utan sedan de tagit den dräng med sig, som wid sid stranden achtade sakerna, gosswo de sig på vägen.

De twenne unga Herrarna hade redan gjort en förtrolig wänskap, och Poliarchus berättade fremlingen

lingen, huru, då han om morgonen bittida hade rest ifrån Konungens läger til Agrigent, uti ett wigtigt åhrende, han då på wägen hade råkadtt detta Fruntimmer, som war wid hafwet nog berömd, och kom nu ifrån Konungens Dotter, och årnade sig hem; Samt at hans tienare, af ett förseende, farit wille om wägen, och kommit in uti skogen: som ock at Timoclea allena, med en gammal piga, hade farit samma wäg fram; då fem röfware framkommo utur skogen, som alla stälte sina hästar på honom. At detta Fruntimmer, så wäl igenom sin egen som sin hästs förskräckelse, vndankommit, och til all lycka anträffadt en man af så stor höflighet. För öfrigit, sade han, har lyckan och röfwarenes lättfärdighet giordt, at deras första anfall på mig, aflopp för dem fåfängt, och hade den förste nog utaf mitt lilla spiut, hwar med jag hielpte honom ifrån lifwet. Sedan emedan de alla höllo tilsamman, stack den ena mig uti högra läret, och den andra gaf mig med wärjan ett sär uti högra sidan: af hwilka jag, ypretad til hemnd, strax ypostrade den ena, och särade den andra uti hufwudet, hwar på de öfrige, förskräckte öfwer sitt olyckliga företagande, redo sin wäg, at jag ei wist kan säja, antingen de med större skam hafwa påbegynt sitt skielmstycke, än flydt der ifrån. I det jag dem nu estersatte, gaf jag den ena, för Edra ögon, den lön som honom tilkom. At de öfrige twenne, igenom min hästs omkullfallande, vndankommo mig, hafwen I sielwe sedt. Hwilke dese hafwa warit, kan jag ei wist säja, om icke röfware utur Lycogenis läger, som antingen hafwa lurat på mig, eller eljes plåga anfalla dem, som här igenom skogen resa.

Det II. Capitlet.

Det nu Poliarchus alt sådant berättade, lände de til Timocleæ gård, hwilken ej långt ifrån Phtinthia wid stoden Himmar och war på then ena sidan omgifwen med watten, på den andra med tiocka buskar och trån, hwilka tes wara inwäladade i hwarandra. Ifrån huset, af tegel war byggt och ganska högt, hade man sicht både på sjo och på engar. En skog, och gre der när intil liggande klippor, gjorde denne ten angenåhm. Hennes familie war stor, och nes hus-folk mycket, hwilka höllo sig åhrbara, est sin Frus exempel, som för några åhr sedan hade lorat sin man, men igenom sitt ryckte hade förört wördnad sin ådla härkomst. Hon gjorde ett slut på sina gästerns samtal, och bad dem at ej wille försmå ett så ringa härberge. De stego på in uti hennes hus, der til bewekte, både af Wä dinnans höfslighet, och det tilstundande mörkret, der åta aften-måltid och öfwer natten hwila. medan maten tillagades, twättade Poliarchus sår med åtticka, på det de ej af swulnad måtte swida och giöt olja der uti, hållandes före, det wore bättre gripa til sådane ringa medel, ån anlita Läkare som ofta taga en offiålig betalning, för utan det, de ock förlånga plågan.

Når maten war fårdig, satte de sig til bordet och efter åttskilliga discourser, begynte Timocleæ at fråga den fremmande Ynglingen, huru han hetet, hwar ifrån han war, och om han, antingen efter sitt föresatta ypsåt, eller af någon olycka wore ankommen til denne ö? Han swarade: Jag kommer ifrån Afric

ca mitt Fädernesland, men mitt namn och min härskomst anbelangande, så är det deras vilja, vnder hvilkas lydno jag står, at det skal förtigas, til des jag kommer hem igen; och emedlertid låta kalla mig Archombrotus. Til Sicilien är jag ej drefwen af motwind, utan mitt vpsåt har varit at så komma hit, på det jag må hafwa tillfälle at umgås med de tappra Riddare, som rychtet försäkrat mig om, hos denna Konungen sig uppehålla skola. Ingenting kom Poliarchus och Timoclea så vnderligt före, som det, at han, som var ifrån Africa, war likväl til ansigtet så hvit. Han hade intet stora och vidt öfwer hwar andra hängande läppar, och hans ögon lågo honom intet djupt uti pannan. Det war ock ett teken til ett behiertadt och ädelt sinne, at han, af kärlek til dygd och tapperhet, hade begifwit sig så långt ifrån sitt Fädernesland.

När måltiden war ändad, frågade han Poliarchus, hvar af det kom, at röfveri uti Sicilien gick så i swang, hvem den Lycogenes more, utur hvars läger han mente röfvarerna vara komne, som honom öfverfallit hade? Uti hwad tilstånd Riket war? Och hwad frig de hade? Poliarchus, efter de nu woro allena, (ty de hade då begifwit sig til ro, och woro begge uti en kammare) swarade sålunda: Många dygder, Archombrote, hafwa blifwit förwände i odygder, och det som mer är, så sinnes man ofta, at samma sinnets böjelse, efter tidernas bestaffenhet, anses nu för dygd, nu för last. I lären weta, förmodar jag, at Meleander stigit på den Siciliska thronen efter sin Fader och sina Förfäder, en Herre af ett mycket fromt sinne, men som hwarcken anser tiden eller menniskiornas seder, och sätter samma tro til andra, som hans egen dygd för.

försäkrar honom, at ock andre ha för honom. Och är jag i den tanckan, at hans stora lycksalighet har skedd dat honom. Ty i början af sin regering, efter han fann alt vti ett godt och fredligt tilstånd, så släppte han alla sina böjelser lösa, och fastän de wäl woro ganska drågeliga, och äro deswtom med alla Förstar så alla männa, hafwa de doch satt hans mildhet så för en dag, at han ej med allvarsamhet kan straffa den orätt, som emot honom sielf bedrifwes. Han war mer än tilbörligt begifwen på jagt, och hade indelt ähret vti ätskilliga sätt deraf. Han antog utan ätskillnad soled vti sin förtrolighet, och wiste ej rätt at bibehålla dem, han war för mycket frukostig, han förtrodde sig måst til dem, som minst trodde honom. Jag wil önska, käre fremling, at man wiste dölja alt detta. Men det är bättre, at jag berättar Eder sanningen härpå, än at J, igenom rychtet, som ofta är orättmåttigt, skolen få vnderättelse häröf. Ty öwännerne gå altid för wilba, och göra det onda större, än det i sig sielf är.

Och här af kommer alt det onda, som wederfars den fromme Konungen, men i synnerhet af Lycogenis afwund och ähregirighet, som altid har ett argt öga på Konungens fel. Denne, emedan han har sin härkomst af de gamla Konungarna, så har han ock aldrig varit nögd med någon samre hedersgrad. En man, som eliest i råd och dåd är förträffelig, och som wet, igenom sin wältalighet, at förskaffa sig soledets ynnest, men har för öfrigit vti grymhet, bedrägeri, falskhet och högfärd ej sin like. Han har intet mycket behöft bemöda sig, at vnder skien af wänskap, bedra Meleander, en så vprichtig Förste. Och då Konungen / til at hwila och förskiffa sina sinnen, gör sig ledig någon gång ifrån sitt råd, så uppfyller han

han Hofwet med sitt anhang, yrdeler de förnämsta beställningar åt sina wänner, som en sak, hwilken honom tillkommer, at nästan ingen i hela riket fins, som ej är honom förbunden.

Nu har hans raseri och åhregirighet drifwit honom så långt, at han ock gripit til wapn emot Konungen, utan at yppenbarligen förklara sig för fiende. Meleander, som alt för sent, och då kriget redan brutit ut, blef det warse, begynte eftertäncka hwem han war? Och hwarföre han antagit Scepter och Krona? Han är en Konung, som efter gifwew ingen uti mod och mandom, han har ett skarpt förstånd, och en stor wishet, hwilka förmoner nu måst hos honom lysa, sedan han af andras laster är twungen at angripa sina egna dygder. Och fastän han nog samt märckte, at Lycogenes hade ondt i sinnet, så uppsiöt han doch en lång tid, at bruka sin rätt och macht emot honom. Han hölt före at det war nog, om han förekom sin fiendes rådslag, och afflar honom hans wälde. Han hoppades ock ofta kunna twinga bättring af denna otacksamma menniskan, och åtminstone förtiente han det. Men Lycogenes kunde ej tola, at det skulle stå uti en annans macht, at förläta honom något, och begynte derföre yppenbarligen at tala illa om Konungen. Det som måst gaf honom mod, war det, at Konungen beslutit gifwa riket som ett arf åt sin enda Dotter. Och kan Jetro, min Archombrotus, at han drifstat sig at försöka, at igenom röfweri bordföra henne, och twinga henne til ähtenskap. Det ligger ett flott wid floden Alabi utgång, hwaråst Konungen lät förwara sin Dotter. Dit skickade han hemligen några Soldater, som skulle föra til honom Prinsefan och Konungen, som då om natten låg idenna Fästning. Meleander

leander har varit i den tancka, at detta vpror emot honom och hans Dotter blifwit hindrat igenom Minervæ tilhielp, emedan röstwarena vti sielswa gierningen blifwit grepne och om lifwet bragte. Sördenskul har han ock, på allt vptänckeligit sätt, vilt Gudinnan sin tacksamhet. Ty han lät stämpa en penning på hwilken en Ugla stod, och då han antingen skal förrätta sin Gudstienst, eller han vti samqväm wil förlusta sig, så satte han ingen annan Krans på sitt hufvud, än af Olive-Blad. Och det som ännu mera är, så har han besatt sin Dotter at tjena i Gudinnans Tempel, så länge hon är ogift. Och lären J, Archombrotus, så se henne på alla högtids-dagar, vti en helig prydnad, ibland Presterna och Jungfrurna förrätta Gudstiensten. Men denna hans stora wördnad för Gudarna har ändå intet vllagt kriget. Ty på detta odrägeliga Lycogenis brott, har följt ett vpror, fast intet så hastigt, doch lifwål stort, och lika som med samlagdt råd.

Lycogenes invände at vrsächta sitt brott, både til det allmänna och enskylta bästa beskydd, och klagade snart huru Konungen utan orsak beskyldt honom för förräderi, och ärnade straffa honom dertfore; snart åter bekiände han, at han ej längre kunde tola den orätt som skiedde Vnderstätarenas, och måste dertfore, med ett vppenbart krig, hindra deras tyranni, som förförde Meleander til så grymma råd: Han hade ock många, som woro honom tilgifne. Oloodemus, Eristhenes och Menocritus, som woro Höfdingar öfver de förnämsta Prowinkier, gjorde här vtinnan med honom ett. Mange woro af lätt sinnighet vpreste emot Meleander; men ännu flere hafwa slagit sig til rebellerne, i mening at Lycogenes hade rätt, och at han sökte deras bästa, och wille nu sättia sig i

fäkerhet emot alt tyranni. Han gaf sig dertfore
vt på fältet, och begiärte få lefwerä en flachtning.
Konungen, som hade en stor Armée på benen, af-
flog det ej eller. Och ha wi nu den femtonde dagen,
sedan wi på den Geloifka flättmarcken, intet långt
här ifrån, hade en flachtning, hwilken war ganska
frång, emedan de andre ej fächtade mindre häftigt
för sitt fielmstycke, än wi för den allmänna friheten.
Enteligen då natten tilstundade, wände sig segren på
Konungens sida. Och Lycogenes, då han såg sitt
folck i oordning, lät blåsa til aftog, at flychten må-
te wisa en frigslydna. Meleander hade ock in-
tet self beslutit, at widare förfölja den skingrade fiend-
den, antingen at han wille skona sine Underfatares
blod, och således nöjde sig dermed, at han hade
wunnit, eller han fruchtade för den mörcka natten och
några förfat. Kan ock hända, emedan hans för-
nämste Herrar ej woro obenägne för Lycogenes,
at han fruchtade, det torde de wända sig på hans si-
da, om han i det yttersta wille förfölja Lycogenes.
Och Lycogenes hade ännu intet med wäld twungit
dem alla, som höllo sig til honom, at fullbordä sitt
arga vpsät. Det är des utan intet ett litet antahl om-
kring Konungen, som ej äro alt wälmenande, hwil-
ke dels hafwa wapn, dels ock mod. Så är ock
all ting Meleander emot, hans Råds Herrar såja
ej sin mening vprichtigt, utan låta fienden få del af
alla anslag, så at förfäten ej äro mindre farlige, uti
hans egit Hof, än i krig. Förden skul, fastän han
hade intagit den plag, som fienden sig uti kriget ut-
waldt, doch likwäl lät han beweka sig til frid. Han
funde doch intet förtro sig til friden, utan låg stän-
digt i sitt tält, som hade ihast krig. Efter hemlig
wnderhandling på båda sidor, anlände Lycogenis
sänd-

sändninge = bud til Konungen, vnder sten at begiär
 lof, at få begrafwa sina döda, men i sann og vran
 derpå, at föresslå frids = vilkoren, som blef gånst
 wäl antagit: hwar af de, i den tancka at Konungen
 fruchtade för dem, dristade sig at föresskrifwa sin
 ger = Herre frids = articklar. Hwad mig angår, si
 tror jag at Meleander war nögd med friden
 hwad sätt den hälst kunde skie, på det at de, som
 nu hade slagit sig til Lycogenes, måtte, då friden
 wore sluten, svingras ifrån honom. Således wa
 det rådrum nog at betäncka sig på nya konster, huru
 de sielfwe, antingen måtte besas emot hwarandra,
 eller gidras förhatelige hos folcket, sedan vproret wo
 re stilladt, och igenom sin egen arghet omfullstötas,
 eller ock, huru de, måttade af vpror, måtte åter stå
 las vnder Konungens lydno igen. Jag för mig
 Person, har aldrig gilladt Friden med dessa vpror
 ska, som sig emot Konungens höghet sörgripit. Men
 jag fruchtade, at min yngdom och härkomst törde
 skaffa mig misgynnares hat och afwund på halsen
 om Konungen skulle taga mig, som han eljes plågar,
 som är en fremling til råds i så angelägna saker. Men
 jag är så wäl en fremling som J Archombrote,
 och ingen ting annat har dragit mig på Meleanders
 sido, än hans olycka, som är ett exempel för alla
 menniskior; ty man wore aldrig hafswande någon
 frid, om det wore tillätit at vpresa sig emot Konun
 gens sel, och misbruka des godhet. Vnder på
 stående frids = handlingar, med hwilka jag ej war
 nögd, tog jag mig tid at resa til Agrigent. Jag
 har en besynnerlig lust til goda wapn, och ingenstä
 des sörfärdigas de bättre än här, som en frem
 mande Mästare ifrån Lepara arbetar.

Det III. Capitlet.

Archombrotus afhörde med all upmärksamhet Poliarchi berättelse, och sedan han talat åtskilligt til Meleanders fördel, som ock håfvtigt utlätit sig emot vprors männerna sade han: Poliarchus, denna Konungens Dotter, som denne Rofswaren årnade för sig til rof, huru gammal är hon, om jag får lof at fråga? Jag har i Africa ofta hört säjas, at hon skal vara ett dygds- och skönhets mästestykke, och heta Argenis. Wid dessa orden begynte ögonen på Poliarcho at löpa omkring, och han talte ej eller så friskt och behiertadt som tilförne, utan swarade korteligen: Hon lär vara wid påf tiugu år. Archombrotus märckte ock strax denna håftiga omwärling hos Poliacho, och blef mycket nyfiken at leta ut, hwad för ett område öfvergick hans ansichte. At han fördenkskul måtte försöka, om denne rörelsen kom der af, at han nämde Prinkekan wid namn, eller af något annat, som låg honom på sinnet, begynte han åter at tala om Lycogenis vpror, och den frid, som nu war vnder händer at slutas: Men då han märckte at ej Poliarchus såg mera så bister och förstörd ut, wände han åter talet in på Argenis, och frågade egenteligen, om hennes anseende och förehafwande. Men han war ock intet beständigare emot detta dunderslag än det förra, och swarade med swäfwande röst det fortaste han kunde. Då nu Archombrotus frågade honom om Meleandri wänner, och på hwilka regeringen aldramäst ankom; Swarade Poliarchus: Det står wäl intet så illa til uti Sicillen, at man ju ännu kan finna dem, som äro wärde sin Heds

ders Grad och Romungens wännskap. I bland hwar
 fa Cleobulus är den förnämste, en ganska wis och
 rådgifwande förnustig Herre, gifwen wäl Eurymed
 des och Arsidas, twänne fäcke Öfwerstar, hwilka
 hafwa intet mindre förstånd än hierta; utom desse
 ock twenne utlämningar, hwilke nu äro ibland Präster
 ffskapet, som läro ganska trogne emot Sicilien, nemli
 Iburranes och Dunalbius, af hwilka Romungen
 nu ganska mycket betient, at han ej måtte synas
 gå någon oanständig frid med Lycogenes: Jag full
 de wäl ännu ypräfna flere, hwilke ingen motgård
 eller olycka funnat förleda ifrån sin tro och lydighet
 emot sin Romung; Men om I en tid uppehåller
 Eder här wid Hofwet, så lären I lätteligen kunna
 skilja dem ifrån de andra, igenom deras dygd och
 förande.

Det begynte nu at lida temmeligen långt in på
 natten, och bågge två behöfde hwila sig, emedan
 de woro uttröttade, de wände ock fördenkfut båg
 ge på en gång igen at tala, lika som hade de kommit
 öfwerens derom. Men deras hemliga sorg och bety
 fymmer lämnade ändå intet deras sinnen någon ro
 Archombrotus stälte sig den fara för ögonen, om
 hwilken han nyligen hört talas; och ingen ting wäl
 honom mera emot, än at det nu syntes lifna sig til frid
 Ty när skulle han då så wisa sig i krig? I hwad fälte
 tog, och med hwad wapn skulle han kunna wisa
 Meleander sitt mod och sin styrcka? Des utan på
 minste han sig ock med ett tyft löse, at Poliarchus
 som war så fast och stadig i krig och emot all olycka,
 likwäl försträcktes, då ett fruntimmer nämndes wid
 namn. Ty han mente at hwarcken lyckan eller här
 komsten hade funnat gifwa Poliarchum något, hwar
 medelst han kunde åstunda ett sådant gistermål, för
 utan

utan dygd och tapperhet. I fall, sade han för sig
 self, at Poliarchus, som är en Privat-Person, har
 fattadt kärlek til Argenis, som är en Prinsefa, så är
 ei underligt om kärleken upväcker i sinnet atänkan
 af all fara och olycka. Ty de som äro käre, försöka
 alla de största äfventyr; och det allraminsta blir stort
 så snart man blir kär. Här emot gjorde hopp och
 fruchtan hos Poliarchus, som hade sällsamma för-
 slag för sig, underliga tänkar. Endteligen insomna-
 de bägge, då emedertid ljudet af det hit och dit lö-
 pande folcket upfylde huset. Strax derpå kommo
 och Timoclex drängar för deras Kammar-dör, som be-
 rättade, at Fruen wille komma in til dem. De stego med
 största förfräckelse up, ännu ganska tunge efter den
 första sömnen, och sedan de i hastighet hade mörnat
 sig, och sådt kläderna på sig, gingo de ut emot Timo-
 clea, som med mycken höfslighet ursäktade sig, at
 hon förstörde theras natt-ro. Men sade hon, mine
 Herrar, här är något wigtigt ärende för händer,
 för hwilket man så mycket mer bör fructa, som in-
 gen uti ett sådant mörker kan weta hwad det wil be-
 tyda. Man ser på alla backar i marcken några eldar
 brinna, som aldrig plåga antändas, utan på Konun-
 gens befällning, och när den allmänna wälfärden för-
 drar någon hastighet. Härpå förde hon dem bägge
 öfwerst uti sitt hus. Taket war intet spegigt, utan
 så med bly betäckt, at man med beqwämlichkeit kunde
 gå derpå. Så war ock intet Himmelen öfwerdragen
 med moln, och Mänen, som med sitt stien ofta hin-
 drar, at man ei kan se lägan af elden, war ännu in-
 tet uppe. På denna altan kunde de fördensful noga
 se, på en så klar natt, eldarne som brunno rundt om-
 kring på alla berg. De hade ock intet länge äfsadat
 detta, förr än de fingo höra sorl och gny af folcket,

vti en stad, som ei låg långt derifrån, hwilket,
 den tysta nattens skul, kom dem så mycket förfrö
 Feligare före. Hennes gäster befalte at noga
 sluta dörrarna på huset, på det intet någre röströ
 måtte vnder detta tumultet anfälla huset. Men
 moclea sade, at man ei så snart kan ärfara, h
 detta wil betynda, eller hwad det är, som igen
 dessa offenteliga teken antydes. Phthintia sade
 ligger intet långt här ifrån. Hon stälte ock vti
 na gästers godtsinnande, om hon skulle fficka en
 sina drängar dit, som af folcket der kunde få v
 hwad detta mände vara. De berömde detta h
 nes påfund, och affärdade en dräng, med bef
 ning, at han noga skulle giöra sig vnderrättad
 rätta orsaken härtil, och intet dröga at kom
 tillbaka, och berättat hwad han sådt höra. I m
 lertid stego de helt försträckte in vti salen, och
 tända vp eld, och som nu Frun satt mitt emellan de
 frågade de henne, hwad detta wore för sed vti Si
 lien, och hwartil sådane natt-eldar skulle tiena?
 sade Poliarchus, fast jag nu öfwer ett åhr war
 Sicilien, har jag doch aldrig sedt sådane eldar. H
 wen i intet, sade Timoclea, märckt, at på spizen
 hwart berg äro stänger vpreste, länge som ett ma
 träd, hvars öfwerste topp, är rundt omkring bef
 gen med järn? Jo, sade Poliarchus, sådane h
 jag märckt. Dese, sade Timoclea äro de trän,
 til den åndan äro vpsatte, at man skal lägga eld
 på, och låta folcket, på Konungens befallning, få
 ta, huru man sig i hastighet förhålla bör, och såda
 eldar fallar man löp-eldar. Den som först bliffr
 någon sådan warse, tänder strax an på sina berg,
 af dem blifwa de åter warnade, som bo långre bor
 til des at elden, med en otrolig hastighet, på sådant

Här omkring hela Ön. I medlertid står folcket färdige
 och vapn, beredde at lyda hwem hållt dertill förord-
 nas. Strax låter ock Konungen gifwa sin mening til-
 känna i den närmaste staden. Derifrån rida åter an-
 dre borgare, på friska hästar, til närmaste stad, som
 med lika hastighet och på lika sätt förkunna det i an-
 dra städer. Således är hela Sicilien i ett ögnableck
 på sin Förstas winck, på benen. Man plår dock intet
 förgäfwes antända sådane eldar. Jag har allenast
 sett dem en gång tilföre, då man sökte efter några
 mördare, som wille angripa Konungen. Gudarne
 gifwe, at de ei nu af bedröfweligare orsak woro an-
 tände, och först efter förrättad misgierning. Poliarchus
 kunde ännu intet billiga denna orsaken, och sade
 leendes: Min Fru, jag tänckte, at i haden welat
 härleda denna wänen, ifrån de gamla Ceremonier
 med sacklor, hwilka Ceres, sedan hon hade förlorat sin
 dotter, hade optändt på edra kuster wid det brinnande
 korna. Men hwad har wäl sådant tumult för allmän
 nytta med sig? Eller hwad gagnar det Försten, at
 helbre utfärda sina befallningar om mörka natten, än
 om liusa dagen? Denne seden, sade Fruen, är intet
 så fåfång som i menen, min käre Poliarchus, och i
 öfverhet när man fruchtar, at något hienteligt skepp
 måtte ankomma til Ön. Ty de, som ha öfwer
 hamnarna, då de igenom sådana eldar warde warna-
 de, så tillsuta de infarten med kådior, och hålla skepps-
 folcket i beredskap, i fall nöden skulle fordra, at falla
 ut med skeppen emot fienden. Så går ock ingen af
 folcket, ifrån sin fana och sin Öfwerste, at fienden,
 om han redan wore med list landstegen, han ei måtte
 anfälla Ön, utan något motstånd. Det är ännu en
 annan nytta med sådana eldar; ty när en misgiern-
 ingsman, som androm til warnagel, bör blifwa

straffad, wil antingen fly ifrån Ön, eller ock för-
 ja sig i landet, antingen på bergen eller hos sina vä-
 ner. En sedan desse eldar äro vptände, så får in-
 resa ifrån Ön, och den som dölsjer den skyldiga i
 hus, gör sig, efter lagen, delachtig vti samma brott,
 och til samma straff med honom. Ifrån denna
 moclea berättelse, föllo de på andra discourser,
 hade åtskilliga tanckar fins emellan, hward det må
 varit, som gifwit anledning til ett sådant bull.
 Poliarchus befahrade allt ondt, emedan han
 at hos Lycogenes war ingen tro, och at Meleander
 war lätt bedragen, så wäl, i anseende der til at
 folk ei vngicks förtroligt med honom, som ock
 hans stora hierta ei kunde tillåta honom, at mis-
 sta på dem som han borde fruchta före. Och då
 talade fins emellan om all den swårighet, som ett
 bördes frig med sig förer, framgaf Timoclea til
 gäster, de werfer, hwiilka Nicopompus, som af
 wördnad för Konungen, och af sin stora lärdom
 nog känder, hafwer sammanskrifwit öfwer Lyco-
 nes, för det at han både åstundat Meleanders
 na, och Argenis ächtenskap.

Men höga Himmel da som hela werlden styr,
 Skal doch en Kunga=Thron, Skal Riken så förstöras
 Af en förbannad lem vti sin argheet yr,
 Och likwäl wil du ei til hämnd ell' wrede rötas?

Förtwifladt folk hwart vt wil sådant öfwerdåd
 Skal Kungar lägga ned sin Krona för ebr' fötter,
 Skal Majestät och Macht, igenom arga råd,
 Så öfwer=ända gå, och rotas vt med rötter?

Ach wse! är det nit, ell' kärlek? Är det rätt,
 At störta Kungar ned från sina Purpur=Säten,
 At rusa mot sin Kung på allahanda sätt,
 Och mot sin Öfwerhet sig wisa så förmåten?

Skal billighet och plicht, skal wördnad så förgås,
 Och ingen öfwer-macht skal sådant sielfswåld trycka?
 Nei Himlen lærer doch en gång wål rådda oss,
 Och till sitt folkets förderf så snart ei samman-tycka.
 När fordom jordens barn på Himlen förde krig,
 Och från sitt låga hem i högden wille klifwa,
 Strax Himlens Hæxer med sitt dunder wiste sig,
 Och slog de dårar ned som wille Gudar blifwa.
 Men du, *Lyones*, uti ditt raseri,
 Den alla *Furier* till öfwerdåd har drifwit,
 Du som dig wågadt med förrådigt öga si,
 Och den som Himlen doch till Konung dig har gifwit.
 Du som din Konungs-macht med upror grepit an,
 Och som till äctenskap, med öfwerwåld, sökt twinga
 Prinzeßan, emot hwem du mindre litnas kan,
 Sin sielfwa *Lexion* för *Jeno* syntes ringa.
 Hwad straff har du förtient? Du galning, ach!
 hwad nöd?
 Hwad strånga ord, hwad dom lär du en gång få höra?
 Hwad pina lår du få? Och hwad en bitter död?
 Lår du få känna, för den dygd du sökt förstöra?
 Den sten som *Lexion*, med ständig plåga, röt
 Lår få för dig tilreds at utan ånda wändas:
 Ty lika brått man wet ett lika straff tilhör,
 Och lår din nöd hwar stund med dubbla lågor tändes.
 Wid *Etna* der nu står i ständig eld och röt,
Enceladus som sig mot *JOSURS* högghet stälde,
 Der skal din pina och din jämmer bli fördött,
 Och känna kraften af den wreda Himlens wålde.
Apollo, om vårt land tig nu behagar mer,
 Och du som öfwerwann *Erycin*. *Erycinna*,
 Dig som på våra berg man allmän wördnad ter,
 Och *Ceres*, du som äst vårt rikes skydde-rinna.
 I Gudar all ihop som i vårt rike bo,
 Som detta folket plår med helig wördnad dyrcka,
 Stån nu de trogne bi; gien Konungen sin ro,
 Så får ehr ähra och ehr wördnad dubbel styrcka.

Det IV. Capitlet.

Då de nu vti detta samtal woro begrepne, det dem berättadt, at Timoclea dräng tillbaka kommen. De stälte sig alla omfö honom, och woro mystne, at få höra hwad han de at säja. Doch torde de ei fråga honom, emed han af råddhoga darrade. Han war ock sielf i tancka, at han ei borde, i Herrarnas närvaro, sitt swar, han kallade fördenckul Timoclea aff och sade henne, hwad han hade hört och sedt, fet satte henne vti största förskräckelse. Endteligen Timoclea honom i handen, och förde honom en annan Kammare, på det han ei måtte komma tals med hennes andra tjenstefolck, gaf ock sin ster ett teckn, at de skulle följa med, slog så dörren och befalte drängen berätta hwad han hört. Då de han: Jag war knapt inkommen i staden, för en stor hop folck mötte mig, hwilke sprungo hit och intet wettandes hwart de sig årnade, som vti såd buller gementligen ske plågar. Det stod en trehta hwar port, och folcket som vti wißa hopar wore delte, wiste knapt af förskräckelse hwart de sig årna. När jag nu förfogade mig til den närmaste samlit så fick jag höra at Poliarchus skal haswa stäm mot republikuen, och estersökas nu, på det må straffa honom dersöre, och för den orsaken ro wård-kasarne antände. Jag fruchtade, at de wisse om namnet, som ofta ske plågar, ty fråg jag nogare efter, hwem denna Poliarchus wore, hwad han hade bedrifwit? Men alle hade derwitt ett tal, at det war den Poliarchus, som warit ett år vti Sicilien, som, för sin tapperhet, och wänskap som Konungen hade för honom, war mycket berätt

verömd. Men hwad han bedrifwit, wiste ingen af dem at säja. Men det wiste de, at han af Konungen war dömd, och efter söktes uti alla wincklar och wrår. Ifrån denna folck-hopen gick jag til en annan, der hörde jag det samma, och emedan ingen gjorde detta ochte owisst, så har jag ei kunnat tega med en sak, som är så allmänt kunnig.

När Archombrotus och Timoclea hörde detta, begynte de bägge se på Poliarchus. Han blefna de och han darrade, intet som wiste han något ondt med sig, utan af otolighet för saram, ty hans tappra sinne kunde ei tåla en sådan oförrätt. Han frågade drängen ätstilliga gånger, om han mintes alt rätt och noga, han frågade ock Frun, om drängen wore wid sitt förstånd. Han såg sielf ut som hade han warit ifrån sig. Han teg en lång stund, på det han ei, i en sådan sinnes förbryllesse, måtte tala något emot sin hyska och Konungens Höghet. Men för sakens wigtighet, och efter han ei wiste, huru wida han kunde förtro sig til det hus, i hwilket han war, hade han ei tid längre at dröja. Han vplyfte händer och ögon at Himmelen, och sade: O! I Siciliske Gudar, och i öfwer-mächter, som handhafwen all rätt och billighet. I helgade andar, och mächtige besvärmare af Meleanders hus, som hafwen bewärdigat eder at antaga mig, som likwål är en främmling, eder ber och beswår jag, at deräst jag något af felat, emot Konungen och Ständerna af Sicilien, om jag med hielp, macht eller råd, brutit min trohet, eller på något sätt förtient at besyllas för en sådan misgierning, at i då låten mig falla i mina fienders händer, at lida den grusweligaste och försmädeligaste dödd. Men har jag åter giordt alt, hwad mögeligit varit, til detta Konunga-Rikets bästa, och om detta onda

oskyldigt, och af ovänner öfwer mig samlas, giören, o Gudar! mig den nåden, at sedan jag min oskuld inför Konungen och Riket, jag då må fert resa här ifrån Ön, och slippa lemna efter mig hos detta folket, ett skändeligt, och mitt stånd och heder ei anständigt Namn. Hwad eder beträffa min wördaste Fru, så wil jag ei ställa eder uti någon fara med mig. Sielfwa denna natten wil jag gifwa mig ut på marcken ifrån edart hus, på det at det för min skuld, må lida något. Archombrotus bröt imedlertid af wrede, och den wänskap som allena warat en dag, war ändå så starck, at han lofwade Poliarchus all hielp i werldene. Af deras ansichte, til rustning och tal, kunde man ei wist säja, hwilken den na fara måst angick, vndantagandes at Archombrotus något hastigare wiste sin wrede. Men Fru sielf stälte sig, som hade hon ei trodt drängens berättelse, och lofwade utskicka en amman, som skulle föra dem utförligare berättelse här om. Hon befall dock sin dräng at blifwa qwar uti Kammaren, och förde sina gäster in uti ett annat rum at rådslå här om.

Så snart hon kom der in, kunde hon ei långt hålla sig ifrån at begråta Poliarchi olycka. Ty som hon ei twiflade om hans oskyldighet, så twiflade hon dock intet om Konungens wrede. Emedan drängen hade vnderstådt sig at berättat annat, än det som war re sant. Hela sitt hus och allt sitt goda lemnde hon till Poliarchus, at han sig deraf til sin nytto betiena måtte. Men, sade hon: hwad wil detta hus, eller min wänskap, Archombrotus, förmå emot Konungen. Nu på stunden låra bewäpnade soldater här ankomma, står då huset öppet, så äro wi förrådde, är det åter stängt, så fasta de det öfwer oss. Ty man kan intet föreställa sig, at ibland så mycket tienstefolk alle

stola vara trogne, eller at ei någon af betienterne,
 om i här täncken förblifwa Poliarchus, skulle förråda
 våra hemligheter. Wetén J hwad har fallit mig in,
 under detta hastiga bullret? De som hafwa byggt
 detta huset, hafwa låtit gräfwä en hemlig gång un-
 der jorden, som ingen mer wet utaf in til den stund,
 än jag. Den samma är afdelad yti trenne wägar, och
 har äfwen så många utgångar, igenom hwilka man
 kan komma ut på åtskilliga stätt. Der kunnen i lätteli-
 gen gömma eder, Poliarchus, och wara säker för all
 fara. Ställ eder allenast så, som woren i, af fruch-
 tan för detta onda rychte, rest ifrån mig, ty då kunna
 wi bägge wara säkre, ei eller kan i, som en skyldig,
 eller jag som den der har gömt eder, lida något i
 detta tumultet. När i då kommen ifrån mitt hus, så
 är der en lång rad med trån ifrån min port, intil flo-
 den Himæra, hwarest, intet långt från ålsmun, en
 fördold gång går intil sielfwa kulan. Jag wil så,
 utan at någon af mitt folck wet deraf, gå igenom en
 förborgad ingång här i huset, med en sackla i han-
 den, intil samma flod. J denna kulan wilje wi se-
 dan, med Gudarnas hielp, fördröja til des detta bul-
 ler är stilladt. Denna hemlighet bör ei fördölias för
 Archombrotus, och hans ädla sinne lærer ei yptäc-
 fia den samma. Men det är ock nödigt, at denne
 drängen, som i här med ehr hafwen, ei får weta här-
 af, på det han, hwarcken af fruchtan eller belöning,
 må ändra sin tro emot eder. Poliarchus wiste ei hu-
 ru han nogsamit skulle tacka Timoclea för detta för-
 slag, och sade, at han då om natten wille försöka det
 rådet. Ty längre wille han ei fördröja yti kulan, än
 til des at han sinje weta hwart ut Siciliens arghet
 emot honom wille wända sig. Sin dräng hade han
 försökt, och funnit honom så trogen, at han ei kunde

fördöla för honom någon hemlighet: Så hade han
 och wid sådana omständigheter hans hielp af nöden
 Archombrotus torde han ei be, at dölja sitt förtro
 hafwande. Han tyckte sig och hafwa förtient en ännu
 större olycka, om han skulle twissa på hans tro. Därför
 gingo strax deryå utur Kammaren, och den tappre
 Poliarachus påklädde sig sina wapn, som hade han
 ärnadt sig uti en slachting; och begaf sig från Timocleas
 hus. Allt hennes husfolck, blefwo förskräckte
 och den ene frågade den andra, hwad sådant ville
 betyda, som med så ord swarade, at den elden, som
 de hade sedt, hotade honom med någon fara. Han
 wille fördenskul sin, på det de hwarcken måtte nödgas
 at förråda honom, eller med honom förgås. Han
 tog så afsked af Archombrotus och Timoclea, som
 hade han ärnat sig långt bort, steg til häst, och be-
 gaf sig med sin dräng på samma wagen, som Timo-
 clea hade wist honom.

Den ögonskenliga faran, och övndwifeliga
 skammen, oroaden denne unga Herrens sinne. Uch
 år jag intet yrslinnig, sade han, som utsatt mitt
 i andras wäld. Hwad är det nödigt, Gelanor (som
 hette hans dräng) at jag på ett obekant sätt, och i en
 klåde-drägt, som hindrat min lycka, wil uppehålla mig
 ibland detta folck? Hwad wilja wäl fablerna an-
 nat lära oss, som säja at Lycoan wille taga listwer af
 Jupiter som war hans gäst, än, at de Förstar, som
 på ett olyckeligit sätt omkomma, dermedelst at de
 förtro sig at främmande, at de, säger jag, böra ei
 mycket tillskrifwa andra sin olycka, som icke mer fört-
 egent fel? Jag har sielf utstått mig för denna faran.
 Allt wäl Gelanor, jag har förtient hwad jag nu
 der. Då han det sagt hade, kom han ihog orsaken
 hwarföre at han uppehölt sig uti Sicilien, han blef
 strax

krax rörd af mordnad, och tyckte at han grufveligen hade brutit, i det at han beklagade sig öfver den förestående olycka, i anseende til det hopp han hade om all Lycksalighet, som förmådt honom at dröja här. Gelanor som war ganska bedröfwad öfver sin Herres olycka, hölt före, at Poliarchus borde ei längre fördölsa sin härkomst och sitt stånd. Ty om han yttäckte sig hwem han wore, och hölle sig efter sin höghet, så skulle Meleander sielswilligt afbedia sitt hårpa förehafwande, och hans owänner nödgas bedia honom om förlåtelse. Det förstår du ei, swarade Poliarchus: Ty sedan en sådan skymf har händt mig, är måst nödigt at jag fördölier mig. Ty det kunde stie, at de i anseende til min höghet, måtte mera yttäckas, och låta mig resa, sedan de skadat mig; men ändå alltid komma ihog min skymf. Gelanor swarade intet härpå, lika som hade han ei förstådt hans mening. Han anropade alla de stjärnor, som då lyste, sig och sin Herre til hielp och beskydd.

Smedlertid befalte Timoclea sitt husfolk at gå til hwilo, sedan de hade tillstängt portarna, hon wille den natten intet höra mer deraf, när dagen kom kunde man inhämta wisare kundskap här om. Hon gick derpå igenom alla sina rum, in til sitt tienstefolk, såsom yti något hus-bekymmer, men i samning skedd det at ei någon nyfiken, måtte komma ynder wädret med hennes hemligheter. När hon nu fann dem alla sofwande, tycktes hon ingen ting hafwa at fruchtat före; gick så med Arehombrotus in yti en liten källare, hwarest en konstig byggmästare hade förborgat ingången til denna kulan. Rummet war med bommar förwarat, som wore med naglar sammanstade, förntan twenne, hwilka man, när så behöfdes, kunde taga der ifrån. Öfver dessa biellkar stod ett långt bord,

bord, så at ingen kunde gå på dem; ty som de ei woro sammansåstade med de andra, kunde de lätteligen röras af någon som gick deröfwer, och således förwäda hela hemligheten. Timoclea lät ganska få komma der in, hon gick ock sielf mycket sällan dit. Men denna gången borttog hon tiljorna, och öpnade ingången til kulan. Slog derpå eld, och antände en sackla, med en swafwel-sticka, och gick med Liuset förut. Archombrotus följde med, hafwandes, til sin och Fruns större säkerhet, en bar Wårja uti handen. Det war några tiugu trappesteg, på hwilka man skulle ligga neder i kulan, hwilken efter en tämlig längd, ändade sig uti åtskilliga små hål, på det om fienden skulle intaga en glugg, man då måtte kunna fly til en annan. Sielfwa jorden war ock mycket tienlig til ett sådant wärck; ty hon war så tät, at fast än en ork blef gråftwen, så föll ändå intet det omkull, som man wille skulle stå. Så hade ock arbetarena intet swår at hugga, emedan der hwarcken war någon sten, som hindrade dem, ei eller någon sand, som i det, at haf föll neder, gjorde deras arbete fåfångt. Denne gången war ganska lång, och öfwer alt hwålsd, och faste än åkrarne och huset lågo öfwer honom, så war han ändå intet på så många åhr förskämd. Wid ingången war öfwerstrukt ett litet stycke med kalck, til at derpå måla eller skrifwa något. Men suctigheten hade aldeles förskämt Målningen. Doch kunde man ännu se ett Altare, och en som lade rökwärck der upp på, öfwer hwars hufwud desse Werker stodo at läsa.

I Gudar, dem man dyrcka bör,
 Swar hållt man sig på jorden rör,
 Om du o JESU råder här!
 Som hela werlden styra plår:
 Om du, o Plato! har din macht,
 I denna under-jordiska tracht;

Ell' du, som med sitt wåta skam,
 Plåe innesluta många rum,
 Om du din spira hår har satt,
 Så haf och wård om denna natt;
 Låt hwarden swet ell' lifmeri,
 Ell' Konster ell' bedrägeri:
 Låt hwarden fruchtan ell' förtret,
 Förråda denna Hemligheter.
 Låt wri detta mörka bo,
 En helig tyshet ha sin ro,
 Så länge som at detta hus,
 Har wördnad för ditt Guds-Ljus,
 Så länge som och någon än,
 Af denna slächten är igen,
 Som på ditt dyra Altar kan,
 Ett heligt offer tända an.

Det V. Capitlet.

Archombrotus läste detta i hastighet igenom,
 ty hans stora sorg öfwer Poliarchus lemnade
 honom ei lång tid at betrachta detta rummet.
 Timoclea berättat honom sedan, at fastån Poliarchus
 war en Främling, så war han likwål framför alla an-
 dra i Sicilien alramäst älskad af Konungen, och de
 gode misönnade honom intet detta. Men jag wet in-
 tet, sade hon, hwad för ett öde rufar i dag emot dem,
 som Konungen mäst älskadt. Det är så, sade Ar-
 chombrotus, huru många Hof äro icke nu på några
 år af dessa olycks-stiernor förderfwade? Allt wäl
 Archombrotus, swarade Timoclea, men orsaken
 dertil, at andre blifwit omstörtade har antingen bestådt
 hos dem sielfwa, eller hos deras enwålds Herrar.
 Men hwad öde har rasat emot denne, som är så dyg-
 dig och tapper, och lefwat vnder en så wis Konung?
 Skullen i ei wilja anföra til exempel, de twenne ächta
 Perso-

Personer ifrån Lydien, som myligen, uti ett Främmande Land, bragt sin största lycksalighet sig til straff. Han, då han, inför Konungens tröffel, blef wälträd sitt eget blod: Hon, då hon fördes utur fångellset, af bödelen vndså sin rätt? Det är allt befanta saker, hwar om jag talar, Archombrotus. Men hwad är wäl det, som i denna Tragedien kan jämföras med Poliarchus? Det fattades desse bägge ingen ting uti ett Konunga-Rike, förvtan Namnet och en Spira. De räknade sig det för skam, at wara lika med dem som woro infödde der i Landet, då de likwäl ei hade en enda dygd, som kunde gifwa dem en hög inbildenning. Desse twenne i sin lycka blinde Personer, wäderstodo sig ock, at under fötterna trampa den blomstrande Ungdomen, som både hade kunnat bibehålla dem wid sitt goda, och stadfästa det inpå deras efterkommande. Men Poliarchus har ei en gång rörd wid den Kongl. Skatten: Han har hwarcken stäckt sina krafter igenom Fästningar eller Besättningar. Ja det syntes, at denne hans dygd uplyste Sicilien som sielfwa Solen. Desse Lydier höllo sig helt annolunda, och woro som ett annat ächta Par utur Phrygien, med hwilka lyckan på lika sätt spelt. Det lärde wara de samme, swarade Archombrotus, hwilken utur det Kongeliga Hofwet, derest de alt förmodde, hade så när blifwit flyttade uti galgen för sitt trolleskskul, så framt intet Konungen hade påmint sig sin gamla kärlek, och af nåd föråhradt dem fångellset. Det är så, swarade Timoclea, I weten fördenfulluru högdt de bägge brutit. Han, i det han förglömdet sitt första tillstånd, och hölt för en skam at ålfrå af många. Hon, i det hon ansåg det för ingen ting at hatas af folcket för det hon brutit sitt första ächterskap: Men bägge, i det de ei sökte at blidka Juno,

intet

intet kommande ihog, at ock Gudinnorna hafwa sitt dunder.

Min Fru, sade Archombrotus, man skulle förundra sig här öfwer, så framt intet den wanliga ändringen wti alla menniskeliga saker, förtog denna vnderan aldeles. Unse Aquilii och Hippophili Hof. Hwad har det wäl gagnat de förnämste hufwuden, at de, efter deras omätteliga myndighets omlopp, hafwa begifwit sig til den högsta wärdigheten i Presteståndet, såsom til en Fristad? Intet annat, än at deras begrafsning måtte bli så mycket hederligare, då de dödde i en sådan hög wärdighet. Men derföre kan jag aldrig bifalla gemene mans afund, som rasar emot alla dem, som af deras Konungar äro älskade, och som drista sig at tala illa om de Konungar, som sätta de menniskior framför andra, för hwilka de hafwa måsta nåden. Detta, säger jag, är en stor orätt emot Konungarna, det är at wilja tvinga dem ifrå all kärlek; och ifrå den tro, som wi likwäl hos dem förwänte, och som igenom wår lydriad bör tillwåra. Om J eller jag hafwe en wån; så söke wi ju at behålla honom; Skal då en sådan o menniskelig Lag wara satt för Konungar allena, at de ei skola hafwa någon wprichtig at ymgås med, och til hwilken de kunna förtro sig? Mån: när de finna sig wara älskade? När de på alt sätt, med sinne och wilja, med trohet och wålgjerningar wpräckas til kärlek? Mån de då, säger jag, wåga sig at stämpla emot den, som är dem så angenäm? Sannerligen, wi kunne hwarcken hata Philocletes, för Herculi skul, eller Patroclus för Achilli skul, och är det ganska få ibland Hielstarna, som intet antagit någon wån fram för andra, wti sina hemligheter.

Timoclea swarade: Min käre Archombr
 tus, en sådan obillig driflighet har jag aldrig kunn
 gilla, hwilken fastän den döler sig vnder skien af
 allmänna bästa, så har den likväl mera högfärd i sig
 än som ren kärlek. Ganska många förtörnats öfver
 Konungarna, intet derföre, at de igenom sin
 vphöja andra, utan derföre, at ei samma steg står
 pet för dem: och det är ingen ting, som de mind
 tycka om hos sådana favoviter, hwilka de önska
 mycket ondt, än sielfwa lyckan. Sannerligen,
 wi plåge utwåla några af wårt tienstefolk, och
 som antaga dem uti wåra angelägenheter; och både
 med wänlighet och skäncker köpa och begiära der
 trohet; Eswen så en Förste, om han ei skulle söka
 en sådan hielp, och på sådant sätt vnderhålla den;
 skulle han ei hårda ut med sin tunga Regeringsbör
 om han än hade starckare skuldror än sielfwa At
 Ty hwad som nyss sadas om deras fall, hwilka
 kan har kastadt ifrån sin Thron, sedan de länge
 rit i sin Konungs nåd, deraf kunnen I ingen ting
 så framt intet det skulle hånda, at Konungarna
 billigheten skulle öfwer gifwa sina wänner, eller om
 älskade några som det intet förtiente, och wille
 före störta dem ifrån den nådes trappa, på hwil
 de med bedrägeri vpsigtit, sedan de funnit sitt fel
 utinnan. Men föreställ eder, at Konungen, (som
 ofta hånda kan) skulle vara af ett ståndachtigt
 och lyckeligen träffadt dem han kan älska, så
 I sinna en wåkwilja, som på båda sidor är ofskad
 skal hafwa ett nyttigt och långwarigt bistånd. I
 nen le här öfwer, käre Främling, at jag, som
 Fruntimmer, talar om sådant för eder. Men jag
 vpsödd uti Hof, och der har jag ofta hört denna
 ten, af de Lårda drifwas, hwilkas wisshet är gillad
 sielf

heltwa försarenheten. Men denna Poliarchi olycka, som nu har giordt oss så bekymrade, är nästan utan exempel: Ty Meleander är både af ett mildt sinne, och Poliarchus har hwarcken swifit i sin tro, ei eller förfärdats af en så stor lycka; så at jag håller företaget annat wara orsaken til denna hans olycka, än heltwa det bistra ödet.

Wid denna Timoclea berättelse, log Archombrotus, och i det han fick höra susandet af ett watten, som stöt när der in til, frågade han Frun, hwad det war för ett låte, och om det ständigt således brusade; men såg likwål så mycket han, af sacklans lysande, kunde ner på marcken, at han ei oförwarandes måtte falla uti bäcken. Timoclea swarade: Det är en källa, som med ett förfräckeligt susande faller hit neder ifrån de närmaste bergen, och igenom rör ledes til de längre bort-liggande slättmarcker, och gör, med sitt angenäma lopp, at de ei törsta, som der bo. Då hon hade nådt ett litet stycke längre fram, wiste hon honom ett ganska stor sten, som utspriker watten, som stöter emot honom med ett faseligit wäld, uti renmillar, hwarigenom det går öfwer hela landet. Waterns behaglighet, och myckenhet och des friskhet, och hwad mer som wi uti watten berömma, satte Archombrotus uti så mycket större förvondran, som han då kom ifrån Africa, som är ganska torr, och wet utaf inga källor. Fördenksfullt ast än han skyndade sig at träffa Poliarchus, så kunde han ei ändå annat än stanna och smaka på watten; och wid det at han med förvondran betrachtade denna källan, sade Timoclea: Mine Förfäder hafva intet allenast låtit gräfwä den fulan til den ändan, utan man med trygghet må kunna sy här igenom; utan de hafwa ock giordt henne beqwäm, at bo länge uti dem tilfället så skulle fordra. Se här är en plats, som

C

med

med Ek-Bråden är belagd, och på båda sidor
 vti hwallsvet beslagen med samma tråd, på det
 rummet ei må aldeles vara osundt at sofva vti.
 Archombrotus såg denna sof-kammaren på hög-
 dan om vägen, vthuggen vti sidan af kulan, som
 lika som blifva ond deröfver, at rummet var
 mörkt, och hade en affky för detta härberge, kul-
 derföre ei vtan suckan täncka på, hvad för en
 Herre nu skulle få sin boning i denna kula. Timoc-
 tistalade ock sielf kulan, af sorg, dessa orden:
 Skalt nu få Poliarchum til gäst, du skalt nu förb-
 i ditt mörker en Yngling, som ei allenast är gal-
 tapper, vtan ock förtient, at nu och altid lefva i
 set. Men det är allt väl om du allenast kant gör
 ädlare igenom det, at du befriar honom! O gu-
 ma lueka, du gör ofta, at wi måste tacka dig
 den orätt du oss gör! En deroti har du felat, at
 nödgat en så förträffelig Herre, at taga sin tillflykt
 til dessa mörker; men der vtinnan har du gjort
 at du då har lemnat detta rummet, at han i dig
 hafva hopp, at finna sin välfärd.

Det VI. Capitlet.

T Medlertid hade de gådt vägen fram, och
 Archombrotus wiste Archombrotus kulas vte-
 som ei var swår at finna igen. Innan til
 stenen, som låg öfver kulan, fastsatt med tvenne
 riglar, som woro fästade i jorden, at de af ingens
 macht, som vtifrån rörde dem, kunde böjas.
 de som woro in vti kulan, hade ingen möda at
 dem vp ifrån de små gröpperne, på hwilka de så låg
 at de ei af den tyngd, som låg öfver ingången
 röras. När de fördenksful woro borttagne, och

öndanrögd, öppnade Archombrotus kulan, hvil på
 Timoclea gick ut, och westade med factlan, på det
 hon måtte träffa Poliarchus, men släckte strax ut el-
 den, på det han ei måtte lysa andra i ögonen, än den
 hon wille. Poliarchus, som ei farit willse om wägen,
 stod wid floden och wäntade på tecknet, och då han
 det fick se, kom han til kulan til Timoclea. De
 stodo länge i betänckande, hwad de skulle göra med
 hans och hans drängs häst. Til des at Gelanor sa-
 de: Stigen J in uti kulan, och rådgjören, imedler-
 tid kunna de bindas wid dessa tråden, som stå brede
 wid floden, långt ifrån wägen. När de nu woro
 medstegne i kulan, och wiste af försträckelse ei hwad
 de skulle taga sig före, hade Gelanor redan fastbun-
 dit hästarna, och kom til kulan, hwaräst de togo ho-
 nom in, lade stenen för ingången, stöt rigglarne
 före, och satte sig at rådslå om hwad de skulle göra.
 Poliarchus hölt före, at man borde låta hans dräng
 slipa ut, på det at han måtte göra sig vnderättad
 om allt: hwad besyffning de gästwo Poliarchus,
 huru Konungen kunnat falla i denna grymhet emot
 honom: och om hans wänner, uti en sådan hans olyc-
 ka, woro honom ännu trogne. Det är intet så illa på-
 mint, sade Timoclea, om man wiste, at folket ei
 adbrast först fråga Gelanor, hwarest hans Herre är.
 Jag twiflar wäl intet om hans tro, men om han rå-
 far uti fiendernas händer, så töra de, med plågor,
 söka at tvinga sanningen utur honom. Gelanor för-
 säkrade, at uti de saker, som angingo hans Herres
 wälfärd, skulle hwarcken nöd eller död kunna tvinga
 honom i något. Han wiste ock desutan, på hwad sätt
 han skulle bedraga hans owänner. Han wille gå, lika
 som woro han aldeles bestördt och förwirrad, och om
 någon obekant eller mistänckt Person frågade honom
 efter

efter Poliarchus, så skulle han med en sorgelig stäm-
 ma svara: Han är intet mer i werlden; han ligger
 jorden. Han berättade och ingen osanning derom
 nan, emedan han satt under jorden, der ingen
 ffen på honom. Frågades huru han wore dödd,
 wille han föregifwa, at han fullit af hästen i floden
 Himæra. Ty då han af förfräckelse, öfwer Romu-
 gens utgångne befallning, wille fly, och årnade
 om nattetid öfwer floden, har han omkommit, em-
 dan hästen kommit vndan honom, och hans rustning
 war honom förtung, så at han måste sunka til botten.
 Detta bedrägeri war så mycket säkrare at angripa
 floden Himæra då mer än wanligt öfwerflödd.
 Jag skal och låga det der til, sade han, at jag om-
 ligen kunde föma honom til hielp, emedan strömmen
 strax förde honom uti Hafwet. Igenom detta
 fund, kan rycket komma ut, at J ären omkommen
 som mycket kan tjena oss wid detta tillfälle. Ty ed-
 fiender warda här igenom stillade, och der til
 lär det upwäcka medömfan hos dem, som älska
 berömna dygden och tapperheten, sedan den ei mer
 är til. Så lär det ei heller sedan hållas så strå-
 wacht wid hamnarne och på skeppen, och när man
 sedan wänder igen at fråga efter eder, så kunnen
 med så mycken större säkerhet, antingen fördölja eder
 eller och fly. Wi kunne ei eller bättre understödia
 osanning, än igenom en sådan dödd, efter hwilken
 gen ting är öfrigt af eder. Edar häst wil jag imede-
 tid låta gå hwart han hållt sielf behagar; lika som
 eder dödd gifwit honom denna friheten.

De berömde alla Gelanors förslag; Poliarchus
 chus tillade allenast det, at om han skulle råka Ar-
 das, hwilken han altramäst älskade ibland alla Sicilianer,
 så skulle han ei hafwa betänckande wid at uppenb-

hela sakens omständighet, och hålsa honom, på hans
bön, med begiäran, at han ei wille förgiåta, at
han besöka honom i denna hans offsyldiga motgång. Eller om
han det ei kunde, at han då allenast wille lemna honom
i önskan om huru han borde förhålla sig. Archom-
brotus förmente ock, at Gelanor, efter förrättadt
ärende, ei borde strax komma tillbaka til kulan, emedan
man ei kunde strax höra honom då han bultade, och or-
den, derest allt folck gick förbi, kunde blifwa mistänckt.
Dran han skulle begiwa sig til Timoclea hus, och
bruka samma stref emot hennes husfolck, som emot
alla andra, och med suckan och tårar beklaga sin
Herres död. Sedan kunde han wäl, igenom Timo-
cleas tilhielp, på ett hemligt sätt komma til Poliarchus.
De woro ock bekymrade om, hwad de med
Poliarchi egendom och hans folck giöra skulle. Ty han
hade ett hus, som intet war oansändigt för den som
i stod uti Konungens wänskap, som han. Men han
förtrodde sig inter til sitt eget folck. Af hans betiener
war det endast Gelanor. De andre woro Främlin-
gar, och måstadelen honom obekante. Efter sin egen
dom frågade han intet stort. Han war wan at under
sina kläder bära ädla stenar af stort wärde, och något
guld, at olyckan ei måtte beröfwa honom allt på en
gång. Dersföre befalte han Gelanor, at intet bry sig
derom, antingen Meleander toge hans egendom til
sig, som en til döden dömd menniskas, eller hans
tjenare borttröfwade de samma, utan han skulle alle-
nast achta sig ifrån det hus, som stod i fara, at ris-
was öfwer ända. Med denna vnderättelse försedd
lät de honom resa sin wäg. Archombrotus och Ti-
moclea tordes ei längre wara hos Poliarchus: Ty
hon fruchtade, at hennes drängar torde stå bittidare
öfver, än hon det wille. Skulle de nu förmärcka Fruns
bereds

beredwillighet emot Poliarchus, så torde det ei
 på alt wäl. De bodo honom fördenksful at han
 trösta sig wid sin dygd, som hwarcken kan lida nå
 nederlag, ei eller fastas öfwerända, då han öfver
 blefwe angrepen. Hon wille, så ofta hon kunde, be
 honom. Gaf honom altså ett bolster, hwar på
 kunde hwila, och några sacklor, af hwilka Tim
 clea tagit en myckenhet med sig, togo så sin wäg
 fulan til sängs. Huru Poliarchus warit til mo
 hwad wrede och suckan han i denna ensligheten
 sig kände, är lätt deras at förstå, efter han ei så m
 fet bekymrade sig om sitt lif, som om at dö med
 ran, och han wiste at deras lif, som han högre
 tade än sitt, lifwäl hängde på hans.

Sedan Gelanor hade löst sin Herres häst,
 gifwit honom ett slag af pissan, at han måtte
 hwart han wille, steg han på sin egen, och reste
 utsatta wägen. Då han nu intet war långt ifrån
 skogen, i hwilken hans Herre dagen förut hade str
 såg han tre rust-wagnar, och många som redo,
 efter dem en myckenhet af folck. Han åstundade
 så weta, hwad detta måtte wara för ett tog.
 han nu kom närmare, såg han at det war lif-
 nar och sörge-folck. Han blef försträckt af ett såd
 möte, och frågade en af den sidsta hopen, hvars
 grafning detta war. Han swarade: Det är de
 gaters lif, som i går af Poliarcho blefwo dräp
 emot alt folcks lag. Gelanor blef bestört här öfver
 och vndrade hwad strek här vnder lågo, på det ha
 så mycket wisare må blifwa vnderrättad här om
 fölgde han med hopen, in til den döda kroppen, hvar
 ken Poliarchus uti des vndflyende hade nederhuggit
 och såg honom med suckan och tårar läggas i
 wagnen. Då fann han noggsamt, at de röfware, som

Både öfwerfallit Poliarchus, woro sticket till Meleander ifrån Lycogenes. Men, sade han wid sig self, hwarföre har man så hastadt med hämnden? Hwarföre har man ei föresatt Poliarchus en wis dag, at förswara sig? Skal då Legater ha frihet at mörda? Skal då Konungen wara mildare emot sina fiender, än emot sina egna? Man borde snarare wedergålla seger-winnaren för sin tapperhet, och gifwa Legaterna, som dödt i sitt skälmstycke, galgen i stället för begrafsning.

Då han nu i denna billiga betrachtelsen war beröwen, öfwerföll honom en sådan wrede, at både färg och målföre förgick honom. Han hölt derföre för rådeligast, at wika ifrån detta spectakel, emedan han ei utan tårar kunde anse det samma. Han lemnade derföre dessa fiender, gaf hästen sporrarna, och hastade sig dit der Konungen war. När han nu kom till andra ändan af skogen, wid middags-tiden, mötte honom en stor hop folk, ty stora landsvägen löp der fram som sällan war tom, och Konungens läger war ei eller långt derifrån. Ibland andra mötte honom Timonides, en förnäm Herre af Meleanders Hof, som war bedröfwad öfwer Poliarchi olycka, och reste omkring at utforska hwad af honom blifwit. Så snart han igenkände Gelanor, frågade han: Hwar är Poliarchus under detta tumultet? Men Gelanor kom ihog sitt löfte, slog ögonen neder, och stälte sig, som hade han knapt funnat se på Timonides, och sade: Poliarchus har slutat sina dagar. Då blef Timonidis jämmer och hans kärlek starkare, än den för ögon ständande faran. Han blef bestört, som en den der ei kan få fram de ord han wil säga; ändteligen uttrade han sig med suckan och tårar i dessa orden: Ach! olycksfäliga Meleander, och med honom hela Sicilien!

Han wände om sin häst, detta gaf Gelanor en tröst, då han säg, at hans Herres ypdichtade vnder gång, ypwäckte ett så trogit och oförborgadt meddande. Timonides hade intet rest mycket långt, än han åter kom tillbaka, och frågade: Huru blef denne förträffelige Herren omkommit? Ar det långt sedan det skeddde? Eller af hwilka år han dräpen Gelanor swarade: Då han, af fruchtan för Konungens utgifne besällning emot honom, wille fly, begynte han sig om nattetid öfwer floden Himæra. Men som hon då af regn war ypstigen, så har hon bortfört honom, och så mycket jag af stiernorna kunnat märka, tagit honom med sig, i det närmaste hastigt. Swardöfwer Timonides åter suckade, och skyndade sig til Konungen, at förkunna denna stora förlust. Ditt sitt raseri råfode han Arlidas, för hwilken Poliarchus allena befalt Gelanor, at berättat denna saken. För honom omtalar Timonides i hastighet denna be- dröfweliga händelsen, och som Arlidas frågade hwar- åst Gelanor war, ty wiste han honom hwaråst han kom, och skyndade sig til Konungens läger. Men Arlidas skyndade sig emot Gelanor, hälsade på honom med så ord, och frågade honom efter hans Her- re. Men han swarade: At han hade någon hemlighet at säja honom, som på lands-wägen ei kunde stiga, had fördensful, at Arlidas wille stiga litet af wägen, han skulle, så snart han woro säker at ingen sägo det komma efter. Arlidas gjorde efter hans begjärant, och fattade redan godt hopp, emedan Gelanor be- slagade sig öfwer Poliarchi döb.

En dåld låg ei långt der ifrån, der råfades de- då Gelanor sålunda begynte: Arlidas! Poliarchus lefwer, men han wil ei at någon, förvtan J, skal weta deraf. Han ligger fördold uti en kula under

Timor

Timocleæ hus, til hwilken Fru han har förtrodt sig. Men han har skickadt mig til eder, med begäran, at I willen vnderätta honom, om orsaken til detta omwäsende, och at jag skulle wisa eder wägen til honom, så framt I intet försmån honom i denna hans olycka. Arsidæ lofwade, at ingen fara skulle ändra hans sinne emot honom; Gelanor skulle allenast föra honom til kulan, och laga at han råfåde Poliarchus. Allt wäl, swarade Gelanor, men man måste med konst omgå, at wi kunne bedraga Timocleæ betien- ter, på det de ei må komma vnder wädret med, at Poliarchus ligger der fördömd, och en så förnäm Herre således komma til sitt lif uti gemena mennis- tiors wäld. Jag wil gå förut, och beklaga hans död, med sådane tårar, som jag nyligen för Timonides gjorde. I måste ock, Arsidæ, inbilla alla dem I råken samma händelse. Poliarchus kan wara säkrare om sitt lif, om de tro at han är död. Middagstiden måste I ankomma til Timocleæ hus, lika som I wid för-bisarten, wille hwila eder vnder hetan. Det läser ock intet kunna upwäcka någre mistanckar, om I resen in uti ett hus, der I så länge warit bekant. Jag måste ock förut berättat eder, at I der warden träffande en Yngling, som allraförst i gar ankommit til Sicilien, ifrån Africa, som han sielf berättar. I lären berömma hans anseende och hans wishet, då I får höra honom tala. Han är Poliarchi förtrogne wän, och fast än han allenast kändt honom en enda dag, så wil han ändå wäga det yttersta för Poliarchus. För honom behöfwen hwarken I eller min Herre fruchta någon ting.

Efter detta samtal skildes de åt, och Gelanor för en gien-wäg til Timocleæ gård, men Arsidæ, som hade längre tid, red helt sacht landswägen ända fram-

fram. Timonides, som war bedragen, utspridde
na bedröfweliga händelsen wida. En för hwilken
kant han råkade, berättade han, at Poliarchus
död. Dermedelst kom detta rychtet för många öron
hwilka yptog det med åtskillig sinnets rörelse. Men
ander hade samma dagen föresatt sig at resa öfver
floden Hypla til Magella, dit hans dotter Argenis
efter hans befallning, war anlånd ifrån Syracusa
Soldaterne, sedan de hade sådt lof at begiwa sig hem
höllo på at packa sina saker tilsamman, då imedel-
tid Konungen, til des den til resan utsatte timme
wore ingången, gick ut på fålt at spähera. Han
stod mitt ibland sina Herrar, wälwetande, at många
af dem, under sken af wänskap, woro hans ombrä-
ner. Då i det samma Timonides anlände til Ko-
nungens läger, och berättade för sina wänner, hwad
han hade hört om Poliarchus. Han hade knä-
nämndt derom, förr än rychtet war utspridt ibland
Soldaterna, hwilket de lätteligen trodde. Endre-
gen dristade sig Timonides at stiga in för Konungen
och af sorg och bedröfwelse tiltalade honom sålunda
Herre Konung, wi ha stor orsak at gratulera Lyco-
genes, ty Poliarchus är omkommen. Wid dessa ord
den blef Konungen bestördt och rörd i sitt sinne, och
denna unga Herrens undergång försträckte honom
så mycket mera, emedan det stannade på hans hals
som en orsak til hans olycka. Han kunde ei längre hålla
sig ifrån tårar, så han förestälte sig hwad olycka
worde öfwergående hans rike. Men han torde då in-
tet så yppenbarligen wisa sin sorg, emedan många af
Lycogenis wänner woro då närwarande, som alle
gäfwö acht på hans ögon, ansichte och tal. Han twän-
gade sig dersöre, at hwarcken wisa tecken af glädde
eller sorg, och frågade på hwad sätt han war om-

Kommen, gick så in i sitt tiäll, i den tancka, at ingen glädde sig öfwer Poliarchi död, som ock intet önskade Konungen sin vndergång. Mange af Soldaterna kunde knapt twinga sig, at ei i Konungens närvaro utbrista i gråt. De trognaste af hans Herrar kunde intet hålla sig ifrån suckan, de beklagade hans vndergång; alla deras förtroliga samtal gingo ut på de farliga och trolösa tiderna. Dese hade Konungen i friskt minne affildt ifrån de andra, hwilka han hölt wärdiga, at förtro sig til. Doch skändes han se på dem, i mening, at de ei önska honom något godt, efter han war en orsak til Poliarchi död.

Och är det underligt, at det warit en, som wäsat sig at sammanskrifwa dessa werkar, och sättia uti ingången af tältet, dit Konungen måste gå.

Du ädle Yngling, som ditt blod,
Sör arga menn'skiors öfwermod,
Så hastigt skulle mista,
Om du nu anten wistas der,
Dit Charons färga folcket bår,
Der Pluto sielf plår wistas.

Om du nu lefwer i de rum,
Dit floden Styx sitt swarta skum
Med grymhet plågar hwålfwa;
Så lär doch alt, hwad hållst der är,
Sör hwilket andra fruchta plår,
Doch för din flugga skålfwa.

Ell' har du nu ditt hemwist der,
Hwar alla Gudar samlas plår,
Der alla Stiernor sitta:
Der alla dygder wisa sig,
Så lär du intet wårda dig,
Med på Sicilien titta.

Sörlåt hwad wi dig giordt emot,
Sörlåt wårt myckna knorr och hot,

Och söt ei til at ägga

De grymma Gudar mot vårt land,
Söt det, med orättferdig hand,
Wi dig söt nederlägga.

Wi ha nog lidit för vårt brott,

Wi å för alla folck til spott,

Och uti alla tider,

Som rychtet kring om werlden far,

Och detta fel at föra har,

Sicilien ock lider.

J Gudar huru är det fatt,

Den eld, det watten, som J satt,

At alla menn'Kior rena;

Den samma eld, den samma ålf,

Behöfwer nu at ränsas sielf,

Åf eder macht allena.

Det VII. Capitlet.

SÅR man nu lagade sig til at bryta vp ytur låret, war rychtet om Poliarchi död redan utkommit ibland folcket, och hade hunnit Magella. Argenis satt då i sin sång-kammar, ibland sitt Fruntimmer, fast intet i en sådan prydnad, som det fridsamma tillståndet i riket syntes fordra, dock likväl en Konungs dotter anständig. Selenissa, som war Argenis Hoff-Mästarinna, och wiste af alla hennes hemligheter, satt då och kånade hennes hår då en af hennes kammar-pigor kom in ifrån förmakket, och berättade at Poliarchus war med döden afgången. Argenis hörde det i förstone intet, emedan hon satt uti ett diupt samtal med Selenissa, om den natte-tiden antände eldar, och om Poliarchi öwänner. Selenissa hade wäl hört pigans berättelse, som gjorde hennes hierta och sinnen en stor sorg. Men hon winclade med hufvudet, och warnade henne at hon skulle tåga. Sorlet af deras wissande hade då redan

redan uppfylt huset. Argenis, af en hastig försträcker
 kelse intagen, och ännu ofunnig om hvad de talade,
 frågade om hvad olycka eller vndergång de hvar an-
 dra berättade. Selenissa föll henne i talet, och sade:
 at hennes pigor hade fält neder den spegel, som Me-
 leander på hennes födelse-dag hade skänckt henne.
 Och som de befärade at Prinsehan skulle blifwa ond
 deröfver, ty beklagade de sig öfver denna olyckan.
 Men hon war ei så lätt at inbilla något. Hon steg
 upp af sin stol, och tog den närmaste af sina Jungfrur
 i handen, såg på henne med brinnande ögon, och sa-
 de: Vnderstår du dig nu at liuga för mig, så tro sä-
 kert, at du nu står sista gången för mina ögon. Men
 säg mig rent ut, om något ondt höres om Konungen?
 Jungfrun, til at utplåna utur hennes tancka en sådan
 försträckerlig mening om Meleander, och til at trös-
 ta henne, svarade: Ja, nådigste Prinseha, allt
 hvad vi om Konungen hafwe hört, det hafwe vi
 åstundat at så höra. Vi wänste honom hit, som
 Prinsehan sielf wet, såsom en Seger-Herre, och til
 sin hälsa frist. Och uti en så stor glädie, lærer man an-
 se Poliarchi död för ringa. Blygden hade aldrig wist
 sig så mächtig uti Argenis ansichte, som då. Hon häm-
 tade tillbaka andan, som wille förgå henne, och i sam-
 ma ögnableck beslöt hon både at lefwa och dö. Och
 at hon måtte betaga all misstancka hos de omkring
 henne stående Fruntinnren, sade hon: Jag twiflar in-
 tet at ju Gudarna hafwa omsorg för Konungen, och
 låra gifwa detta frig den utgång, som all rätt synes
 fördra. Hon dristade sig ei at tala om Poliarchus,
 på det hon ei måtte stanna wid hans namn, emedan
 suckan och tårar des utan nog hindrade hennes mål.
 Och som hon ei längre kunde dölja sig, ty gick hon
 allena in uti en annan Kammare, såsom för ett wigtigt
 ären.

ärende skul, och slog så dörren igen om sig, på
 ingen måtte komma öfver henne, som då war i tan-
 kan, at gjöra det sidsa med sig. Men Selenissa, som
 noga märckte denna hemligheten, fölgde henne efter,
 och höll emot dörren, at hon intet kunde falla igen,
 och gick så in til henne, vnder sken at vpvachta henne.
 När nu dörren sedan slöts igen, begynte Argenis
 at beklaga sig, och vtgiuta många tårar, hon ref
 hår löst, ref sina kläder sönder, och kastade dem
 marcken. En Elfenbens sång stod vti Kamraren
 med Purpur-färgade tapeter, i hwilken hon om
 gen plågade hwila. I henne kastade hon sig hel
 hållen neder. Selenissa sade imedlertid icke ett ord
 utan wäntade til des de första tårar woro förbi. Men
 då hon såg, huru hon qwaldes, och snart med diu-
 suckar, och sammanknäpta händer, vplyste ögon
 armar til Himmelen, snart åter hörde henne rö-
 ganska grymt för sig sielf, och såg huru hennes ögon
 lupo hit och dit, samt at hon med en griffel, som hon
 til åtskilligt brukade, mättade at strupen, sprang hon
 til henne, och hölt hennes mordiska arm tillbaka med
 darrande händer, och bemödade sig at beklaga en
 dan vrsinnighet, emedan gråt och tårar hindrade
 hennes röst. Detta eländiga paret woro länge i
 sådant tillstånd, til des de bägge blefwo vtröttade.
 Då hwarcken den ena sökte mera at afhända sig til-
 wet, ei eller den andra behöfde mera det förhindrade,
 de woro bägge orörlige, och sågo hwarandra an med
 starrande ögon. I synnerhet hade Argenis lutad
 sitt hutnud på sina arlar, och såg på Selenissa med
 öpen mun, och sade: I bemöden eder förgäfvad
 Selenissa. Biud til hwad i willen, jag skal ändå dö-
 Här tills hafwen i lärdt mig, at jag bör wara ständ-
 achtig, effertäncksam och trogen. Hwaraföre willen

du lära mig annat, än förr? Är det intet en tröst både för eder och mig, at jag förer min kyskhet med mig i Graefwen? Eller menen I, at jag kan lefwa, sedan Poliarchus är blefwen död? Han har befriat mig från Lycogenes händer. Jag wil nu upoffra honom mitt lif, och det är långt mindre än min ähra, som han befriat, och de tienster han mig giordt. Wetten I intet, Selenissa, at det är jag, som mördar Poliarchus, och det brottet kan ei med annat afträttas än blod. Hwad hade han at giöra i Sicilien, om ei för Argenis skull? Wid dessa orden betog sorgen henne all andedragt, Järnet föll henne utur handen, hon stels på Selenissa, som ock war ganska swag.

Men Selenissa war intet allenast bekymrad för Argenis, utan ock om sig sielf, hon försökte alla medel, som dock ingen ting gagnade, ibland gret hon med henne, i mening, at om hennes tårar fingo fritt lopp, så torde det förr stilla sig med henne; ibland stälte hon sig afswarsam, som en Hoff-Måsterinna tiente. Hon förestälte henne sin fader, som förvtan det, at han war bedröfwad öfwer det skiedde ypporet, skulle råka i den förderfweligaste olycka, om ock hon dödde. Ty detta wore, som det Purpur-sårgade och för fadren olyckeliga häret, hwilket om hon wille riswa af, som Scylla af kärlek til Minois har giordt, så skulle det lända fader och dotter til lika olycka: Mente hon ock, at werlden, som utom des är arg och i sig sielf ond, skulle kunna tro, at någon kyskhet skulle kunna bestå med en så wäldsam död? Men allt detta war såfångt at föreställa döfwa öron. Förden skull emedan den ene war uti yrhet, begynte ock den andre storma emot. Hon wille intet se en så bedröfwelig utgång; om hon ei lofwade at skona sitt lif, så wille hon ropa sig hielp. Derpå gick hon at dörren, då

Arge-

Argenis fattade henne bak vti räckten, ropade henne
 tillbaka, at åter få lita sig på henne. Min kära
 der, sade hon, hvarföre vilken J ei at jag skal
 fria mig ifrån en sådan plåga? Ero J väl, at Poli-
 archus hade länge kunnat lefwa, om jag hade dö-
 först? J må intet bedraga mig, Seleniffa, jag
 väl hwad J wil, och hwad J ifrån waggan hafwa
 lärdt mig. J skolen hafwa berömdt och gilladt mi-
 gierning, om jag med egen hand, hade sådt gjordt
 J nu afhindrat mig ifrån. Om någon ting efter döden
 är öfrrigt, så älskar Poliarchus mig ännu. Jag
 gå til min Brudgumme, och våra kyssta skuggar
 utan allas afund omfamna hwarandra. Sluteligen
 om wi efter vår död så låta innesluta os i samma
 så kan jag til lika med lifwet, undwika detta
 (jag rys när jag täncker der på,) at wörda Poli-
 archi mördare. J weten på hwars beställning eld
 i går upständes. Fron J ei, at det har varit en
 sak til Poliarchi död? Men, det är min Fader,
 wore en stor synd at intet älska sina föräldrar.
 wil fördenskul så dela min kärlek emellan min
 och Poliarchus, at om jag slutar mitt lif, för
 fet jag har at tacka bågge, så kan jag ei widar
 hwareken hata eller älska någondera.

Seleniffa förde henne här emot til sinnes, hvar
 för en oanständig död kärleken dref henne til; och
 de omsider, lika som hade hon sådt det af Himlen
 Hwarföre begråte wi Poliarchum, lika som w
 han utan all twiswel död? Och hwarföre sättia wi
 så otwifwelachtig tro til rynthet, som så ofta är falsk
 Wetten J intet, at Fablerne tala om Pyrami willfar
 se, til at låra os, at man ei af det första tecken bör
 något slut? Huru weten J, at J ei igenom Chr egen
 död, är en orsak til Poliarchi, äfwen som Pyrami
 wa

var för sin Tisbe? Ut Poliarchus skal vara dödd, det
 ha vi hört, men huru ofta är icke ryktet osant?
 Hvem har sedt hans lif? Hvem har sedt det med
 blod bestänckta swärdet? Kan hända, at han nu är
 fri och säker, och ler åt sina fiender. Men skulle J
 dö, så skulle ock hans siäl förgå honom. Sändt ut
 någon, som kan vnderätta oss wisare här om, och
 lef allenast så länge, at J ock ei må förderfwa ho-
 nom, om han til äfventyrs ännu är lefwande. Arge-
 nis vpreste sig härpå med ett sorgfult löje, och sade:
 Med hwad säfångt hopp vpskiuten J min sidsta plä-
 ga? Swarcken J eller jag låra sättia tro här til.
 Men det wil jag för Poliarchi, eller snarare sagt, för
 Gudarnas skul giöra; at jag ei så aldeles wil tro, at
 denna misgierningen är bedrefwen; men med det för-
 ord, at J ei hindren mig, at ånda mitt lif, sedan
 man har wisare kundskap här om. Selenissa glädde
 sig öfwer en sådan begynnelse, emedan hon wisse, at
 den första rörelsen, af en håstig bedröfwelse, är den
 starkaste, men om den ginge på tiden, kunde den af-
 sig sielf förswinna. Hon fordrade fördenskul en ed af
 Argenis, wid alla Gudar och Gudinnor; men för-
 nämligast wid Poliarchi anda, at hon ei på två da-
 gars tid, hon måtte höra hwad hon höra wille, skulle
 bära händer på sig. När nu Prinsekan samtyckte
 här til, och eftersade de ord, som Selenissa henne
 förestafwade, bad Selenissa, at hon skulle stoppa up
 sitt hår, på det ingen måtte förstå den sorg, som
 borde vara så hemlig. Dansedt at Argenis war
 på sin bästa skön, så war ändå hennes förstånd förträffe-
 ligare. Ty hon wiste stilla sin snyftan, och tog i ett
 gnableck samma utseende, som hon hade för sorgen,
 och antogandes at hennes ögon woro något röde, dem
 hon twättade med kallt watern.

Det VIII. Capitlet.

Son hölt ännu på at giör sig munter, och
 at ställa sig gladare än hon war, då en
 hennes pigor klappade på hennes dörr,
 berättade at Konungen nu wore ankommen til flo-
 Argenis geck strax in yti sin kammare, som hade
 haft något angelägit at giöra, med ett gladare an-
 te, än det närvarande tillståndet syntes förbe-
 antingen derföre, at ei hennes sorg måtte yppa
 någon mistäncka, eller at hennes ord och åtbörd
 som nu woro i strid emellan ett förstält wäsende
 sorgen, måtte komma til något wist mått. När
 då hade gådt förbi Lif-Drabanterne, som inter-
 långt derifrån, geck hon mitt igenom Hofwet,
 kom til dörren. Konungen war då intet länge borta
 och som hon föll på knä för honom, at kyssa hans
 hand, tog han henne vp, klappade henne på kind-
 nen, och frågade om hon befann sig wäl, och be-
 de derhos, at hon war så mager och blek, hwarigen
 hon hade förlorat sin behaglighet, som utan tro-
 hårrörde af fruchtan för kriget. Hon swarade:
 wore hennes skyldighet, at anropa Gudarna
 hielp, och wara bekymrad om sin Fader och Konung,
 hon fick deraf tillfälle at gråta, och utgiöt de tår-
 som hon desutan hade i beredskap. Konungen
 fälte henne wara wid godt mod; Gudarna,
 han, har hört dina böner, och emedan all ting
 war yti ett godt tillstånd, så skulle hon antaga det
 sichte, som olyckan twungit henne at bortlägga.
 Folcket hade samlat sig omkring Konungen, och
 dade så wäl Meleanders ålderdom, som Argenis
 skönhet och dygd, som med en sådan konst wiste
 dela sina ögne-kast, sina blidkar och alla sina rörel-

at både folket, af hennes wänlighet intagne, betygade sin glädie öfwer henne, och hwar och en af de förnämsta Herrarna hölt före, at hon honom med en särdeles gunst i synnerhet ansedt hade.

Konungen, som war omgifwen med en myckenhet solck, hwilka word ankomne, dels til at upwachta honom, dels ock at bönfalla hos honom om något, stånade qwar uti försalen; hwaråst en brunn war, som intet war mindre namnkunnig af sitt goda watern, än de konstiga bilder, hwilka man berättade at Dædalus hade bygd för sin wård Cocalo. Watnet steg långt i högden, och fördelte sig sedan igenom åttilliga rör och former; när det sedan föll neder, uti det der nedan före warande diupet, brusade det i hesswa fallet; och fick en färg, som war ganska lifhafwets. Galatea, som sörgde den nyligen dräpta Acis, hwilken låg wid sidstranden, stod mitt uti, så som uti hafwet, och syntes lika som förwandlas i en flod, som utgiöt twenne strömmar, den ena utur sitt mun, den andra utur sitt sär. Uti randen omkring watnet war den grymma Cyclops bild, som syntes wilja förfoga sig til Galatea, som doch war fri för honom, som nu war en sten. Och uti Marmoren hade en Konstnär inhuggit dessa Verser.

Ach! grymma Polyphem, jag fasar wid ditt namn,
Den sten af hwilken nyss min kära Acis dödde,
Den sten som gjorde at det kära hufwud blödde,
Är ei så hård som du, du troll i menniskiohamn.
Du med ditt grymma slag har mördat en person,
Du har den du ei kändt yr werlden welat hielpa,
Du i ditt raseri i mökret sökt at stielpa,
Den nu bland Gudar är upfatt på Guda-Thron.
Ja wist är Acis nu bland Gudar bleswen fatt,
Han ewigt leswa skal här uti dessa wågor;
Men du, du kanna skal ock ewigt dina plågor,
Här hielper ei ditt bot, hur' grym du ock är fatt.

Man skal i denna flod få sielfwa *Acis* se,
Med konst ja föreståld som han i werlden varit,
Ja, denna flod sen hon i många krokar farit,
Skal of en ständig bild utaf min *Acis* ge.

De täcka här som förr hans hufwud sirat ha,
Stu' sig på samma sätt i många Cirklar böja,
De sku', i watern nu förbytte, stads förnöja,
Allt folk som nöje i behagligheter ta.

Ne än des warma blod med kalla waternet mång,
Och intet nu som förr uti hans ådror rinner,
Det hielper ei, jag wet hans kärlek lika brinner,
Och utaf ungen kiöld från mig kan blifwa stäng.

Men doch! du läser nu utaf ditt grymma sär,
At du en menn'skia är, ei mera kunna känna;
Men at du är en Gud för den wi rökwärck bränn
Af wåra offer du långt bättre nu förstår.

Wid det at Argenis äffädade detta, påminne
hon sig sin förra sorg, och då Konungen ännu drö-
de, förnöjde hon sig i enslighet med sin bedröfwel-
Hon liknade sig wid Galatea, som sörgde sin *Acis*.
Men hwem skulle wäl här wara *Polyphemus*?
Skylde wäl *Lycogenes* derföre, men hon kom dock
likwäl, fast emot sin wilja, ihog, at hennes *Fad-
er* hade ock skuld här uti. De woro nu infomne uti
Syracusa, och de förnämste Herrarne hade tagit sitt af-
sked, så at aldeles inge andre, än de wanliga *Kam-
mar-tienare* woro nu hos *Meleander*. Konungen
war glad öfwer denna ensligheten, skilde sig dock
med sin dotter äfwen ifrån dem. Min dotter, så
han, din ålder och ditt kiön skulle wäl befria dig
ifrån delachtigheten af de allmänna råden, om intet
din underwisning, och ditt sinne hade årnadt dig till
högre, och fast än du äst ett *Frunttimmer*, så bestäm
ändå *Siciliens* wälfärd på dig, och du måste en gång
råden

råda öfwer manfolck. Wähn dig, medan jag än le-
 uer, wid sådant bekymmer, utom hwilket den Kong-
 liga wärdigheten aldrig kan bestå; lär ock det, som
 strömast fordras hos en Regerande, nemligen tyst-
 het. Wi som äre Konungar, Argenis, wi stå på ett
 mycket farligt ställe, så framt wi ei så kunne tåla
 öförrätter, at wi ei synas hafwa kändt dem. Ty om
 wi intet kunna hafwa den tyngd, som nu trycker oss,
 så tör handa, at den aldeles förqväfwer oss. Du wet
 at Lycogenes har affallit ifrån mig; du wet at män-
 ge Städer hafwa skildt sig i partier. Men de äro än-
 då farligare, som äro våra närmaste lemmar, bivi-
 sta alla mina råd, och söka at heldre hafwa mig til
 deras fänge, än som Konung. I den slachting, som
 wi nyligen höllo, syntes Lycogenes wilja försöka
 min macht. Han blef öfwerwunnen, och om nat-
 ten intet kommit, så hade han ei en gång warit säker i
 sina Fästningar, för mina Soldaters wäld. Men
 många af mina förnämsta Herrar, som då woro hos
 mig til ett stort antahl, och hwilka uti våra råd haf-
 wa alltid den högsta rösten, kunde ei längre dölja sitt
 öppfar. De ropade alle, at man måste gidra frid;
 emedan den mächtigaste delen af folcket hafwa slagit
 sig til Lycogenes. Som mördare, föregäfwro de at
 man borde heldre bibehålla sådant folck, än af för-
 twiflan drifwa dem uti yttersta nöden. De wägade
 sig ock at ursächta Lycogenes, och sade, at han wäl
 hade tappat en slachting, men intet hela kriget: och
 des förntan, fast än han hel och hållen kunde förderf-
 was, så wore det ändå intet rådeligit. Ty med hwad
 ögon skulle Sicilierne anse den, som borttagit en Per-
 son, som de så mycket älskadt? De wordo då hårti-
 gare stridande för hans hämnd efter döden, än för
 hans heder i Lifwet. Jag borde derföre i acht taga
 tiden,

tiden, i det jag som en seger-winnare kunde
 giöra mina undersåtare mig förbundne, om jag stäl-
 te dem friden. Jag kan försäkra, Argenis, at
 mera fruchtade för dessa orden, än uti kriget, der
 såg Lycogenis Janor. Jag såg at min höghet
 förrädd, och at jag skulle ställa mig i fara för
 ondt, om jag ei samtyckte at bli bedragen. Det
 för din skul, min dotter, at jag heldre sökt bibehå-
 Riket, på hward sätt jag kunde, än giöra dig arf-
 igenom, at jag förmycket entråten skulle förswara
 Majestät. Men de hafwa intet welat antaga af
 Frids-Fördraget, som deras Konung och seger-
 nare; Utan de hade Frids-Articklarne upsatte
 sig ifrån Lycogenes, af hwilka detta är innehåll
 Konung Meleander, bör med högsta rätt bibehå-
 Siciliska Kronan: Lycogenes stå i samma nåd
 honom som tilförene. Han skal behålla regeringen
 wer Hafwet, och de Syraculiske Länderne. Han
 hafwa Erebestum och Hæraclea, med des Fäst-
 gar, til vnder-pant. För öfrigit begiär han at jag
 drig mer skal täncka på den orätt, som mig nu sked
 ei eller någonsin hämnna det, som vnder warande
 mult år förelupit.

Det war intet enligit, Argenis, med min hög-
 het, at samtycka til friden med sådana omständigheter
 men mitt tillstånd kunde det ei afflä. Jag war i tro-
 welsmål om bäggedera. Iburranes och Dunalh
 bemödade sig wäl, at jag ei måtte giöra någon frid
 som wore emot mitt Majestät. Ty deras höga ämbet-
 ten, som de ibland de andeliga hade, gjorde at man
 antåg dem för duchtiga, at, i anledning af sitt ämbet
 förmana de bewäpnade til frid; de skulle ock strä-
 blifwa trodde, emedan de woro utlänningar, ty
 kom det ock dem at handla om friden. De woro då
 Par

Parnormo, och sedan de hade sådt mina skrifter, dem jag med förblommerade ord hade skrifvit dem til, förstodo de lätteligen hwad min mening war. De intunno sig sedan, snart hos mig, snart hos Lycogenes, och syntes lika som twinga oss til en sak, som wi böge gierna wille. Jag har derföre samtyckt til de Puncter, som Lycogenes begiärdt, vndantagandes at besättningen uti Erebellum och Hæreclea skulle intet wara större än twenne Compagnier. Jag förhödd och strängt at han ei, vnder skien af twenne Compagnier, skulle sätta der in twenne Regementer, som han med tiden kunde föra emot mig, och at han ei måtte anse min mildhet, i det, at jag lått samtyckte til hwad min fiende begiärte, för någon fruchtan. Detta befalte jag Legaterne berätta Lycogenes, och om han wore nögd med wilkoren, skulle han daga Gen derpå komma til mig. De drögde och intet, men när de årnade sig til mig, träffade dem en olyckelig händelse. De öfwerföllu Poliarchus. Argenis wadades i ögonen wid dessa orden; och til at fördölja sitt anletes förwiring, begynte hon med slit at hosta så starkt, at den rådna som sedan öfwergeck henne, kunde lätt tilräknas hostan.

Sedan Meleander hade länge wäntat at hon skulle komma sig före igen. Gade han, det hände til en olycka, at Poliarchus träffade på Lycogenis Legater, det är omist, antingen det skedd af uppsåt, eller af en willfarelse. Men han skonade intet sin wärja; och tre af dem lade han neder. Twenne blefwo wid Lif, som togo sin tillflycht til mig, de uppsökte alla hål med sina klagomål öfwer detta tumult, de beflagade sina Kammeraters ynckeliga vndergång, och beropade sig så starkt på sin Leid, at de syntes beskyllo mig för sina Kammeraters död. Jag låt strax samankalla mina

mina förnämsta Herrar, och lät dem rådslå här om
 men de woro intet de endaste, som sökte mitt wärde
 Mange, som woro på min sida, upfylte deras h
 med en grym anflagan. Innehållet af deras flagg
 mål gick derpå ut, at jag borde utgifwa Poliarchus
 at lida straff, på det at ei gemene man måtte tro,
 han wore ofständig at dråpa dem, som jag lofwadt
 säkerhet, och med mindre straff tyckte de at jag
 kunde belägga honom, än döden. Och detta fö
 drogo de mera, som en befallning, än som ett råd
 Men den stora tro, som jag funnit hos Poliarchus
 afhölt mig, emedan jag uti slachtingen hade at ta
 honom för segren. Och hans bekanta dygd, kunn
 intet gifwa någon misstanke til en sådan misgierning
 För Cleobulus och Eurymedes, som woro uppric
 tige i sina råd, syntes det wara otroligit. De höll
 derföre för rådeligit, at man borde förhöra den an
 flagade, han torde kan skie lätteligen kunna förs
 ra sig, i det man anlagade honom före. Man skick
 de fördenksful, med mitt samtycke, dem som skulle
 falla honom fram at förswara sig. Ty det wore oä
 hördt, om han skulle dömas ohördan. När fiender
 det fick höra, blefwo de ännu hetfigare, med den w
 låtelsen, at jag wille skona Poliarchus, om jag w
 skid at straffa honom. Ty skulle man wäl kunna tro
 at Poliarchus, efter en stor misgierning, skulle kunn
 na föras tillbaka, utan med wåld? Ja, om man
 hindrade honom, så skulle han fly ifrån Sicilien, och
 begifwa sig til sitt Fädernesland, sedan han så skant
 ligen narrat dem. Då de nu med en sådan obilligh
 öfwerlägo mig, frågade jag, hwad man fördenks
 skulle giöra. Ty Poliarchus war bortto, och fåfång
 wore at belägga en bortowarande med straff? Men
 de swarade alle med en mun, at man skulle föreför
 han

hans flycht; hwilket lätt kunde ske, om man låt ut
Gä Befallning, at eldarne om nattetiden skulle antän-
das. Ty på det sättet kunde han hållas lika som i ett
fängelse, om alle hamnarne blefwo tillutne, och han
kunde således bli ett exempel för alla Främlingar: ut
der ett brott kan bedrifwas, der kan det ock
straffas. Jag har trodt, Argenis, at det wore til
Poliarchi bästa, om jag samtvyekte här til, på det jag
ei måtte, igenom det at jag förwågrade dem at se
Poliarchus blifwa straffad, vpretat dem at sielfwe
söka sin hämnd på honom. Ty om han hade kommit
fri och säker fram för Domaren, så hade mycket kun-
nat förelöpa, som frikallat honom ifrån deras raseri.
Eldarne antändes fördenksful natten derpå, för Poli-
archi skul, och det war mig likwål en tröst i min be-
dröfwelse, at Soldaterne ei gierna sågo hans olycka.
Men då jag förmodade det bästa, kom Timonides
om morgonen bittida til mig, med den bedröfliga be-
rättelsen, at Poliarchus war omkommen. Argenis
kunde ei längre dölja sin sorg, utan blef af en diup
snyftan öfwerwunnen, signade först ned på knå, men
föll strax, som hade hon varit död, aldeles omfull.
Meleander begynte at ropa, hwartföre de närmaste
ankommo, och hon blef, på sina Jungfrurs händer,
buren til sängen. Sedan de hade bestrufit hennes an-
sichte med watten, och vplöst hennes kläder, begynte
hon något lättare at draga andan. Meleander frå-
gade Selenissa, hwad det wore för skuld; och om
hon nu första gången kände honom, han hade wål
under deras samtal märckt, at en skuld om skulle öf-
wersälla henne, emedan hennes ögon stodo aldrig
stilla, och hennes ansichte förändrade så ofta färgen.
Selenissa gaf artigt til swar, at det wore nu två da-
gar, på hwilka hon ei särdeles hade ätit, och mente så,
at

at hon hade någon sjukdom i faggorna ; Men wiste utaf försarenheten, at sådan wannächtighet i swimming ei länge påstod hos Argenis, och at det wore tecken til någon swår sjukdom.

Emedan Konungen och Selenissa woro begre-
 härstinnan, ankom bref ifrån Lycogenes, uti hwilket han lät förstå, at han snart wille komma til honom på det de uti Palladis tempel, (hwaråst Konungen föråttade sin Gudstienst,) måtte med ed stad hållas friden. Om Konungen så behagade, så wille han finna sig dagen derpå. Konungen lät swara honom at han antog det tilbod med nöje, och wäntade honom morgonen der efter. Sedan bod båraren bort, kallade han Eurymides til sig, en man af tapperhet och lycka. Ty han, då han ännu war en yngling, har krönt sitt Fädernesland, en gång med Oliveqvist : Då han spelade Mästare på den Olympiske piske rännare-banen, och sedan en gång med Phyllis tilljehlad, då han segrade i den Isthmiske kamp. Han war ock ibland de så som älskade Konungen, och öfwerste öfwer hans Lif-Garde, samt alltid Gouverneur öfwer det Slott och den Stad, deråst Konungen sig uppehölt. Och hade des utan wist sin oförfalskhet tro uti dessa krigen. Honom gaf Konungen sin wälsignelse tilkänna ; med befallning, at han den natten skulle hållas wa strängare uppsicht på utposterne ; de Rotar, hwilka man säkrast kunde lita, skulle han ställa på post, och fördubbla wachten ; han skulle se til, at Lycogenes wid sin ankomst gjorde något upror : Han anlände til Hofwet, intet så mycket förilitande på den under händer warande freden, som icke med på sitt anhangs wälde. Sedan han utfärdadt denna befallning, spisade han aften-måltid uti Argenis Kammare, efter hon då befandt sig något bättre,

dermedelst förfriska sitt af sorgen utmattade sinne. Det
 friga af natten, använde han til sömn, så mycket
 som hans bekymmer kunde tillåta. Men Argenis
 sorg och bekymmer förde henne imedlertid på åt-
 tilliga tanckar.

Det IX. Capitlet.

Poliarchus hade ock intet haft roligare eller så-
 rare natt, emedan ett wist tumult upkom uti
 Timoclea hus. Zy då Gelanor for ifrån
 Arsidas, tog han wägen ända fram til Timoclea
 hus, hwaråst han med konst begret sin Herres död.
 Timoclea hielpte til, at med konst utföra, hwad hon
 påbegynt, och frågade Gelanor uti sina betienters
 närvaro, på hwad sätt Poliarchus wore omkommen.
 Han kunde så mycket friare liuga för henne, som hon
 wiste utaf hela saken. Archombrotus kom ock här
 til, och wiste med en updichtad sorg, at förstålla sin
 wäst och sitt ansichte. Arsidas ankom i det samma, och
 när man nu berättade Timoclea, at han kom, gick
 hon ut emot honom. Han bad henne förlåta sig, at
 han, för gammal bekantskap skull, hade rest in til hen-
 ne, efter hennes hus låg honom i wägen. Frun tacka-
 de honom för denna hans höfslighet, gick derpå med
 honom in. Archombrotus infann sig ock strax, och
 Arsidas hållade alraförst på honom, efter den andre
 war en Främling. Måltids-tiden instundade, hwil-
 ken de Sicilier, framför alla andra Gräker, måst
 hålla kostsam. Sedan den war öfwerständen, och
 hennes tjenstefolck woro gängne at äta, blef Archom-
 brotus och Arsidas ensamne qwarra hos Timoclea.
 Då begynte hon sålunda: Jag wet, Arsidas, sa-
 de hon, at J uti ett godt upsat ären hirkommen.

J låren söka Poliarehus, och älska honom ännu hans stora olycka. Som J af Gelanor sådt wet, år han hos mig. Jag wil nu intet fråga efter hwad det år, som bragt honom uti en sådan nöd, och hwad pas alrabäst uti hans närvaro så weta det af Gudarne gifwe, swarade Arsidas, at wi kunde hålla hemligt i denna saken. För öfrigit, min hwad wi nu hålle tyst, lårer efter-werlden ei få ga. Men edart hus står här wid i fara; Wil uti detta målet wara troget, och lemna werlden i denna dyra Panten, då det med trygghet låter sig göra; så lårer efter-werlden ställa det i högre berömdhet, än det fått af de Latiner, för det de antagit Saturnus uti beskydd. Men skal åter denna orten wärd jorden betyda Poliarchi graf, så blir den besläktad och en offentlig skam warder i denna gropen sinnad, alt hwad man uti Sicilien berättar om furierne.

Man hade en sackla tilreds, med hwilken man moclea förvt giel, och wiste de andra vägen. Men J hade ock intet gädt långt, förr än de fingo se honom stiga vp ifrån sitt bolster, emedan liuset, som de hade med sig, hade upväckt honom. Så snart han fick se Arsidas, och han i hastighet hade hålladt på de andra, föll han honom om halsen. Han berömde hans trohet, och frågade honom om han kände den selach, som ledde och til döden dömda Poliarchus. Sen J, sade han, hwad denna Fruen? Om det år en skam för mig, at ligga för dödd i detta mörker, så kan hon ei enskylla sig; men om detta tienar mig, til at bibehålla mitt hustru, har jag at tacka henne derföre. Ty hon har tröstat mig, at blifwa här under detta owäsende. Men hwad mig, Arsidas, hwarigenom har jag förtient at bliwa ett offer för Sicilien? Är Konungen intet mer än Meleander? Är han bleswen Cercyon eller Buliris?

Eller hafwen i Sicilier den Tauriska Dianæ teckn, och
 vilhen i försona Gudarna med en Främlings blod?
 Swär på Arsidas mycket beklagade Meleandri til-
 stånd, och låt honom förstå, hvad vpror Lycoge-
 nis sändninge-bod vprväckt i Konungens läger, och
 med honom någre utrogne vras hans förnämsta Her-
 rar. Samt at Konungen, emedan saken vti ett ovä-
 sende syntes falla vt, och efter det berättades, at
 Poliarchus wille fly ifrån Du, har samtyckt at wärd-
 Kasarne skulle antändas. Poliarchus kunde intet höra
 Arsidæ berättelse, utan at blifwa förtörnad, och
 wille som oftast falla honom i talet; när nu Arsidas
 wände igen, fattade han Timoclea i handen, och
 sade: Jag tar Eder til witne, (Ty fast än Gudar-
 na alltid äro tilstådes, så straffa de doch intet alltid
 strax, den som swär falskt, ei eller hielpa de alltid
 strax dem, som rätt anropa dem) Eder, säger jag,
 tar jag til witne. I hafwen warit med wid giernin-
 gen. I hafwen sedt slachtningen. Stod jag dem i
 för wäg? Sökte jag at få slås med någon? Ansöll
 jag dem ohemult? De öfwerföllu mig, och dertfore
 måste jag nödwändigst antingen förgås ibland dem,
 eller ock om jag öfwerwunno dem, se hela Sicilien
 bewäpnad emot mig. Men hvad hafwa de nu vpr-
 tänckt för skiäl emot mig? Jag war allena, och ha-
 de allena ett swagt Fruntimmer i följe, som intet
 kunde hielpa mig. Fruns drängar och min, de gingo
 förvt, efter de tänckte at slogen war säker, så at wärt
 frigs-liud ei kunde höras til dem. Men har denna
 händelsen så ändrat Konungen, at han wördar de
 af rebellerne vtsände, lika som rättmätiga Lega-
 ter, at han wil vproffra de sinas blod, efter sina sien-
 ders åstundan; och för deras otienliga ansöfning til-
 sättia sin åhtra?

Hans

Hans sorg och hans samwete syntes ännu
 utaf honom flera ord, då Arlidas försäkrade, at
 hos alla war uti ett godt rychte. Och alle, för
 de som af Lycogenes woro bestuckna, måste till
 at detta war en gierning, som ei har sin life, at
 enda Person, som allenast war betänckt på at
 och ei at slås, har doch yndankommit, som en seg
 Herre ifrån så många röfware. Han sade ock, at
 samme, som beslaga sig här öfwer, wordo begab
 de, utaf Soldaterna, efter fem eller flera, äro
 werwunne af en enda. Men nu ha wi annat at
 om, Poliarchus. Sicilien, så, som den nu har
 sig, är owärdig Eder dygd. Res en tid här ifrån
 laga at Konungen ei twingas antingen af en kärle
 som kan skada honom sielf, at förswara Eder, eller
 na Eder at Edra fiender at straffas. Hans fel em
 Eder, är ännu sådant at det kan förlätas. Den
 den at straffa en med döden, eller igenom Domen
 fria, är sådan, som de berättat, at Mars, sedan
 hade dräpitt Hallirrhothius, är kommen at uti
 copago stå till rätta. Om I fördenkul skullen
 na komma säker in för Domstolen, så råder jag,
 I der inställes Eder emot Edra weder-partier.
 ännu hafwa de ingen ting annat beslutit öfwer
 än at I skolen komma in för Domstolen, och Ehr
 är så billig, at den ock måste hållas god af de obillig
 ste. Men Edra fienders hat och arghet, lærer ei hit
 wänta ut Domarens utfago. De lära antingen med
 list eller wäld igenom-drifwa den saken. Jag ryser
 jag talar här om. Res snart här ifrån Poliarchus
 Och laga så, at denna Sn ei uti allt är felachtig em
 Eder. Poliarchus swarade, at han wäl wille res
 bort, om det stode honom fritt, och at ett så otäck
 samt land, kunde ei bewisa honom större tienst för

alla sina wälgierningar, än om det lemnade honom
 frihet at resa sin wäg. Och Konungen, sade han, fast
 än han illa belönt mig, är jag ei ändå förtörnad öf-
 wer, emedan jag ser honom af olyckan lida sitt straff,
 til sina fienders förnöjelse.

De begynte sedan eftersinna, på hwad sätt han
 allra lättast kunde komma ifrån Sn, och höllo för
 wädeligit, at han klädde sig uti bonde-kläder. Arsi-
 das hade en hustru utaf de Brutier, och kunde således
 utan mistanckar sända honom til Messana, til sin
 svåger. Som sedan skulle sätta honom på ett af sina
 skepp, och föra honom til Italien. Timoclea sade
 ock, at hon wiste, huru hon med ett slugt bedrägeri,
 skulle förändra hans ansichte. Det har varit, sa-
 de hon, uti gränken wid Parnormo en röfware,
 som en lång tid, igenom en, just ei så aldeles förach-
 telig spiskundighet hölt sig fri. Ty han hade ett tre-
 faldigt ansichte, som det berättas uti fablerne om
 Geryon. Wid dese orden tyfnade hon, och log
 litet, så mycket som detta bedräfliga tillfället det kun-
 de tillåta. Han war en medåldrig karl, sade hon
 widare, och hade ett litet men rött skägg. Men han
 hade altid twenne hår hos sig, wid hwilka hängde ås-
 wen twenne skägg; det ena war grått, som gamla
 gubbar hafwa; det andra svart, och efter yngdom-
 mens sätt giordt. Han brukade dese larfwer med en
 sådan konst, at ingen kunde märcka den lånte skepna-
 den, eller igenkänna de falska ansichten. Han wiste
 sig dertfore snart som en åldrig man, snart som en
 yngling, snart åter sådan som han i sig sielf war.
 På sådant sätt befriade han sig icke allenast ifrån
 straffet, utan ock ifrån all mistancka. Ty då han
 hade vnder en ynglings skenad föröfswat röfweri,
 stälte han sig strax in ibland dem som sökte honom,
 vnder

vnder en gammal mans skepnad; när han åter
giordt ett skålmstycke, vnder sitt gråa hår, befrö
han sig med det unga ansichtet. Min Fader var
Gouverneur öfver det Länat, hwilken i förtro
wer denna arga Cameleontens skålmstycken,
fanga honom, och hängde honom vp, som han
tient hade. Men i förvndran öfver detta konst
bedrägeri, som war så naturligit, lät han för
hären hos sig. Om Ehr behagar wil jag leta
dem; och försöka dem på Poliarchus.

Hon gaf sig ei tid at wänta, til des hon
höra deras samtneke; utan hon steg vp utu kulan,
drögde ei eller länge, förr än hon kom tillbaka med
ansichtet, som förestälte yngdom och ålderdom.
De nu satte det ena på Poliarchus, som förtrot,
han skulle bruka en annars och en skålms ansicht
at frålsa sig, sag han så obekant ut, at sielwa
genis ei kunnat känna honom igen. De anrop
alla Gudar, at de wille wälsigna detta deras skål
stycke, och bädo honom, at han wille bruka det
ma. Timoclea lofwade ock, at följande natt
honom tienliga kläder. En det wore bäst at Poli
archus i denna obekanta kläde-drägt fördrögde
kulan, at om til äfrentyrs någon nyfiken skulle
ma dit, han då måtte trygg och säker kunna taga
vndstyckt igenom någon glugg på kulan, ut på fältet.
När de nu woro på wägen at gå bort, ropade Poli
archus Arsidas tillbaka; orsächandes sig hos
chombrotus och Timoclea, emedan han något
hemligt hade at tala med honom; orsaken til
samtal war det, at han wille låta Arsidas, den bästa
af alla sina wänner, weta den kärlek, som war honom
och Argenis emellan. Han bad honom fördenstul,
han skulle med det första laga, at han råfode Argenis

han sade ock, at han war mer betymrad om Prints
 seban än sig sielf. Ty han wiste, at hon högeli-
 gen skulle förja öfwer hans ofärd. Hwad skulle hon
 wäl giöra, om hon singe spørja honom död? En al-
 stände Kunde, igenom ett falskt rychte, drifwas til de
 swäraste och yttersta råd. Han skulle derföre gå bort,
 at han måtte trösta henne som sorgde; på det hon ei
 måtte beklaga den, som än lefde, såsom en död. Wille
 Gudarna förwunna honom en säker vndanslycht, så
 skulle han på den Italienske stranden afwacha hen-
 nes befallningar. Eller ock, om hon det befallte, så
 wille han nu komma til henne, med hwad hemlig list
 det ock skedde. Mera hade han ei tid at säja; ei eller
 at anförtro Arsidas, som lofwade all sin tienst; men
 doch lifwäl, efter Timoclea det begiärte, och Poli-
 archus war ei eller deremot, så fördrögde han til mor-
 gon-dagen. När de hade ätit aften-måltid, skulle
 de komma tillbaka til Poliarchus med de kläder, som
 Timoclea honom lofwat. Inmedlertid at han i ha-
 stighet något af den mat, som Timoclea hade fördt
 til honom. Och på det Arsidas måtte hindra honom
 ifrån, at täncka på den närwarande olycka, ty begyn-
 te han at skämta med honom: Hwarföre sorgen J,
 tappre Riddare, sade han, emedan denna fulan och
 Edra ombytta kläder, kunna nog beskudda Eder för
 Edra fiender? J ären allena, J skolen fly för många.
 Men Typhæus ensam, förföljde många Gudar, och
 de hafwa ändå intet råknadt den flycht för någon
 fram; de hade ock swärligen kommit vndan, så framt
 intet Egypten hade förddogdt dem, vnder åfskilliga
 stygga diurs lifnelse. Se här med hwad driffighet Eder
 wån Nicopompus, då han lefde mitt ibland dem vnder
 deras fruchtan, har infördt deras gap och nåbbar,
 vnder deras Guda-Ånsichte. Han lemnade honom
 E derpå

derpå en bok, full af åttskilliga slags Werker, och
han geef, wiste han honom med fingret de Werken
som han skulle läsa.

När Typhon börjar krig måst alla Gudar fly,
Sörsträckelse och sorg kring hela Himlen hördes,
Den GUD som låter se sin macht i Himlens
Och dundret har i hand, doch ei til motstånd röredes,
Hans blicker och hans eld här ingen wärktan bades,
Ty Typhon segren wann, och den på flychten lade.

Den boge Phœbus i sin Guda-händer bår,
Sörgåfwoes denna gång wti hans ifwer spånades,
Och Mars som alramåst af krafter kunnig är,
Nu föfångat i sin hand båd' spjut och wärja wändes,
Minerva starcke sköld, wil här alsinter hielpa;
Trei Gudar måste fly ell' öf för Typhon skälpa.

Förtwiflan skiftad' färg och ändrad' alt det mo
Som Gudar låto se på sina Himla-Throner,
Och fruchtan hade snart förkånadt deras blod,
Och hela Himlen war upfylld med sorgethoner:
Swar Stuerina dunkel blef, hwar Himla-blof blef b
Och alla Gudars macht led twång och kom til korta

Det höga Atlas som med ständig snid är räckt,
Den ingen Sunnan blåst förmår ell' smälta binnet

Det berg som med sin spets mot Himlen närmast
Och sielfwa jorden närt med skyn tillfammen binnet
På detta berget måst nu Gudar neder-klifwa,
Och sig på flychten för den grymma Typhon gifwa.

Man ser hwar enda Gud fly från sin Majestät
De lemna Himlen tom och stiga ned på jorden,

De hasti i sin flycht, de taga låtra fiät,
Och hela deras håhr är skadd och rubbad worden:
De söka sig bland trån och bukfar kunna härja,
Sör den som budit til at deras Himmel härja.

Som watnet hastigt ned från branta Klippor
Så hasti de sig nu från sina höga säten,

En flycht som aldrig än sin like hast ell' fär,
En Gud måst se sig of sin egen macht förgiäten;

Men Gudar kunnen I förtro Ebr så til jorden,
 Af hwilkens gryma Mor och Typhon född är worden.

Som skrämda får sin flycht kring wida fälten ta,

När någon fruchtan den så rädda hopen röter,

De fly, de stå igen, de ge sig åter stå,

De lysas sedan til hwad låten lusten föder:

De fly på nytt, de sig i Skogens trångsel dölja,

Men fruchtan lifafult wil hela hopen följa.

På äfwen lika sätt kring wida werlden far,

Den skrämda Guda=höp, de löpa hwat om andra,

Och ingen säkerhet, för dem mer öfrig war,

De öfwer Skog och träsk och högsta bergen wandra,

De ingen tryggbet i de största mörkren finna,

De fly, men synes doch sin hämnd ei undan=hinna.

Der floden Nilus sig, hwars ursprung ingen wet,

I många krotkar och i många utlopp delar,

Der sägs at menn=lika först det klara lufset sedt:

Så framt at rychtet ei i det, som annat felar,

Der har ock äfwenwål den hela Guda=skara,

I tysta hål och rum sig welat nu förwara.

Dit har den Guda=macht, för Typhon undan=flytt,

Den säkerhet hwat i de spåda diuren gingo,

Har giordt at Gudar ock med dem har tillstånd bytt,

Gen de ei längre i sin Himmel blifwa fingo:

Den stora JOSUK har sin spira från sig lämnadt,

Och nu en liten tid för diur sielf blifwa ämnadt.

Han har en liten tid en wäders hwita ull

på sina lemmar fått, och på sin wärda panna,

Bär tämlig långa horn, för dierfwa Typhons skull,

Och hölt det mera wärdt, och bättre än alt anna;

Han lade af sin macht, sin glanz och sina skålar,

Swar i han på sin thron för alla Gudar prälar.

Apollo hölt för gode hwad JOSUK hade giordt,

Den konst han brukadt at sin höghet kunna dölja,

Men som han intet sig til jorden trodde stort,

Besöt han, hwem han war, på annat sätt at dölja:

Han antog fiädrar, och han brukte swarta wingar,

Swat med i lusten sig en Korp så hurtigt swingar.

De andre åfwen wål fördölgde hwem de wor;
 Men medlerud så war och sieltwa Himlen öde,
 Och fåfångt war det at nån då wid Gudat
 En böna man skulle trodt, at alla blifwit döde;
 Man fåfångt sötte hielp från höga Himlen finna,
 Och fåfångt åfwen war, at låta rötwardt brinna.

Det X. Capitlet.

Archombrotus och Arsidas gingo imedlet
 uti Timocleæ trågård. De hade med hwar
 andra åtskilliga discourser, och i anledning
 af Poliarchus, begynte de at tala om dem, som
 begåfwade med en fullkomlig natur, och en förträff-
 lig dygd; huru sällan man finner sådana Klenod
 ibland menniskiorna; huru ofta de förachtas af så
 na sinnen, som äro födde til tråldom, men ålska
 fria sinnen. Under detta deras tal, wiste Arsidas
 sådan kärlek för dygden, och wånjelse för det
 warande tillstånd, at han med ifwer wiste, det
 tråffeliga men ei utan synd och skam kunna för-
 tas; Ja det wore ock den skändeligaste art af ob-
 het, at intet gifwa den åhra, eller gifwa honom
 löning, som arbetade för det allmänna bästa. I
 tid sade han, har den förtrawflade lyckan på
 fördt en så förderfwad wana, at ibland många so-
 slag, anses det för ett tecken til ett förträffeligit sin-
 at antingen ei lefwa i Kongliga Hof, eller ock at
 blifwa förachtad. Det grymma, doch i sina lät-
 lyckeliga folcket, ålska at så blotta dygden; lika
 at de gjorde sig mächtigare dermedelst, at de i
 högspård trampa under fötterna de arme och för-
 tade. Archombrotus, antingen han wille utlata
 sidæ wishet, på det han något måtte lära; eller
 eljest wille förswara Konungarnas sak, swarade

han wäl hade en affty för lyckans otidiga frihet, när han estertänckte Poliarchi ofärd; men för öffrig, såde han, är det ei underligt, om Konungar, som äro omgifne med så mycket besvär, och hafwa der til med, så många omkostningar, skulle ibland förbi gå, at wisa dem sin nåd, som det doch förtiente? Det wore och intet så särdeles berömeligit, om sådane förträffelige män skulle wara dem andra til last, och om alla naturens gåfwoor, skulle med penningar utur den allmänna skatt-kammaren utmärckas. Ty sådane sinnen, som wi föröndre och öfwer, äro ofta Konungarna til ingen nytto, ei eller til någon synla tientige; öfwen som någre fruchter, hwilka wäl äro behagelige för ögonen, men om wi wilje äta och nyttia dem, så stilla de allenast hunger med en oangenäm och skabelig last. Arsidas drögde at swara här på, och förnögdde sig med, at med löje anse ett sådant försvar emot det dumma ödet. Til des at han af Archombroti ansichte, (ty han såg ständigt på honom,) förnam, at han wille än widare förlägga honom. I talen, swarade han då, om Konungars bekymmer, lika som det ei borde wara deras förnämsta omsorg, at hafwa sådane män omkring sig, af hwilka man denna tiden ei finner så särdeles stort antal, at i wäl må förödmä dens påfund, som (jag mins intet hwent det war) om liusa dagen, sökte med en lyhta, at finna en enda menniskia på ett torg, som doch war fullt af menniskior. Men den allmänna skatt-kammaren lærer ei tåla denna omkostnaden. Ach! försichtig sinnen! Man bör ju då ei mera stöta fogel-fångeri; ei mera achta stallet der hästarna stå, som dansa och springa, som i den Sybaritanska frigs-hären; intet är sättia skada då ett willdswin förderfwar en jagt-hund. Detta alt, säger jag, hölts för otillbörligit at

De andre äfwen wäl fördölgde hwem de wor,
 Men medlertad så war och sielfwa Himlen öde,
 Och fåfångt war det at nån då wid Gudar swoor,
 En böns=man skulle trodt, at alla blifwit döde;
 Man fåfångt sötte hielp från höga Himlen sinna,
 Och fåfångt äfwen war, at låta rökwardt brinna.

Det X. Capitlet.

Archombrotus och Arsidas gingo imedlertad
 uti Timocleæ trågård. De hade med hwara
 andra ätsfilliga discourser, och i antledning
 af Poliarchus, begynte de at tala om dem, som
 begåfwade med en fullkomlig natur, och en förträff-
 lig dygd; huru sällan man finner sådana Men-
 ibland menniskiorna; huru ofta de förachtas af så-
 na sinnen, som äro födde til tråldom, men älskas
 fria sinnen. Under detta deras tal, wiste Arsidas
 sådan kärlek för dygden, och wämjelse för det
 warande tilstånd, at han med isfwer wiste, det för-
 träffliga men ei utan synd och skam kunna för-
 chtas; Ja det wore ock den skändeligaste art af ohöf-
 het, at intet gifwa den ähra, eller gifwa honom
 löning, som arbetade för det allmänna bästa. I
 tid sade han, har den förtrwiflade lyckan på banen
 fördt en så förderfwad wana, at ibland många folck
 slag, anses det för ett tecken til ett förträffeligit sinne,
 at antingen ei lefwa i Kongliga Hof, eller ock at be-
 blifwa förachtad. Det grymma, doch i sina laster
 lyckeliga folcket, älska at så blotta dygden; lifas
 at de gjorde sig mächtigare dermedelst, at de i sin
 högård trampa under fötterna de arme och förach-
 tade. Archombrotus, antingen han wille utlera Ar-
 sidæ wishet, på det han något måtte lära; eller han
 eljest wille förswara Konungarnas sak, swarade,

han wäl hade en affty för lyckans otidiga frihet, när han eftertänckte Poliarchi ofärd; men för öfrigt, såde han, är det ei underligt, om Konungar, som äro omgifne med så mycket besvär, och hafwa der till med, så många omkostningar, skulle ibland förbi gå, at wisa dem sin nåd, som det doch förtiente? Det wore ock intet så särdeles berömeligt, om sådane förträffelige män skulle wara dem andra til last, och om alla naturens gåfwor, skulle med penningar utur den allmänna skatt-kammaren utmärckas. Ty sådane sinnen, som wi föröndre of öfwer, äro ofta Konungarna til ingen nytto, ei eller til någon syhla tientige; öfwen som någre fruchter, hwilka wäl äro behagelige för ögonen, men om wi wilje äta och nyttia dem, så stilla de allenast hunger med en oangenäm och skadelig fast. Arsidas drögde at swara här på, och förnögdde sig med, at med löje anse ett sådant försvar emot det dumma ödet. Til des at han af Archombroti ansichte, (ty han såg ständigt på honom,) förnam, at han wille än widare förlägga honom. I talen, swarade han då, om Konungaars befhymmer, lika som det ei borde wara deras förnämsta omsorg, at hafwa sådane män omkring sig, af hwilka man denna tiden ei finner så särdeles stort antal, at i wäl må fördoma dens påfund, som (jag mins intet hwent det war) om liusa dagen, sökte med en lyhta, at finna en enda menniskia på ett torg, som doch war fullt af menniskior. Men den allmänna skatt-kammaren lärer ei tåla denna omkostnaden. Ach! försichtig sinnen! Man bör ju då ei mera sköta fogel-fängeri; ei mera achta stallet der hästarna stå, som dansa och springa, som i den Sybaritaniska krigs-hären; intet ärsättia skada då ett willdswin förderfwar en jagt-hund. Detta alt, säger jag, hölts för otillbörligt at

försunna, som synes lända intet mera til Konungens
nyrto och wällust, än til hans Majestät och prakt.
Man håller det för godt at wifasta så mycket penning-
gar, at löna så många onyttiga meniskior af de
allmänna Cassan. Men det är swårt at giöra ett
wahl emellan stora sinnen. Ty här påminner man
först sparsamheten, här fattas det penningar;
och ofta, min Archombrotus, ett godt sinne.
låt wara, at ei Konungarne skulle älska deras sällskap.
Men man wi då allena lägge det i wår skatt-kamm-
re, som wi, af medfödd lust, hafwe behag til,
som det ei, af sitt eget wärde förtienar? Men så
och Konungar ei i någon trängsel, at, om de an-
gen skulle ledsna woid sådana mäns samtal, eller
fruchta för dem, de ju kunna hafwa sådant folk
lika som hade de dem intet, eller behålla dem,
på ett förborgadt ställe. I behöfwen och intet klä-
dfwer myckenheten, Archombrotus. I må söka
sitigt i behagen, i lären ändå finna ganska få. Huru
fa wiljen i då, sade Archombrotus, råfna ibland
det antalet? Om wi, swarade Arsidas, anse dem
saken något wibare, och utom denne Poliarchi o-
fa, så wil jag intet tala om de allmännare werten-
per och handwårcks konstler; Ty den ene är en
nyttare, den andre en god sächtmästare. Som
hafwa giordt sig namnkunnige igenom målning
sontlige igenom siungande; den ene förstår byggnings-
konsten, en annan at leda warner ut källor til ärsfäll-
bilder. Eller hwad eliest andra konstler, som antingen
hafwa wärde i sig sielfwa, eller anses högt för tiden
ful i hwilken de finnas. Sådane blifwa strax löbpre-
och betalas så mycket det för dem begärs, emedan
man ei kan få dem lindrigare. Och en sådan anse-
lig belöning giör konstnären berömd, och gläder de

som det samma äger. Men jag talar nu om ädlare sin-
nen och sådana, som jag sade, man sällan finner. Hwar-
söre fråge wi ei huru dyra frids- och strids-wetenstaper-
ne äro? Jag menar sådant folck, som af tapperhet och
lärdom äro berömde. Jag talar nu ei om dem, som
af förmåtenhet angripa wapn, eller allenast hafwa en
swag lärdom. Utan om sådana Fält-Herrar, som
weta stora sin frigs-hetta med förnuft, och äro i sitt
företagande lyckelige; och i synnerhet dem, som haf-
wa ett godt rychte om sig, och uti frigs-wäsende
glöra det ännu större. Men de lärde åter, öfwergå
så wida alla andra, at allenast de oförfarne äro de
samme, som ei känna dessa stora liusen, fast än de
oftare äro mindre, än sielfwa wishers Gudinnorna.
Somlige af dem äro fallne til den Politiska wishes-
ten; men emedan det allmänna ei wet at nyttia den-
na Guda-skäncken, så föråldras de uti sina enslytta
angelägenheter. De öfrige, som allenast synas wara
födde för böckernas skul, om det är någon, som ei
wet hwad de förmå både hos dem, som nu lefwa,
och dem som efterkommande warda, när de besnit-
ta sina älsfare med allahanda falska meningar och
lecter, han har förtient, at ärfara det med sin
egen skada.

Det är så beffaffadt med oss, Archombrotus, at
hwar och en af naturen är fallen til något. Och wi
föröndre oss öfwer de samme, som öfwerträffa andra
uti de saker, som wi måst älske. Inbilla eder förbens-
skul, at de samme, som warit berömde i åtskilliga
konster, lärdom och frigs-wäsende, (ty dese äro de
förnämste saker, som menniskiorna älska,) at de, så-
ger jag, woro samlade uti ett Försteligit Hof, som
Stiernor på en Himmel. Hwad skulle då icke talas i
hela werlden om det Hofwet? Hwem skulle ei weta
deres

deras? Eller hvem skulle ei wörda ett sådant Guds-
 som en helig ort, emedan han der hade sin Gud-
 Huru högdöt skulle ei sådant blifwa sielfwa För-
 tilräknadt? Huru långt skulle han ei komma ut-
 de dödeligas tillstånd? Såsom lefwande och sum-
 skulle han långt wisare finna sig blifwa räknad iblan-
 Gudarnas antal, än igenom en Örn, som wylfuge
 af hans begrafning. Han skulle triumphera med
 folks nöje; Detta skulle wara de seger-teckn,
 skulle wara det rika rof utaf Nationer, hwilka
 skulle samla til sig, som blomster uti en kranz. D-
 wore at önska, det i nu säjen, swarade Archombro-
 tus, om de många befallnings-hafwanderne, och
 ras myckna angelägenhet, som äro i Konungens nå-
 kunde gifwa något hopp häröf. Så stå ei eller såd-
 ne förträffeliga män, om hwilka i talen, altid at
 nas; men så äro likwäl många sådane uti nåd
 Hofwet, som ock billigt är, och som i önsken; så
 de andre, som ei hafwa den förmon, hafwa mer
 flaga öfwer Lyckan, än sina Konungar. Ar-
 swarade: Jag har aldrig trodt, Archombrote,
 denna wår betrachtelse skulle kunna, med en fullkom-
 lig lycksalighet ställas i wärcket. Men som wisbet-
 eljest altid kommer öf til nytto, fast han uti saken
 förrättande ei så noga i acht tages, som den likwäl
 uti sinnet befinner sig: Alltså wore det ock i detta må-
 let, ganska berömligit, om man, så mycket lyckan
 ens beställningar efterlåta, wille taga denna korta
 gen til en så stor fördel, at man igenom wålgjernin-
 gar, sökte läcka, om intet alla, doch måsta delen af
 detta folcket, til Hofwet. Ty det i säjen, at uti Konge-
 liga Hof, ei ingen brist är på sådana förträffeliga sin-
 nen, är jag ei aldeles emot eder uti; men märck, min
 fåra Archombrotus, det är ett slags sinnen, som

wäl äro qwicke, och til werldsliga beställningar sticke
lige; men derföre hinna de ei til den högden, hwar
om wi nu tale. Och at såja sanning, så ha wi nu en
god ährs-wärt på sådana. Jag nekaf ock intet, at de
iu ofta komma til Hofwen, och när de blifwa befor-
drade, glänka med de lånta strålar, af deras wårdig-
het, at man skulle tro, at det woro de fullkommeliga-
ste naturfens gäfwor, lika som de sänre stenar bekom-
igenom konst, och deraf, at de innesattas i Guld, ett
sådant skien, at de wäl likna de ädlaste stenar. At
wara sitig; ei tala obetänksamt; wänja sig wid ar-
bete; antaga anseende af wis; förborga sina natur-
liga swagheter: Sådane saker fordra just ei en men-
niska, som i alt är fullkomelig; och doch äro de ofta
de endaste som man skal finna hos dem, som uti Hof
äro berömde. Så at det antingen råknas för en dygd,
at wara fri ifrån fel, eller med en liten dygd förskaf-
sa sig ett stort rychte; emedan den öfning af försaren-
het, som desse hafwa uti werldsliga saker, at måstede-
len anses för en förträffelig sak och sinnes böjelse. Jag
wil ock intet beröfwa desse sitt beröm. Det är mycket,
at wara född med en sådan natur, och sedan förbät-
tra den samma igenom ypföstran. Men det är ei de
samme, Archombrote, om hwilka wi nu tale.

Förutan desse, wet jag ock at folck, utaf de hög-
sta sinnes gäfwor, ypwachta Förstar, och brukas wid
beställningar. Ty både har Poliarchus lefwat i Hof,
och har jag intet betänckade wid, at äfwen råkna eder
fåre Yngling, ibland deras antal, som äro en pryd-
nad för naturen. Ja Meleander har också Cleobolus, och
Eurymedes, som öfwergå alla andra uti ädla sinnen.
Men derföre kan jag ei råkna Kongeliga Hof för Ly-
feliga, eller rättmätiga, emedan de af det lilla antal
på förträffeliga män, hafwa utwaldt så få. Man
lärer

lärre finna långt flera, som antingen bliwa förad-
 de, eller det som ännu wärre är, aldeles skadade; så
 jag ei utan orsak beklagar mig här öfwer. Men
 den består ibland hos Konungarna sielfwa, emed-
 de ei wilja antaga någon förmaning, och frucht-
 derhos för dygden, ibland hos dem, som äro
 fring Konungarna; emedan de antingen af natur
 äro grymme, eller af lyckan oachtsamme, eller
 sitt wällstånd högfärdige. Det sker ock ofta, at man
 af desse förnåma Herrar, tro sig förlora något de
 igenom, om någon, förutan de och deras anhö-
 stulle få någon nåd wid Hofwet. Således sättas
 dygden på sido, och styra sin Förstas sinne, som
 wet deraf, hwart de hållit wilja. De skulle sann-
 gen giöra annorledes, om de vprichtigit åskade
 Herre, eller snarare, om de woro förnuftige emot
 sielfwe. Ty hwad kan wara berömligare, än at
 nom belöningar, giöra sig sådant solet förbundne,
 äro födde til en prydnad i den tid de lefwa; emed-
 de lära stanna yti twiswelsmål, antingen de äro
 nungen mera förbundna, eller de samma, igenom hvil-
 de hafwa kommit til en sådan fördel? Jag plär
 nerlig le at deras blindhet, som intet hellre söka,
 giöra sig berömlige efter döden igenom lärdom,
 igenom sin wällust och sina rikedomar, som inga
 dra plåga få, än de, som det med mycken begiär-
 het söka. Ty som jag ei tycker om de lärda, som
 löpa sig för penningar, at uphöja och berömma dem
 som det förtiena; Alltså håller jag ock dem för
 och tilliga, som intet wåla sig, at med sina lof-
 uphöja en upblåst och högfärdig dygd, och som ei
 länna, huru högdt den hade giordt sig berömd, de
 igenom, at han hållit lärdom i wärde.

Om nu honungen af dessa bin ei skulle behagas, så bör man dock achta sig, at ei med orätt och föracht, reta dem at bruka sin gadd. En huru ofta har icke en enda Person, som antingen warit namnkunnig af lärdom eller försaren i krig, yppenbarligen hämnadt den orätt som honom hemligen skedd? Huru ofta har icke en enda segradt? En enda förorsakadt partier? Ganska mycket solet plår af sådana hufvuden lika som offer slachtas. Hört det; at ei Sicilien må få känna at Poliarchus är retad til wrede. Han yppwachte godwilligt Konungen: så at hans wrede lærer wara så mycket större, efter wi icke allenast intet hafwe sökt hans dygd, utan ei eller kunnat tåla den samma. Jag wet sannerligen intet, huru Meleander wil ursäcra sig, för några af sina förnämsta och kloka ste Herrar, i synnerhet för Ibburranes, som i dag såjes wara ankommen. Ty emedan han är en Främling, och derhos yti stort anseende, så lærer han så mycket mera oförskräckt och friare föreställa Konungen denna olyckan.

Det XI. Capitler.

Sist änn Archombrotus fann behag, i det som Arlidas sade, doch likwål förtrot det honom, at han så länge hölt i dermed; ty han åstundade heldre at få weta af honom, hwad Sicilierne hade för seder, och hwad öfningar måst woro i bruk wid Hofwet. Han påminnte sig hafwa hört af Poliarchus, namnet på de förnämsta, som antingen woro namnkunnige af någon dygd eller odygd, och om dem hade han lust at få höra något. När fördenfful Arlidas nämnde Ibburranes, tog han tillfället i acht, och frågade: Hwem är denna man? Och hwad dyg-

dygder hafwa giordt honom så berömd hos eder
 Han är född uti Lydien, swarade Arlidas, och
 igenom sin wänfkap, allena med oss förbunden, her
 fen Meleander, igenom sin höfslighet har wetat århåll
 Men för öfrigit är han wärd, at af alla menniskor
 åstundas til medborgare. Han är född af en gammal
 mal Adelig Familie uti Lydien, och upfödd ibland
 de wigtigaste beställningar; han är af ett qwickt sinne,
 hemma uti alla saker, och tilöfswad i alla wetenskap
 skaper, och emedan han dertil har stora rikedomar
 som kan bepryda all wärdighet, har han ifrån yngdom
 begynt at förestå sådane beställningar, som uti Pre
 steståndet äro ansenlige. Men han har kommit någor
 senare til Prestewärdigheten, än hans wänner
 åstundade, hwilken han doch likwäl, efter mänsklig
 mening, i den späda ålderen kunnat förestå. Det
 ock warit berömligare för honom, at förr hafwa fö
 tient en sådan, än så den samma. Sedan har han
 beflådt många wigtiga syflor, han har warit Råd
 Herre, Legat och Gouverneur, huru han dem för
 städt, behöfwen i ei fråga. Han har lika åbra både
 sin råttredighet och mildhet. Och fast än han, igenom
 sitt prächtige upförande, och barmhertighet emot de
 fattiga, tämmeligen tömt sitt Fädernes ärf, så har
 han doch likwäl warit af den redlighet, at han hwad
 ken war någon skackrare, eller sålde sina domar, hwil
 ka laster nu äro så allmänna, at man wäl må vandra
 på den, som är fri der ifrån, så har han ei eller wet
 lat, at Konungen igenom sina skäncker, skulle blifwa
 honom förbunden, det doch gambla många åstunda.
 Han är både af ett gladt och allwarsamt sinne, all
 efter som han finner dygder eller laster. Wisshets
 Gudinnorna efter de hafwa ålskadt honom, så fö
 achtar han ock intet dem, uti sin stora lycka, utan
 omgås

omgås ofta förtroligt med dem, och anför, med en behnnerlig sckelighet, hwad han af dem får höra. Och de Lärde rådstråga honom, såsom sitt Orakel. Och at ei Gudarne måtte wågra honom något, så hwar de förbundet honom med sådane i sin slächt, som äro af lika dygder, så at man kan anse hela Familien för ett tempel; och synes at hans förfäder, ei utan en särdeles ingiftwelse, hafwa satt ett bi yti sitt wapn, af hwilket man både kan finna tagg och föttma. För öfrigit har han alla dessa tre dagar warit hos Lycogenes, at handla med honom om friiden: Och wäntas han i dag af Konungen, efter afgjord angelägenhet.

De hade tilbragt ett stycke af natten med sitt tal, och blefwo nu inbudne til afton-måltid, hwilken Fruurätt konsssam låtit tilreda, och tänckte de at lindra sin sorg med lustbarhet under måltiden, såsom stode det alt wäl til, ty de mente, at Poliarchus obehindrad skulle komma fort. Men de hade knapt begynt at äta, då en stor hoy bönder, med ett försträckeligit buller rusade på dörren. Dörr-wachtaren bad dessa orolige, och som med wäld wille tränga sig in, at han först måtte få låta sin Fru weta här af. Men de gafswo med en grym uppsyn tilkänna, at de med macht wille fara fram, hwarmed de sönderslogo dörren i stycken, och stego dristeliga in. Sköto så löst med sina gewär, sådane som hwar och en hade, och i en sådan hastighet hade kunnat få. Ty ingen war så bewäpnad som han borde. Men så snart de kommo in yti salen, så blefnade wäl Timoclea, af en oförmodelig fruchtan; men Archombrotus och Arlidas stego up ifrån bordet, togo wärjorna af sine drängar, drogo dem ut, och woro beredde, at deråst de i detta tumultet öfwerföllo, ei så snart eller ohäm-
nade

nade dö. Orsaken til en sådan rörelse war denna. Gwinna ifrån den närmaste staden, hade den dag varit i Timoclea hus, och då hon hade sådt se lanor, som doch war främmande för hennes ögon, frågade hon efter hwem han wore, och fick weta, han war Poliarchi dräng. Man firade den dag Cereris högtid, och många bönder ifrån de omkring liggande byar, hade samladt sig i den staden Phehintia. När nu detta gwinfolcket ankom til staden, och inståtte sig ibland folckets berättelse, hon sig hafwa sedt Poliarchi dräng. Strax ropade en til: Mån ock Poliarchus self ligger der för giömd? Här til kom ännu en annan, som war hallo i oförmågne råd, och sade med en myndig utlåtelse, at man ei borde lemna en så angelägen sak, utan at widare höra derefter. Thet wore hela staden förfädd, om Poliarchus skulle wara dem så när. På denna mening hade redan många fattadt, då de, igenom rychtet, som all ting förhöjer, höllo det ei war för en owis sak, och som borde undersökas, utan at togo det aldeles för wist, at Timoclea hade giömt Poliarchus, derföre wille de föra honom derifrån, och stå til rätta in för Domstolen. Det war alt såfång, hwad de tilföre hade berättadt om hans dö. De wiste intet, ei eller brydde de sig om, af hwad tecken de det trodde; eller af hwem de det hört hade. Och om Gudarna ei hade hindradt; så hade det ofroligt folckets gisning ei varit såfång. Således plår ofta drifstighet och en blind lycka, lyckeligare falla ut, än all slit, som igenom owisa omständigheter ofta faller will, och arbetar såfångt.

Myckenheten hade uphigadt hwar andra, och upfyllt torget med en bullersam förening, som war beredd at följa den de fingo til anförare. Och i det at

en skref til, at man ei borde dröja, rusade de alla til,
 och togo sådana wapn, som hwar ock en kunde kom-
 ma öfwer, sprungo vp Timoclea dörr, och mente,
 at de hade råfadt på Poliarchus. Ty ingen af dem
 kände honom, och de hade hört säjas, at han war
 en yngling, af en lång statur, behagligt ansichte,
 och att det kom med Archombrotus öfwerens, hwil-
 ken af sin främmande kläde, drägt gaf dem mis-
 tanckar nog. Ty de mente at Poliarchus, som war
 en främling, skulle draga sådana. Af sådane mercken
 betagen, ropade de alla til, och om de ei hade wetat
 behålla honom lefwande, hade han, som war omgif-
 wen af denna myckenheten, fädt lida straff för en an-
 nan. Och då han med ett alswarsamt ansichte, och
 med sin wärja lagade sig til motstånd, steg den, som
 de öfrige bönderne utwalde til sin anförare, fram til
 bordet, som stod emellan honom och dem som åto;
 och sade: Nu är du Poliarchus för andra gången, en
 misgjernings-man, som då du tilförene förtient Ro-
 mings härnd, wänder ock ditt spjut emot oss, som
 istån honom äro sände. Lagg strax bort din wärja,
 och gif dig til fånga. Timoclea skal lida samma straff
 med dig, som så länge har wägad at fördölja dig.
 Archombrotus, fast ån han kunde det Grækilka
 språket, så förstod han ei ändå mera af böndernas
 tal, ån at de wille hafwa honom fången. Han hade
 ei tid at förundra sig här öfwer, eller fråga hwad
 han hade bedrifwit. Han blef upretad af sin yngdoms
 heta, och beslöt, at ibland dem dö. Arlidas som
 war född uti Sicilien, och förstod språket, som bön-
 derne talade, fattade uti honom, och sade: Hålt stilla,
 Archombrote, hålt stilla. Hwad wil eder styrelsa
 sända emot denna myckenheten, uti denna olifa och
 onödiga striden? Skola då de öfwerwinna eder, som
 ei

ei äro värde, at bli öfvervundna af eder? **W**ilhelmus i befläcka eder död, eller ehr seger med en oanständig strid? Det hatet går ei ut på eder. De söka efter Poliarachus. Derpå wände han sig til honom, som förde denna oroliga myckenheten, och sade at de eröfverhölllo sig i ett sådant tumult. Hwarföre denna folck-hopen så wredgas, innan den wiste antingen han, eller Konungen wore förachtad? Han gaf dem der til med goda ord, och sade, at han twiflade, det ju alt kom an på hans godtsinnade med hwilken han talade. Om han allenast behagade at bedia dem litet hålla stilla, så skulle de alla få wilja fram. Bonden, som ei war wan wid en sådant heder, blef så blid, at han ropade lifare en sådant rättare, än en anförare, at de skulle tiga.

Det buller-samma folcket wände då igen med knorrande, då Arsidas frågade dem, hwad orsak drifwit så mycket folck uti wapn; hwar på deras anförare swarade, at de wore komne, at gripa Poliarachus. Men då begynte Arsidas bedyra, at Poliarachus ei war der, ei eller såg han widare dagsluset, mycket honom war kunnigt. De skulle stilla sina sinne som alt förblindt och med förhastig wördnad drefne til Konungens lydno. Han frågade om någon kände Poliarachus? Och sade, at de borde wända sig ifrån den Ynglingen, som de ärnade sluta i böja. De sedigaste af bönderna lätte säga sig här igenom, men de andre utbrusto å nyo, och sade, at man borde de gripa Konungens fiende. Endteligen, sedan Arsidas länge låtit förstå, at han åter hade något att säga, blefwo de stilla, då han åter wände sig til den anförare och sade: Laga, at du ei är en vphofs-mästare til någon misgierning. Det är obilligt, at gå uti wäld på denna Främlingen. Men om i ändteligen

betwila er trohet, emot en oskyldig med otro,
 så tagen honom uti edart förswar, men med det för-
 ord, at i hwarcken läggen hand-klöfswar eller slättrar
 på honom. Så snart dagen blir, må han föras til
 fästet. På det, at de som det förstå, må undersöka
 honom, och han ei vndsliippa straffet, om han det för-
 tient. Hwad Timoclea iangår, så kan hon förwa-
 ras här, och är det nog af at i hållen wacht, på det
 hon ei må fly, til des man blir förrethad om, at hon
 är obrotlig. Och du, som så mycket förmår, afhåll
 detta folcket ifrån, at tilfoga huset någon skada. Ty
 dermedst wisen i både ehr tro emot Konungen och
 ehr försichtrighet. Under denna deras öfwerens-kom-
 melse, begynte Archombrotus at rusta sig, och sade,
 at han ei kunde låta så föra sig bort. Ty skulle han
 gifwa sig i de rasande bönders wåld? Eller hwad
 skulle han wål hafwa för säkerhet ibland en sådan oro-
 lig myckenhet, som, då den begynte at rasa, gjorde.
 alt hwad dem behagade? Men Timoclea föll för
 honom på knå, och med många tårar rörde hans
 höga sinne. Arsidas wiste honom på andra sidan med
 bönskenliga siäl, at det wore den enda utwäg för
 hans wålsfärd, at låta dem föra sig til Konungen. Ty
 hwarföre wille han dö? Hwad hade han för förmon
 af sin död, då han på ett sådant sätt, (det Gudarna
 afwände,) måste sluta sina dagar.

Sedan de en stund hade haft dessa saker för hån-
 der, begynte yproret at blifwa stilla, lika som ett
 storm-wäder, som nederlägger sig. Ty Archombro-
 tus lydde Arsidæ förmaningar, och folck-hopen war
 der til med blidkad, efter det de sågo sig ei förachtas,
 och mente der hos at de hade wunnit spelet. Så vn-
 derslödde ock Timoclea denna enigheten med en be-
 wänerlig benågenhet; hon lät framsöra en stor hop
 flaskor,

flaskor, och fylte dem alla med gammalt win, och
 nåde bönderna med mat. De delte sig uti rotar
 stego hwar på sin post. Ut Archombroti
 kammarer, lägo otta stycken på halm wid hans
 och äfwen så många wid Timoclea kammarer.
 De öfrige hade acht på mat-salen och förmatet,
 det at deras fångar måtte hwarcken skada eller
 fly dem, när de i sin dryckenskap insomnade.
 Om Archombrotus skulle fly, så komme det
 Timoclea, efter alla mente at Poliarchus
 hos henne.

Det XII. Capitlet.

Arlidas höllo de ingen wacht om, efter de
 at han hwarcken war Poliarchus, ei
 Herre der i huset. Och sedan han och Ti-
 clea hade rådgiordt med hwarandra, steg han
 den kammaren, at hwila sig, utur hwilken man
 de gå neder til Poliarchus. Han stångde igen dö-
 för sin kammarer, steg ned uti kulan, och hade
 sig de kläder, hwilka Poliarchus skulle antaga i
 för sina egna. Så snart Poliarchus såg, at Ar-
 kom allena, frågade han, hvarsöre ei Archom-
 brotus och Timoclea woro med honom. Då
 lidas berättade för Poliarchus, som darrade
 hwart ord han hörde, in til des, at han sam-
 wara säker, om böndernas raseri och Archom-
 broti fara. Sedan påslädde han sig de kläder,
 som Timoclea hade sticadt honom, och bad
 lidas, at han morgonen bittida wille begifwa
 til Argenis, och sedan komma tillbaka til
 med hennes befallning, så snart hon tagit
 af honom.

Då de en liten del af natten hade tilbragt med sitt samtal, begaf Arlidas sig tillbaka til sin sofskammare, at taga sig en liten hvil. Men de fulle bönderne, med sitt snarekande, ypväckte honom strax, och efter han ei såg sig mera tilfalle, at så sofwa, steg han vp, och med ett förachtreligit löjje bannades på de eländiga Soldaterna, och sedan han hade ypväckt de förnämsta af dem, sade han, at han wille resa til Hofwet. De kunde taga Archombrotum med sig, och komma efter när de behagade. Han hade tre mil at resa innan han kom til Hofwet, hwaråst han anlände, när ännu ganska få af Argenis solet woro ypvägne. Argenis hade, för sina bekymmersamma tancker, knapt haft någon sömn hela natten, ei utan Selenissæ största oro, som ännu kom ihog hennes plåga dagen förut, hon bårwade wid hwar enda Argenis rörelse, hon steg som oftast vp af sängen, och frågade med en ängslig åfsådan, huru hon mädde? Hon war ännu begripen i samma omsorg, då Arlidas wäckte vp Argenis tienare, och begiärte lof, at slipa in til Selenissa. De annålte honom igenom hennes Kammarjungfrur, af hwilka hon, som hade lof der til, öppnade Argenis-kammar dörr, der ock Selenissa hade sitt säng, och berättade, at Arlidas war der, och wille tala med henne. Emedan han kom på en sådan stund på dagen, då man ei plågade så besök, och hon des utan wiste huru högt Poliarchus hade ålskat Arlidas, så kunde hon lätt föreställa sig, at han war dit kommen, at berättat henne något, om det äfventyr, som satt henne i så stor sorg. Men hade han något bedröfweligt at berätta, så wore det obilligt, at låta Argenis höra derpå. Selenissa befalte fördensful, at man skulle föra Arlidas in uti kammaren der brede wid, dit hon ock sielf gick, uti sin natt-räckt, och som de

woro allena, begynte hon salunda: Jag wet
 kommen at berättat mig om Poliarchus. Säg
 den skul, skole wi lesna, eller skole wi med honom
 gås? Arsidas kunde ei långre låta denna gamla
 man wara i twiswels-mål, utan sade: Poliarchus
 lefwer, och mår wäl, och har sckickadt mig hit
 Argenis. Selenissa, som af denna nya glädien
 helt bestört, förde Arsidas strax in uti Argenis
 mare, kastade sig ned på knå för hennes säng,
 sade: Poliarchus lefwer, och har besalt hälsa
 Här är Arsidas, som kan försäkra Eder der
 Argenis, som af de många tårar hon hade utgitt
 war nästan half-död, och då, när Selenissa inföll
 war nästan af sorgen förgiäten, och låg aldeles
 mattad, föll af denna hastiga glädien uti en större
 ra, än tilförene af sorgen. Men då hon åter kom
 före igen, bad hon Arsidas tala, satte sig up uti
 gen, och såg ständigt på honom, och då han hälsade
 henne ifrån Poliarchus, och berättade, at han
 kommit sina owänners händer, och wore nu på
 säkert ställe, spräng hon af glädie up, och som
 tan ei ännu hade öfwer gifwit henne, tvingade
 Arsidas, at med ed bedyra, det han ei berättade
 nat, än det som sant wore. Han sade ock, at
 archus wille komma til henne, om hon det befa
 ty han hade fördolt sitt ansichte, vnder ett falskt
 och här, och antagit en klädning, som anstode
 yllaste folck. Han förglömde ei eller at berättat
 öfwerwäld, som anstältes dagen förut af
 derna, som förstörde deras aften-mältid,
 wäld de brukadt; huru de blefwo
 at de wordo förande en angenäm Yngling,
 wiste sin trohet emot Poliarchus, fram til
 liga Slott i stället för Poliarchus. Det war

nog för Argenis, at höra detta en enda gång; hon
 befalte Arsidas, at gå til Meleander och berättat ho-
 nom böndernas ankomst; på det ei något ondt, eller
 oansändigt måtte wedersaras Archombrotus, då
 han ankomme. Sedan det wore afgjordt, bad hon
 honom komma tillbaka. Imedlertid wille hon efters-
 tänka, hwad Poliarchus skulle taga sig före, och hwart
 han sig begifwa skulle.

Arsidas war knapt bortgången isfrån Argenis,
 för än bönderna inkommo i staden, och förde Ar-
 chombrotus emellan sig. Wächterena frågade dem
 hwad de wille, och hwem de hade at föra? Wi haf-
 we, swarade de, gripit Poliarchus, och wille föra
 honom til Konungen. Så snart de woro insläpte i
 staden, gingo de vp til Slottet, men sluppo ei in
 emedan portarna ei ännu woro öppnade. Eurymedes
 frågade dem, hwilka de woro, och hwem de sökte?
 De gäfwö honom äfwen samma swar, at de ärnade
 sig til Konungen, och hade Poliarchum. När nu
 Eurymedes fick höra, at Poliarchus ännu lefde, gläd-
 de han sig deröfwer, men war liffult bekymrad öfwer
 sin wäns olycka, och begiärte, at de wille wisa ho-
 nom Poliarchus. Alla pekade med fingren på Ar-
 chombrotus. Men Eurymedes som intet kände igen
 Archombroti ansichte, sade at han ei war den sam-
 ma, som de gäfwö honom vt före. Befalte förden
 skul, at de skulle lägga neder wapn, emedan han
 fruchtade, at de som woro utstickade af Lycogenes,
 torde komma der til. Men i synnerhet såg han på Ar-
 chombrotus, och sade: Hwad är detta för ett spel,
 käre Främling, eller hwar före gifwen i eder vt före,
 at wara Poliarchus? Han swarade: Det har jag
 aldrig gjordt, och är jag emot min wilja kommen til
 öfswet med sådant följe. Jag hoppas doch at denna

böndernas willfarelse ei lærer skada mig. Under
 ras samtal anlände Artidas, och lät efter Mele-
 ders befallning, föra allesamman in uti förmå-
 Cleobolus, som war Konungens förnämsta råd,
 gynnte uti Konungens namn, at taltala dem, som
 funno sin willfarelse, sålunda: Hans Majestät
 städse ihogkomma edar bewista trohet; men han
 at i händan efter, skolen bruka ehret mod och edra
 der, Gud och Konungen allena til dienst. Så
 förde han Archombrotus til Konungen, som
 war befalld. Archombrotus, när han aflagde
 wördnad, begynte han sålunda at tala til Konung
 Gudarna gifwe, o Konung! at det ei må wara
 ondt tecken, at jag kommer första gången, som
 misgjernings-man för dina ögon. Min högsta öm-
 har varit, at komma in för din thron. För den
 saken, har jag både öfswergifwit mitt Fädernes-Land
 wändt mig til Sicilien, som under din regering
 sållaste Land. Och fast än jag ei welat komma för
 na ögon med ett sådant sällskap, doch tror jag
 det ei händt, utan Gudarnas egen styrelse och
 Så mycket jag kan förstå, o Konung, så har
 varit dig mera tilgifwen, än Poliarchus, eller
 krigs-saker berömligare. Hwarföre skal jag
 råfna mig det til åhra, at blifwa wärdig hällen, i
 ställe at gripas? Sannerligen, fastän han öfswergif-
 uti tapperhet, så wil jag lifwål besitta mig om
 han ei må öfswerwinna mig i trohet emot dig.
 denna min tancka om Poliarchus, hörrörer ei at
 gon genstråfwoghet. Jag wet han är anflagad,
 som han ei ännu är dömd, så är det billigt, at
 römna och förswara honom in för dig. Behagar
 eljest at bruka min hand och mina wapn, så skal
 finna, at jag på din befallning achtar mitt lif
 ska litet.

Emedan Archombrotus talade detta, såg Meleander med begiärliga ögon på honom. Hans yngdom, behaglighet och qwicka ögon, och hwarcken för mycket ansvarssamma, eller ofastadiga uppsörande, gäfvade honom lust, at ännu längre höra honom tala. Så snart han hade talt ut, tackade Konungen honom först, för det, at han welat komma til hans rike, och lofwade at han wille wisa, det han ei älskade någon så mycket, som de, hwilka förde ifrån aflägsne orter en sådan dygd til Sicilien, som den ei förtiente, eller hells främwisade kunde. Han räckte derpå den unga Herren sin hand, hwilken han emot tog, och kyste, bugande sig til jorden, så djupt, som han kunde. Konungen tog honom derpå i famn, emedan han spådde något stort om honom, men då han frågade efter hans härkomst och Fädernes Land, fick han ei annat svar, än at han war född uti Africa, och fast än Meleander deraf bles mera nyfiken, at så wetat, så fick han ei ändå någon annan vnderättelse af honom, emedan han ei beslutit at yppenbara sig. Men då Konungen något nogare frågade honom, huru han blifwit bekant med Poliarchus? Om de woro Landsmän, eller slächt, eller allenast wänner? Berättade han all ting förwtan Timoclex hemliga kula.

Det XIII. Capitlet.

Sär de sedan kommo at tala om böndernas uppslopp, förmente Konungen, at förwtan Archombroti ansichte och ålder, hans främmande kläde: dragt, äfwen hade gifwit anledning til denna willfarelsen, emedan det oförståndiga folket hade tänckt, at efter Poliarchus war en Främling, måste han också bära främmande kläder. Jag wil så laga,

swarade Archombrotus, at denna klåde-bonad, jag har med mig ifrån mitt Fädernes-Land, ei wille skal föra mig i någon ofärd. Jag wil antaga mantel ytomkring min väck, och ställa mig yti allter deras maner, til hwilka jag är ankommen, hos dem ypbruka mitt förnuft. Nei, sade Konungen wänta; dermed til des at wära moder falla behageligare, och wänen har bragt ehr, at tycka wärt maner. Nu synas wi wäl främmande för eder och i hållen eder plågsed, den jag tror är den äldsta för den bästa, och har jag ei ännu kunnat förklaradart folck. Men när i aldeles blifwen wan wid så låter i förundra eder öfwer denne åtskillnaden, ei längre kunna tåla den samma. Swad mig angående så mins jag mycket wäl, då jag i min yngdom igenom Africa, at jag log åt deras klåde-drächt, war så olika med min, men då jag sedan blef der wid, och kom tillbaka til Sicilien, föreföll kläddrägten i mitt Fädernes-Land, mig ei mindre yndlig, til des jag åter med tiden blef wan der wid. Hwarsdenskul är ingen ting obilligare, än fördomma det ei sielfwe giordt eller sedt; i synnerhet om det i ett hufwud rife är brukeligit. Ty när wi sedan med tiden blef tycke dertfore, så är det klart, at det ei misshagad för något fel i sig sielft, utan af en ofunnoghet öf. Och des utan måste man besinna, at hwart ett folckslag brukar sådana seder och kläder, som komma öfwerens med den ort i hwilken de bo. Men j ock af detta Landets natur kunnen så låra, om i gwen eder tolamod, at fördröja här. Låt dertfore ingen ting röra eder, hwarcfen i ehrt egit Land, ibland främmande, förwtan dygd och odygd. Dock önskar jag, at alting kunde här gå eder i hand, ser edart maner och bruk.

Då Meleander talade här om, och efter gammalt folks maner wiste sin wishet, hade Arlidas tillfälle at komma til Argenis, för hwilken han högeligen berömde Archombrotus, som då han första gången talade med Konungen, så ganska högt hedrade Poliarchus. Men i det at Prinzeßan och hennes Kammarjungfru, med största upmärksamhet afhörde berättelsen om denna ynglingens ståndachtighet, upkom ett störi uti hennes kammare, at Poliarchus war fången, och framförd til Konungen. Argenis blef ei förfräckt här öfwer, i mening, at som man ei wiste huru här wid war tilgångit, så taltes det om Archombrotus. Hon reste sig småleendes up, och besatte dem at de skulle tåga, ty den som war framförd til Konungen hwar en annan än Poliarchus. En af hennes Kammarjungfrur inföll här emot, och sade at det man nu berättade, war helt annat än det hon trodde. Alla wiste wäl det, at den fremmande ynglingen, som bönderne hade framfördt ej war Poliarchus: Men nu wiste man af ett wisare rychte, at Poliarchus war af andra bönder tagen utur kulan, deräst han låg förböld uti andras kläder, at framföras til Konungen: de som woro utfände at berättadt, woro nu komne til hofwet. Argenis blef wäl mycket förfräckt här öfwer, men Arlidas och Selenissa ånå nu mera. Selenissa tystnade aldeles. Men Arlidas böjde sig ned til Argenis öron och sade: den arga tyctan har öfwerwunnit alla våra konstler. Det är allt bestådt med Poliarchus, min Prinzeßa, så framt i ei yppenbarligen driften eder at förswara honom. När jag fick höra nämmas om kulan och de ombytta kläder, har jag ej kunnat twisla at ju denna tyctan är sann. Men Argenis, lika som hade hon sådt mera krafter af detta sista onda rychte, sade:

Arfidas, när man berättade mig at Poliarchus tot död, tyckte jag mig hafwa förlorat alt hopp, wäl som all tröst. Jag kunde ei annars än beklaget ett så beklageligt tilstånd. Men kan hända at han lever, och man har at fruchta det han nu skal dö, skulle jag tycka mig ei hafwa lidit nog, om han ei inom min lit blir bibehållen wid lifwet, eller om jag med honom förgås. Jag wil gå til min Fader, da wore en misgierning om jag nu tego. Han bör få weta huru mycket han är Poliarchus förbunden. Da wore mig lifwäl en tröst, om Gudarne til eswentu wille förderfwa oss, at jag hade användt alt hwad hos mig dygdigt kan kallas, til at ändra denne olycka. Selenilla förfräcktes öfwer detta hastiga till det, och befruchtade för Konungens wrede om skulle nu få weta af Argenis egen mund det hon länge fördölgdt. Men der war hwarken tid eller tillfälle at afråda henne der ifrån. Man måste låta komma an på lycka. En Argenis war redan på wägen til Melcander, och som hon såg at ganska få af hennes Fruntimmer fölgde henne, ty begaf hon sig sielf efter.

Konungen spaserade då uti trädgården och wore sielf öfwer Poliarchus ganska bekymrad, som efter det allmänna talet, war fången. Den oroliga konungen kan, lemnade denna gubben ingen ro. Hwad skulle han säga? hwad skulle han giöra? All ting war honom emot, all ting syntes sam-sättia sig, at göra honom ny bedröfwelse. Det war nästan tvenne dagar, på hwilka han så sörgde honom hos sig sielf såsom död, at han syntes sig hafwa fullbordat sin öfhyldighet, och befriat sig ifrån sitt sel. Men nu wore kom hos honom ett nytt twifwelsmål, antingen skulle förgräpa sig emot denna ynglingen, eller han

skulle uphåfwa den friden, som med en så stor obillighet
 war sluten i Sicilien. Pollarchi argaste fiender wor-
 re redan i en myckenhet tilsamman, och sade til
 Konungen, så länge denne ynglingen lefwer, så är
 ingen ting säkert i Sicilien. Archombrotus war ock
 närwarande, och drog ei mindre medlidande öfwer
 Konungen än öfwer Poliarchus, och sökte at af des-
 sas åtskilliga meningar kunna förmärcka, hwilka wor-
 ro Poliarchi wänner eller ei. Iburranes war litet
 tillförene ankommen, och sökte med Dunalbius, som
 war uti samma wärdighet med honom, och då när-
 warande wid hofwet, huru han måtte finna medel
 at beskydda Poliarchus. Då Argenis, sedan alle
 de andre woro bortgångne, kom oförmodeligen ut
 för Konungen, men wiste dock så försiktigt at styrka
 sin sorg, at han beslöt ei förr framföra sitt ärende, än
 hon fant tid och lägenhet der til. Det som gjorde
 henne så mycket dristigare war det, at han besluttit at
 dö, deråst hennes företagande skulle stå olyckligt ut,
 hon kastade sina ögon omkring på Poliarchi fiender,
 och bles dermedelst yptänd til en häftigare iswer. Der
 war ock ingen menniska för hand, som måtteligen
 beskade Poliarchus antingen godt eller ondt.

Men i det de samtelige, öfwer denna orwisa ut-
 gången, stannade uti en tyll förvondran, som hade
 de blifwit befallt at tuga, så kom Eurymedes och förde
 Heraleon i handen. Denne man war wid Hofwet
 för sitt blodiga sinne ganska bekant. Här, sade han
 hafwe wi Poliarchus, denne hafwa bönderne fastta-
 git uti des yndanslyende. Då föll Heraleon på knä
 och bad med uphögd händer, om nåd. Konungen
 hade blifwit något gladare til sinnes, och frågade
 honom hwad han felat? Ingen ting, swarade han,
 allenast at jag är Poliarchus. De brusto alla uti
 löse,

löje, och Konungen frågade Euymedes, om den
 war alsware eller skemt. Men han svarade: när jag
 stod nedan för slotts porten, deräst Eders Majestet
 de befalt mig at jag skulle emottaga Poliarchus
 han årtappades, fick jag se en stor hop bönder,
 hade omgifwit Heraleon. Han som ibland dem syntes
 vara den myndigaste, tilråfnade det sin trohet och
 dachtighet at de hade öfverwunnit Poliarchus. Men
 Heraleon war nu Poliarchus! Jag tvingade mig
 at vara alswarsam, och frågade dem hwad för
 lyckeligit öde hade skaffadt dem ett sådant rof. De för-
 nemsta utaf oss, svarade han, hafwa om morgon
 bittida gådt ut på arbet, och hafwa föröndrat sig
 då de sågo at en dref sin häst twert öfwer fälter,
 wille rida öfwer ett i wägen stående berg. Först wille
 honom wägen, sedan satte de efter honom, efter
 war dem mistänckt. Ty han syntes wilja vndsky
 och så snart en kom på honom, wände han hålla
 bordt, och då han för des ständiga omkring ridande
 ei mera årkade, steg han af och gömde sig uti en
 la. Det war nu ganska många utaf oss tillsammans
 komne at åskåda detta, och stego wi en stor hop
 der uti kulan; han skrek, och han bad, när wi för
 honom der ut, och då man frågade honom hwad
 han war, och hwarföre han gömde sig, bekände han
 sielf at han war Poliarchus: Af hans kläder kunde
 man wäl ei känna honom för Poliarchus, men
 kunde lätteligen tro, at han welat fly uti förbytta
 der. Wi drögde ei, wi öfverwunno honom fast
 han såchtade emot oss, och, som i nu sen, hafwa
 wi welat föra honom til Konungen. När bönder
 hade talt ut, berömde jag deras trohet, och gaf dem
 lof at gå til sina åkrar igen. Nu lemnar jag nådig
 ste Konung, denna uti dina händer, med hwilken
 du efter ditt godtsinnande göra kan.

När Eurymedes detta sagdt hade, kunde knap-
 past de måst bedröfwade hålla sig ifrån löje. Ty de
 wiste at Heracleon hade för sitt förbryllade sinnes
 skull, fallit i den wilfarelsen, at han gifwit sig ut för
 Poliarchus. Archombrotus war den endaste som
 ei förstod denna saken, och då han frågade de som
 kodo honom närmast hwad detta betydde, kallade
 Meleander honom til sig, och berättade honom det
 ta om Heracleon. Det som måst är at förundra i
 denna menniska Archombrotus, är det at uti andra
 saker felar det honom intet på förstånd. Han står
 sitt hushåldswäsende wäl före; wet noga sina syf-
 tor, han är hwarcken i talande eller giörande galen,
 förestan då man begynner at tala om Poliarchus;
 ty då öfwerlöper hans galenskap honom så, lika somr a-
 sade han. Han säger at han är Poliarchus, de ber om
 som sölja med det namn, höra honom til, och til-
 ägnas obilligt en annan. Det är mer än sex måna-
 der sedan, at hans förstånd warit ansatt af der ma-
 plagan; tör ock hända, at han hölt före det man söf-
 te efter honom, när eldarne antändes för Poliar-
 chus, och af förfräckelse sökt vndansly: och det oför-
 siktiga folket, som hwarcken kände hans ansichte el-
 ler ofsinlighet, hafwa gripit honom för den som han
 sade sig wara. Men om Ehr behagar wilje wi höra
 honom sielf. Men säg, Poliarchus, hwad är det som
 kommit ehr at fly? Heracleon swarade: Men hwad
 har bragt dig, o Konung, at tvinga mig at fly?
 Det är ingen hwarcken af bekante eller obekante, som
 ei berömde mitt fattade råd. Vnder denna klädning-
 gen, som jag antagit, har jag tänckt at jag allrahast
 skulle vndkomma. Gifwe Gud at jag aldrig warit
 Poliarchus.

Meleander wände sig ifrån honom och tog men blef strax rörd öfwer den mennseliga naturens lände, som för utan de många anstötter af lycka och den swaga kroppen, som ei hårder ut med sådana slag blir och ofta til sin förnämsta del, förstådd med mycket angrepen.

Det XIV. Capitlet.

SOmningens Lif-Medicus, wid namn Philippus war då närvarande, han begynte på öfverter begiäran, at beskrifwa hiernans oordning med prächtige ord, som wäl intet uppfyller hela nätet med galenskap, doch likwäl angriper en del, som man nu kan se utaf Heraleon. Det är sade han hos sådant folk en trång hierne, som för sin finhet är ganska begwäm til at emottaga bilder af åtskilliga saker, hwilket wi kalle Phantasie. Denna phantasia en, då den en gång blir intryckt, i detta fina wäsende, så kan man den sedan så mycket swårare utrotta emedan de som der med äro behäftade, på någonting fått finna behag der i, och utom des likasom öfwerströmmat sinnet, som ei kan antaga andra färgor, än som utaf så saker igenom en wäldsam skapnad. Derför händer det sällan at sådane sinnen äro i ro, emedan at tanckarnas myckenhet, som anfaller dem äro antingen glade eller sorgsne. Om nu sådant folk af begiärelse wända sitt hierta i synnerhet til något; täncka de ständigt der på, och behålla den med en besynnerlig flit för sina sinnens ögon: antingen det då utaf högfärd, eller af stundan at blifwa rik, eller wilja så hämnas, eller hwad elses annat som oroliga sinnen plåga inbilla sig. När nu menniskan af sig self sådana saker är bögd, så blifwa de, i fall något wänt

anfaller dem, lätteligen förvirrade; at hwad de länge hafwa welat wara, det inbilla de sig då at de äro; och föreställa sig sådane saker uti deras så utwända sinne, intet sådant som de åstunda, utan som de wärckeligen besitta. Men detta starka wälbet, kommer antingen der af, at wanan sådant at tro wärer alt mera til, och bekommer dageligen större eftertryck, eller härörder det af ett hastigt anfall, som oförmödeligen kommer före, och uppfyller de redan marta sinnen lifasom med en swindel. Men kunde någon säga, hwartöre blir ei sådant sinnen af detta anfallet aldeles förnyct? Det skier ock ofta; men is bland så irrar allenast ett tings åskådande, som sådant folk legga för starkt på sinne. Ty som de lemningar som af sig sielfwa äro swage, draga til sig ofta skarpheten af den bortskytande suctigheten, at i de öfveriga friska lemningar ei mera ondt är öfrigit. Så är det fött med denna Heraleoa och andra som med honom hafwa samma sinnes böjelse, sedan deras sinnes sel hafwa stadnadt på en lust allena der igenom de måtte åstunda något högre, så anse de andra saker med större beständighet och utan rörelse, de årkänna dem, och leswa på menskeligitt sätt; at många må förändra sig; at ett sådant förnuft ei utrotar galenskap, eller at ei galenskapen aldeles förduncklar förnuftet. I sinnen ock tillägga, sade Meleander, at nästan ingen är fri ifrån denna galenskap. Ty hwem är det, som ei i sitt hufwud föreställer sig galnare och farligare saker, än at vara Poliarchus? den ena tror at ingen Gud är til, en annan gör Gudar af alt; den ene håller ingenting bättre än wällust, den andra tror at Gudarne ei straffar misgjerningar. De äro ock ganska få, som ei äro galnare än Heraleon allenast at deras galenskap är något hemligare, och med

med gemene man enligare, och de äro så mycket mer
at beklaga, som de ei wilia bortläggga sin galenskap
då denne ei kan giorat.

Emedlertid föll Heraleon ned på knä, i mening
at Konungen war förtörnad öfwer honom, och nu
nu fördöma honom aldeles. Någre wiste Meleander
der, huru den arma mannen utan orsak darrade och
båfswade, och på det deras spel måtte råcka de
långre, skälte en del sig, som wille de bedia för
honom, at hans brott måtte honom tilgifsas; and
åter ropade at man borde låta straffet gå öfwer
honom. Men Meleander förfräcktes här wid,
han ihogfom Poliarchus, och wiste sig grym,
åst han igenom detta spelet, skulle tilfoga dens namn
någon skymf, för hvars död han besyftes. Der
re befalte han, lat man skulle låta Heraleon
lös och fri, med det föregifwande, at man hade
tid förnödt med det apespelet. Man berättade
at Lycogenes ankom: ty stod han en stund i betän
kande, med hwad ansichte han skulle emot äga
nem, och med hwad ord han skulle tiltala honom
enteligen gick han in uti sin kammare, stödde sig
en hand på en stols-karm, och gaf sig med stit
med Argenis. Lycogenes war med ett ganska liden
je, och på det han skulle wisa sin tilförsicht, med
wåpnadt folck, ingången uti Magella, intet just
hans samwete gjorde honom säker, utan han föll
på Konungens mildhet, och deras wännskap som
ro omkring Konungen. Han har ock allenast w
resa dit på en postwagn, antingen til at undwika
obegroämlichkeit med en stor pomp, eller andras
wound. Någre af dem som Konungen måst åstfå
och ibland dem Timonides, woro af Meleander
salte, at gå emot honom lika som af egen ingifw

och föra honom ifrån Slotts-Porten in til Konungens Kammare.

Han steg in, med ett stolt anseende, hwilket synes lika som fördofas igenom säkerheten. Så snart han såg Meleander och Argenis, kastade han sig ner på jorden, som der brukeligit war. Gick sedan något närmare in til Konungen, och hållsade åter på honom med en diup wördnad. Men Meleander låt ei eller då märcka sig, at han bles honom warse, utan han såg på Argenis, som hade han med henne något at tala. Men då Lycogenes hade förtogadt sig några steg ännu närmare, såg Konungen hastigt på honom, han räckte sin högra hand til honom, och sade, at han wore honom en wälkommen gäst, och annat, som man til wännskaps betygande ei plågar förbigå. Lycogenes, under en ödmjuk betygelse om sin undergiftwenhet, utlemnade änga konster, hwarigenom han måtte behålla sitt höga sinne, och wisa, at han ei war sämre än Konungen, och sättia de partiska sinnen, som då wore i en nyhet tillsammans, i de tankar, at han ännu kunde förwäcka ett inbördes krig. Han ursäktade sig i förhet, med föregifwande, at han war twungen at gripa til wapn; och til at bibehålla sitt lif, af sina fiender föranlåten der til. Eljest hade han hwarcken allundat friden, eller den allmänna säkerheten, utan allenast, at han måtte hos Konungen wara säker för dessa fiender. Meleander svarade, at man ei allenast borde bortglömma alt hat, utan ock utelämnas om all tancka derom. Och dagen derpå skola Gubarnas uti Pallas tempel, wara wittnen til denna förelagningen. De föllo sedan på åtskillige samtal, och besattade sig bägge, at under ett förstått wäsende wisa sin glädie och sin wänskap.

Eurymedes hade på Meleanders befallning budit Lycogenes och hans förnämsta folck til middagsmåltid den dagen; han hade ock des utan några andra förnämna Herrar, som woro vprich emot Konungen, ibland hwilka Dunalbius war den hwilken, fast ån han är en utlänning, så giftoer sig dock ingen i Sicilien efter, uti trohet emot sin Konung. Han war den öfwerste ibland Presterna, och detta sitt anseende hade han föröft, igenom förträffeliga sinnes egenheter: En försichtig Herr och som war myren til alla sina sybtor. Han fört wäl at stifta wännskap, och at bibehålla den samman swagels och förtröliggen med de vprichtigta. Utan en sådan naturens förmon, lysto ock hans kärlek lärdom och omgånge med wisshets Gudinnorna, hwilka han ingen utessöt, som hade implantadt i honom dygden uti alla sina beställningar. Och de hade ei eller varit honom til skada, då lyckan wille ha sitt raseri, som hon ofta plågar, emot en så försiglig man, för des kärlek för dygden och lärdom. Han hade ock i förr tiden haft en Far Broder, war öfwerste Prest, som så hastigt blef honom en Feber hädanryckt, då man förhoppades han skulle beforda sina anförwanter, efter des förtienst, at frögde: eldarne wid hans utwälgande hade ei ännu släcknadt, när man antände facklan wid hans graf. När nu denne förhoppning blef honom beröfwad, och han med ny fara blef sänd til Frankmande, som en Legat, så fattades det föga, at den olyckeliga tiden hade borttagit honom, emellan den Nation, med ett oförmodeligit vpror, besto at låga, så at det hade varit swårt för honom, ett sådant storm-wäder, antingen at falla til de man-gaddade, eller rådflå med de bewäpnade,

de som hade at gjöra med hans saker, hvilka de sielfve hade bordt tilgripa, om de hade varit sluge. Men han har tappert vndfornit deras strander. Men da war han til all lycka vti Sicilien, när dessa saker för händer woro; han war ock, för sin wänskap och sina råd, ganska nyttig för Konungen. Och ibland hans wänner war äfwen Nicopompus, hvilken Eurymedes äfwen hade inbudit til måltiden.

Det XV. Capitlet.

Sver måltiden föllo de på åtskilliga roliga discourfer, och i anledning vraf mödet, begynte de at tala om bin. En yngling, wid namn Anaximander, som war Lycogenes Broders Son, tog sig före at bewisa, at det ei war sant, hwad som berättas om bin, at de hafwa sin Konung, antingen at han der medelst wille behaga sin Far: Broder, eller han wiste, at han bestridde den Konungsliga Högheten, eller han wille å daga lägga ett särdeles prof af sin wishet: Detta, sade han, är allenast en ypdichtad sak, af den säsånga älderdomen, som ock har tredt at Swanorne siunga, och har påstådt, at hos Lejon finnes fruchtan och råddhoga, när de så höra Suppar ropa. Han ansförde ännu mera sådant, som älderdomen utgiffwit för sant, fast de det ei försökt. För öfrigit, sade han, så wete wi alla creatur följa naturens drift, och vnderkasta sig ingen Konung, eller någon annans regering, utan de följa sin frihet. När han det sagt hade, begynte strax gästerne wid bordet at företaga den allmänna frågan: Hvilketdera woro de skäliligaste och billigaste regerings: sätt ibland menniskiorna. Anaximander hade intet betänckande wid, at räkna det för det förnämsta, i

hwilket öfwer-machten bestod hos folcket eller de
 närmsta Herrar. Sy hwarföre skulle alting bestå på
 enda menniskios godtsinnande; hwilken, i fall
 wore fallen til laster, så skulle hwarcken fruchtan
 fram kunna kyra honom, han skulle, med sin grym
 och med sitt exempel, tilfoga det allmänna diura
 han skulle ändteligen så bruka sitt Land och sina
 sätare, lika som naturen hade allena framskaffadt
 pant för hans skul? Men huru mycket willigare
 ei folcket inläggga uti den allmänna skatt-kammaren
 när de Penningar sedan, igenom fleras trohet, blif
 så sköttte, at hwar enda privat Person kunde ante
 för sitt eget, än om de, efter en enda Förstes god
 nande, skulle utöfas, på des favoriter, och som
 ofta ei förtiena? Ut förtiga, bet de då mera
 skickande sig til det allmännas bästa; de skulle
 fa sitt förstånd, mera lägga sig på frigs-wetens
 och Studier, och ändteligen ställa sig mera efter
 medborgare; när de weta, at med deras samt
 belöningen för dygden är utsedd, och de förnäm
 heders beställningar uti Republikven står öpne
 dem, som dem förtiena; än när de samme, efter
 enda Persons ährogirughet utdelas, då knapt de
 richtigaste och arbetsammaste Personer, efter sin
 tiensst, och det allmännas godtsinnande, kunna blif
 delachtige deraf? Och des förrotan, mån det, hos
 enda Konung, skal finnas så mycken försichtighet
 förstånd, at den kan jämnföras med så många af
 förnämsta, som uti de fria Städerna, til de all
 na råden antagas? De warda, sade han, utro
 af den skickeligaste ålderdomen, och de dygdiga
 Personer; dershöre täncka och göra de ei annat,
 bet som gagnar Republikven, ty de tålla med h
 andra, hwilka skola wara de dygdigaste, och de frucht

alla lika för wanhedern. Men Konungarna stå alltid
 merendels i fara för smictrare och låta ei förmaningar
 komma rum hos sig, och deras sinnen, fast än de äro
 förträffelige och gode, så blifwa de dock ofta förderf-
 wade der igenom, at då de wist sig förträffelige, så
 får det ingen belöning för dem öpen, hwar efter de
 kunna stråfwa; ei eller om de sela, är det någon
 ting, för hwilken de kunna blifwa straffade. Ingen
 sader han widare, är angenämare än friheten,
 ingen kommer med naturen närmare öfwerens. Och
 det har det solet at säga sig af, som lefwa efter sina
 egna lagar, som kan sättia til Öfwerhets Personer,
 och åter sättia dem af igen. Men han sade ock, at han
 kom ihog, hwem han sielf war, och på hwad
 ställe han satt. Han wiste, at Sicilien stod under en
 Konungs lydno, och at det regerings sätt bör wara
 hwar och en kårast, under hwilket han wore född.
 Men lika som de, som äro af en swag hållsa, böra
 hålla och stöta sina swaga kroppar, och lika som de,
 hwilka uti sitt fattiga tilstånd äro frie ifrån slufdom-
 mar, dock wåga sig, at betrachta andras Lycksalig-
 het; Alltså borde han wörda den Kongliga Högheten,
 hwilket Födslen hade förpligtadt honom til, och dock
 ärfse det soletets frihet, som hade machten hos sig
 blifwa. Han sade dertil med, at han ei wille gifra
 Aleander orätt, som hade sådana dygder, at om
 andra Konungar woro begäfwade med dem, så skulle
 ingen ting komma närmare öfwerens med ett Gudo-
 wälsigt Wäsende än Konungarnas, eller någon ting
 wara nyttigare ibland menniskiorna, än Konun-
 garna.

Nicopompus kunde ei längre fördraga detta
 förfärliga talet. Han war en man, som ifrån yngdomen
 hade älskat Studier; Men som ei hölt för godt, at

allenast hänga öfwer böckerna. Han war ännu
 yngling, då han lämnade sina Läro-Mästare, på
 at han, uti Kongelige och Förstelige Hof, lika som
 den rätte Scholan, måtte lära at omgifwa sin
 skap med Ljus. Han har på bägge ställen tillwärt
 lika slit, både uti Studier och beställningars för-
 tande; hans hårtomst och hans dygder hafwa
 nat honom wägen til en sådan lefnad; han war
 älskad af många Förstar, och i synnerhet af Meleander;
 hwars rätt, så wäl som många andra Konungars,
 han då förfäktade. Hwad skullen I wäl gienom
 Anaximander, sade han, om I skullen lefwa uti
 rike, deräst högsta machten wore hos folcket, som
 brukar en stor frihet at tala? I wagaden eder
 nerligen intet, at så drifligt berömda ett rike,
 ett fritt folck, som I nu hafwen berömdt det
 folcket inför ett rike. Så at I deraf kunnen förstå
 här är den rätta, med der den falska friheten.
 I beropen eder på naturen, som har implantat
 creaturen kärlek för friheten; så påstån I tillika
 man bör förkasta all slags regering. Ty uti en Re-
 blique är äfwen så wäl, som i Konungariket,
 som förbinda of. Hwilket allt på enahanda sätt,
 tingen öfwerens-kommer, eller strider emot den
 turliga friheten. Om det mennifliga slächtet, af
 drift och wilja, kunde hålla sig inom rättrådigh-
 tens gränkor, som wore regementen; wid en
 allmän yprichtig handel, ei allenast öfwerflödige,
 ock obillige, som skulle twinga de borgare, som
 sielfwa woro de rätträdigaste, under tråldom.
 emedan en sådan Lycksalighet ei står at förmoda
 hoppas, för det mennifliga slächetts felaktig-
 skul; Ty synes det regerings-sätt med naturen
 måst löfwerens-komma, som förhindrar mennifliga

at strida utom stelswa naturens och dygdens Lagar.
 Så at det ei kommer derpå an, antingen en eller flera
 äro regerande; utan derpå, i hwilfendera regeringen
 folket är barare lesfwer. Utom des hafwen I och bez
 hagadt at sammanblanda folkets, och de förnämstas
 macht, som doch är ganska åtskild. I hafwen ans
 förde folket under sken af frihet; men de förnämstas
 för hafwen I ansfördt til at föreställa nyttan. Förstår
 I nu en Republicque, hwadåst högsta machten är hos
 folket; hwad kan då de förnämstas försigtighet
 gagna? Emedan folkets lätt sinnighet ofta opdrar re
 gerings-machten at oförsarna och otientliga Personer,
 och dertil med weta wi, at gemene man äro benägne
 til yppor, hat och wäld; och det har måstedelen blifwit
 hållit för exempel til dygd, at wara illa belönd af
 en oförsichtig allmoge. Men om I åter begifwen
 eder på andra sidan, deråst all machten skal bestå hos
 de förnämsta; så må I skämma eder, Anaximander,
 at ställa ett rike efter en sådan Senat: och dermedelst,
 at I förökfen Herrarnas antal, så förökfen I och den
 förachteliga betieningen. En I ställe för en enda
 Konung, så giören I så många regenter, som det
 finnes menniskior i ett råd. Men, kunnen I säga, de
 allmänna beställningar kunna bättre utföras igenom
 flera Personer, än igenom en enda Konung. Lika som
 Konungar ei plåga bruka de förståndigas och försich
 tigas råd, och lika som ett råd af de förnämsta huf
 wuden ei ofta giör mycken orätt, då hwar och en ar
 berar för sin egen nytta, eller af kärlek til sina, eller
 af hat til sina jämnlikar. Annu kunnen I säga; yng
 domen warder under en sådan regering, mera upväckt
 til skit, lärdom och arbete, igenom större belöningar,
 och Republicqven skal då hafwa öfverflöd af qwicka
 och förträffeliga sinnen; men Konunga-Riken, som
 hin

hindersamma för Studier och dygder, vndertryck
 dem. Men hvad menen I för Republiqve? Men
 der machten består hos gemene man? Bli hvilken
 ypproriska och oroliga sinnen plåga gemenligen bö
 sig til tumult, til raseri, och til at igenom sina rö
 draga folcket til sig, och bedraga dem med smickel
 lydna och sina ord; och deråst knapast hånnder,
 förträffeliga sinnen, som til åhrogirighet yplåste at
 wisa sig utan til Republiqvens skada. Men vnder
 den förnämsta regering, hvad hafwa arbetsamt fel
 för hopp, jom ei mera står öpet vnder en Konung
 regering? Dese hufvuden plåga, som I weten, de
 ämbets-beställningarne och machten ibland wisa Fan
 lier och slächter, så at denna högheten mera förbehåll
 för slächtens, än för dygdens skul, vndantagan
 ringa ämbeten dem ingen Adelsman, utan at ställa
 föracht kan åstunda. Och dese ämbeten, som man
 bekomma kan, tron I wäl, at andre kunna få dem
 än de, som äro deras besynnerliga kreatur? Och må
 intet tro, at hwarcken wetenskaper, eller dygder, me
 gälla der, än vnder en Konung, men wäl gunst, wäl
 skap och Private tienster. Föreställ eder at både
 Rike och en Republiqve skulle besinna sig swag,
 något fel skul hos honom, som den styrer; hwar
 nen I wäl, at man allralättast kan finna medel
 det allmännas förbättring? Döden är ju mächte
 at borttaga både Konungen och des laster på en gång
 och man kan ju af des esterrådare förwänta ett bö
 tre sinne. Men ett förderfwadt råds fel, är ei böde
 med en endas död; utan när sederne en gång äro för
 derfwade, så blifwa de dag ifrån dag wärre, til de
 at de med sitt fall hafwa öfwerända fastadt det all
 männa tilståndet.

Lycogenes fruchtade, at något hat och ofund-
 skulle yttra sig emot honom, emedan han hörde, at
 Nicopompus på sådant sätt, förtoq hans Broder-
 Son uti des mening, om den Konungliga machten.
 I detta talet war aldeles emot hans föresatts, som
 ei wille ytplåna, utan allenast önsfåde, at bringa
 Konunga-Wäldet under sig, och emedan de hade
 kommit på det talet, så föll det honom mycket be-
 grämligare, at wedertägga det folks plågsed, som
 hade faststådt Konunga-Machten til ett arf wid en
 släkt, och at bifalla deremot dem, som efter hwar
 enda Konungs död, på allmänna Riks-Dagar sam-
 mankommo, och igenom wal och röster bort-gåfwö
 denna machten. Och detta behagade Lycogenes;
 dels emedan han stod Meleander efter Kronan, och
 trodde sig så mycket lättare kunna årnå det, igenom
 det ypproriska folks wäl; dels emedan Dunalbius
 war der närwarande, som han mente sig kunna bringa
 på sin sida; emedan han war den förnämste uti det
 Collegium, hwaråst man ei kan årnå den förnäm-
 sta beders grad ibland den Presterliga wärdigheten
 igenom arf, utan genom wal. I så föll han Nico-
 pompus i talet, och sade: Dagen skulle hel och hål-
 len förgå, förr än Nicopompus, himmen ansåra alt
 hwad som til bägge delarna såjas kan. I så hwad är
 det för en Philosoph, som ei har stiel nog, både at
 förswara Konunga-Wäldet och Republiqven? Jag
 håller med eder, at de allmänna beställningar allre-
 bäst yttråttas efter en endas befallning; Men det är
 mer at twista om; antingen det är bättre, at lägga
 ett folk under en enda Families macht, såsom i träl-
 dom, eller lämna dem frihet, at utwåha den bästa
 af alla borgare. I så under en sådan folks wäl,
 så skulle de, som äro födde af Kongligt blod, med all
 sit,

fit, lägga sig på goda konster och dygder, emedan de
 weta, at om de wilja emottaga sina förfäders Krona
 och Spita, så måste de ifläda sig samtliga dygder, hwar
 igenom deras förfäder hafwa komit til den Konung-
 lliga Wärdigheten. Då wore och hwar och en Kon-
 nung skyldig sitt solet tackfälsse, och skulle städze kont-
 ihog, at han wore antagen af dem sielfwa, och der-
 före med större försigtighet bruka den sig ansförtroddes
 machten. Men nu om wi underkastade oss regeringen
 så äre wi förachtade, lika som lifegne trätar; och gä-
 re wi det ei, så warde wi ansedde för förbrunnat.
 Om det ock skulle hända, at lika som i ett spel, dem
 Högheten skulle falla på ett barn, på en poise, eller
 på en menniska af swagt förstånd, så kunde ju inget
 ting wara odrägeligare än en sådan Succession? Men
 tror säkert, at undersätarena ei skulle dröija i
 hämb til des en sådan Konung komme til mögn-
 ähr, utan de skulle begynna at förachta honom, i
 hans ofkyldiga och omogna ähr, hwarigenom en
 dan ofärd skulle wedersaras det allmänna, som kno-
 på många ähr derefter skulle kunna förbättras.
 skulle alla regera, då skulle hwar och en stöffa und-
 sätarena, at om de ei allenast af Konungarna ut-
 trycktes, så skulle de ändå ei kunna äga någon
 utaf dens Höga wärdighet, som de så illa handta-
 de. Wi tillåte ju ei, at en skeppare, ehuru förfar-
 han är, må insättia sin Son, som ännu är oförfar-
 ester sig, at han ei må förderfwa dem, hwilka de
 andre har frälst. Ei eller antage wi den til Läro-Wärd-
 re uti Philosophernas Schola, som är honom nöd-
 mast, utan den, som är honom lifast uti Wis-
 da, som fordrar så mycken lärdom, och af hwaras
 da willfarelse allas udergång består, til ett barn

hwilke, om de bekomma Kronan igenom arfsrätt, så bekomme wi ock derigenom vår ändteliga öndergång? Jag wil ei tala på denna wänan; om wi hälle före, at folck och Städer äro skapade och bygde för Konungarnas skul. Ty hwem kunde förwägra dem, at förderfwa det, som hörde dem til; och folcket woro nödgade, at tala det öde, som Gudarna hade pålagt dem. Arkänne wi, at denna Konga-Hög-beten är upfunnen til folcks förswar, så kan jag öndra, at ei wære försäder hafwa sedt sig före, och sunnit på medel, at ei den macht, som borde försöra det onda, förde dem öti större olycka. Men jag lämnar Ehr Dunalbius, at widare veföra denna saken; J, som en andelig man, kunnen allrabäst stadfästa detta bruket, at utwälja Förstar, hwilken sed J ock, öti edart Collegio, med högsta billighet bibehållen.

Dunalbius, som aldrig kunde påtaga sig det, at öppenbarligen tala emot en sak, säg doch nu ingen annan öndstyckt, än at han antingen måste bifalla Lycogenes, eller wara honom emot. Förutan det märckte han ock at allas ögon, och i synnerhet Nicompipi, woro wände på honom. Derföre gaf han sachtmodigt tillkänna, at han ei samtyckte til, hwad Lycogenes hade anfördt; ändteligen, emedan alla med en stor tyshet, tycktes mana honom at säja sin mening, uttrade han sig sålunda: Jag tror, Lycogenes, at J mera hafwen anfördt detta, at dermedest wisa ehrt stora förstånd, än at J wärckeligen sielf ären i den tanckan: Så framt icke eder besynnerliga kärlek för vår Orden, har drifwit eder här til, så at, efter wi igenom wal, utwälje öf en Konung i vårt andeliga stånd, wilken J påstå, at man allestädes skal införa den wanan. Men man får ei för

förblanda den rätt, som Presterskapet tillhör, med den som hörer en Konung til; märck allenast huru vida de äro skilde ifrån hwarandra. Ty hwar af angår, emedan en gammal Rikshets Lag har förbudt of Echensskapen; huru kunne wi då lämna wår Presterliga wärdighet, til ett arf at wåra Barn emedan wi inga hafwe? Utom des så är det många skolor uti wårt andeliga ämbete, som wi själfr måste förrätta, och kunne ei anförtro dem at andra. När nu sådana ämbeten, igenom arfs-rätten skule tilfalla wåra barn, hwar til woro då Altaren, Kyrkor, Fior och Gudstienst nyttige, emedan man ei kan anförtro den at de werldliga, eller at dem, som ei äro antagne til Gudeliga sakers förrättande? Efwen äro wi ock icke förbundne, at binda wårt hierta med rikedomar, eller inblanda of uti andra werldliga skolor; utan wi måste råfna Himmelen för wårt huf för wår slächt, och för wåra efterkommande; och intet så wi anse de saker, som wi äge, för wåre utan för Gudarnas, och wi äro allenast förwaltare deraf, och kunna ei tilfalla wåra arfvingar. Men om ock denna högsta wärdigheten uti Prestaståndet skule tilfalla en enda Familix allena, huru länge menen I wäl, at den samma skule betäncka, at den hade at tacka Gudarna för denna högheten, och at de mera regera för Gudarnas skul, än för sin egen? Ero I wäl, at Konungarna och folcket skule länge råla en sådan Families högfärd? Som nu utan huf och mistänckar, ei har welat underkasta sig en enda slächt, ja icke en enda menniffia, utan allenast Oredens helighet. Men uti ett werldligt regement, som består uti rikedom och macht, som kan bestydda folkets ro, och igenom wapn bryta folkets motspänfighet, är det ganska mycket, som synes öfwer

tyga of om Successionens nytta. Ibland hwilka det är det förnämsta, at man dermedst kan twinga de högsta hufwuden i deras högsärd, at de ei wäga til at tilfoga deras Renung något wäld, i howna regeringen.

En föreställ eder, at det adla och fria soletet, som lefwa uti ett art-rike, skulle älska detta sätt at wälja Konungar, som J så mycket berömen, hwad menen J at de högsta hufwuden der under skulle begynna, hwilka nu ei kunna lida sin Konung. De skulle bjuda sig den förhoppning, at de likaleds skulle kunna bekomma Kronan, och således förachta sin Konung, emedan han hade warit i samma stånd med dem, och lemnade barn efter sig, som ei woro högre än de. Men hwaräst lyckan at regera, förblifwer wid en enda stamma, der lefwer de framledne Konungars anseende hos efterkommanderna, at ock sielfwa Lindan, i hwilken de barn ligga, som til Kronor födda äro, kan, lika som med en hemlig bekännelse om wårt tilstånd, injaga of en wördnad; ei eller låre wi vnsbandraga of, at med lydno underkasta of dem, som wi wete, warda födde til at regera of, förr än de komma i Ljuset. Man twiflar ock intet, at ju något högt och besynnerligt implantat i de sinnen, som ifrån barndomen underwisas i regerande; antingen at naturen bidrager der til, eller igenom en god upfostring och underwisning, eller snarare igenom Gudarnas omsorg. En sannertigen warder den starkaste högsärd swagare utaf den wanliga åbre-betygelsen, som dem skier; och den wäldsamme säkerheten at besalla, som knapt kan förachtas, eller hotas, warder alltid större, emedan des milda sinne och förtroliga-umgånge med des förnämsta Herrar, bidrager mycket der til, utan at bligas för des förra nedrighet. Sedan begyn

begynna de at täncka på höggre saker, och lägga
 högsta winning om sitt rike, som om ett arf för sin
 barn. Men den, som igenom röster blir uphögd
 denna högsta speken af alla menniskliga saker; läser
 förgiåta sitt första tillstånd, i hwilket han äfwen må
 lämna sina barn. Fördenskul efterlämna de mæsta
 af sin omsorg för det allmänna bästa, för ett enskildt
 bekymmer, och äro omtänckte huru de må skaffa sin
 barn, eller sina närmaste skolde-män, i gunst hos dem
 hwilka tilhörer at bortgifwa riket, eller ock gjöra
 sin Familia så rik och mächtig, at ingen är som
 wet, at den varit regerande. Så skulle ock den för-
 nämsta Konungliga prydna, och det allmänna
 Penningar, wid alla tilfällen, blifwa dragne til
 Privat förwandskap; och alt det som af försäde-
 hafwer enhälligt blifwit förslagit til prydna, til
 män nytto, skulle ikringfingras, jag wet icke til
 för hus. Ei eller skada sådane Konungar det allmänna
 na med sina brister allena, utan ock igenom de
 nämsta hufwudens willfarelse, hwilka de med en
 delig mildhet til sig winna, på det de må tiena
 anförwanter uti Konunga-Walet, eller ei wara
 emot, uti deras otidiga kostfrihet, eller at de ei
 tilfoga den följande Konungen något wäld, som
 hämnna den oförrätt, som stiedt på hans företrädares
 Familie. I mågen nu berömma den försichtighe-
 som gifs i wal, igenom hwilket nya Familier mer
 dels warda antagne, som sedan måste med det all-
 männas skada måttas. Sielwa Aquilierne, som
 man utaf åtskilliga slächter utwaldt, huru ofta hafva
 de ei förswagadt sitt Majestäts krafter igenom
 na omsorg? Ibland andra, som gjöra den Orden
 som man kallat den Gyllene, huru dyrt hafwa ei
 måst köpa sina röster, på det han måtte bringa

Son til riket? Med hvad plågenhet för Kronan, har han sedan eftergifvit honom den allmänna tullen, när han den ei betala kunde, hvilken de först pantwis honom förbehållit; sedan af svaghet, eller willfarelse hos den regerande, som ett ark tillslagit? Men dess förstan är mycket, som I weten, antingen det då är macht eller råd, som så snart det är begynt, ei kan gagna det allmänna; utan det måste bida til sin mogethet, och lika som fruchtbårande trån, båra sin frucht i laglig tid. Utas dessa råd, som gifwa ett sådant hopp i framtiden, består rikens grundfästade välfärd. Men de plåga förachtas, ja ock ofta utelämnas af de Konungar, som tråda til Kronan, igenom Ständernas wal, och ei af någon arfs-rätt. Och til at påbegynna sådana förfatningar, fordras ett samtligt kostsamt arbete; och är fördensfullt så mycket mindre angenämt för des begynnare, emedan de ei en gång få se gröddan deraf, och mycket mindre fruchten, som först vederfars de efterträdande Konungar. Men hvilka tro dese Konungar låra blifwa? Mån mine barn, eller wänner, eller slächtingar? Ehör ock hända af de obekante, eller de jag aldrig sedt. Skal jag då, med mitt stora besvär, och med förlust af mina Penningar, som jag nu mycket bättre kan använda på mina egna, lägga grunden, til denne såkerhet, walmåga och rikedom? Låt wara at jag det skulle wilja: Men dese mine efterträdare skulle kanske, igenom sin afund vtråtta, at denna min möda wore så fång, och skulle således antingen försumma, eller öfwerända kasta de anstalter och förfatningar, som wore påbegynte, i förhoppning om nytta uti framtiden, efter det hade warit en heder för mig, och en prydnad för min tid, at hafwa inrättadt de samma; men de samma, såsom efterträdare och beskyddas

flyddare af min wisbet, måste der til använda oss kostningar, utan hopp om beröm. Allt sådant plå afhålla sådane Konungars sinne ifrån at begynna några stora saker, icke med en förgåfwes fruchtan, utan til det allmännas största skada.

Men så är doch sådane utvälde Konungars gering mindre skadelig för det allmänna, än deras utvälgning. En tron I wäl, at ett sådant wäl, som skie i ro och utan buller ibland en orolig Nation, som städze brinner af längtan efter wördnad och ährtyngelse? Man här ei mycket skier igenom skäncker och wapn, deräst många äro hwarandra lika uti makt i härkomst och sinne, så at den ene ei kan wika för den andra, ei eller alla tillika regera? Huru skier det sedan, när rösterne falla på twenne, som bägge wäja tilägna sig riket, så at man ei wet hwilkendera man skal förskjuta? Hwad plår icke för ypror följa här på? Hwad för blodiga och långsamma krig? Ut må förtiga, at det folck som äga rätt, at tillsätta Konungar, drista sig ock ofta, at med orätt affätta de samna. Jag wil nu intet bry mig om de sådana saker; anse allenast Aquilium. Han bekom för lång uti twenne råd twenne Kronor; men misse de samna ei långt derefter, igenom de samna menniskiors ångest då de nekade at han ei war rättmätig utwäld. Förderfful hafwa de lämnat, de med swärd, med eld, med ödeläggning förderffwade saker, endels til Perantheus, som war den ena af dem, som åstundade riket, dels ock til Derefcus, som den andra redan til flitit, hwilken i stället för den spis, som han borde ha ra på Aquilli bord, har röfwadt ifrån honom både bord och förråd. Hällen I ei detta för den största fara, som ofta är farligare än den, som wi under röfwa Konungars yngdom warde underkastade? En

vetar intet, at ju de regerandes ungdom, eller svaga sinne, och som til beställningars förrättande är oskickeligit, ofta skadar det allmänna. Ty hvem är så fullkomlig, at den i alt kan wera det allmänna til nytta? Men alt detta öfvergår och med långt stillare ömäder, än de fäseliga wägor, som i rusa utaf ett sådant utwågnings haf.

J må ock intet tro, at den bäste och til regeringen skickeligaste, kan igenom sådana wal-möten, komma på Thronen. Huru många sammangaddningar sker det ei? Huru ofta felar ei ett ädelt sinne hos den, som är af en förnam härkomst, och af stor myndighet? Lika som den ewige försynen, skulle hafwa en fruchtan före, at tillika gifwa en menniska en stor lycka och stort förstånd; efter han då af en dödelig person gjorde en odödelig? Fördenskul är ei den altid den wärdigaste, som sådane möten utwålja til sin Konung, utan antingen den mächtigaste, eller lyckeligaste; hwilke bägge egenheter ei så mycket fordras til konsten, at kunna regera. Den ene kan, igenom sin macht och myndighet, antingen främa eller fiöpa sig til röster; En annan kan, igenom sin lättia, finna gynn hos sådana, som horvas sig under en sådan Konung sielfwe så regera. Och om J ändteligen wilken säga, at de som sitta uti ett sådant wal, äro så uprichtige i sitt wåstande, at de allenast anse dygden hos den, som de wilja hafwa til Konung; om J ock des förutan påstån, at det fins en sådan skickelighet hos den, som är på förslaget til Kronan, och en sådan samhällighet ibland folket, at de sielfwilligt lägga sig under dens wålde, som på sådant sätt är uphögd til Kronan; ja, om J än widare ären wif om den nya Konungens ofkyldighet, ibland alt det smicker, som moter honom i denna hans nya lycka, at han sig intet

oanständigigt företager. Så bifaller jag eder gien
och håller jag före, at det folcket är måst ålstad
Gudarna, som en sådan lyckä wedersfars; Men
kan ei förmoda en sådan förmon. Menniskior
och laster synas ropa deremot, och förfarenheten
många gånger wist wederspelet; så at man med
lastar den Nations försichtighet, som hafwer
dergiftit sig en wisk stamma, hwarigenom de oc
wa ett roligare och berömeligare regemente.

Det XVI. Capitlet.

Lycogenes blef ganska förtörnad deröfwer,
säg sig bedragen i sitt hopp til Dunalbius,
men på det, at de andre gästerna ei det
förmärcka, ty asbröt han detta allswarsamma
wigtiga samtalet med skämt, hwilket han ganska
tigt förstod at anföra; Eurymedes halp
och härörinnan, efter han ei hade lust, at hos sig
werwåga dessa farliga Discourser. Deras tal
i synnerhet om Peranhyleus och Dereficus, h
Dunalbius nyligen nämt för sin driftighet emot Ag
lius, och om detta tumultet hade åtskillige lust
gen at berätta eller höra. Men Arsidas war
lertid, efter måltiden tåmmeligen långt drog
oförmärckt til Argenis bortgången, och berättat
forthet för henne, huru grovt Lycogenes utlätt
emot Konunga; Wåldet. Men hon åter beklag
deremot med några ord, denna tidens arghet, och
honom några bref, som han skulle föra til Poliarci
i hwilka hon hade låtit honom förstå sin mening.
sedan hon hade anförtrobt honom skeppet, wågen
heten, och hwad hållt är nödigt för den, som
fly, sade hon: Eder Arsidas, låra wål Gudarna

gång belöna, som hastigen undangiömdt en så förträfflig man, för sina fienders afund och hämnd; och ehret samvete har sin wisa ro, som kan trösta sig af en sådan dygd. När Poliarchus en gång kommer på lyckligare fot; eller deråst det skulle slå felt, så kunna vi wänta af mig belöning för edar wälwiljoghet. Arlidas geck ganska glad, af dessa Argenis ord, bort, och efter ett litet öfwerwälgande med Archombrotus, hwar såkrast wore, kom han emot astoneu til Timoclea gård, hwaråst bönderne, sedan de funnit sin wälfärelse, hade på sitt sätt ursächradt den oro, som de dagen först hade giordt. Men hon, som wäl fann hos sig, at hon hade brutit emot lagen, fast än detta soleket ei hade den lyckan at finnat, bewiste dem allt godt, och intog deras sinnen, i fall hon dem i framtiden behöfwa kunde. Arlidas talade ock ganska wäntligt med dem, och sedan de wore bortfarne, besöf han sig samma natten ned til Poliarchus, som war bedröfwad öfwer hans långsamma borttwarande; men så snart han såg Arlidas komma, sade han: Hwad, wiljen I begrafwa mig lefwande? Jag mig bort ifrån detta mörker, och öfwerlämnen mig åt minna fiender. Jag kan sannerligen ei längre tåla detta rum. Arlidas, som wiste hwad glädie de papperen innehöll, som han med sig hade, swarade ingen ting på hans klagan, utan tog fram Argenis bref, och bad honom se på pitstastet och stulen. Poliarchus blef strax intagen af glädie. Huru mär hon? Sade han, huru kan hon komma mig ihog? Han nämnde ei hennes namn, emedan Timoclea hörde på deras tal. Han bröt up brefwet, wände sig om, på det de ei i ansigtet måtte märcka någon ändring wid des igenom-läsande.. Sedan han hade igenom-läst brefwet, tog han Arlidas affides med sig til ett hemligt samtal,

och rådfrågade honom, om han nog säkert kunde tro sig til den obefanta Klädningen, och det färdig håret, och på det sättet komma til Argenis, eller det wore rådeligare, at begifwa sig til Mellana, der stiga til skepps? Arsidas hölt före, at han bestyrar begifwa sig på siön, men Poliarchus kunde så lätt samtycka der til, emedan han ästundade att se Argenis, och stridde sålunds med sin kärlek. snart Arsidas det märckte, slog han om sin mening och til at vphjelpa hans blygd öfwer sin kärlek, stod han, at han skulle begifwa sig til Argenis. det wore honom ingen ting lättare, än dagen der kunna inställa sig uti templet, som för allom stod der Argenis worde efter sin wana stående för Altaret, hwaräst de allra eländigaste gjorde sina böner. Han Poliarchus hade fastställt detta rådet, ropade Timoclea til sig, och sade, at Poliarchus den följande dagen skulle stiga på ett skepp, och gå öfwer Italien, ty de talte intet om at han årnade sig öfwer Hofwet. Poliarchus tillade ock det, at han allwille förgiåta en så stor honom bewist trohet. lif, och allt hward menniskiorna med lifwet hafwa hade han at tacka henne före. Frun, ibland de många tårar hon utgiöt, tillade många böner och önskingar, och sökte at med all den omsorg, och allt der kummer, som i hennes krasser stod, ei mera anse honom som sin gäst, utan som sin Son. Det som öfvervåkade henne til kärlek, war den stora tienst, som han henne bewist hade, hon fruchtade, at en dag dare olycka skulle beröfwa henne Poliarchus, såsom de honom fördensful gråtande i ro, efter han wille hvar önskingar, gick hon tillika med Arsidas åter in i kulan, och hade ett stycke bröd med sig, det hon hade

dopp

Doppat uti win, och wille förmå honom at äta frukost
 på det Grefiska sättet, ehuruwäl han så bittida hade
 ingen lust der til. De utsläpte sedan Poliarchus till-
 ta med Gelanor, en stund förr än morgon-rodnan
 skines. Gelanor reste til Mellana, med ett bref til
 Arsidas Fru: ty Arsidas bodde uti Mellana, hwil-
 ken stad Meleander hade anförtrodt honom at rege-
 ra. Brevwets innehåld war detta, at hans hustru
 skulle wid Hamnen låta tillrusta ett skepp, på hwilket
 hon sielf wille resa til Italien. Han måste nödwän-
 digt resa åt Rhege, den Person som förde henne
 beqvæmt, skulle hon bewisa alt godt; och at han inom
 sju dagar wille komma ester. Sedan nu Gelanor
 war affärdad, fölgde Poliarchus ester Arsidas, som
 red sachtat förut. Han war til fots, lätt klädd, och
 hade en kapp i handen, samt han den ei behöfde. Och
 på det at hans hwita händer ei måtte förråda honom,
 hade han suddadt dem orena.

De anlände til staden, när dörrarne för Palla-
 dis tempel redan woro öppnade; och ei eller hade än-
 nu mycket folck intagit de rum, på hwilka man allra-
 bäst kunde se. Poliarchus förfogade sig in til Altaret
 så när han kunde. Arsidas gick imedlertid til Arge-
 nis, och berättade henne hwad för en wördsam til-
 bedjare wäntade henne i templet. Prinzeßan blef
 helt bestört, så wäl af den fara, som Poliarchus satte
 sig uti, som af glädien hon fick af denna nya tidnin-
 gen. Sedan hon gjordt sig noga vnderättad om alla
 de tecken, hwarigenom hon kunde igenfänna den för-
 klädd, sade hon: Denne saken, Arsidas, är vnder-
 fastad många farligheter; om Poliarchus skal allena
 förred sig til den falska klädningen och håret, när Ro-
 mungen och Lycogenes nu innan kort ankomma til
 templet. Tron I wäl, at af de många Personer, som
 äro

äro omkring Konungen, ingen skal kunna förstå
 bedrägeri? I synnerhet emedan de, som hålla sig
 Konungen, och de som hålla sig til Lycogenes,
 ett sådant missförstånd fins emellan stå, och der-
 lära gifwa acht på alla Personer, och att det,
 synes dem något mistänckt, med största möda
 at vtforska. Jag wille heldre, at han skulle komma
 hit in i Slottet, men wachten tör til äfwen-
 detta bedrägeri. Jag wil heldre gå til Konungen,
 påminna honom, at ifrån den dagen han besalte
 at tiena i Palladis tempel, har han aldrig förmått
 ringa folck, at förrätta sin Gudstienst på denna
 tidsdagen. Men när han nu, til fridens stadfastan
 med Lycogenes war der gående til offrandet, så
 templet uppfyllas med hans wagt och uppakare,
 annat folck låra släppas in, och tillåtas at förrätta
 Gudstienst. Om han derföre behagar, (på det
 ting må i dag å sido sättas af den gamla plågsed)
 wil jag strax inställa mig wid Altaret, at ge-
 man må, efter sin plågsed, förrätta sina böner;
 dan gemena förrättadt sin Gudstienst, så kan han
 så mycket bättre gå til sitt offrande. Således kan
 jag befriad ifrån all fruchtan få se Poliarchus,
 våra hemliga råd kunna så mycket bättre dö-
 det oachtsamma folcket. Arlidas gillade hennes
 slag, och bad henne hastta sig at fullbordadt, hon
 ock derföre, vti det ärendet til Konungen, som
 römde hennes uppsåt och mening, och förstod
 ingen ting af detta bedrägeri. Hon tog detta
 strax för händer, (ehuruwäl Palladis Prestes be-
 tade henne, at det war allenast wid andra stund
 af dagen efter Selenes uppgång,) och blef
 före emellan Drabanterna och tienarinnorna för-
 Templet.

Ordningen af Ceremonierne, ifrån det at Ar-
 genis blef satt deröfver, war denna: De Sicilier
 höllo Märket och Märknader för handelens skul på
 wisa tider. På hwilken Konungen lät Publicera sine
 Förordningar, och affäja Domar öfwer de brogliga.
 Den öfrige tiden blef använd til Gubeliga förrätt-
 ningar, och Publique Ceremonier. Då samman-
 kom wti de nästgränzande Städer, ifrån de närmaste
 byar och fläckar, de som antingen hade något öfwer-
 flöd af sådana saker, som funnos på Landet, eller be-
 höfde något utur Städerna. Denne dagen war hel-
 gader för Pallas, på det så mycket mer folck måtte få
 se Argenis, som inkommo ifrån alla orter i Sicilien,
 hastwande med sig wti följe sine Prestter; derefter
 följde de större offer-creaturen, och sedan en hop an-
 dra slags offer. På den nionde dagen, förde man,
 om något Minervæ tempel war der in til, Gudin-
 nans bild der in, til hwilfens åhra man firade den så-
 sten; war det ei så när, så utropade man en Gud
 eller Gudinna, utur det närmaste tempel, at, efter
 twenne Gudar ei plågade ho tilsamman wti ett tempel,
 det då måtte lämna Pallas rum igenom des vndan-
 rikande. Dörarne woro med Lagerblad beprydd, och
 med lyctor yskirade. Den bild, som man på Alt-
 tarer tillbad, war allwarsam, och med de wayn be-
 klädd, som den Gudinnan plågade båra. Des skarpe
 bågne-bryn, och des hielm, som gick neder på halfwa
 ansichtet, gaf en wördsam fruchtan til dem som henne
 ansågo. Des ansichte såg wt, som ett yngt Fruntim-
 mers, men mycket oförfräckt, des spiut war utaf
 guld, och gaf strålar ifrån sig, för materiens glänt-
 sande skul, så at gemene man sade, at spiutet skafa-
 des af Gudinnan. Målaren hade afbildat på hennes
 sköld Egis med alla des färgor, som omklistas på ex-
 orna:

ormskalle. Hon stod, som wore hon färdig til fram-
 hade den wänstra foten framför sig, at hela bilden
 lurade sig något på sidan. Erichthon låg nedan för
 hennes fötter, uti en orms skapnad, omgifsrande
 den yttersta speken af des spiut. För öfrigit förde
 in för dören af templet, (emedan det ei war lofs-
 wit, at utgiuta blod in uti templet,) de utwä-
 offren, som med band och all öfrig prydnad, wor-
 utirade. Sedan man hadetwäntad offren, instälte
 Argenis i kosteliga kläder, sådane som Förstar och
 Prester anstår. Hon hade en räck af kosteligit arbet
 som war med uphögda bilder. Man såg der Pallas
 födas utur Jovis hierne, och triumphera i sin oem-
 het med Neptunus, öfwer det skönaste olieträdet.
 Bak til wore sex Jungfrur, som uphöllö släpet
 denna heliga prydnaden. Argenis här war omwä-
 ladt omkring en skarlakans bindel, hwar wid war
 Oliveqvist. De hade satt en Krona på hennes huf-
 wud af samma tråd. I en sådan prydnad gick hon
 fram til offren, och sedan hon betäckt sitt hufvud, be-
 gynte hon de böner, som wid offrandet wore brukelig-
 stänckte de helga kreaturen med miöl, och gaf dem
 med sin spåda hand, ett slag på hufvudet af en Sil-
 werklubba. Strax derpå framträdde också Prester
 omstörtade, med knifwen til offren, och sedan de dem
 stuckit, förmente de sig finna sig af deras inåffro-
 Gudars wilja och befallning. Argenis gick sedan in
 uti templet, och bar på ett Silfwer röfkat den wän-
 liga röfelsen för Gudarna, då hon kom in til Altar-
 ret, tog hon Kronan af sitt hufvud, och lade den
 ödmjuk ned för den bewäpnada bildens fötter, der-
 på antändes röfelsen med en ny eld, och i det samma
 begynte Jungfrurna at sjunga en lofsång, och hwar
 och en af soletet, som kunde, söng denna sången, (eller
 wisan) med:

Gudinna, du som af din far,
 Så lyckligt af bekommit har,
 All Wisdoms högsta ägarinna;
 Du som ei annan Moder sedt,
 In som din lärda Faders wett,
 Wårt Land och Rikes härskarinna.

Du Himla-macht, som hafwer fådt,
 Båd' kraft och wisdom på din lott,
 Som blott åst född til Manna-slöder:
 War sielf tillstådes när wi nu,
 Tillbedie dig, du wårda fru,
 Och giör ditt folk i dig förnögder.

Men äfwen I Sicilier,
 För all den nåd os Pallas ter,
 Så lofwen denna wår Gudinna;
 Låt tack och loffång höras få,
 Och trogna suckar wpat gå,
 Låt tro wti Ehr andacht brinna.

Du högsta prydnad wti krig,
 Gudinna, du som jämte dig,
 Båd' jämmer, wåld och döden förer:
 Du som din wapn med dig har,
 Swart hållst du nånsin hädan-sar,
 Och hwart som da dig nånsin röret.

Du som wti din högrea hand,
 För med dig genom alla Land,
 Det swerd, som bästa hielpen skaffar;
 Du som wti den wänstra har,
 En sköld, ditt folk til ett förswar,
 Swarmed du ock din fiend' straffar.

Gudinna, du som gifwer frid,
 Och som ei nånsin ledes wid
 Wårt Land med Oljo-tråd at kröna:
 Du som allena lära kan,
 Har man sin tid bör lägga an,
 Och wil ditt folk så riktigt löna.

Du som allena lätit se,
 Hur' man med rock bór sig bete,
 Och våra Jungfrur lárde at spinna;
 De rokvårdt de dig tända an,
 Li större lön bekomma kan,
 In den, som du dem lærer sinna.

Den wåte Triton ropar dig,
 Och Argos kallar dig til sig,
 Och de i Pandons stora Riffe:
 Det Land som af de höga Slott;
 Ett allmänt rychte hafwer fäddt,
 Och knapast lærer ha sin lifte,

De wilja alle hafwa dig,
 De önska alle dig til sig;
 Men du äst likwål måst bewägen,
 Trinacriex, du ser dem an,
 Med nåde=blickar, och du kan
 Li lämna detta folk vbr hågen.

War nu tillstådes med din nåd,
 Och gif ditt folk de bästa råd,
 Och bibehåll wid ständig åhra
 De Kungar, du beskyddadt har;
 Tag dem ännu vti försvar,
 At de må än sin Krona bára.

Så wilje wi ännu med frögd,
 Loffunga dig vti din högd,
 Och dig ett tacko=offer giöra;
 Du skalt ännu i många åhr,
 Så länge folk på Jorden gör,
 Ett ewigt tack af oss få böra.

Men äfwen I Sicilier,
 Gör all den nåd oss Pallas ter,
 Så lofwen denna war Gudinna:
 Låt tack och loffång höras få,
 Och trogna suckar vpåt gå,
 At tro vti Ehr andachts brinna.

Sedan gjorde alla sina böner, uti hvilka de öppenbarlipen bodo för Konungens wälfärd, om god och tienstlig wäderlek, och om gröddans tillwärande. Dwar och en bad med stilla andacht för sig och de sinas angelägenheter. Der på satte sig Argenis på högsta sidan om Altaret på en hög stol, höll uti sin hand en qwist, med band ombunden, hwilken man doppade uti det helgade waret, och bestänckte med något blod af offret, och trodde de, at det hade en stor kraft, om man lade den på hufvudet eller på munnen. Drabqnterne stodo omkring Prinsezkan på båda sidor, och gjorde för dem, som wille gå til henne så stor rödg, at två och två kunde följias åt, på det, at hwarcken Altaret eller Argenis måtte rödas, af det oförståndiga folcket i deras oordning. De som således kommo fram til henne, föllo på knä, och gingo strax bort, sedan de röddt wid qwisten. Ingen af det gemensna folcket war utsluten här ifrån, och kommo flere fram til Altaret för Argenis, än för Pallas skul.

Det XVII. Capitlet.

En dagen, som Arsidas förde Poliarchus här til, sirade man helig uti ett gammalt tempel, som uti Magella war helgat åt Pallas. Argenis war ock så mycket tidigare gängen ifrån Slottet, under sken, at släppa folcket ifrån templet, förr än Meleander med Lycogenes komme dit, men i sanning war det, at utan fara så se Poliarchus. När hon hade lämnadt de widrörde offren utan förl dörren af templet, uti deras händer, som dem slachta skulle, och uti ingången tagit röf: satet, kom hon med ett ofroligt sinne til den ort, deräst Arsidas hade sagdt, at Poliarchus satt. Så snart hon blef honom warse,

Der

der han satt, vti en eländig klädning, och med en främmande ansichte, fastade sina ögon på henne, blef hon så rörd både til vrede och medlidande, at hon nästan af förvirrelse hade förgiätt den helige ordningen vti sin tjenst. Hon gick dock, såsom hon kunde, til Altaret, såg på Gudinnans bild, och emedan de andre söngo den wänliga Psalmen, vtgiöt hon många hemliga suckar. Hon anropade Gudarnas tro. Hon förestälte de allvetande, med en tyst och stillatigande betygelse, sin ofskyldighet, sin lyshet, och sin Gudaktighet. Om de wille hielpa henne, så hade de nu tid der til. Om de styrde och drogo omsorg för de meniska sakerna; hwarföre beönto de då intet dygden? Hwarföre wiste de sig så grymma emot henne, och emot Poliarchus, som på intet sätt hade brutit dem emot? De kunde ei annat än weta, det hon ei af någon otidig eller obeständig kärlek, eller af någon varelse, som wore hennes lyshet emot, hade fattat tycke för en så stor man. Om den naturliga Lagen kunde tillåta, så wille hon önska, at han wore hennes fiörliga broder. Bistån honom, sade hon, då han nu skal sin, och om Inågot obarmhertigt öfwer oss bägge beslutit, så lämnen honom ofskadd, och wänden det all in på mitt hufwud. Gifran dessa böner, fast än hon med största öfwer vtgiöt dem, blef hon dock hastigt wänd igenom sina tanckars ändring. Hon rördes snart til medlidande öfwer sig sielf, snart öfwer Poliarchus. Hon blef intagen af ett oförsonligt hat emot Lycogenes, och så snart det föll henne in, at hennes fader ei war utan skuld i detta måt, som så hastigt hade samtyckt til Poliarchi olycka, öfwer gaf hon de tanckar, emedan hon befarade, at de kunde bryta den wärdnad och kärlek hon war skyldig sin Fader; hon satte derföre sina tanckar til Gudarna igen, och fast hon af

af förwurrelse knapt kunde tala, så röde hon dem dock mera med sin olycka, än med sina böner. Hon höll sig dock ännu ifrån at gråta, emedan blygslen hindrade henne, at hon ei yppenbarligen utgiör sina tårar, så war ock hennes bedröfwelse större, än at hennes tårar den lindra funnat.

Poliarchus war ock intet mindre bekymrad. Han måste lämna den angenäma orten, och fly lika som en misggierningsman. Huru illa kom detta öfverens med hans härkomst och tappra sinne! Det som förr warit hans största förnöje, upfyldte nu hans hierta med största wända. Han påminnte sig alla Argenis dygder, alla hennes höga egenskaper; ja det som han höllt för minst hos henne, upfyllte då hans sinne med en ansenlig föreställning, efter han skulle lämna henne. Men ibland allt detta onda, war ingen ting som syntes honom swårare, än det at han war en orsak til Argenis sorg. Så uphos sig ock ei en liten fruchtan i hans sinne, at tiden och bortto- warandet torde utplåna den kärlek, som war emellan honom och Prinsezkan; och at Argenis måtte fatta kärlek til det, som han hatade. Snart blef han röd til wrede, och tänckte at mana hela Sicilien emot sig i wagn; Snart fruchtade han, at Argenis skulle blifwa skadad, om han tilböd något emot hennes Fader och Fädernes Land, och drefs således af wrede och bedröfwelse, at han nu i sina åtskilliga tanc- far stannade, nu åter hit och dit wacklade.

Emedan han war i dessa oroliga tancfar, blef sängen, som de trenne gånaer begynte, slutet; och Argenis satte sig ei långt ifrån Altaret, framräckande den helgade awissten til dem som framkommo. Seneca och de förnämsta af hennes Fruntimmer stod bak om hennes stol. Eurymedes och Eristhenes,

ett så vita par, stodo på sidorna om henne. Ifrån
 desse woro Soldaterne stälte uti tvenne rader, mit
 uti templet, och gjorde wäg för dem, som kommo in
 Argenis. Eurymedes, emedan han fann at Arge-
 nis så ofta förändrade sitt ansichte, böjde han sig
 ned för henne, och frågade om hon befann sig illa.
 Prinzeßan tog tilfället i acht, och såg på honom med
 omvändt ansichte, så ofta sorgen förmycket wiste sig
 i hennes ansichte. Sedan soletet war affärdat, war
 Poliarchus nästan den sidste som återstod, som fram-
 trädde til den helgade griften. Men han hade hwar-
 ken dristighet eller krafter nog at framtråda; Och
 Prinzeßan wäntade honom, uti ett förbrylladt sinn,
 och war sig sielf ei mächtig. Ach! hwad oförwägna
 råd, hos dem som äro fåra! Så stor war deras
 dristighet, at ett ögnableck så känna någon glädje,
 at de sökte denna korta sammanwarelse, hwar wid
 de doch ei torde säga ett ord. De ångrade sig, at de
 satt uti en sådan sorg och fara, och hade mycket här-
 tigare beklagat sin olycka, om de hade haft mera frö-
 het der til. Endteligen trädde den arme Poliarchus,
 med sin kåpp, som han nu wäl behöfde, fram til
 Argenis, och föll ned på knå för henne, och, lika
 som gjorde han sin bön, begynte salunda: Farväl
 sade han, du kyska Prest; kom ihog at din Pallas reser
 nu ifrån dig, men skal doch alltid förblifwa din,
 och om dig behagar, wil han komma tillbaka, med
 dunder ifrån sin Fader. Den bedröfwade Prinzeßan
 förstod hans mening, doch wägade hon sig ei at säga
 något, men talade likwäl med sina bedröfwada ögon,
 som hon ständigt hade såstade på honom, krafftigare,
 än om hon hade utlätit sig i orden. Men Poliarchus
 förmodde ei, at komma ifrån hennes fötter, antingen
 at han af bedröfwelse förglömdde sig sielf, eller han
 fruch-

fruchtade för sina darrande knån. Selenissa begynte
 ock at fructa, det han med sin långsammas drögsel,
 worde förråda hela saken. Eurymedes som mente, at
 denna menniskan, af en bondachtig grofhet, låg säle-
 des för Argenis fötter, gaf honom med den staf, som
 han hade i högra handen, ett ansenligt slag vti sidan,
 och befalte honom gå sin väg. Poliarchus, som war
 utland Eurymedis wänner, mårekte at detta ei skiede
 de af något hat, utan för de kläder, som han på sig
 hade, at Eurymedes ei wiste hwem han slog; steg
 fördenkul hastigt vp, och tyckte at han hade förtient
 detta slaget. Men Argenis war ei wäl tilfreds med
 detta slaget, och der blygflen ei hindrat henne, hade
 hon befalt Eurymedes at gå ifrån sina ögon. Hon
 sågde Poliarchus med sina ögon, så långt hon kunde,
 och såg at Arlidas mötte honom vti dörren af
 templet, at giöra honom, som sig skulle, fri väg, som
 hon gifva kunde. En sedan han hade önskat sin Konung
 lycka til friden efter detta kriget; föregaf han sig haf-
 wa nödigt, at resa til Italien til sin Swäger; han
 bekom ock lof der til, gick derpå vp vti Palladis tem-
 pel, och mötte Poliarchus då han kom ifrån Altaret.
 Han tog honom med sig, och gick litet på sida, och
 rådde honom, at begifwa sig til den porten, der
 minsta folcket stod, och fara ifrån staden; Han skulle
 taga wägen åt Messana, och resa fort til des han
 wore en mil förbi, så worde han finnandes en skog af
 törne-bussar, i hwilken han kunde giöma sig; så
 snart han hade sådt tala med Argenis, wille han
 begifwa sig efter.

Imedertid hade Meleander sckickadt til Arge-
 nis, med befallning, at hon skulle skynda sig med
 Gudstiensten för de gemena. En det war redan ängt
 lidit på dagen; och worde hon lämna templet för ho-
 nom

nom och Lycogenes. Hon hade ei ännu kommit fö-
 före igen, och kände smärningom den smärta,
 hon mente, igenom sin ståndachtighet, skulle blifva
 dämpad. Doch befalte hon, at man skulle berätta
 Konungen tillbaka, at det wore fullgiordt hwad se-
 ter angeck. Han kunde, när han behagade, komma
 det förordnade öfret. Eitrustringen war ganska här-
 lig, och de som skulle följa med, Meleander och Ly-
 cogenes til ähra, stodo i förmaket af Slottet, och
 wäntade at få komma up til templet. Lycogenes war
 uti Meleanders kammarer, lika såsom at wisa honom
 någon tjenst, och hölt med honom åtskilliga discou-
 ser, fast ei af stort wärde. När tid war, trädde Me-
 leander i en Konglig prydnad, och med en Purpur-
 Mamel, hållande uti handen Konungarikets tecken, och
 framtil sina Drabanter. Näst intil honom gick Ly-
 cogenes, och wid hans sida efter Konungens befäl-
 ning Archombrotus. Fram om dem gingo de för-
 nämste ämbetsmän, eller de som woro i stor wärd-
 Fram til gick en stor hop af Udelig ungdom. Wärd-
 ten kunde ei nogsamnt tillbaka hålla gemene man, em-
 dan de woro nyfikne, at se här på, och drogo sig ma-
 stadelen dit, hwar ifrån de hade bortwikit. Förord-
 det Konungliga, och i detta riket wanliga namnet,
 drog och Meleanders höga ålder, och hans ansichte-
 som wiste ett besynnerligt mildt sinne, och en Maj-
 ståt, som war enligt med en sådan Höghet, allas ögon
 på honom. Ei eller rördes de allenast utaf detta åf-
 dandet, som woro vprichtige i sin tro emot honom,
 utan och sielfwe hans owänner, så at man snarare
 säja, at de farit willse än felat emot honom; på
 den dagen ei war at ångra för Konungen; på hwilken
 en del wiste sin sorg öfwer honom, en del åter,
 hade sammangaddat sig emot honom; sin blygd.

Skal då Konungen swärja Lycogenes? Skal han då nödvändigt inlåta sig i förbund med en af sina vundersåtare? Skal det endteligen ske vppenbarligen för hela världen? lifasom det ginge rättmätigt til hafwa folket til witne? Swad kan en fremmande Förste mera gjöra med sin fiende efter ett rättmätigt krig? De som wore af ett skarpsinnigare förstånd, antingen at hoppet eller fruchtan gjorde dem försichtigare, gingo ännu högre i sina tanckar. Men man borde doch intet fira denne dag, såsom en på hwilken man bekom en ny frid; det wore ännu något farligare at fruchta före, det kunde det intet hafwa bestånd hwad Konungen war twungen med en sin vundersåte at ingå; Ty det som med orätt tvingas ifrån Konungar, plåga de med orätt taga tillbaka igen. Antingen skulle då Konungen, emedan han kunde, hämnas denne orätten; eller, deråt han det ei gjorde, skulle han af Lycogenes blifwa undertryckt. En gammal man, som blifwit vpfödd i Hof, blef tillfrågad af en sin wän, om han hade sedt något angenämare än Konungens ansichte: hwar på han swarade med så hög röst, at Konungen hörde hwar ord: Jag tror han wore ännu wänligare, ont han ei wore grym emot sig sielf genom denna wänlighet. Meleander, som ännu kom ihog den discours som wore före dagen tilföre hos Eurymedes, angående Konungarnas succession, och hade hört Lycogenes så högt sättia sig der emot, tog dessa orden, som sättes af denna trogna gubben, sig så til hierta, at han at tanckar deröfwer, stötte med foten emot en sten, at han föll med händerna emot jorden. De som det säga, skrefo öfwerliudt. De som närmast stodo, sprunghardt, hiespa Konungen vp. De som stodo längre ut, blefwo mera försträckt, emedan deei wiste hwad det war; til des det blef kunnigt, at det war ett li-

tet fall och utan fara. Han sielf begynte at le, och sade, at han war skyldig jorden mycken tackskjælsom, til at wörda Konungen, har dragit honom om at så lysa honom, emedan hon ei förmådde at vpen sig; han wille fördenksul, såsom sin egen, gierna omfarna henne. Doch höllo alle detta antingen för ett gott eller ondt tekn, alt efter som de woro sinnade, antingen för Lycogenes eller Konungen. Ty hwad skulle det betyda, at Konungen föll omfull för fötterna på Lycogenes? At han war fallen omfull, som ett offer, som sielf war kommen at offra? Huru lätt och hastigt kan han ei omfull?

Under en sådan deras tancka woro de förförkomne på plaken, deräst offren med sköna band wörade stodo, och presterna alt färdige wäntade, at Argenis skulle med wanliga ord ropa Gudarna til orret. Men emedan sorgen öfwerlopp henne, behöf hon de andra at tråda en liten stund affides, och stige i hemligt rum i templet talade hon för sig sielf dessa ord. Men hwad har du sedt, du eländiga Argenis? Hwad har du sedt, du som äst en orsak til alt det onda som wedersfars denna förträffeliga mannen? Hwad har du sedt, och til hwad olycka eller straff äst du bibehallen? At Poliarchus måste fly, och Lycogenes i umphera? Kan du tola detta? O du en Konungsdotter, och för hwilken en Krona är tilberedd! O du äst en Furstinna, hwarföre behöft du ei Poliarchus qwar här? När du äst hans brud hwarföre låter du honom fly allena? Men doch, det låterstod ännu at du skulle wara en hårbåld wid frids-slutet emellan din Fader och Lycogenes; o I Gudar, i hwarföre faststält den til Poliarchi olycka. Med hwad lätowet, wil du, jag wil ei säga Poliarchus, utan tala om honom medan han är borta, påminna om

hans dygd, och i ditt sinne i tysthet föreställa dig hans ansichte och hans ord? Men min wordnad emot min Fader, min kärlek emot mitt fädernesland befäller det. Men hwad misgjerning gjorde jag emot min Fader, när jag vndskydd at bedrifwa en ond gjerning? Eller hwad har jag giöra med ett rike, då jag har besluttit at dö? Men så består ock intet et rikets wälfärd alltid uti fruchtan. För hända at jag med min dristighet kan ändra hwad min Fader med sin mildhet har felat. Men hwad skalt du giöra? Hvaran kommer dig alt närmare och närmare, och får oförsedd öfwerfalla dig. Se din Fader, se Lycogenes är tillstädes. Man ropar mig til offret. Om jag förwägrar mig at tiena wid denna oansknibiga friden, hwad skal jag då bruka för ord der til; hwad orsac skal jag offenteligen för min Fader inwända?

Så talade hon, och sorgen war nu hos henne stillad, den wrede som hade intagit henne, gjorde hennes anlet Majestäteligare än som för, hon kastade sina ögon på ömsa sidor, då henne kom i sinnet, de ord hon hört af Poliarchus wid des bortresande. At hon skulle komma ihog sin Pallas som nu reste bort, men kunde med dunderslag komma tillbaka. Sannerligen, sade hon, har min Pallas rest bort, hwarför dröjer jag här? Mina böner äro förgäffwes; Templet är bedröfwat sin Gudinna. Här får ingen rådeligare, än at jag ställer mig som propheterade jag, och säger at Gudinnan har förbudit mig, at widare befatta mig med heligdomen. Så kan jag på det sättet vndwika at fastställa denna friden, och får så tid at öfwerlägga wigtigare råd. Som hon nu gillade det förslaget, begynte hon på, efter hon war af ett godt förstånd, och då med myc-

Fen list spågad, at vpdichta ett tal, som spåm
 plåga förebringa. Hon wiste wäl, at om hon
 öfswergaf sig til wreden, som Poliarchi borttrö
 hos henne förorsakade, så skulle ifweren så wisa
 hennes ansichte och ögon, at man wäl kunde henne hö
 för rasande. Då hon nu war uti sådana tanclar, an
 kommo någre som berättade, at hon skulle
 komma och helga offren: Ut Konungen war till
 des och hade igenom Hårhålden befalt en all
 tysthet. Argenis hade blifwit gladare til sinnes
 detta förslag som hon fattadt och faststaldt hos
 Swarade fördenksful at hon wille komma; tilwende
 så sitt sinne och sin gång til den Commædie
 wille spela. Konungen och Lycogenes hade redan
 fattat i offret på hwar sin sida. De förnämde
 stodo rundt omkring dem, och tillbaka höllo sina
 ka sinnens böjeller med en lika tysthet. Folket
 intagit alla winklar och wrår, och soldaterna kunde
 knapt hålla den plagen fri, som til offerandet war
 sedd. Men det war ett underwårck at se Argenis
 Så snart hon gick utur Templet, begynte hennes
 gon at löpa ikring, och hennes hår war försträckt
 gen utslagit, hon darrade wid sina steg, hennes an
 endewar grymt, som Gudarnas rörelse, hwilken ei
 nu fått fast grund i hennes sinne, sökte wid den för
 förwirrellen at framstötta. Meleander försträckt
 i sonnerhet; och wiste ei hwad händesse, hwad
 Furier, hwilka Gudar så twingade hans Drott
 Men, sedan hon en stund ganska faseligen kastadt
 na ögon, begynte hon ett tal, intet på rim, (ty
 sådan hastighet kunde det ei stie) men det war
 ett sådant tal, at det syntes mera komma öfswere
 med Gudarnas tal, än det ibland menniskiorna

Ma, så att Nicopompus ei hade swårt med något
 ombytta ord, fatta det uti följande vers.

Hwi wilt du fly? Hwi far du från oss bort?
 Gudinna ach! hwi wil du vndanwika,

De Helga rum der wi om dig predika,
 Och med din flycht wår glädie giöra kort?

Minn Pallas har nu budit mig farwål,
 Ser des wagn som stelfwa wädet fara,

fly men lär sin weede inter spåra,
 Ach! driftighet uti wår swaga siäl.

Hon flyr ty, hon är utaf oss fördömd,
 Hon tilltog lagd, är uti eländ drifwen,

Men swår at det doch ei skal bli förglömt.
 Hwi wil jag då mer röskwärd tända an?

Hwi wil jag då Altaret mer beständas
 offrens blod? Kom låt oss heldre drändas

Wår siäl i sorg, och gråt hwem gråta kan.
 Gudinna för mig ofse med dig här!

för mig bort igenom alla skyar,
 giöm mig i de mörka hol och byar

Men låt mig än behålla dig til wår.
 Men ach! din hemnd tycks hota oss med krig,

hörer re'n hur dina wagn braka;
 ser at du ditt spjut begynner skaka,

Du hafwer rätt at dråpa Kung och mig,
 I luften hörs ett fastigt dån och brat,

I luften hörs ett fastigt dån och brat,
 I luften hörs ett fastigt dån och brat

I luften hörs ett fastigt dån och brat,
 I luften hörs ett fastigt dån och brat

I luften hörs ett fastigt dån och brat,
 I luften hörs ett fastigt dån och brat

I luften hörs ett fastigt dån och brat,
 I luften hörs ett fastigt dån och brat

I luften hörs ett fastigt dån och brat,
 I luften hörs ett fastigt dån och brat

I luften hörs ett fastigt dån och brat,
 I luften hörs ett fastigt dån och brat

I luften hörs ett fastigt dån och brat,
 I luften hörs ett fastigt dån och brat

I luften hörs ett fastigt dån och brat,
 I luften hörs ett fastigt dån och brat

I luften hörs ett fastigt dån och brat,
 I luften hörs ett fastigt dån och brat

Swad gagnar slikt: när wi doch binde til
 Din himlasmacht med swel och krig besöta,
 När från det rum, der wi doch för dig röta,
 Man nu med wäld och krig dig drifwa wil.

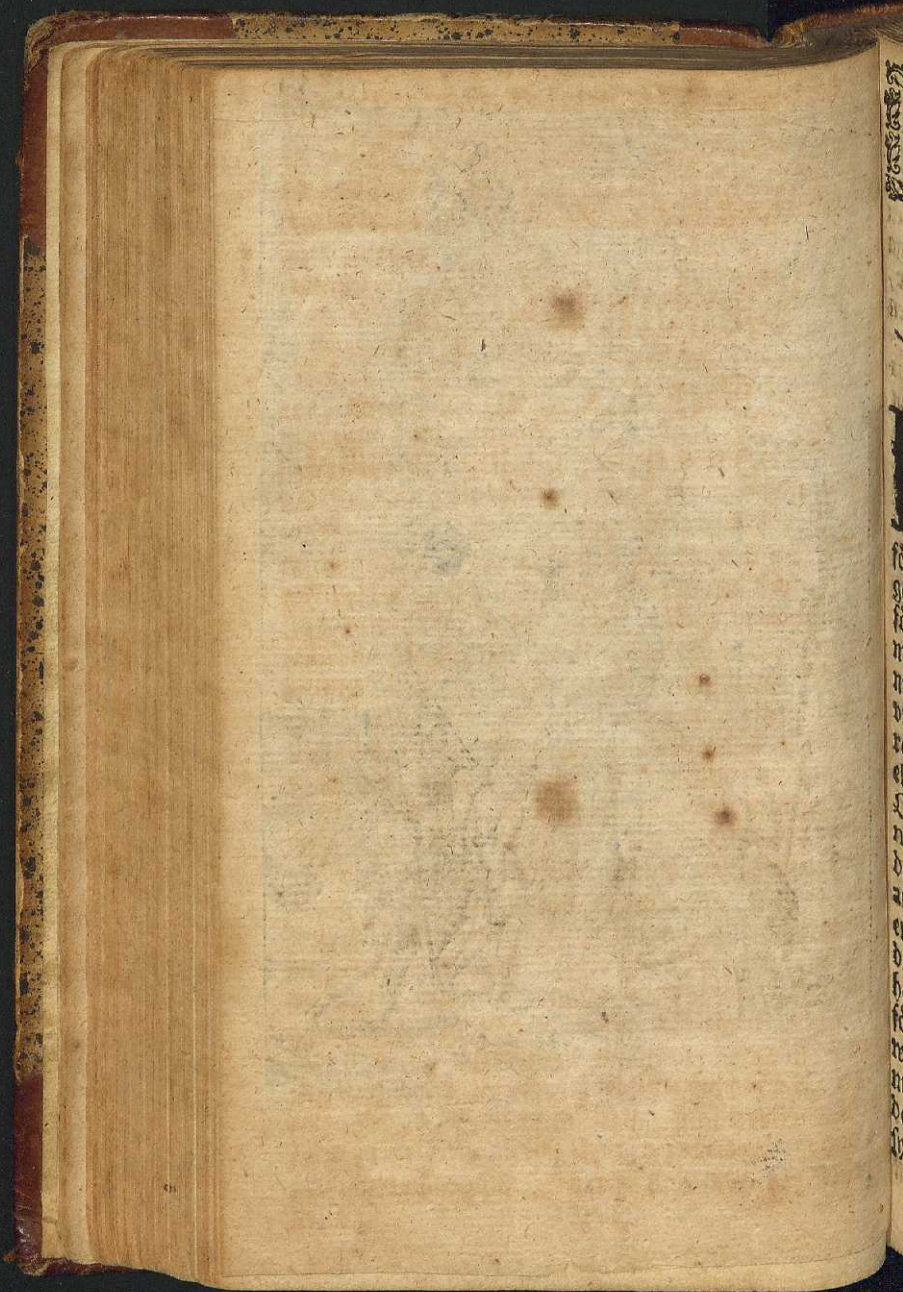
Sedan hon hade sagt detta, med ett ansichte
 som Prophetiskor plåga hafwa wid deras spådomar
 begynte hon at gråta, hwilket gjorde så mycket
 man måste tro, det hon hade en Gudomelig rörelse.
 Alle sågo på henne med förskräckelse. Synnerhet
 Meleander bekyndade, öfwer det hon anförde,
 en sann spådom: At Pallas wore fördrestwen,
 botade at hämnas, och endteligen at man hade bedr
 wit en swår misgjerning. Och efter han så m
 mindre förstod alt detta; ty blef hans sinne så m
 fet mer med fruchtan upfyldt. Men Argenis,
 som af den drift som andan hade gifwit henne in
 som låg förborgad i hennes innersta til denna spå
 men, tog den presteliga prydningen af sitt hufvud
 steg fram, ödmjukade sig för sin Fader, och bad
 det måtte efterlätas henne at slippa ifrån detta offer
 det. Ty hon skändes för denna owanliga
 den, och kunde ei tola at wisa sig för folket.
 nungen blef bestört öfwer så många swåra tekn
 öden, han fruchtade ock at Lycogenes måtte se
 några mistanckar deraf; lika som han med sit
 de updichtat sådana underwårck, at slippa ingå
 med honom. Men Prinsekian signade neder
 sin Fader som teg härtil, hon blef doch strax
 gen af den wacht, som altid war wan at följa hem
 och blef buren in yti Slottet. Arlidas gick efter
 som at upwachta henne, och sedan han hade såde
 fallningar til Poliarchum, begaf han sig strax
 Slottet.

Man hörde emedlertid ett sorlande och ett offensligt mumlande ibland det förfräckta folket. Enslige sade at Gudinnan ei samtyckte til friden; andra åter mente at denne spådomen hotade Sicilien med något tillfundande anfall. Mågre befalte preslerne skynda sig til helgedomen och offren, at afbedia det förestående onda. Dem man om råd frågade; sade sin mening allraförst. Men störste hovens utlätselse war, at man skulle ropa på Helgedomens Hårhåld. Ty som de Sicilier hade, med sin hårfomst, togit många seder af Grekerna: så hade ock den näst grånkande Italien wängt dem til många Ceremonier, isänd hwilka äfwen war en sådan andelig Hårhåld. At Meleander fördenckful måtte bilägga dessa åtskilliga meningar, sade han: Det är lika mycket antingen wi stadfäste, igenom Pallas eller Jupiter, det menniskiorne på god tro afhandla. Kom fram du Hårhåld af Sicilien, och förträta det wanliga fridsfördraget. Hårhålden war klädd uti en lång räck, han läste ut en lång wers, uti hwilken förbannelsen öfwer fridsbrytare war författad. Sedan blefwo offeren slachtade, och Konungen och Lycogenes höllo i des inelsswor. Deryå gingo de in uti templet, satta de uti Altaret och hændet som på Altaret låg, sworo åter at de skulle hålla friden. Sedan alt detta war gjordt, begåfwo de sig til Slottet. Men hwarken wiste folket sin sågnad öfwer denna sfriden; ei eller vinstade de som woro vprichtade wänner af hiertat inka här til. Men icke destomindre förborgade Konungen sin hiertans sorg, stälte sig, som honom ock anstod, som wore han glad, gjorde den dagen ett stort Gåstabod, följande dagen lät han anställa skådespel och Comædier at med allehanda behagligheter förlusta folket. Ty det war då intet tid eller tilfälle, at

spela något om Konungliga och wiktiga ärenden.
 De som woro wänner, antingen af Konungen eller
 Lycogenes blefwo förmante på båda sidor at ei alle
 nast afhålla sig ifrån all oenighet, wran och föröf-
 gladien med ett inbördes och wänligt omgånge. Ar-
 genis, som under skien af sjukdom hade lagt sig, till-
 stålte sig och, sedan hon hade fädt bref af Artidas
 at han och Poliarchus woro lyckeligen an-
 komne til Italien.

P

fo
de
fo
m
ni
de
re
en
P
m
de
at
er
de
fo
m
m
de

Andra Boken.

Det I. Capitlet.

Lycogenes tyckte sig hafwa vunnit en fördelachtig seger öfwer Meleander, deri at Poliarchus war drefwen ifrån Sicilien. En denne ynge Herren hademed sitt gwicka förstånd, och mogna råd mycket vnderstödt Konungen, och wore nu lättare för de vpproriska, at vdföra sitt förrederi, sedan Poliarchus antingen wore omkommen, eller åtminstone bortowarande. Men den mening man hade om hans död, warade intet länge, utan Arkidas hölts af alla före, at med ett skepp hafwa reddat honom, antingen at det då war en mistancka, eller saken war vppenbarad af dem som wiste deraf. Och detta war den första beskyllning, som Lycogenes hade emot Konungen, emedan han, igenom vnderstuckne män, lät vtsprida ibland folket, at Meleander hade brutit sin gifna tro, som doch ei anstod en Konung. En på hans befallning hade Poliarchus dröpit de af Lycogenes vtsände Legater, och nu hade han hemligen vndangömdt honom för des wäl förtiente straff, samt at Poliarchus, som nu war vti säkerhet vti Italien, torde til äfwentyras ån nu bringa äfwen så stora stielmstycken på banen. Allt detta androg Lycogenes med största estertryck, och i synnerhet för dem som wore Konungens öwänner; Men

Men hans besynnerliga kreatur yrkade något friskt på detta wanrycket emot Konungen. Af dessa nya rörelser, sökte sig nu Lycogenes orsak til Konungen. Det fattades ock icke, at ju detta blef til Konungen framfördt. Men han bibehölt med sit sin wänliga mildhet, på det han nu måtte insöfwa sina fiender vnder skien af säkerhet, som tilförene hade varit en orsak til alla hans besvär. Förntan Lycogenis vror, och lyckans östādighet, så bewekte ock Argenis manliga stādachtighet ei litet hans sinne. Ty då han beklagade sig, at hon ei hade fulbordadt offret, och der med gifwit tilfälle at hålla det förbund mistänkt som man ärnade ingå: Så swarade hon, om något häruti är felat, så bör man snarare klaga öfwer Gudarna; ty jag kunde ei emtostā eller förhålla deras inömwelser, men för öfrigt hafwa flera at beklaga sig öfwer öfwer, at min Konung welat ingå en sådan förbindan än deröfwer, at jag och Gudarne hafwa stādigt varit mot. Förlåt en frihet, som jag mig tagit af eders mildhet. Til äfventyrs wore det bättre at på en gång med frimodighet se sin vndergång, än at på så stor oförrätt, och behålla riket på en annans nåd. Konungen blef rörd af hennes mer än qwinliga förstånd och beslöt at i wärcket ställa sin länge betänckta allsvarens samhet. Til den ändan vppehölt han sig på Epenekte, som war en beqwām ort, antingen det skulle gå till frig eller fly. På hwilket Glätt hon tilförene, vnder skien af andra nödwändigheter, hade noga beredt sig på hwad til bägge delarne fordrades.

Epenekte är ett berg wid gränzen af Panonien och begriper några mihl i sin omkres. Huru dess rötter bestå af branta och ojemna reffor, som de fligit något v i högden igenom owägade klippor giöra sedan en jämnare wäg, til des man komma

til des öfwersta spets, som är tämmeligen platt, på
 hvilken man åter finner en högd, som af naturen sy-
 nes vara anlagd til ett Slott. Denna högden haf-
 wa Konungarne förwaradt med starcka fästningar, och
 på den öfriga slätten inrättadt en ordentelig stad, och
 anlagdt här och der kostsamma byggnader. På den
 sidan af berget som wetter åt sön, har naturen e-
 mellan klipporna förmerat en hamn, som är tienlig för
 allehanda skepp, för sitt wida inlopp, och diupa
 watern flul, och som är säker emot alla stormwäder,
 för de omlyggande bergen. Sielfwa Staden lig-
 ger så fördelachtigt emot denna hamn, at inga skepp
 kunna der inlöpa, emot Innewanarens wilia, ei
 eller kan någon komma ifrån skeppen igenom den
 tränga wägen up til högden af berget. Men på
 den sidan af berget som wänder sig in åt Ön, kan man
 komma der up igenom twenne wägar, som likaledes
 äro ganska swäre. Det är ock en härlig förmon för
 dem, som bebo Epeircte, at den obebodde slätten
 gifwer dem ett ymnigt bete för deras boskap. Man
 må ock råtna det för en särdeles wälgjerning af Gu-
 darna, at denna orten är så öfwerflödande af källor,
 och har en så sund och hälsosam luft, at inga för-
 siltiga diur kunna der lefwa. På branten som man
 wägar ifrån hamnen, blir man först warse Ceres bild,
 med en fransk utaf ar, och ett par slingrande ormar,
 påminnandes at ingen, utan at betnga Gudinnan sin
 tilbörliga dyrkan, må gå der förbi, eller med oacht-
 samhet anse den sten, som med grofwa bokstäfwer för-
 reställer Gudinnan på detta sättet talande.

Så widd som jordens ring af watern ombegifwes
 Och hafwers salta wäg mot hårda klippor slår;
 Så widd på jordens krets man någon åter får,
 Allt något återbrut med möda skidz och drifwes,

Så widt har jag förtient af alla menn'skior åhra,
Sör all den frucht de få och all den såd de ståra.

Jag har förtient at tack af alla tungor böra
Sör all den milda rätt jag menniskian beredt,
Jag har dem rener såd för bara ogräs gedt,
Jag gier dem lön för all den möda de sig giöra,
Når de sig måste förr med hårda fruchter mätta,
Så de sin hunger nu i största wällust lätta.

Bland alt det folk som sig på jordens lera röra
Är dock den slächt som nu, *Sicilien* bebor
Mig kärast: der är än min wördnad gansta Ros,
Ty får och ingen macht sitt wäld vppå dem föra.
Och efter detta land af mig måst älskade blifwit,
Så har och *Jupiter* mig det til egit gifwit.

Ett så wälsignadt folk skal intet swärd förderfwa,
Ett land för mig så kärt skal länge stå i flor,
Det är en sal hwarpå min åhra ju beror,
Ät det får wälgång än i många åldrar erfwa
Det skal i stilla ro få sina åkrar stiöta,
Och slippa uti fält sin fienda bemöta.

Men skulle någon dem med krig och swärd hemföla,
Så skal min hela macht med detta folket stå,
Jag skal en fiende mot deras fiend gå,
Och deras wälgång, fast i siefwa kriget öka,
Jag skal dem föra an jag skal i alt dem tienä,
Och all naturen skal sin macht mig här i låna.

Saturnus, genom hwem jag är en Gada-Dotter,
Är *Jupiter* som är min broder och min man,
Sin hielp mig här uti ju intet neka kan.
Och hwilken macht kan stå mot två så stora Drotter,
Neptun och *Pluto* sielf de twenne mins broder,
De å på hwilka jag i detta fall mig stöder.

Meleander plågade ofta tilsörene wistas på
detta slättet, såsom älskade han ortens linsigbet,
samt vnder stien af jagande, hwartil de der omkring
liggande parker gåfwo ett behageligt tilsälle. Guarni-
son uti slättet bestod af utwaldt folk, och på hwilka
han

han sig förlita kunde, en del af Konungens gallerer woro ock lagde i beredskap, vnder allahanda skien, i fall at olyckan skulle så fordra, at han nödgades begifwa sig på flychten. Alla de häfwoor som Konungarna så långa tider hade församlat, woro här förwarade. En stor öfwerflöd af ädlastenar, Coraller, som man hämtadt ifrån nästgränsande hafwen funnos här af mångahanda slag. Vitländsk purpur, som för många hundrade år war samladt, behöid sin ädla ferg osskadd af ålberdomen för sin godhet skul. Koril af guld och silfwer, af hwilka en del glänjade af de nyare tiders konstiga handslögder; men mastadelen woro ei så utfajade, höllos dock i stort wärde till äminnelse af den wördsamma ålberdomen. Redbara penningar fans der ei til någon myckenhet, ty skatt-kammaren war temmeligen uttömd för Konungens friskostighets skul, hwar utinnan han dock nu war ganska sparsam, i anseende til de tilkommande tidder. Konungen ypträkte allena för Argenis sina rådslag: at han hade i sinnet at hämnas hwad som skiedt emot hans Konungsliga höghet: Och om Lycogenes och de förnämsta af yprors männerna, kunde vnder förwändning af ättkilliga ärenders förrestande, til Slottet sammanbringas (ty de woro nu här och der förffingrade) så skulle hwar och en af dem få sin rättmätiga dom och sitt wälförtienta straff. Och til detta förslagets wäreställande war Epeiret en beqwäm ort, hwarest han kunde hafwa det omliggande landet, som och söfsidan i sin macht. För hända, sade han, at hastiga och allswarsamma rörelser kunna sätta sträck uti dem, som af mildhet hafwa tagit sig anledning til ypror: Men om krigslagan börjar häftigare at brinna, och mina affichter slå felt; så wil jag lemna detta otacksamma landet, och sätta mig tillika

tillika med dig och mina bästa skatter på ett skepp, och segla til Africa. Der tör man finna dem, som mottaga en olycklig Konung, och då tör antingen jag med mina grå hår, eller du i din blomstrand, och til sådant elände oskyldiga ungdom, kunna blifva den hårda lyckan. Om nu denna olyckan skulle på komma, så wil jag lemna Epeircte allena til Eury medes: hwilket han med en utwald besättning skal förswara intil sidste blods droppan. Inmedertid min dotter, skal Sicilien få stå i sticket, som då blifwa lika som sönderfliten af de sammanswornas inbördes oenighet, som då de ärfänna sin galenskap skola med bittra tårar, och ett ängersfult öfwerwägande besinna hwad de äro, och hwad wi hastwei warit. En de lära aldrig komma öfwerens, då de skola byta sig emellan sina misgjeringars frucht, och alla lära eller falla til Lycogenes. En många skunna wäl åstunda at jag måtte förskutas men ei aldeles öfwerens ända kastas. Wid en sådan oenighet, så lærer wäl en del wända sig efter oss, och wår återkomst lära de falla en wälgierning hwilkas förråderi hastwa twungit oss at fly. Inmedertid min Argenis begif du dig til denna fästning. En jag fruchtar, at jag nödgas, förr än man förmodar, antingen ställa mig i motstånd emot mina fiender, eller ock sielf anfälla dem. Se allenast wäl til at du ei antager i din förtrolighet något Fruntimmer som du ei wäl känner. Det är all nog min dotter, at wi af mannsfolks förråderi redan blifwit anfäktade.

Öfwer denna sin Faders tappra utlåtelse begyade Argenis ett särdeles nöje, och intalade honom at ännu widare försöka lyckan igenom ett nytt frig, hon lade ock det der til, at hon hårtills på det högsta besitat sig om, at aldrig förtro sig til något Fruntimmer

timmer, hvars oprichtighet hon ei noga kunde. Men så snart de wordo skilde åt, begynte hon nogare efter sincka, hvad för ett Fruntimmer Konungen mente, för hvilken hon borde taga sig til wåra, och med hvilken hon omgecks som han ei kunde tola. Hon öfwerlade strax med Selenissa, ei wetande, at detwar hon, som med ett lönligit bedrägeri hade gjordt Timoclea misstänkt hos Konungen. Denne arga fåringen, fast än hon glädde sig at hennes stämplingar lyckades, förståtte sig dock ganska listigt för Argenis, och sade at hon vndrade, hvilken hade bragt Konungen til en sådan omsorg. Men orsaken, hwarföre hon på så hemligt sätt hade lastadt Timoclea war denna. Hon märkte at Argenis, för den stora tjenst, som Timoclea hade gjordt Poliarchus war henne nödwändigd förbunden, och fruchtade at Timoclea skulle, igenom denna sin nya behaglighet, blifwa henne föredragen i sitt gamla förtroende. Derföre sedan hon länge gått hafwande med stora afwunds bekymmer, så vbrast hon i sådana stämplingar, som li hos äro mycket gängse. Doch talade hon ingen ting öppenbarliga emot Timoclea. Ty hela hennes sak, och alla hennes konster hade varit förlorade, om Argenis det minsta kommit vnder wådret med hennes bedrägeri. Des utan sag hon ock, at hon kunde wara så mycket större fiende emot Timoclea, om ingen wiste at hon hatade henne. Hon föredrog derföre åtskilligt, hwarigenom hon wiste at Argenis skulle antingen aldeles intet, eller åtminstone ei så snart betyga någon wålgierning emot Timoclea. Wisjen Eders höghet, sade hon, at Timoclea skal weta, at detta skal wara en belöning för det at hon vndångömdt Poliarchus? Wisjen J at de hemliga trohets förbund emellan eder och honom skola blifwa

wa kunnige för flera? Sannerligen, I handlar mycket wisligare, om i allenast, såsom af egen gifswelse, wisen henne en medelmåttig nåd, på det hon må wara i den mening, at i bewisen henne och hon ei eder någon wålgierning. Låt henne bliwa hemma i sitt hus. Det skulle ei brista på min tanckar, om Eders höghet antager henne ibland na Fruntimmer. Och låt wara, det ock Gudarna gifwe, at det aldrig skulle utspidas ibland gemen Man, at Poliarchus är af henne bibehållen. Men hwar låter ei denne främlingen Archombrotus täncka. Han wet huru högdt hon gjordt sig förtient af Poliarchus, och skulle han då ei mercka eller kunna uträcka hwarföre Eders höghet låter henne wedersaras så stor nåd?

Med dessa och andra föreställningar sökte Selenissa mera sin egen än Prinsekans fördel. Sy hon mente at det aldeles wore ute med den nåd hwar hon stod, om för utan henne det ännu wore ett Fruntimmer, för hwilken Argenis ingen ting hölt för borgadt. Men hon begeck sina råncker med sådana achtsambhet och med sådana omswep, at hon syntes endast och allenast skiöta Prinsekans bästa. Det är ett allment men der hos högstfadeligit ondt, som man finner hos dem som stå i nåd hos stora Herrar, i det de vnder skien af hielp eller goda råd, måtte och förnjöa sin afund; ja vnder tiden uphöjde de med ett öfwerflödigt beröm deras medråsare, på det deras bedrågeri må desto lättare blifwa trodt, när de omsider komma at utså sina ilskesfulla lögner. Men wen så gjorde ock nu Selenissa, hon tilredde hwarföre gen så oförskända stämplingar, hwilka hon alla för Konungen stält på Timoclea. Hon skulte hwarföre ne före, tilförene hafwa hållit sig til Lycogenes, och

wiste man ei ännu om det war at lita på hennes tro-
 set, och dock likwäl blef hon älskad af den oförsichti-
 ghe Prinskehan. När hon åter war hos Argenis,
 sammanblandade hon denna Fruns beröm och förtien-
 ster, med föreställning af den fara, som man hade
 at fruchta, om hon belönas skulle. Och emedan hon
 ibland föredrog sådant som war sant, så utträtade
 hon der med så mycket, at Timoclea der efter ei ha-
 de några andra förmoner af Argenis, än at hon
 ibland bemöttes med wänlighet, då hon kom til hos-
 tet, och wid sitt afträde begäfwades med några
 gåfwer, ty Prinskehan tog alla til, ållen i acht at wi-
 sa sin frifkostighet.

Det II. Capitlet.

Dessa dagar reste Argenis, som hon war be-
 fald, til Epeirde, beledsagad af Ibburanes,
 som då i några wisa angelägenheter uppehoit
 sig wid hoswer. När Meleander en kort tid deref-
 ter återade sig til samma stad, råfde han i största
 försärlighet, antingen det skiedde igenom hans betien-
 ders förråderi, eller igenom ödets beslut, som sökte
 at der igenom sättia Archombrotus i en beshymerlig
 wäg. Wid wägen låg der en sid, som intet war öf-
 wer tusende steg uti omfres, des stränder woro wäl
 behageliga och jemna, men sielfwa watnet gånka diupt,
 och des botu gyttesfull. Til dessa stränder styrde fu-
 ren, som förde Konungens wagn och hästar, så-
 som wille han taga den wäg deräst solen måst wiste
 hana strålar. De många wagnar, som der dagelis-
 ken fördes, efter hwilka man såg en myckenhet af
 hufsporr, gjorde at man ei förestälte sig någom sa-
 men. Men Konungens hästar, antingen at de blef-
 wo

wo skogge för sig sielfwa, eller de blefwo stuckne
 myggor och flugor, som uppehålla sig på sådana sum-
 piga orter, eller det skedde igenom kuffens föråder
 begynte håftigt at skaka sina manar, reste sig på
 da, och störde sig omsider med ett faseligit spring
 vti siön. Alle som woro med Meleander i följ-
 sökte fuller, lika såsom täslande, at uppsylla lusten med
 jemmerfult skri, men ganska få wiste här wid nå-
 hielp, antingen at de woro försagde af en otidig fru-
 ran, eller at denna hastiga farans ynckeliga anse-
 hade beröfwadt dem både mod och kraft. Gbl
 dem, som med all trohet följade den igenom så farli-
 wågar afwikande wagnen, öfwer gick ingen Archom-
 brotus i snällhet. Nu förmanne han kuffen, at h
 la strängare vti tömmarna, nu åter rådde han Kon-
 gen at springa vtur wagnen och i watnet, som an-
 intet war så diupt, som en mans högd. Smed
 tid sanck wagnen alt diupare, och framhiulen woro
 redan aldeles försänckte. Då begynte Archom-
 brotus rått en manlig gierning, han steg af sin häst
 medan watnet hindrade honom at komma fort vti
 de, och gaf sig til fots i siön, han hastade sig dit
 wagnen war, och fattade Meleander vti klåder
 och ryckte honom vtur wagnen, i samma ögnade
 då siön nedfänckte i sitt diup både wagn och häst
 Archombrotus war då beswårad med Konungens
 som föll vtur wagnen och på honom; siöbotn
 bestod af ler och gyttia, war ganska slipprig, och
 brusande watnet, som gick honom vp til axlarna, och
 ganska swårt. Konungen bemödade sig och
 mindre at hålla sig fast. Således höllo de ihop
 hwar andra, såsom de skulle brottas, och då de nå
 woro öfwerända fastade af det brusande watnet, för-
 mo någre af Konungens trognaste betienter dem
 hielp.

När Meleander kom på stranden, begynte han, tillika med de andra, at nogare efterfinna den redan öfverståndne faran. Det föröfkte allra mest deras förvondran, at Konungen, som ei kunde simma, hade omfelbart omkommit, deräst ei Archombrotus kommit honom til hielp, och förachtadt sitt egit lif, och lika som tagit all fara på sig: Men när de nu förnummo at han ei heller kunde simma, föllo de yti en större förvondran, at han, som war en yngling, en främling, och hvarken af wälgierningar eller någon lag Meleander förbunden, achtade sig sielf så litet at redde Konungen yhr faran, då likwål så många inländske, och yndersätoterna sielfwe afhöllo sig derifrån. I synnerhet årfände Meleander denna wälgierning, och omfannade Archombrotus kärlligen, och föröfönde de ei at nämna allt hwad som kunde lända Archombrotus til beröm, som rådnade wid sådana lof-ord. Meleander, som tilföre war dressen at älfva Archombrotus för des äbla sinne skul, frögdade sig nu at han igenom denna händelsen fick tilfälle at förbinda sig honom til en innerligare och förtroffigare wännskap. I medlertid war Konungens kuff yndankommen wägorne, och kom simmandes til stranden med ett försträckeligt ansichte: Då Eristhenes, sedan han länge hade yrfarit på honom med hårda ord, drog yt sin wärja, och som at hämnas Konungens lifs-fara, gaf denne olyckelige ett dödeligit hugg. Han, således igenomstungen, föll neder i watern med den omkringstående yngdomens stora förnöjelse. Men de förständigare misshagade detta framfarande. En om kuffen ei wore skuld til denna olycka, hwarsföre skulle då den stackaren så eländigt handteras? Hade han åter förtient straffet, hwarsföre anställte man då ei ransakning, på

det at ock andre, som woro belachtige i detta föröd-
 måtte röjas, och hwarföre skulle man, igenom en så
 lätt död, skaffa honom af wägen för ett swårare
 straff? Men Eristhenes war den endaste som älskade
 Konungen, efter han war så tienstfärdig til en så hö-
 stig hämnd. Man föll fördensful på det anckar, at fu-
 sken war af Lycogenis anhang der til köpt, at på
 detta sättet stå Konungen efter listwet, och emedan
 ödet hindrade denna swåra gierningen, ty hafvde
 Eristhenes, som hölt med Lycogenes, welat dräpa
 honom, på det han ei måtte kunna tvingas at up-
 penbara dem som här i hade sig sammangaddade.
 Men Eristhenes höga anseende, och tiden, som ei
 ännu more inne at hämnas, tvingade Meleander
 fast emot sin wilja, åstwen denna gången at förfäta
 sig, och wiste han ett så mildt ansichte, at Eristhe-
 nes ei en gång kunde märcka sig i något mål hos Ko-
 nungen wara mistänckt.

Så snart man anlände til Epeircte, infurno sig
 en stor hoy af de förnämsta Herrar, som sågnade
 sig öfwer Konungens wålmågo. Meleander fördbörde
 de sina tanckar, och tvingade sig åstwen wäl at följ-
 la sig glad med dem. Oloodemus och Eristhenes
 woro i synnerhet af Lycogenis wänner, emedan han
 hade hielpt dem bägge til ansenliga embeten. Ty Mele-
 ander hade sagt Eristhenes til Kongl. Skattmästare
 re, och war doch wif at han dymedelst lämnade till
 fiende desto större wälde; men den närwarande tiden
 och den förställning, som Konungen hade antagit, för-
 tes det fordra. Oloodemus, war deremot satt öfwer
 hela den negden wid Pachynum. Dese bägge had-
 deldt sin förrådissa gierning fins emellan, de hafvde
 afgjort åtskilliga förrättningar. Oloodemus wän-
 med Lycogenes rest ifrån hofwet, at bedraga Sie-
 lise

lien på alla Kanter; men Eristhenes blef, vnder skien
 at vtvachta sitt embete, hos Konungen, och hade på
 alla hans anslag ett waksamt öga. Af dessa tre, som
 befant år, bestod nu hela hufvudwårcket af den fiend-
 eliga machten. Och ehuruwäl Konungen nogsam-
 wisse hwad på färde war, så wille han doch höra
 Cleobuli mening. Han brukade ock mycket at betie-
 na sig af Eurymedes i sina råd, men Archombro-
 nus stod doch uti största nåd. Meleander hade Ar-
 genis hos sig, när desse trenne word tillsammansfalla-
 de, och då begynte han allraförst så at tala, at
 han ei aldeles vptäckte sin mening, på det ingens
 fröhet, at rent ut säga sin tancka, måtte igenom nå-
 gon förut fattad mening betagas, och at ingen måt-
 te fruchta at sättia sig emot Konungens råd, eller
 tro at det wore säfångt at i något afråda honom.
 Han förestälte dem uti hwad tilstånd Sicilen nu wor-
 re, och at den friden de hade slutet, wore skadeligare än
 det förra kriget. Och emedan han hade föreståldt sig
 att detta långt förut, ty har han låtit befåsta Epeir-
 cke, i hwilket Slätt de då woro. Han wiste, at
 hufvudwårcket af ett så förfräckeligt förrå-
 deri, kom allenast an på några få oroliga hufvuden,
 och nu wille han gierna höra hwad de tänckte om allt
 detta. Ingen dristade sig at uti så swåra punchter
 först säga sin mening, til des at Konungen enteligen
 befalte Cleobulus, så wäl i anseende til hans wördi-
 ga ålder, som ock i anseende til hans igenom en lång
 erfarenhet aflagde försigtighet, at aldrasförst utlåta
 sig häröf. Då sade han: Man måste, nådigste
 Konung, antingen strax med fullt allsuar angripa sa-
 ken, eller ock lika som med förbundna ögon förwån-
 ta war sidska vndergång. En måttelig fromhet kan
 nu räknas Eders Majestät för en last. Och intet
 må

må J tro, at hwareken edart rychte lider, eller
 darne wanwårdas derigenom at J hämnens på edra
 fiender. Ty Lycogenes har aldraförst brutit den
 slutna freden, och om Eders Majestät låter affstraffa
 honom, så warda de andre wäl fallande på andra
 tanckar, som antingen hafwa förachtadt eller hatat
 eder. Wi wete at lalla städer äro upbådade, och
 de wårswade soldater stå alla vnder sina fanor. Sw
 dröjer Eder Majestät ännu längre? Mon, til des
 at ingen åhrlig blods-droppa mer fins i hela Sicilien?
 Fruchten J ännu at förstöra deras tilrustningar, el
 ler wiljen J wänta til des at J blifwen besald at
 gripa til swärdet? J hafwen ju Eristhenes förhand
 låt åfwen tillika kalla hit Lycogenes och Oloode
 mus, såsom något hastigt föreföllo, hwarvrtinnan
 J hafwen nödigt at höra deras råd. Om de de
 komma, så må Eders Majestät försara med dem
 som med förrådare. Men insinna de sig ei, så fö
 fölg desse halsstarrige, som ei ännu hafwa satt sig
 full försättning, med ett rättmätigt och oförmodet
 git frig. Til dessa Cleobuli ord lade ännu Eury
 medes detta, at han hade sextusende fotfolk, och
 femhundra ryttere i beredskap, på hwilkas
 man kunde sig förlita. Af hwilka en del woro ibland
 det Kongl. Lif-Garde, och en del ibland besättnin
 gen uti Epeircte. De andra woro uti Panormus
 och uti fästningen Epipolis. Och denna gamla wår
 wade frigsbåren skulle lätteligen öfwerwinna de wår
 ga soldater som Lycogenes hade sammanbragt. Och
 så snart Konungens fanor syntes, så låter wäl utan
 twiswel ännu flere slå sig til det rättmätigare parti.
 Archombrotus, när han hörde rådastil frig
 blef han så mycket gladare, som han derigenom fick
 tillfälle at wåga något för Poliarchus; Och sade fö
 det

Denskul: Jag, som en främling och en yngling, wil
 vi så wigtiga saker mig ingen ting utlåta. Men om
 Åsunden frig, hwarföre förachten J den hielp i
 kunnen hafwa? Hwarföre bryten J edra krafter förr
 än striden begynnnes? Det är ingen af alla solbas
 terna som icke ännu i dag åstundar at Poliarchus,
 som igenom Lycogenis afund, är drefwen ifrån Sici
 lien, måtte komma tillbaka igen. Förortan det at han
 är en stor frigs-hielte, och hans namn är en fruch
 tan hos fienden, så är det ock wist, at hela vår krigs
 här, igenom hans återkomst och närwarelse, såsom ett
 godt förebod tillsäger, lærer med dubbelt mod utföra
 alla sina saker. Jag håller för rådeligast, at man lä
 ter uppsöka honom, man kan ursächta tidernas swärig
 het och nödwändighet, som drifwit honom här ifrån,
 och binda honom nu at komma tillbaka och emotta
 ga en ny segerkrans.

Argenis sag ständigt på Archombrotus, som
 troget talade för Poliarchus, och det fågnade hen
 ne måst at Konungen hörde honom med nöje. Och
 på det nu, at det som war stält på så goda fötter,
 och så wäl anlagdt, ei af någon måtte rubbas, så
 lade hon detta ännu der til, at Arsidas wore med
 Poliarchus uti samma sak, om hwilken det talet all
 ment geck, at han nu uphölt sig uti Italien, såsom ha
 de han warit drefwen i landsflychthet ifrån sitt fä
 dernesland, och doch hade han ei bedrifwit annat sel,
 än at han hade bortaffadt Poliarchus. Om Arsidæ
 trohet må Eders Majestät ei twisla; tör ock hända,
 at han i detta mål giordt emot oss större wålgierning,
 än emot Poliarchus. Och om han endteligen skulle fe
 lat i något, så beder jag at Eders Majestät wil skäncka
 mig honom. Hansedt at han ei kan lösgifwas så
 länge Poliarchus är sakfalter och står uti onåde. E

medan Argenis således försvarade Arlidas, som med Poliarchi välsförd war sammanknippad, ty de de ei annars än samtyska til det hon sade.

Konungen ytlät sig sedan: Jag har förstått at Gudarna låra draga omwårdnad om vårt föregående, emedan J alle med ett vnderligt sinnes samtyske, hastwen bifallit alt hwad jag förvt hos mig beslutit. Ware då fördenskul friget emot Lycogenes, vnder Gudarnas styrelse, beslutit, om han annars kan utan buller gripas, at lida det straff, som hans sidwördnad emot sin Konung förtient. Poliarchus och Arlidas har jag långt tillsörene i minne frifallat, det återstår allenast at vundersöka hwad rätt wi aldrabäst kunne förmå dem at komma tillbaka. De höllo alle för rådeligast, at affända om hvars tro man wore försäkrad, med skäncker Poliarchus, som der hos skulle bedia, at så frigt med Lycogenes begyntes, han då wille inna sig Sicilien. När nu alle saker woro således fastsatte, slöpte Konungen sitt hemliga Råd ifrån sig, med fallning at hwar och en skulle tuga med hwad han wiste, och nu afgjordt war. Men Argenis, som de älskandes plågsed, war altid antingen förmöglig glad eller bedröfwad, betiente sig af detta tilfalle, och wiste sig yppenbarligen glad och förnögd. Och emedan hennes Fader ei wiste af rätta orsaken; ty han: Jag antager det, min Dotter, för ett godt tecken at jag alt sedan wi råkat uti denna olyckan, har aldrig sedt dig wid så godt och lustigt sinne, som nu.

Det III. Capitlet.

Nyttonen tilstundade nu, och Archombrotus gick som han plågade, ned uti Kungs-trågärden. Då han nu allena går fram och tillbaka mellan

mellan tråden, så begynte han at komma ihog den
 hatten, då han, tillika med Poliarchus, war yti Ti-
 moclez hus. Ibland annat påminde han sig huru
 Poliarchus förändrade både hy och mål, då han blef
 tillfrågad om Argenis. Hvilket Archombrotus då
 väl optog som ett tecken til kärlek, men igenom andra
 sedan förefallande omständigheter war han på aldeles
 andra tankar kommen, at det ei war någon inbör-
 des kärlek dem emellan utan allenast ett yngdoms ras-
 seri hos Poliarchus. Men då han nu tog allt yti no-
 gare öfverwägande: at Poliarchus twenne gånger
 wid Prinsefians namn blef rörd: och då han twenne
 gånger blef tillfrågad om hennes ålder och upförande,
 svarade han allenast med några ord, och så, at man
 väl kunde märcka, at hans sinne wid detta namnet
 blef förstördt. I det at han nu påminde sig allt det-
 ta, som han ock ihog, huru brinnande Argenis war
 yti allvarsamma ord och böner, då hon förswarade
 Artidas in för Konungen. Och nu hörde Artidæ
 gjerning til Poliarchi sak. När han nu allt detta på
 båda sidor hade öfverwägadt, så föll Archombro-
 tus på de tankar, at det måtte wara någon hemlig
 bekantskap dem emellan. Han drog sig ock til min-
 nes Poliarchi stora dygder, och hwad eljest hade
 funnat drifwa denne Herren til ett så stort hepp, el-
 ler bringa Argenis til kärlek igen. At under hans
 värta härkomst, som man ei wiste, kunde ligga något
 högt förborgadt. Ty sade han, jag är ei ensam
 den samme hwars härkomst och höghet man ei bör
 dömma efter des antagna förställning. Men då han
 nu nogare i sitt sinne betrachtade Argenis skönhet,
 och det at hon war en Prinsefa, skattade han Poli-
 archus lyckelig i denna hans kärlek, och begynte at
 berömma och förundra det, som han tillsörene,

utan någon sinnes rörelse, hade ansedt. Ty hvad kunde vara täckare än Argenis? Och hvilken Prinkeza har wäl någonsin haft en så fullkonlig kroppsskapanad, warit född af så höga Föräldrar, och der hos warit beprydd med så stora dygder? Om hon ei hade haft något förträde igenom sin höga födelse, utan man skulle anställa ett wal ibland alla Siciliske Fruntimmer, så wore ändå ingen wärdigare at antaga Kronan än Argenis. Hennes wisheit, skickelighet och tal, öfvergielk wida all hennes kön, men hennes anseende war ei lik någon dödelig. Archombrom begynte sedan gå til sig sielf, han fann ock sig ei så så aldeles omwärdig til ett så stort hopp, i anseende til sin äwla härkomst, hwilket utan twiſtwel ei gaf ett litet underhåll til den nyss hos honom upstånda elden. Därför sedt at han i förstone ansåg alt detta ei som en älsfande, utan allenast som ett tidsfördrif, och som en sak som ei wore aldeles orimlig. Sedan begynte han småningom intagas, och han behölt i sina tankar en ständig förestälning af alla dessa saker, med en rolig förnöjelse, ei betänckande, at deräst han wara oöfwerwinnertlig och fri, så borde han ock tappert emotstå sielfwa kärlekens begynnelse. Mycket kärare han blef uti Argenis, så mycket öfvergeck det ock af den wänſkap, hwar med han förbundet sig Poliarchus, i förstone blef han upståndig til atund, men sedan til medtrålande med honom. Således geck han med ett sukt, och i börje insmånade sinne utur trädgården, i hwilken han tillsörene hade ingådt helt fri och lyckelig: Hans sukdome tillwände ännu mera deraf, at han til tröst i denna sin oroliga sökte enslighet, och spisade allena om aftenen. Då han i stilla hemlighet ei annat hörde än kärlek, så lät han småningom dessa omsorger så insteg hos sig.

hvilka inom få dagar rått ynkelligen plågade den
 älskliga älskaren med tillförene af oförsökte plågor.

Emedan detta wid Hofwet föreföll, så war Ly-
 cogenes med sitt anhang intet försummelig at ställa
 sina arga anslag i värfket. Han reste vnder alla
 handa förwändningar til de förnämste städerna, han
 anstälte gästböd och allehanda lustbarheter, han för-
 mätte de förnämsta Råds-Personerne, som af hans
 feskostighet på win hade blifwit temmeligen rolige, at
 de ei skulle tillåta, at den allmänna friheten måtte för-
 rådas. Sicilien stod i fara at blifwa upstånd af ska-
 deliga rådslag; de borde komma ihog at de lefde i
 ett rike, och ei vnder något tyranni. Han anför-
 de ingen ting om Konungen, utan icke så mörkt och
 trostrolachtigt, at han ock in för Meleander sjelf hade
 kunnat ursächta det samma. När han nu såg at de
 igenom dessa orden blefwo uphögade, så stälte han
 sig något förtroligare, och talade allenast halftwa me-
 ningar, och det antingen vppenbarligen, eller ock al-
 lenast de förnämste i örat; på det han måtte synas af
 en vprichtig omsorg ännu befara större olyckor, än
 han torde utspida. Och då begynte ganska många
 at anse honom som ett stöd för fäderneslandet, och
 med ett bedröfwadt sinne fatta ett misnöje för Melo-
 ander. Då blef ock ibland folket utspidit, at de in-
 södde blefwo aldeles förachtade, och vrlänningar til
 de allmänna beställningar vphögde; at tull och vrla-
 gor blefwo stegrade och förökte: och at många skulle
 af Konungen blifwa fasttagne och afrättade, för hvil-
 ka han vti det sista kriget hade fattadt ett dödeligit
 hat. Förvtan desse streck, så halp äfven offer-
 presterna, hvilka han med penningar köpt hade, ei
 litet til en sådan oro. I det de gjorde alt til tekn och
 betydningar, och vpdichtade en spådom af alt. Antin-
 gen

gen man slachtade offer-creaturen offentligen eller hemligen, så wordo ändå äfsådarena af de opdichtade unders-tekn försträckte. Ibland feltes något på leserens ibland satt de yttersta fina tråderne ei på sina rätta ställen; men alltid betydde det något nytt tillstånd, och som wore bättre, än det framfarna, och Gudarna hade intet behag uti det som förhades. Men förutan dessa dichter, så fans der wäl ock samfärdiga tekn, hwaraf man kunde förutse det tillkundade blodbad. Ty på somliga ställen hade det rågnadt stenar af Himmelen, och annorstädes hade man sedt tvänne solar. Men desse få tekn, hade kommit folket uti tro oräfneliga lögner, så at man nu lätteligen både trodde och fruchtade alt. Och detta, det eländiga felsets tillstånd, har en Poët, som nogsamte wiste af denna allmänna swagheten, i följande werker beskrifwit.

J store Gudar, som dock plån så nödig omsorg dragit
Om edra wärck. Men huru kan det eder nu behaga
At lösa op det starcke band, J sielfwa sammanbragt;
Det band som litwäl hålla bör naturens lopp wid makt;
Zwi wiljen J ett ofelt land, så hastigt nu förstöra;
Zwi wiljen J wår jorda-kres så slätt til intet göra;
Skal grymma olycks-stiernor, skal så swära himla-blixt
Betyda at Er Guda macht är aldels wänd mot oss.
Snart tar Er höga himmel an en fällig blixt och låga
Snart tusend onde andar sig i höga lusten wåga,
Immer, wårt hierta stelnar, när man högt på himlen lö
Så många lius som fällig eld och werckan från sig ger
Den friska wintren ingen köld nu med sig mera föser
Den tåka wåren som til lif nataren eljest röret,
Ei mera någre blomster oss på gröna jorden ger,
Och sommar-stiernan tycks nu ei wilja lysa mer.
Just som i början utaf alt då ei den klara solen,
Annu war kunnig huru hon bord gå kring jorda Polen
Snart lopp des wagna hit snart dit, och kulken som ei
war
Om wågen kunnig, gjorde oss förwände ähr och d
1717

Man ser hwad svart och fastigt dam som *Aena* från sig
gifwer

Som gör at sielfwa dagen mörk och himlen mulen blifwer,
Hwad starka wågor sunnan blåst i wilda hafwet gör,
Dem han in på wårt usla land med starka floder rör.

Som fordom denna lilla ö fick kånna mången plåga,
Då hon med fastigt brak och dån, med gruslig röt och
läga;

Blef skild och stiten twert ifrån *Italiens* wackra strand,
Och så förwanlad i en ö, vti ett litet land.

De vnder å wål stora, som oss himlen låter skåda;
Men fruchtan är doch större än som wil i hiertat råda;
Hwar menniska spår sig sielfwer ondt, och ser sin egen
nöd,

Och ingen är som icke nu råds för en hastig död.

Om anten detta onda är en hämd för det wi felat,
Ell om Gudarne der med ba oss hemsöka welat.

Wi dröjer straffet länge då, när menskian det är wård
Och hwilken är som intet nu wil gripa til sitt swärd?

Den falle som ett offer nu för wreda himlen neder,
Som det förtient förr hemnden oss i nya plågor leder,

At böja af de starka skott som på oss stälte stå,
At blidka hynlen, och at wi må lif i döden få.

Imedlentid blef det Konungen berättadt at emellan de Hyperephanier och Lycogenes war någon hemlig öfwerenskommelse, och woro någre som fruchtade, at han torde öfwergifwa sin gamla religion at betiena sig af deras macht. När man nu här om talade, war Archombrotushs Ibburranes, med hwilken han, efter någon tids omgång, men allramäst efter Konungen sielf hade så berömdt honom, war kommen vti en stor förtrolighet. De gingo då långe vti det Kongl. galleri, då Archombrotus, som lännu war ofunnig vti de Siciliska handlingar, och hörde några gångor nämnas de Hyperephaniers
namn,

namn, frågade hwad åtskilnad det war emellan
och de andre Sicilier; hwarföre de til namn
sina angelägenheter och macht woro skide ifrån
andra? Då Ibburranes, af åstundan at gifwa
ne ynge Herren esterrättelse, betänckte sig liter,
enteligen swarade sålunda: Wi hafwe gifwit
det namn Hyperephanier för deras widseppesse
Detta anhang, som är så mycket emot de regerande
är i detta hundrade talet yfkommit af en wid namn
Ulinulea. Denne har aldeles förkastadt den gam
le Gudstiensten, som yti Sicilien altid varit bruk
lig, han har driffadt sig at införa en ny religion
at förstöra deras ro, som antingen af för stor
fård eller ensaldighet, lätteligen kunde förstöras.
gre hafwa söft beröm der igenom, at ynder
ansföraren astråda ifrån deras försäders religion.
Andre har han med sin wåltalighet bedrag
som med ett sten af Gudsfruchtan war förblindad.
Här til har åfwen en nygirighet kommit, som
en sådan galenskap förblindade deras sinnen, at
nuleæ grufweligedichter, ei allenast blifwit berömd
de wilda och långst bortlägsne länder, utan och
öfwer man sig förundra må, af dem som yti Sicilie
födde äro. Ehuruwäl ingen ting kan wara så
ån det, hwar med han har beslektadt sin sara; ja
at jag skems, at nemna den galenskap hwar
han har wanwördadt Gudarna. Han nekaf at
gon menniska kan bedrifwa någon last eller
utan hon der til af Gudarna drefwen warder.
ehuru alstwarfamt man emot synden strider,
offhyldig man är emot sig sielf; ehuru billig
nåsta; och yprichtig emot Gudarna, så kan
ingen, säger han, med en sådan Gudfruchtig
vrattra, at han blir mera ålskad af Gudarna.

Alt detta är ei de dygder som gilda menniskjorna be-
 liggige för Gudarna, utan allenast tekn til de sam-
 ma dygder. Des förvtan så är det ingen årtkilnad
 på brotten, utan allenast på menniskjorna som dem
 bedrifwa. Alt de som af Gudarna äro hatade, för-
 tiente genom den ringaste sköld, alt det straff, som
 Poeterne dichta, at Furierne måste vilstå.
 Men de andre som stå i nåd hos Gudarna, kunna al-
 drig der utur falla, om de och än bedrefwo mord på
 sina Föräldrat eller ock blodskam. Alt således sam-
 ma syndasmitto kan gagna somlige, och skada som-
 lige. Lika som ett wät, om man doppar en gås
 der uti, så blir hon ändå ei wät, men doppar man
 en annan fogel deri, och fastän man ei håller den så lån-
 ge i wätet, så blir den doch helt och hålles wät och
 alla des fjädrar förderfwade. Jag wil gå förbi at
 nämna all annan Ulinulæ galenskap. Och intet ha-
 de eller dessa obörda saker länge haft dem som åstun-
 dat sådant at lära, så framt de ei upkommit, då en
 omvändig Konung regerade, under hwilka oroliga ti-
 der, alt ondt som upkommer ei hemmas eller förbät-
 tras kan. Denne siukdom är fördröft igenom ett
 grymt vpror, och har någre af de förnämsta Her-
 tar, af afund emot dem som förestädt reueri gen-
 under Konungarans mindre åhrighet, uphåfwit desse
 oroliga Hyperephanier sig til hustrouden. Och då haf-
 ter igenom ett bedröfweligit himmels blög inbördes
 frig oroad Sicelien: och hafwa alla de som ålftat den
 frihet som vpror med sig förer slagit sig til de Hype-
 rephanier, och hafwa åfwen wägat sig at wisa sina
 fanor i feltet emot sielfwa Konungarne. Deras rase-
 ri har stårefti sig til alt. De hafwa trampadt Gu-
 darnas altar med sina fötter; de hafwa nederrisfwit
 templen; förbrändt städerne, och belgadt sina ny-
 bter

heter Furicerne med många borgares blod. Efter en så lång tid, på hvilken de så grufligen furit fram, får man ännu se grundwalen af förstörda städer, hwilka de hafwa utrottadt Gudarnas tempel, ett sådant owäsende hafwa de skildt sig långt ifrån de andra Sicilier, at de äro nästan som ett annat land, och ett annat folk; och antagas ei en gång efter ten frid i gemenskap med de öfrige inwånare, utan sitt förwända sinne, så hota de antingen alltid skelsky eller fruchta de ock för krig. Ibland så fatta sinne hwad menen I wäl för Konungar skal wara öfr i uti ett sritt regemente? De hafwa intagit städer, wärswadt såldater, och bemächtigadt sig hamnar, hwaräst de nu högmodigt med hwarandra rådså, om det är dem bättre at bistå, eller emotstå Konungen. Då de nu lofwa honom sin hielp, antingen då han är inweklad i något krig, eller har at göra med andra swärigheter; så berömma de en sådan trohet, lika som de dermedelst hade förtient at han dem tacka bör, och komma intet ihog at en sådan hielp utom des fordras af dem såsom åhrige vnderwåtare, och at det ei är nödigt at de så ofta der om tala, då den en gång är worden årkänd. Och billa de mera Konungen som förbunds-mån än som tronna vnderfåtare, och följa antingen Konungens beslut, eller strida de ock aldeles der emot. De hålla sig således som stillesmän emellan Gudar och Konungar, och döma efter sitt eget behag, och ei efter sakernas och landets plägsed, hwad de äro bägare förplichtade. Med hwad fall denna skuldomen betar Sicilien, kunnen I nogsamte förstå, utan at någon föreställer det samma. Ty såsom des hat äro de akraftarkaste som af religions stridigheter upkomma, så har man orsac at befara, at de Hyperephas

eller söka igenom sitt eget fäderneslands vndergång at
 återställa det, som de ei med macht förmå at åstad-
 göra, i det de samman alla fremande folck, hvilka
 äro rädda med dem, ei så mycket uti krigssaker, som
 de mer uti röfveri, och til at intaga Sicilien. Om
 nu ändteligen de nådige Gudarna afvända denna
 olycka, så är ändå det onda stort nog, som wi nu se
 och känne. Om barn falla i oenighet med sina För-
 äldrar, om de förnämste Herrar i Riket råka i strid-
 ighet med sina Konungar, så öfvertråda de strax
 til detta anhang, såsom til ett wist befrielses slag,
 såsom det wäld, som naturen dem pålägger, wäl we-
 rande at de skada sig hufwud; men de hafwa bragt det
 på wida, at de ock med sin willfarelse ömägla andra.
 Swad skal jag säga om de Vestaliska Jungfruar?
 Swad skal jag säga om Gudarnas Prestier? När
 de äro ledna wid sin kyskhet, så lasta och försmåda de
 öfverfämit Religion, och öfvertråda til de Hypere-
 phanier, til lön för ett öfkytt ächterskap. Igenom
 sådana onda exempel, och igenom en sådan frihet, at
 de öf- och lefwa, warder gemene man förförd, at de i
 de böra troissa hwad Gudarne äro, och på hwad sätt
 de böra dyrkas, strax derpå, af ett groft och gud-
 ingen högmöd, hålla de ingen ting för heligt, och tro
 Gudarna hufwud i deras dyrkande, det oroar den all-
 måna friden, och förderfwär den swaga Siciliens
 krafter, som aldrig lärer så igen sin förra styrcka,
 förän de Hyperephanier warda förde til sundare
 ansear, och detta säret warder läft.

Då swarade Archombrotus: Men hwarför
 dröga Sicilierne, at med ett wäldigt motstånd neder-
 kämpa denna ofkomna lägan? Hwarför wänta de
 at med billiga wapn affkåra denna tistel, som med så

skadelig smitto sig inrotar? Sannerligen, jag, som en främling, vilosvar härvidman min hand och mina vapn. Och håller jag så före, at jag aldrig slähta angenämare offer, än om jag utgiuter blod för Gudarna, eller om de, sedan jag vndsådd gra får utgiuta mitt. Det är billigt, Ibburranes, så sägen detta för Meleander, och inråden honom ett sådant frig.

Här på svarade Ibburranes: Jag berömm Edert mod, som igenom en tapper iswer är vördad. Doch är det någre, som ei utan grund, mera om öm; ty man har igenom åtskilliga sakers omständighet funnit, at, såsom somlige kreatur lefwa utaf frukt, så blifwer ock detta anhang starkare igenom tvivel och tillwäyer under sielfwa friget. Dersföre har utsoft andra och lindrigare medel, hwar igenom måtte kunna ränsa Sicilien ifrån denna orentlighet, och har man trodt, at Konungarne, igenom samlighet, och förvtan swärd eller blods-utgiutelse, kunna betaga denna wäldsamma sukdöm. Men I hwad min mening härwid är, så kan jag hwar samtycka til frid eller frig med dem. Ty om de kunna fördraga friden, så håller jag före, at de böra uphegas til några rörelser. Men om de ei sielfwa, efter sina vprogiska beslut, upresa sig mot Konungen och det allmänna, så håller jag före, at man ei bör tala dem, utan med macht och våld dämpa dese rasandes förwägenhet. Ty då äro de utan wapn rättmätige, och wår stränghet högstberömd. Man måste med alla wåra Riks-Krafter arbeta på hån, at de ei ostraffade måga affalla ifrån Rom eller wäreckställa sitt vpror. Och bör man så mycket hastigare hämnas deras öfwerdåd, som de äro grymmare framfara emot dem, som äro skoningslösa.

och plåga de förachteligen anse vårt tolamad för en
 wagh. Ty detta anhang plågar ei igenom lidande
 och lidande, som andra förnuftiga samhällden, söka sin
 värd, utan de söka at tiltaga uti sina misddåd, ige-
 nom tråtor, oemighet och upror. Jag håller derföre
 för rådeligit, at man angriper dem med wapn, och
 med en stor grymhet, så ofta de upresa sig emot Ad-
 mungen eller Fäderneslandet. Men om de af hålla sig
 uti upror, och tåla at man lindrigare omgås med
 dem, så håller jag för bättre, at hafwa frid med dem.
 Ty denna smittan har utspridt sig til flera, än at
 man skulle kunna räkna hwar och en för skuldig och
 låta den lida straff. Och utom des så är äfwen uti Si-
 cilien en ansenlig hoy ungdom, hwilka ibland lättsin-
 nighet, ibland fattigdom, ibland ock långtan efter
 sig, så långt drifwer, at de, hwarcken i anseende til
 blifligheten eller skammen, wäl torde öfwerträda til
 uprormännarne, och gifwa sig ibland fienderna,
 huru wäl de äro hatade af Gudarne. Och således slå
 sig många til de Hyperephanier, då det konimer an
 på wapn, i förhoppning om byte; fast de sedan uti
 stridstider låra hafwa en affky för detta folcket, och
 om Konungarna begynna frig, så giöra de å nyo fle-
 re förbrutare, än som de utrota af de gamla. Och
 des utan, som man lätteligen kan sönderslita de trä-
 der, som i sig sielfwe äro swaga; Men om man wick-
 lar sådane tillsammans, så warda de så mycket starka,
 re, som man hårdare drar dem tilhopa, och blifwa
 ändteligen ett rep, så starkt at man det ei sönderslita
 kan: Alltså ock då dese ei så mycket se på sin fördel,
 så warda de utan twistwel, af raseri sig sammankni-
 pande uti ett ooplösligit band, då de se at swärdet
 står dem på strupen, som skulle tvinga dem til en båt-
 tning, som efter deras mening woro ganska skymfelig.

Derföre böra de försvogas igenom frid, rolighet,
 ett lyckligt regemente, när de, igenom sitt van-
 diga vpror, vilja tvinga Konungen til frig;
 hwilken tid de ingen ting hafwa af sitt röfweri,
 med de må belöna sina owisfa och vproriska med-
 pare, och som de ei warda vpretade af deras
 parters iswer, så efterlemnna de ock mycket af sitt
 stor del af deras förnämsta, lära ock mycket an-
 nungen, af hwars nåd, uti fredliga tider, deras
 lycka består. Men han, om han ei med hat och fört-
 skulle förkasta deras vptåg, så skulle han eftertrö-
 gare, än med alt frig tvinga Adelens sinne til
 tring: Hwilkä om de än skulle drifwas at för-
 sin sak, så lära de ei ändå lämna sin omsorg för
 barn, utan öfwerlämna dem til sådana Läromästare
 som kunna vpfostra dem i den gamla Religions-
 hwarmedelst de må kunna wara behagelige wid
 wet. En de samme, som mera achta sin halsstär-
 het, än sielfwa Himmelen, än alt förnuft, och
 gamlas stadgar, och hålla sig til Utsulca, de
 jag försäkra, warda lätteligen öfwerwundne, igen-
 en sådan tilgång til stor åhro, och igenom ett fört-
 tigt tillslutit hopp, at bekomma ansenliga ämbete-
 synnerhet om ei de straff warda dem pålagde,
 Lagen fordrar, (ty det skulle dem eljest wara en till-
 felig orsak til klagan, til sammangaddning, och
 vpror,) utan genom något lindrigt sätt, och igen-
 Konungens försigtighet, som aldrig lærer gifwa
 de beställningar uti Riket, som böra tildelas and-
 och som ei kan tåla, at de skulle rasa utom den frid
 som Lagen föreskrifwer. För öfrigit bör han
 dem wara sachtmodig, och ibland med wänliga
 bringa dem der hän, at de anse honom för wärde
 at ställa sig til hans behag. En många ibland

min Archombrotus, fara således willse, intet af
 något fel hos sig sielfwa, utan af detta anhangs och
 denna stadgans willfarelse, förvtan den woro de af ett
 öfvertilltröskt sinne, och skulle wäl lifna sina Förfäder. Det
 är då billigare at förbättra dessa då man det kan gids
 på, än kasta dem aldeles öfwerända, eller tvinga
 dem til någon farligare nödwändighet. Men desse,
 ehuru wäl långsamta medel, kunna efter hand för-
 bättra de Hyperephaniers krafter. Och de som, ut-
 der skien af någon högre wisshet, hafwa trädte tillsam-
 ma, kunna sedan lätteligen skiljas ifrån hwarandra,
 sedan de förkastadt och förachtadt den Philosophie,
 som de med så mycken myndighet i början förswarat.
 Men detta äro sådane råd, som uti frid alltid hafwa
 sin framgång; hwilken, o at Gudarne wille yprätta
 i detta Landet, och ei tillåta at de Hyperephanier
 öfka Lycogenes med hielp. Och at han, ehuru
 öfvertilltröskt och må låta, bekänner sig til deras Religion,
 det kan jag aldrig tro; ei eller lärer han falla til det-
 ta anhang, det är, om han söker deras kärlek, som
 äro knapt en fyrationde del af Sicilien, så samlar han
 sig öfwer sig de andras hat. När Ibburranes detta sagt
 hade, bød han Archombrotus hem med sig til af-
 tomnaltid, och förmanade honom ganska troget, at
 han skulle föra sig wäl an emot de Hyperephanier.
 De skulle, i ett så fatt tillstånd i Sicilien, snarare
 förbättras igenom wäntlighet, exempel och förnustiga
 samtal, än igenom ett öppenbart och öddöligt föracht.

Det IV. Capitlet.

Sedan nu Lycogenis stämplingar woro mo-
 gnade, blef en wis dag visatt til deras wärde-
 ställande, som war mitt uti wären, den tion-
 de i den månaden som kallas Thargelion. Eristhenes
 hade

hade ett Landt gods ei långt ifrån Epeircte, och der vnder en skog, som var full af wild-djur, efter de en lång tid ei blifwit efterjagade. Dit företog han at biuda Meleander och Argenis, på den dag som til försåten war utsatt; om då det vptäncta stället lyckades, så wille han föra Meleander och Argenis, med några få andra i de innersta rummen af sitt hus, at wisa dem några tafflor och målningar, och sedan utan drögsål lefwerera dem igenom bakport Lycogenes i händer. Om Meleander såg sig i motstånd, eller begynte at ropa efter hjälp, wille de mörda honom; och wara nögde om de allenast kunde behålla Argenis. Men om någon ting annat eller skufdom skulle hindra Meleander, at resa ut ifrån Epeircte, så skulle Lycogenes wara färdig med att slå honom död, at öfwerfalla honom. Ty de hade bestemt at han den dagen skulle wara uti Syracus, och skulle de som slagit sig til hans anhang, med några buller komma til honom, i de förnämsta Herrars råd. Sådärs namn, och utwäla honom til en beskjutning för den allmänna friheten emot Konungen. Om de demus skulle tillika infinna sig med en der til utwäla frigshår, och gifwa denna nyheten med sitt bifall eftertryck. Då förmente man at de måste skulle anfalla ifrån Konungen, så wäl i anseende til det förut friget, som ock igenom de förnämsta befälhafwars nas och öfwerhets Personernas bedrägeri, af hvilka de sielfwe hade uphjelpt en stor hop, som ock i anseende til deras sinnen, som af sig sielfwa wordo be-
de til yppor.

På detta sättet hade efter afgjordt råd på båda sidor, både Meleander beslutit, at anfälla Lycogenes, och han Konungen. Men Argenis war dubbelt beswär omgifwen, emedan hon hade omgifwen

om Poliarchus och Rifet, och hennes förnam-
 nit använde hon at pådrifwa, at det som hos
 Konungen igenom hans wänner blef beslutit, måtte
 förordras. Man skulle komma öfwerens hwad skän-
 ker, som skulle sändas til Poliarchus; Arsidas skulle
 kallas tillbaka, och den som detta wärckställa skulle,
 borde wara en oprichtig menniska. Ingen, förutan
 Archombrotus, märckte dessa Prinzeßans enskylte
 beströmmer? Men för honom, som nu intet längre kunde
 emotstå kärlekens wäld, och som med ett ogement
 nedstäfande, utforskade Prinzeßans wälwilja emot
 Poliarchus, kunde hennes beslut och råd ei wara däl-
 le. Fram för alt besölte han sig sielf, at han hos
 Konungen hade påstådt, at Poliarchus måtte föras
 tillbaka, så at han ibland ärnade hemligen gå til Ko-
 nungen, och råda honom twärt der emot; men blyg-
 llen twingade honom, och dertil med fruchtade han
 för Argenis wrede, och affstod fördenkul med ett sådant
 dierst föreragande. Det hände en gång, at han kom
 til Konungen, då Meleander hölt på at tala med sin
 Dotter om Arsidæ återkomst; Och efter han tilföre-
 ne hade så ganska wäl talt om Poliarchus för Konun-
 gen, ty blef han nu af Argenis ganska wänligt emots-
 tagen: Och som hon ansåg honom, som en gynnare
 i alla sina saker; ty hälsade hon ock wänligare på ho-
 nom, än hon eliest plågade, och han, som ei wiste af
 hwad orsak han war kommen i en sådan ynnest, blef
 så betagen, at han af den hastiga glädien, som öfwer-
 lop honom, gick in uti sin kammare, så snart han fick
 tillfälle dertil, at samla sina krafter. Swaräst han, af
 en ganska stor, men ei ännu säker glädie, war ganska
 twifvelachtig i sitt sinne, och tiltalade sig sielf omsi-
 der sålunda: Så skal du blifwa lycksalig? Så wil
 då kärleken förena dig med henne? Men huru? Har
 du

du icke sedt Princkessans ansichte? Hennes ögon? Men
 du infom i kammaren, hoppade hon ei af glädie? Men
 jag olycklige! jag smickrar mig sielf dårachtigt med
 mitt hopp. Gudarne gifwa aldrig en så stor lön så lätt.
 De gemenas åhtensfaper warda aldrig märckfrö
 dige igenom wedervårdigheter eller händelser. Men
 lyckan blandar sig altid med yti de förnåmas kärlek.
 så ot man ock är angenäm för dem, för det arbete man
 för deras skul sig antager. Och jag bedrager mig med
 intet, skulle hon med en så wåntlig hålsning, med en
 så kårt ansichte, hwar öfwer jag mig nu så hierteligen
 gläder, beboda mig min yndergång? Och jag elsk
 dige, som knapt förmår at samla mina tanckar! men
 detta teckn af en så besynnerlig gunst wistes för Poli
 archi skul, och mån hon derföre har warit så wåntlig
 efter jag förswarat honom hos Konungen? Eller mån
 hon här med welat lika som bedia mig, at jag skul
 skal låaga mig ut för honom? Nei, jag swår
 Argens, at så långt sträcker sig aldrig någon kär
 lek. Jag wil hwarcken at den kärlek Argens beting
 mig skal höra Poliarchustil, ei eller skal Argens be
 wa at tacka mig för Poliarchus. Skal jag strida för
 en annans wålsfård til mitt eget förderf? Skal jag
 vara af så ringa och nedrigit sinne, at jag skal åstäm
 da, at blifwa ålsfad för trålschtiga tienster, och at
 werlämna Argens til en annan? Men doch du råder
 Archombrosus, om du nu tror dig kunna ytt
 saken med wåld. Kårleken låter öfwerwinna sig igen
 nem böner, tolamod och hörsambet. Antingen
 fer du at tienna eller råda öfwer Argens? Men
 ru oförskämt är icke detta talet. Jag wil ei at jag
 ålsfa Poliarchus? En grym fader skulle ei kunna
 hårdare ord. Antingen hon ei är wård, at man
 skar henne, eller hon ålskar den som åger de stö
 egen

genskaper. Med dygd, med beröm, med berömliga
 gerningar bör du täfla med Poliarchus, dig gagnar
 det och at han kallas tillbaka. Ty man tänker alltid
 mildare och med något medlidande om de frånvaran-
 de, men om han är närvarande, kan han så snart igen-
 nom oenighet och misnöje blifwa förhatelig hos Ar-
 genis, som älskad af henne. Du måste utforska hvar-
 före han älskas, och så försöka, at igenom samma
 dygd gindra dig älskad af Argenis. Allt hward han gör,
 skal du öfvervinna honom vti, förmedelst din böjel-
 ses hästighet; och om alt annat slår felt, så måste du
 släpa honom vr vägen med din wärja. Det gifwer
 sig snart tillfälle til tråtor och slagsmål. Ar hans
 krafter större, så är ändå kärleken starkare, som styr-
 rer min hand. I medlertid, medan wi nu rådgjøre
 om hans återkomst, har jag ei swårt före at få tala
 wid Argenis. Hon skal både höra och tro mig. Ty
 när wälwiljan en gång har tillagit, så är den sedan
 wita rått så mächtig vti andra saker, som de, igenom
 hwilka den sedt sin begynnelse.

När Archombrotus ändteligen hunnit bringa
 sitt oroliga sinne til detta beslut, begaf han sig tilba-
 ka til Meleander, deräst han af en närmare orsak,
 blef yptänd til en hemlig förbittring och bedröfwelse.
 Ty Cleobulus hölt på at inträda Komungen, at de
 skänker, som skulle sändas til Poliarchus, borde
 wara, såsom ifrån Argenis. Ty hon, sade han,
 har ingen del i denna handel, som bragt honom at
 fly ifrån Sicilien. Och efter Eders Majestät, til-
 kommer Riksstyrelsen henne. Han wet desutan, at
 Eders Majestäts begiäran är förenad med hennes,
 och han som til äfswenturs kunde wisa sig något obe-
 någnare emot oss, kan ei gifwa sig i någon oenighet
 med Prinsezän. Meleander, som ganska mycket

treckte om detta förslag, swarade: Wäl an, så åter
 står då ei mer, än at allenast utwälja gåsuan, och
 den, som henne öfwerföra skal. Timonides war en
 tapper yngling, och bekant för sin trohet och vpricke-
 tighet emot Poliarchus, honom utwälgde Konungen
 strax på Argenis angifwande til denna förättning.
 När ock nu det war afgjordt, togo de sig före, at
 nogare öfwerwåga, hwad skänck de skulle sända ho-
 nom. En Ridpman ifrån Syrien, hade ditbragt alla
 handa Indianiska och Arabiska waror, som merene-
 dels woro en onyttig wppighet för det fåfånga folket.
 Ibland annat hade han ett armband af wirkadt Sten-
 ke, som war aldöfwer besatt med många ädla stenar,
 inrättade efter sin glanz, så at de förestälte en myn-
 fenhets willdiur, antingen i deras flycht, eller i sin
 grymhet, hwilka Jägarena nu förföljde med sina w-
 lar, nu fälde med sina spjut. Des wårde, i anseende
 til de kostbara stenar och arbetet, war ganska stort.
 Mange Sicilier besågo det samma, men ännu
 hörde det berömmas, wti en namnkunnig Poëts ar-
 bete, som af des glanz betagen, har sammankrifwit
 dessa Werker.

I stränder, som med oss så när förente ären,
 Berätten Phæbus som utur ett sköte går,
 Hwad glanz han med sig bär, hwad frögd i sinna lären,
 När han wti sin pracht på höga himlen står,
 Då han sin gyline wagn från edra portar wänder,
 Och dagens klara lius bring werldsens kanter tändes,
 Han då med höger glanz snart öfwer alt bemålar,
 Smaragder och dem gier ett wida lysand' sken,
 Snart sen en Diamant med sina klara strålar,
 Bepryder och des färg giör både hög och ren,
 Han honom med sig sielf giör ganska ofta tiker
 I lius, hwarsaf han är så öfwerstödigst riter,

En bleker Onyxsten han mycket lius meddelar,
 Han äfwen mycken glans en täcker Jaspis gier,
 Den pracht och härlighet, som honom aldrig felar,
 Swar i han altid sig på Himmelen beer,
 Med många delad blir, och mången deraf bländar,
 Rubinens Klara Stien han dubbla strålar skändar.

Med blåa lågan han en Saphir snart plår snycka,
 Snart åter med en färg som sielfwa Guldet röd,
 Den Malm och färg hwar om så ganska många tycka,
 Och warit mångens Wäl, och mångens nöd och
 (död,)

Som Iris färg och glans med wåra *Thetis* byter,
 Som tager glans af det, som i des wågor flyter.

Men alla stenar ei wid samma strand plår finnas,
 Swars glans och prydnad man här alla stöda får,
Nawans prydnad, som af intet öfwerwinnes,
 Just intet i ett land, at ses tillsammans står,
 Nei *Ganges* sina har, *Hydaspes* siua snycken,
 De *Erythraers* pracht och winner mångas tycken.

Doch detta bandet en af alla stenar förer,
 Som hela *Orient* så härligt wisa kan,
 I öfwer Gudar, som doch hela werlden rörer,
 I säjen hwilken arm ett sådant band står an,
 En bländning utaf lius i alla stenar finnes,
 Och mångahanda diut i deras skifning synes.

En Siort snart hit, snart dit syns pilen undanwika,
 Ett Lejon synes gå och taga stolta frät,
 Men tro *Vulcanus* och *Telchines* ä så rika,
 På ädla stenar i des största Majestät?
 Nei detta band är wårdt af sielfwa *JOSUN* bäras,
 Då han sitt dunder för, at Jorden må försäras.

Den stolte *Juno* skull' sin stora wrede stilla,
 Om hon en sådan skänd' uti sin hand skull' få;
 Men du, hwars äbra ei Fru *Fama* wil förspilla,
 Som detta ädla band på dig nu bäta må,
 Besinna, at du är ei lit' det wårda slächte,
 Som *Pyrrra* med sin man af hårda stenar wächte.

Argenis, samt Meleander och Cleobulus höllo före, at detta armbandet wore wärdt at sändas til Poliarchus, emedan den för sin storlek ei skulle blifwa förrådd. En saken borde hemligen förättas. Skulle man sända hästar och wapn, så wore det ei så lätt at förbörlja det för fienden. Och dertil med så brukades ett sådant smycke i många Länder, ei mindre af Min än Fruntiemr. Och wore dersföre det tienligaste, som ett Fruntimmer kunde skicka en Karl. Konungen hade tilförene, då Kiöpmannen budit det ut, ei särdeles achtadt det sanma, emedan han då hade wigtigare angelägenheter at täncka på. Doch blef det qwar hos Eristhenes, som war Kongl. Skattmästare, hwilken hade sådt befallning, at låta det beses af Konstnärer om det wore en sak, som af en så stor Herre wore wärdt at kiöpas. Men nu på det ingen måtte förwädra sig deröfwer, at man så hastigt handlade detta armbandet, så begiärte Konungen fram tärningar, satte sig at spela med Argenis, och tappade med sin, lät strax kalla Eristhenes til sig, och befalte honom at kiöpa armbandet, för så godt pris han kunde, emedan Argenis hade wunnit det af Konungen. Eristhenis, antingen af en sorgfällig utforskning, eller hwilken som ei ännu war gunstig emot Meleander, fattade strax en mistäncka, at något sänninge-bod skulle gå öfwer til Poliarchus. Man har hållit före, at han til en sådan mistäncka, sådt anledning af sin hustru, som ofta war tilstådes hos Princkessan och Selenilla, och hade mycket at tala om Arsidas, hon war en ägquinna, och aldeles inrättad efter sin mans sinne. Men sedan Konungen, då Cassan war så utblotrad, hade befalt, at armbandet skulle kiöpas, så blef hans mistäncka der igenom så förökt, at han strax krefte Lycogenes til, at man fruchtade, det Poliarchus skulle

skulle igenom detta armbandets öfversändning, försör-
 das och tillbaka kallas. Men han som war sårdig, at
 wärfställa alla grofwa stålstycken, och då hade
 Oloedemus hos sig, som honom äfwen här til inråde-
 de, skref honom swar, af följande innehåld: Det
 wore ingen ting rådeligare, än at armbandet förgif-
 tades; emedan Eristhenes hade det om händer. Om
 Poliarclus då finge det samma, så bunde han det
 utan twifwel om armen, hwarmedelst giftet, igenom
 armen, blef bragt i hans leder, och han om lifwet.
 Men wille Konungen åter gifwa det åt Argenis, så
 kunde man wäl i tid få kundskap derom. Ty giftet
 kadade ei wid des första anrörande. Man kunde, un-
 der någon förewändning, warna dem för detta arm-
 bandet, såsom hade det någon dödlighet med sig, och då
 kunde man ock få namn af en stor redlighet, och skjuta
 all skulden på Riddmannen. Eristhenes hade, hemma
 i sit hus, ett ganska kraftigt gift, hwilket han hade
 tilredt, at dermed taga lifwet af några sina owän-
 ner. De Ephyrzer hwilka äro mästare, at tilreda
 aningen giftiga drycker eller pilar, hade, då de ne-
 dersatte sig uti Sicilien och wybygde Syracuse, lärdt
 några Sicilier denna skadeliga konsten. Och Mele-
 ander, som ofta blifwit försökt med detta mordiska
 giftet, har doch igenom sina betienters trohet, som så
 ochsam til wara tagit hans mat och kläder, ännu
 undankommit deras arghet. Men giftet war af en så
 dan håftighet, at det ei allenast förderfwade kroppen
 derigenom at man åt det i sig; utan det trängde sig
 ock igenom den dageliga rörelsen, in uti sielfwa huden
 igenom sweaterhalen, när de af wärmen blefwo öppnade.
 Eristhenes tillåt ingen komma til sig, då han tilredde
 förgiftet, utan beströf sielf armbandet innan til der-
 med, som i sig sielfst war ganska miukt, af det lena
 silket,

silket, efter det skulle bindas om armen, och då han trodde, at den skadeliga fasten nog hade bitit sig in, bar han det yttre ett foder til Konungen, som ingen kunde wisse af ett sådant skålmstycke, och sedan alle förordade Argenis, wore bortgångne, kallade han Timonides och förmänte honom, at wisa prof af den oprichtighet, som man trodde hos honom skulle finnas. Han förestälte honom sedan til hwad tjenst han wore förswald, och gaf honom ett bref til Arsidas, som med egna händer hade skrifwit, så lydande:

Timonides, som du nu för dig ser, jag skickadt til dig Arsidas. Min wils ja är, at du hörer honom, som talade du wid mig self. Hwad han säger eller gör, det håller jag för godt. Doch må du weta, at ju förr du kommer til mig med din gåf, ju wälkommare är du. Farwål!

I det samma drog Argenis undan sina kläder fram fodret, och sade: Detta armbandet, Timonides, skolen I föra til Poliarchus. Och bedia honom i mitt namn emottaga det samma, och dermed med skolen I gifwa honom detta brefwet, och det wädra til Arsidas. Och dermed gaf hon honom brefwet, men intet de samma, som hon hade wist Meleander. Zy hon hade wist sin Fader ett kallsinigt bref, och som ei war enligit med det hemliga förtroendet emellan henne och Poliarchus, och då hon skulle det försegla, i hastighet det samma ombytt, och i det frambragt ett annat, som hon efter deras inbördes kärlek hade skrifwit. Men emedan Timonides reser til Italien ei kunde hållas hemlig, och alla mistäncker far skulle tåmmeligen tittaga igenom des förordande,

lä låt han på Konungens inrådande, ibland sina wänner utspidas, det han hade sådt tillstånd, at bese Italien och Africa. Han war ännu yng, och kom det wäl til pass, at han långt tillföre hade utlärt sig ibland sina wänner, det han hade en stor lust, at resa öfwer hafwet, och bese främmande Länder.

Men Eristhenes, som til at wärckställa alla förfat, war waksam, wiste merendels huru det hängde tillhman, och hölt allt mistänckt. Och emedan han kunde föreställa sig at Timonides skulle sändas öfwer til Poliarchus; ty upptänckte han ett sådant bedrägeri, at utleta rätta sauningen. Ibland hans tilgifsne war en yngling, som nyhigen war kommen ifrån landet, och ei ännu bekant wid Hofwet. Men han hade redan så mycket förnummit af hans upförande, at han war förslagen och oförtruten i sina ärender. Honom besatte han i fullt sträckande sättia efter Timonides som bortreste: och föregifwa at han wore utänd af Konungens, och hans Majestät wille än en gång warna honom, at han för ingen menniska i Sicilien skulle något säga om armbandets. Och i det du talar wid honom, sade Eristhenes, så gif noga acht på ansichet. Om han då jakar til det du säger, eller wisar någon twiswelachtighet, så gif dig strax ifrån honom, som hade du aldeles förrättadt ditt ärende. Men skaller han sig främmande, som han ei wiste hwad du menar, det du lått af honom kan märcka; så fråga honom såsom obekant, hwad han heter: Kallar han sig Timonides, så bed honom förlåta din willfarelse, och säg at du söker en annan. Och laga sedan, när du far ifrån honom, at han ei ser hwad wäg du tager. Men om han begynner eftertäncka, och efter du är obekant, fråga hwem du är? Så föregif at du är en af Selenissæ slächtingar, och nyss ankommen til Hof.

Hofwet. Och tag dig det namn, som dig först föreskommer. Denne vträttade slitigt hwad honom antrodt war, och fattades honom hwarcken stielighet, eller lycka dertil. Ty då Timonides hörde nämna om armbandets, som han wiste war en fördöld så, så hade han honom intet mistänckt. Han befalte honom derföre rida tillbaka, och berättat Konungen, allt wore i en god säkerhet; och wore det nog så, så dant wore honom en gång anbefalt.

När nu Timonides på sådant sätt war bebragen och Konungens anslag vtforskade, så skref Eristhenes strax til Lycogenes derom, på det at ingen tid måtte förbigå, om han antingen med list wille gripa Timonides, eller han wille besluta något annat emot honom. Lycogenes wiste länge ei hwad han skulle göra emdan han fann at Konungen ei allenast ingen ting emottommade, utan at han ock hölt hemliga råd emot honom, och förachtade honom derföre, ei så säker som tilförene, doch hölt han för rådeligit, at vdricka ett nytt skålmstycke, hwarmed han kunde vrida hatet, af det förgiftade armbandets, in på Konungens sielf. Det fördenskul ingen hade kunnat sig föreställa, det gjorde han, han begiärte sielf, at Poliarchus wille ingå förbund med honom, och beslöt, at skrifa honom följande bref til:

Lycogenes hälsar Poliarchus.

Denna dagen skal vppenbara Eder, hvarner och ovänner. Mig hafwen I förföljadt som en fiende, och jag wil önska, at I ei för mycket hade förtrodt Eder til Meleander. Men jag wil gå förbi det framsarna.

wore oanståndigt at förelasta Eder nå-
, och intet eller är jag i det stånd, at
behöfwer mycket ursächta mig. Jag
håldre at I af mina wålgjerningar än
skolen förnimma hwilkendera af oss bå-
ges har felat i wår förra fiendskap. Meleander,
som nu fructar at I af Eder flycht ifrån Sici-
lien, ären wptånd til wrede och hämnd, har
givit til skendeliga beslut. Han har af en
Konung blifwit en förgiftare, och har nu
lättadt Eder ett armband, som med en
stadelig saft är öfwerstrucked, som ett teken af
sin fels årkänsla, och til en belöning för den
orätt han Eder tillfogat. Achta Eder före
at bära detta armband. Ty der med dragen
döden och intet något band på Edar arm.
Jag sköder intet om, at I tron mig förrän
I försökt des förgift. Om I derföre hafwen
någon til döden dömdet träl, eller och
det ännu anständigare är, om I hafwen
något få eller någon hund, som I wiljen skal
så bind allenast denna gåfwan omkring
des blotta hud. Om han då ei döer inom
fåra dagar, så är jag ei wård at les-
wa. Om I gjorden rätt, så skullen I twin-
na Timonides siel, som förer Eder denna
förgiftade gåfwan, at binda den dödd på
Eder, som han med sitt samtycke har åruadt
försäten. Jag har förnåmligast welat at dessa
skulle

skulle Eder igenom mig förståndigas;
 Det J som ären en så förträffelig man,
 måtten så skändeligen komma om lifwet
 ler ock at J ei igenom min afund måtte
 gås. Ty hwem af fienderne skulle ei snarast
 säga det, at J woren om lifwet bragt igenom
 mig än igenom Meleander? För öfrigit,
 J tacka mig för detta huru J welen. För
 ren J at wisa Eder hientelig emot mig, så
 jag wäl utwägar at hämnas: Jag har war
 anslag och folk i beredskap. Gudarne selt
 billiga mitt företagande. Men om Meleander
 ders yppenbarade otro, kan yppwäcka ett
 tre sinne hos Eder til mig, och om J
 förenad macht wiljen med mig hämnas
 na oförrätt, så lofwar jag at J wti
 stolen hafwa en broder, eller ock efter
 ålder det tillåter, en kär Fader.

Detta af en så oförskänd förmåtenhet samman
 satte bref, gaf han åt en trogen dreng med be
 ning, at så inwätta sin resa, at han otta dagar
 ter Timonidis ankomst, måtte först träffa Poliarchus.
 chus. Och det war honom intet swårt at gjöra.
 Kunde wti Messana eller Rhegium, wti hann
 i staden, såsom hade han annat gjöra, at tid så
 rättelse om Timonidis ankomst. Orsaken til
 Gudlösa bedrägeri war denna, at otta dagar
 gå för förbi, på hwilka Poliarchus kunde
 ra armbandet på sig, och der igenom förgås.
 om detta breswet ei komme fram, förrän efter

och, tänck hvad afund Meleander då skulle få? Om
 der Poliarchus på den tiden ei hade pådragit sig
 ombandet, så stodo hon i stor skyldighet hos Ly-
 cogenes, som warnadt honom för en tillstundande
 lösa; han skulle ock då upståndas af en hästig vrede
 emot Meleander, hwilken en bedrägelig föreställ-
 ning, gjorde skyldig til ett så stort brott. Ja han
 vågade sig ock at tala försmädeligen om Konungen,
 emedan han wiste at ei brefwet förr kunde komma
 fram til Poliarchus, än den tiden, på hwilken de
 sammanstoorne hade fastställt sitt affall.

Det V. Capitlet.

Hä snart Meleander hade affärdat Timoni-
 des, war hans omsorg, at han måtte fun-
 na lösa Lycogenes och Oloodemus til sig.
 Han lät kalla fördenstul bägge igenom bref. Ly-
 cogenes bestöt at hör samma Konungens befallning,
 och at uppehålla sig några dagar wid hofwet, all-
 denstund, sakerne til affallet ei ännu woro mogna.
 Men Oloodemus begaf sig efter Konungens und-
 fängna bref först til Lycogenes, och sedan til hof-
 wet. Och då de öfwerlagdt med hwar andra kom
 der dem mistänckt före, at Konungen lätit kalla
 dem bägge til sig. Hade han något ondt i sinnet, så
 skulle han friare wäga sig wärckställt emot bägge än
 emot en. Det war då intet säkrare råd, än at Lycoge-
 nes skulle yråchta sitt uteslifwande med en ypdiche-
 rad skufdom, och Oloodemus resa til hofwet, at ut-
 forska de beslutna rådslagen. Han reste derföre ifrån
 Lycogenes, och anlände til Epeircte, och då han
 hade giordt sin upwachtning hos Meleander, blef
 han den astonen buden til måltid. Han gaf Konun-
 gen

gen Lycogenis bref, hwar i han hade vrsäkra
sitt vteblifswande. En han hade fallit vti en swår
dom, och kunde ei tola at wädret blåste på honom.
nungen twiflade ei at suifdomen woro vpdichtad
doch laddes han det ei förstå, utan frågade nå
om suifdomens beskaffenhet. Sedan måltiden
sluten, lät han kalla Cleobulus, Eurymedes, och
Archombrotus, och frågade hwar man med Lycogen
skulle giöra, som wågrade at komma; och h
man med Oloodemus, och Eristhenes företa
skulle, som med samma förmåtenheten som han
hölt sig ifrån hofwet, vnderstodo sig, såsom bro
ge sig at insinna. Archombrotus och Eurymede
höllo före at man ei ännu borde röra sig något.
tan försöka Lycogenes med en annan konst.
länge han wore säker, så wore all grymhet emot de
dra bägge fåfång.

Men Cleobulus swarade: Jag håller före
wi ei böre lemna något af det rostwet wi hafwa i händer
na. Menen Jag at Lycogenes hade förachtadt Rom
gen, med en vpdichtad suifdom, om han ei hade haft
got nytt skelmstycke för händer? Gudarne styre
til det bästa. Men så mycket jag af gisning,
trogna Måns vnderättelse förstår, så söka de
hemligen at stjäla sig bort, och wi warde snart
de Lycogenes omkring och bewäpnad. Jag wil
ga hwar jag menar. Eders Majestät kan an
gång låta kalla honom til Hofwet. Kommer han
då intet, så har jag intet betänckande wid, at
det för ett affall. I medlertid är det nödigt,
låta förwara Oloodemus och Eristhenes
trogna Mån, at de ei må förstå at de äro fåfång
Så snart man förnimmer at ei Lycogenes wil
ma, så kan man försara med dem efter lag.

hans förlorar mycket af sina krafter, om desse anfö-
re, som äga så stora medel, och så stort anhang,
så vdr vägen rögde. Så warder ock igenom
sådan strånghet, wördnaden för deras Konung
i mängas sinnen, och fruchtan för straffet, med
en nyttig omwärling föröft. Cleobulus syntes tala
mycket förståndigt, och efter hans mening skref Ko-
nungen dagen der på til Lycogenes, och förötan det
han besalte honom komma til sig, brukade han
en mycken wänlighet at förmå honom der til. Han
blef allt mer och mer bles intagen af mistäncker, lyd-
et icke allenast intet Konungens befallning, utan han
ock igenom utskickade förmana Oloodemus och
Eristhenes, at de skulle förfoga sig ifrån Hofwet.
Konungens wänlighet woro mistäncksam. Och des
borde man nu gripa til ett yppenbart wäid. Ty
den til kriget utsatte tiden war inne. De förachtade
högder Lycogenes gifning. Men Cleobuli för-
sigtighet kunde de ock intet bedraga, hwilken af
Eristhenes betienter, som han redan med
penningar och löften til sig lockadt, bles ofta af des-
sas Herres förehaftwande, igenom bilöpar onderrät-
ad. Af dem fick han ock weta, at Eristhenes ha-
de hästär tilreds wid Epeircte den han om nattetid
föckte betiena sig utaf. Konungen war glad, at
deras hemliga bortrymmande kunde mycket bidraga
til deras brogslighet, han besalte Archombrotus,
at på färsta gierningen gripa dem och föra dem til
honom. Han drögde ock intet at wärckställa befall-
ningen, och utförde hela saken efter Eurymedis
rådande. Man wiste nogsamnt at de allenast
med några få skulle begifwa sig på flychten, på det,
deras flycht ei måtte blifwa rögd igenom något bul-
ler. Archombrotus tog fördenskul ei flera än tio
soldas

soldater med sig, som woro Spaniorer, på de
 måtte förstå dem, ei eller af något bedrägeri bringade
 at hålla med dem emot hwilka de woro bewäpnade.
 De begäfwro sig alle, efter Archombroti anstäl-
 ut ifrån Slotet, han fölgde self strart efter,
 randes dem ett stycke ifrån wägen, och stälte dem
 under ett gammalt och der til beqwämligit skul, hvar
 fet de måste gå förbi, som foro ifrån Hofwet.
 stod der ei länge, förr än han i mänfkenet igenkände
 Oloodemus och Eriſthenes, som allenast hade twän-
 ne drängar med sig i följe, de reste fort och med
 nederhängande hufwuden. Han geef dem med sig
 tio man i förwäg; och sade: hwart ärnen I eder
 loodemus och Eriſthenes? Så sant som Jupiters
 lefwer så hafwen I några förrådska stämplingar på
 händer? Hwarföre resen I om natten? Hwarföre
 tillika? Hwarföre utan at Konungen wet derom?
 Hwarföre är ingen af Edera betienter eller wän-
 med Eder? De blefwo förfräckte, at de således
 skulle blifwa igenfunne. Men han förde dem som
 woro fångna, och som af sin oförmodeliga olycka gån-
 ssa försagde tillbaka igen. Det förordnades wärd-
 som skulle hålla dessa skelnar i fångelse. Man behö-
 flara tekn til deras flycht. Håstarne och Stallfö-
 tarne stodo färdige, och hade utan på sina wän-
 kläder, andragit sina res-rockar.

Detta förorsakade hos alla en stor rörelse, och på
 det danen derpå blef berättadt för Ibburrans och
 Dunalbius, (som då woro reste til Apollinis Tem-
 pel intet långt ifrån Panormo, och hade brögt på
 något länge hos Antenorius Tempels förestånd-
 re och Präst, en ganska angenäm och behagelig man)
 begäfwro de sig i största hastighet på sina wagnar
 baka til Konungen; som omfamnade dem wid dera-

omst, och berättade för dem hela sakens omständigheter. Så sant mig Gudarne hielpe, sade han, så jag wisa exempel på dese bägge. De skola aldrig mer förachta mig såsom en den der ei hemnas kan. Så väl och dessa ogudachtigas hårdnackenheter, intet råkade mig, fast de i sina småde-fulla skrifter understådt sig att hota mig. Ty se hwad ett förmåtit bres, en af mina kammar-tjenare, har i dag funnit i dörren af en min kammar. Dunalbius tog paperet, och emellan Konungen talade med de andra, läste han och Abourranes med fasan igenom dessa werker.

Gif lös de män som du, o grassiga Tyrant!
 På ett bedrägligt wis i mördter håller bundna,
 Som i rättmåttigt krig ei äro öfwerwundna,
 Du som ei jemte dig de samma lida kan.
 Som å en prydnad och de högste wu landen;
 Gif lös dem eljest är din ofärd straxt för handen.

Den purpur som du bär, den Scepter som du bär,
 Den Krona som uppå ditt gamla hufwud sitter,
 Wår hemnd och wrede ei tillbaka hålla gitter,
 Ty ett förtörnadt soldt sin krafter aldrig spar.
 Stelf bärgen för ditt brott de synas wüja remna;
 Ut dig uppsluka, och dig så i afgrund hemna.

Doch som ett offer du är för wår wrede giömd;
 Och bliv som Pentheus sidst, med tusend spejar dräpen
 Då han på Tyrers berg för stelfwa branten häpen,
 Med fasan såg sitt fall, bles så til döden dömd.
 Hans själ sin swaga Kropp, sitt wsta hemwist rymde,
 Och dödsens mördter för hans brutna ögon klymde.

Wi hafwe ei ännu ditt Slott til aska bränd,
 Men skont för deras skul, dem du i grund wil sänd,
 På ett tyranniskt sätt, doch må du icke tänka,
 Som wore all wår händ dermedst från dig wänd.
 De bägge å hwar på din lefnad ännu hänger
 De de, så wet at du och ei får lefwa länger.

Kan *Meleagria* i sin för brända stam;
 Sin kära Son wid lif och lefnad ei behålla,
 Så fructar jag at det lär mycket litet wälla,
 At du för deras död bli ett förförmings lamm.
 Men wilja Gudarne ditt galna sinne röra,
 At gje dem lös så sku wi ei din frid förfödra.

Sådant wäsende war der wid Hofwet, när Timonides måste utstå andra äfventyr på sin resa. Hans resa, och hans lycka war sådan: Sedan han war affärdad ifrån Konungen, så uppehölt han sig, emellan sin wilja, twee dagar, på sitt landt-gods, emellan dan teknetydaren som säga skulle alt hwad honom på resan wedersfaras kunde, ei på mindre tid kunde bliwafärdig dertil. Han anlände derpå til Mellana Arlidæ Hustru. Det war wid samma tid, ett falligt stormwäder på hafwet, emedan wågorne wädret, i början af wären, förskräckeligen upplösa sig. På fyra dagar driftade sig ingen at lägga ut ifrån hamn; Imedertid fastades skeppen bit efter bit af wågorna, hwilka antingen stötte dem emellan hwarandra, eller drefwo dem på stranderne, hwadäst de blefwo i full-liggande. Timonides gaf strart befällning, at man skulle til rätta ställa, hwad ännu woro i behåll efter detta orwädret, och lägga ut ifrån land, fastän at hafwet ei ännu war alldeles stilla. Han tillät intet styrman, at taga någon annan om bord, än sina ägna. Han trodde nu mitt på sön; då ett ynkeligit spektakel af ett skepsbrott kom dem för ögonen. Ett skepp blef af wågorne aldeles öfwerfkiösgdt, på hwilket masten dock likwäl ännu syntes ut watnet, emedan skeppet blef omwälsdt, utan nedfänckt. Och det som älsam bedröfligast war, det stod en båtsman, som ännu efter skepsbrottet war qwaras öfwerst på segelrät.

med ett blekt och dödeligt ansichte, förrotan det lat
 an af blåsten hade sädt någon rådna. Denne bad
 med winkar och teqn (ty stormen med sitt brusande
 hindrade hans röst) at man wille rycka honom utur
 dödsens gap, och dermed bewekte lätteligen allas sin-
 nen til medlidande. Någre båtsmän stego derföre
 på båten, och då han hade klänct sig baklänges ned
 af masten, togo de honom emot som nästan war al-
 deles stelnader, och förde honom til Timonides:
 När hans anda, som af den swära dödsångsten när-
 kan war förgången, begynte få något friare loyp,
 så utsträckte han sig en lång stund på däck et halfdöd,
 så des han af winets lucht blef lika som upwäckt, då
 Timonides frågade honom hwem han war? eller
 hwart han sig ärnadt då denne olycka träffadt ho-
 nom? Rhegium, swarade han, är mitt fädernes-
 land, och min näring af kösfarten. Nu ärnade jag
 mig til Frankrike, hwart jag skulle öfwerföra en för-
 träffelig man. Jag såg wäl at hafwet ei skulle blif-
 wa fridt ifrån stormwäder. En lusten drefs ehuru
 wäl ei af något strängt men ostadigt wäder, och syn-
 tes en swår wäderlek tillstunda. Derföre wille jag
 ei lägga ut ifrån hamn. Men sedan jag efter mång-
 saldig besöllning gaf mig ut och kom ut på rynden,
 begynte wågorne i förstone at kasta sig hit och dit,
 at wi komme på en hel annan kosa, än den wi oss
 föresatt hade, enteligen nederlade de sig alla på len-
 gång, sedan de således lekt med wårt skepp. Jag
 som mera fruchtade för det hastiga lugnet, än det
 förra stormwäddret, förmante mina kammerater, at
 de skulle årsfättia windens stillhet med ett slitigt roens-
 de. En på en sådan stillhet plågar gierna en stor
 storm sölja. På det sättet hade de kunnat komma
 til Sicilien, som lyckan hade fördt oss närmast til.

Men han som hade tingadt skeppet, wille abbeles
 intet til Sicilien; drog ock omsider ut sitt swärd, och
 sade at han skulle hugga handen af dem, som för-
 styrde med ären til Sicilien. Under detta öfwer-
 wägande gief dagen förbi, och månen med sina röda
 horn, ypräckte en ny storm. Och då tillwänte at
 stormen efter hand som ellest flie plågar, utan hel-
 hastwet i ett ögnablick så af wädret yprödt, at det
 wid första början betog mig all min konst. Wi wor-
 re i omisshet hwart ut wädret wille, emedan det med
 sina widriga wieslar hade omfattadt wårt skepp. När
 wi nu hade tilbragt hela natten ibland dessa faror,
 och dagen tilfördt oss ännu swärare olyckor, så af-
 rättade med den andachten. Ty innan wi wiste ordet
 utaf så surto wi fast på sandresarne. Den häftiga
 stormen hade samladt en myckenhet sand, som höll
 framtammen och skeppet fast. Säcktet begynte nu
 at losna ifrån hwart annat, och wi bastade oss på
 retycket wi kunde med åror och bärtingar til bakstam-
 men. Då han som hade frachtadt mitt skepp, be-
 gaf sig med sin dräng, och twenne båtsmän som när-
 mast stodo uti båten, och sedan de afhuggit reppet,
 gåfwo sig utan twiswel uti ett ofelbart skepsbrott. Wi
 kunde ei följa dem med ögonen, emedan ett storm-
 wäder dref dem bort. De starcka wägorne woro dem
 emot, hwilka den swaga båten ei länge emotstå kun-
 de, och efter wi sielfwe sågo döden för våra ögon,
 så war det ei tid för oss at beklaga andras undergång.
 Ty det krossade skeppet, öppnade en fri gång för wä-
 gorne, hwilka, sedan planckorne woro sönderbrut-
 ne, inflo med all macht. Uch hielpen 3 Gudar!
 huru gräsligit gief det skriet hwar om annan! Hwad
 ynkelig ångest ton, af de fördränckta när hastwet öf-
 wor

vertäckte skeppet? Jag klef vp i masten. Jag eländig klef vp, allenast at litet vpsfiuta min döb, til des at det fördränckta skeppet skulle kastas på sida, och masten söla med. Men Gudarne woro mig emot förmodan nådige, ty sanden hade så omskandadt skeppet, at det stod fast, och masten harbibehållit mig wid lif; som ock ännu står, ei utan nytta, vp vdsöwer watnet, och synes förmana dem som segla der förbi at i tid achta sig för sandreflorne. Det är nu tvenne dagar, at jag med ett bedröfligit omsammande, fasthållit mina händer wid masten, och är af förtwiflan och kild aldeles utmattad. Ty jag har hwarcken tänckt på sömn eller mat. Men när Gudarnas försonta wrede wiste mig Edar hielpsamhet, så fattades ei stort at jag för mina utmattade armar hade fallit i hafwet.

Denna berättelsen afhörde alle med tårar: Men Timonides war i större bekymmer, at denna olyckan ei hade träffadt Poliarchus. Ty hwem skulle wäl den Herren wara som den sfiepsbrutne Styrman så ofta berömde? Ifrån Italien kom han och vndsöyde Sicilien, och bågge delarne träffade in på Poliarchus.

Fördenskul då denne olyckelige sfioman, ännu begret sina kammeraters ynckeliga undergång; huru de hade summit; huru de omsammandt de utur sfiön vpsstående stenklippor, och doch af de grymma wågorne der ifrån ryckte; så afbröt den bestörte Timonides hans klagan, och sade: Hwad hette den Herren, som I skullen öfwersöra? War han hemma i Rhegium eller war han en främling? Men han swarade, at han ingen ting annat wiste at säga: än at Artidas ifrån Sicilien, som hade sfiöna gods uti Rhegium, hade seachtadt skeppet och fördt denna sin resande wån ned til hammen. Timonides stelnade härwid,

och

och sedan han dölgdt sitt hufvud, på det han så innet
 fet friare måtte kunna gråta, gick han ned vti skeppet
 på ett fördoldt rum, och befalte roddarena, at med
 all macht hielpa vnder vinden, som vtom des vnder
 god. Intet långt derefter landsteg han vid Rhe-
 gium, och befalte siöman som han hos sig behövt, at
 följa sig, och förfogade sig så til Arlidas. Han hade
 de då efter middagen lagdt sig vti en liten säng, och
 söfte med åtskilliga tanckar at roa sitt sinne; emedan
 han ei ännu wiste af denna sorgfulla händelsen. Men
 så snart han blef vnderättad, om sin wäns ankomst,
 steg han vp, at taga honom i famn, och fastän at
 han med många wänliga ord bad Timonides vara
 wälkommen, så bemöttes han ändå af honom all-
 nast med suckar, min lära Arlidas, sade han, hur
 ru än det gångit med Pollarchus? Ach wi eländige!
 Wet jag mera än I siewer? Dermed lät han skep-
 paren komma närmare fram; och när Arlidas så
 se honom, blef han af råddhåga betagen och tycktes
 dan se den hända olyckan. Han blef bleföre än Timo-
 nides war: och sade omsider, huru är det skeppare,
 hafwen I uppsatt på något ställe det jag förtrodd
 Eder at föra? Ty på en så kort tid, hafwen I
 ei kunnat hinna til Francrike dit I Eder årnade.
 Men han swarade: Efter ett swårt skepps-brott, så
 sen I mig allenast öfrig. Ett grymt storm-wäder
 har bortfördt mitt skepp, mina kammerater, mina
 rese-gäster och allt. När Arlidas det hörde, blef han
 af suckan och bittra tårar aldeles förwirrad, och tog
 dessa bedröfwade in vti sitt hus. Hans förfräckelse
 tillät honom och intet at fråga huru denna olyckan
 wore tilgängen, utan han gick ensam med Timoni-
 des in vti en kammare, och begråto de der tillsammans
 detta beklageliga dödsfall, det strånga och obilliga
 ödet,

Det, och det vsla Landet, som ei war wärdt at bära Poliarchus, och annat som i en håstig och starkt beskedswelle plågar förekomma. När Timonides efter många tårar frågade, hwarot denna Poliarchi resa hade warit skäld? Eller hwadan han fattadt det beklageliga beslutet at segla? Svarade Arsidas, at Rhegium war mistänckt för Poliarchus, efter den låg Sicilien så närt. Sv, sade han, der kunde han ei wara förböld för Lycogenes, och huru lätt kunde icke mördare öfversändes ifrån den jentöfwer liggande hamnen. Han beslöt fördenckful, at gifwa sig til Francrike, som jag tror at hans Fädernesland, och derifrån wille han inman kort komma tillbaka til ögen. Men det afundsiuka ödet har ei welat tillåta, at det menzeliga släktet skulle längre hafwa at betrömma sig af en sådan mans omgånge, hwilken de öddödelige sielfwe ästunda.

Men Timonides, när han under sina suckar hade berättadt, huru benågen Meleander nu war emot Poliarchus, lemnade han Arsidas brefswet, och wiste honom armbandet, som war wecklad in wti födbret, hwilket nu mera war en säfång skänck af Argenis. Men deras sorg tilstodde dem intet, at betrakta detta skonstiga armbandet, och stenarnas wärde; utan sedan de tilbragt den astoneu wti sorg, beslöt de bägge två, at resa tillbaka til Meleander, på det at han ei måtte säfångt giöra sig något hopp om Poliarchus, eller ock de på en så angelågen tid wara bortå ifrån Konungen. De förestälte sig at Sicilien nu wore åter af frig oroad. De gjorde derföre sådane wändningar med sina skepp, at de måtte allra håst funna landstiga wid Epeircte. Wädersleken war, som den om wären gemenligen plågar wara, östlig, och kommo de ei förr än den tionde dagen til

til Epeircte. Men ju närmare de anlände til ste-
 den, ju hårdare plågade dem deras smärta. De hö-
 roende efterstråfwade, hade flytt vndan för dem.
 med hward ansichte skulle de berätta en så stor olycka?
 Eller hwem skulle ei hålla dem för olyckans boddä-
 re. I synnerhet hade Arsidas mer än en sorg, och
 som Timonides ei wiste staf, och rörde den inter så
 mycket Meleander, som icke mer Argenis. Skulle han
 kunna se henne dö, och det som än grusweligare är,
 han skulle dråpa henne med sin bedröfweliga berät-
 telse? Med hward uppsyn skulle hon ei förwita honom,
 at den, som mitt ibland sina fiender så lyckeligen blif-
 wit förwarad af Timoclea, wore nu af honom le-
 nåd til ett ofelt skeppsbrott? Hwarföre har han til-
 låtit honom at resa? Hwarföre allena då han likväl
 war honom så högeligen anförtrodd? När han nu
 detta och mera sådant hos sig öfwerwågade, så war
 det minsta för honom, at han måste gå mista om den
 belöning, som han med så trogna tjenester hade förtient.
 Han fruchtade för Prinzeffans wrede, och wille at
 hennes ögon sluta, om han hade hopp om at lefwa. Så
 kunde ock ei Prinzeffan, hwarcken med någon föres-
 ställning bedragas, eller igenom något uppsäf blif-
 was. Ty huru skulle ei Argenis så kundskap om det
 hwaraf Meleander borde weta? Ja, om han ock
 wille tiga, och ei låta Meleander weta deraf. Hward
 skulle wäl Timonides gådra, som för sin stora sorg
 hwarcken kunde tåla at man teg der med, eller talade
 derom? Hward skulle bägges deras bekanta wänne-
 gådra, hwilke af detta nya rychtet betagne, skulle
 basta sig at få råtta sammanhanget deraf.

Det VI. Capitlet.

Seder denna bedröfliga sinnets föreställning, så lopp skeppet in uti hamnen, och lemnade dessa bedröfwade åt den Siciliska stranden. Då de allraförst förbödo sina wänner och tienare, at något utspida ibland folket förr än de selske hade varit hos Konungen. Sedan de hade gått öfwer den branten, som man går til staden, begäfwode sig til Konungens förmal, hwaräst de, (huru underligen skickar icke ödet,) ingen förr blefwo warse än Gelanor; som stod mitt emellan twenne Sicilier, och söntes gå fram och tillbaka med ett gladt ansichte. Artidas blef honom först warse, och drog Timonides wid kläderna, at wisa honom detta under, och som han stod en lång stund, utan at kunna säga ett ord, så stötte han på honom med handen. Men så snart han åter ibegynte at kunna tala, sade han: Mån wi af någre spöken warda bedragne? Eller hwad är detta för en underlig ommärpling uti alt? Är icke Gelanor Poliarchi tienare derborta, hwilken öfwen wäl war med uti skepps brottet? Hwad för en Mercurius har fördrt honom hit, och åter stält honom ibland de lefwande? Timonides blef bestört, och sprang til Gelanor utan at gifwa Artidas något swar, som ock lopp emot dem, då han igenkände sina bekanta. Men de stodo helt tyste och försagde, och sägo allenast stint på mannen. Endteligen begynte Artidas med suckningar, och sade: Ser jag Eder frisk och sund Gelanor? Ellen ären I en skugge, som nu kommer at söka en tom och ledig graf för Eder, och Ehr igenom skeppsbrott omkomma Herre? Gelanor bad dem lägga bort en sådan fruchtan, Poliarchus sade han:

han, lefwer och är frälst ifrån wägorne och förb
 ware. Han har sändt mig hit til Konungen, och i s
 kom jag hit til Epeircte. De begynte nu med stör
 åstundan efterfråga, hwad äfwenyr han hade utst
 hwad för hielp och vndsättning han hade förtrodt
 til, sedan skeppet för honom förgått, och han wa
 lemnad til det willda hafwet. Men Meleander af
 bröt denna berättelsen, som igenom fenstret fick
 Arsidas och Timonides, och lät falla dem til sig, t
 han war begrepen i många andra swära omständ
 heter, ifrån hwilka han förmodade sig med deras
 hielp skulle blifwa befriad.

Så när skeppet, hwar på Poliarchus skulle
 ifrån Rhegium til Francrike, blef på grunden för
 krosadt, och begynte at sunka af det mycket instana
 watnet, så steg han tillika med Gelanor, och twen
 båtsmän med uti båten. De foro och intet emot
 dret, förutan det at de drogo så sina ärtag, at de
 ei lemnade wägorne öppet anfall på sidan af båten.
 Således fördes de omkring den närmaste vdd, och
 sågo då ei mera til sitt sönderbrutna skepp, ifrån hwi
 kets vndergång de hade flydt. När nu wädret hade
 til en del nederlagdt sig, och de ännu i orwisshet om
 fring foro, kom båten at stöta emot en klippa, som
 vnder watnet war fördold, och lemnade dem
 les. De sprungo då mitt uti siön, och kommo på
 fasta men ojemda stenar at fastna, så at watnet gic
 dem ut til knåwecket, men räckte doch ingen ut
 median. Stränderna woro långt ifrån; intet skepp
 blefwo de warse, och faran, som war så stor gjorde
 alla löften säfänga. Poliarchus wille med sin wärja
 fria sig ifrån detta elände. Gelanor wille håldre
 utwälja de grymma wägorne til sin vndergång, och
 de bägge båtsmän sade, icke af något hopp om lifwet,
 utan

af fruchtan för döden, at man på dessa klippor
 icke förwänta naturens och ödets mächtige beslut.
 Då de således hvar för sig rådslago om sin död,
 beswo de långt ifrån warse ett skepp, som fastades
 af wågorna, och syntes småningem nalkas dem.
 Detta war ett Capare-fartug, som war ganska lätt,
 och så inrättadt emot all storm, at det wäl kunde tola
 stormens gruffsamhet, och begynte nu sedan wärdret
 tillade sig, at bättre lyda rodet. Styrmannen wäntade
 at på denna negden woro förbolda klippor, och
 at det hwiita skummet kunde han nogsamit förstå, at
 der nu ei woro långt borto, och af wågornas brusande
 som altid är strängare på sådana klippor. Han
 gjorde derföre skeppet der ifrån, då han i det samma
 ställe warse några bräder af båten, på hwilken Poli-
 archus nyss hade varit, och fick se de andra eländiga
 män, som med utsträckta händer stodo på närmaste klip-
 por, och ropade de förbi-seglande om hielp. Styr-
 mannen twiflade om han skulle yttaga dem. Ty
 om wad lön skulle han wäl få för sin hielp, eller hwad
 nytte kunde han förwänta af dem som lidit skepps-
 brott? Men all barmhertighet war yttorad utur
 deras hiertan, igenom deras gruffliga handtwärf.
 Och emedan de siofvarande plåga måstadelen förbor-
 de i sina kläder det dyrbaraste som de hafwa, så re-
 so de til detta rofwet, och gjorde sig färdige med bå-
 ten, sedan hafwet nu war tåmmeligen stilladt. Och
 då det de ei måtte fastna på några klippor, så rodde
 de ganska warsamt, och måtte som ofast, uti huru
 stort wärn de seglade. De ropade til de nöds-
 ande, at så mycket möjligt wore, skulle de öf-
 ver stenar och den fastare sanden begifwa sig til bå-
 ten. Endteligen måste årorne tiena dem för en bryg-
 ga, hwilka röfwarena hade utsträckt til närmaste klip-

porra. Men de blefwo helt försagde öfwer Poliarchi och Gelanors anseende, och blefwo betagne öfwer deras kropps skapnad, och klåders skönhet, och minnade mycket sines emellan om det nyligen träffade röfware.

Men när de blefwo uptagne utur båten, in i sielfwa fartyget, så fördölgde desse röfware ei längre sin otrohet, utan de wågade sig at lägga bojer och kedjor på dem, lika som på fångar. Poliarchus blef bestört af ett sådant framfarande; och så snart han hade fådt ut sitt swärd, sade han: Hwad wiljen i karlar? Hwad hat? Hwad örwänskap är os emellan? Eller hwad ha wi så hastigt kunnat fela, hwilka nu nyss hafwen hållit wärdige at blifwa befriade ifrån wågorna igenom Eder egen fara? Gelanor war intet senare at få ut sin wärja, til at befria sig ifrån bojorna. Men emedan de ingen ting bewetres af Poliarchi tal, utan begynte hårdare at storma, och blottade öfwen sina wärjor, så försummade Poliarchus intet at betiena sig af sina wapn, och bemötte han den som wille lägga bojer på honom, på det sättet, at han högg honom med sitt swärd igenom innersta inelsswor. Och sedan han på samma sätt lagdt en annan brede wid denne, och Gelanor i wien tagit en af daga, försogade han sig til sin Herr. Så wände de bägge ryggarne tilsamman, at de måtte omringas af fienden, och wiste dem således anseendet på båda sidor. De sönderbruto årarne i lågo på däcket, och betiente sig af deras blad i stället för sköldar, at betäcka sina hufwuden. Men båda männen, som woro med Poliarchus fångne, och röfwarena redan lagdt klådsjorna på, blefwo af detta exempel så upmuntrade, så at de ock grepo til bådingar, och wågade at förswara sig. Det woro några fångne, som woro ombundne med remar, och

han de som med kuddior woro fastbundne wid roder-
konfarna. Desägo med nöje på denna striden. Poliarchus
märckte at dese eländige gästwo honom ganska
många blidkar. Och som han hölt före at deras til-
hjälp ei wore säfång, så högg han någras remar af
med wärjan, och ropade dem til en tapper strid es-
mot dessa röfware. De som löste woro, lofade åter
sina kammerater, så at de nu nästan woro lika män-
ge med sina fiender. Siö-röfwarena woro tretton
i sällskapet. Och utaf dem föllo twenne för Poliarchus,
och Gelanor gjorde af med en, fem af dem
hade wändt sig emot båtmännerna och de förlöste
samt. Och således hade Poliarchus och Gela-
nor at göra med de andra fem. Men de föllo ei o-
lämnade. Ty de hade redan fastadt en af Poliarchus
båtmän uti sidan. Och en stälte sig, som ärnade
han med en klubba, som med jerntaggar war besatt,
så Poliarchus i hufwudet, men han afböge slaget
med en hastig listighet at sidan på honom. Och hade
intet hans pansar varit i vägen, tänck hwad stor
förg denna klubbans då hade förorsakat Argentis.
Sot gick wäl igenom, och gjorde många fast intet
drupa sår. Poliarchus blef här igenom mera uphet-
ad, och ryckte klubban i hastighet af sin fiende, och
froskade hans hufwud med henne. Han upmuntra-
de Gelanor med en stark och oförfräckt röst til seg-
ren, hwilken ock nu hade lagdt twenne af dessa röf-
ware i deras blod, och kom med ett tappert mod es-
mot de andra.

De försagde, och hwilka ännu woro öfrige es-
ter striden, wände sig på en annan kant i striden,
nemligen der hwaräst de ifrån sina bojor befriade sina
egnar stridde. Men deras mod blef ock af den lyckeli-
ga framgången fördubbladt. Röfwarena woro in-

neslutne på den ena sidan af dem, och på den andra af Poliarchus och Gelanor, hwilka så handterade dem, at Poliarchus som nogast kunde förbiuda, at icke alla bleswo dräpne. Ty han hade heldre welle fånga dem, och til swårare straff dem behålla. Och besalte fördenkul, at man skulle fasta twenne af dem, som föllo til sota, i bojor. Han bles af deras lyckömsningar, som igenom hans hielp woro förlöste ifrån Röstwarenas wäld, med en sådan angenäm hugswarelse intagen, at han syntes utstådt detta arbetet till allas deras allmänna wälfärd. De ropade om hwars andra, at han måtte wara en beskyddes Gud och deras hämnare: han hade med mer än menskelige frester nederkufswadt dessa förtwiflade rostwar; och oteligen wore han den ende som wore wärdig at alla nödlidande i hela werlden skulle fly til honom. Men wid denna enhålliga frögde-betygelsen hördes doch et åtskilligt roy. Ty de som allenast med remar waro bundne, och nu funno sig frie, de skattade sig och sina förlofare sälla utan all åtskillnad. Men de som ännu sutto fastbundne wid rodderbåncarne, wille ock gierna åtniuta en fullkomlig wålgierning, de begiärte at få slippa lösa, och åter komma i det stånd som de igenom tråldomen förlorat.

At Poliarchus ei måtte wisa en wålgierning som han ångra kunde, ty tog han sig före at i ordning efterfråga, hwilken wore Herre öfwer skeppet? Hwem som wore Styrman? Hwar ifrån Röstwarena woro? En af dem som wid roddare-båncarne woro fastsmidde, ropade til och sade: Förbarmad er der, ehvem i ock ären, tappre Riddare. Jag har på min egen omkostnad bygd detta skeppet; Det har jag styrdt som en ägare och styrman, och stådt på min handel emellan Africa och Hispanien.

hade anländt til floden Batis utlopp; och sedan jag
 skad af min ladning, fiodpte jag Iberiska waror,
 deſe Rödware, under förewändning at de wille
 föra ſig öfwer på mitt ſkepp, ſatte mig i denna
 ſchek. Och på det deras myckenhet ei ſkulle falla
 mig miſtänckt, ſå kommo de allenast twenne tillifa,
 eller ock allenast en i ſänder til mig. De föregåfwo
 at de ei årnade ſig alla til ſamma hamn. Somlige
 nämnde Adrumet, andre Clupea, eller Urica. Wi
 kommo wäl öfwerens om frachten. Jag, ſom ei wi-
 ſte af detta ogudachtiga ſkelmſtycke, emottog dem all
 ihopa. Och at de måtte ſå mycket förſichtigare ku-
 na bedraga mig, ſå ſtälte de ſig fremmande för hwar-
 annan ſå länge wi lågo i hamn, eller kunde ſå hielp
 från ſtränderna. Men ſå snart wädret hade drifwit
 ſkeppet långt ifrån alla land, och ſönnen hade öfwers
 ſallit ſtörſta delen af båtſmännerna, emedan wädret
 war ſtilla; ſå öfwerfölo de öf med ett haſtigt an-
 fall. Mig ſtörte de ifrån ſtyret, andra drogo de
 halfſofwande til roddarbänkarna, och faſtlåſte dem.
 Och i ſtället för at hyra ſkeppet, yphofwo de ſig til
 Herrar efter ſjöröfwares plågsed, och begynte at
 leſla efter egen godtycke. Ty det ſattades ock intet
 hos dem den ſom förſtod ſjöfarten. I ſtället för
 resſaker, hade de bragt en hoy kiedior ombord, hwil-
 ka de ombundo allas ben. Sedan haſwa de ofta
 anſallit ſmårre ſkepp, ſom dem förekommit, och derige-
 nom fädt wapn, fångar och ågodelar. Men de ha
 icke allenast öfwoadt ſina ſkelmſtycken på haſwet, de
 haſwa ock ofta ſigit vp til lands, och ſedan de der
 bliſwit wäl förſedde med rof, ſkulle nu detta ſkeppet fö-
 ra dem til andra ſtränder at öfwa nya ſkelmſtycken.
 Men nyligen när någre af dem yti twenne dagar wa-
 rit borta, kommo de tillbaka ifrån Maurit anien til ſkeppet

pet med stora rikedomar. Och så mycket jag kunde sluta af deras tal, så hastwa de röfswat ifrån Drottningen af Mauritanien en skatt, som hon högt afskade.

När Poliarchus fick höra detta, så frågade han en af röfswarena som han hade yti bojer, om det wore sant hwad han hade hört af båtsmannen. Han samtyckte til allt med stillatigande, om den sista gierningen wille Poliarchus blifwa medgare underrättad. Om de hade giordt sig ett besök af Drottningens skatter af Mauritanien; Huru de kommit til at giöra en sådan gierning, och i hwad rum af skeppet de hade förwarat sitt rof. När om de kostbara Diamanter, swarade han, hafwit gifwit oss anledning til ett sådant drifligt beslut. På mörckasta natten, stälte sig sju stycken berymde på gatan; på det de skulle ifrån de nästa gränder anslå la de förbigående, såsom woro de dertill af Drottningen dit satte; då twenne andre fattade med sig krost jernet som satt ganska tätt för fönstret, och böjde det med besynnerliga wärktyg. På det sättet såde han, öppnade wi oss ingången. Och sedan vi nådt wår önskan, begåstwo wi oss tillbaka til hafwet för ån dager blef; och är rofswet ännu orördt i behåll; sedan wi reste ifrån den stranden, har först stycket och sedan stormwäddret uppehållit oss, och på det sättet sådant arf ei måtte förorsaka någon oenighet, så hvar man för godt, at ei utdelat förrån wi komme i red. Poliarchus steg förden skull ned i skeppet, beledsagad af röfswaren, och då han hade öppnadt skrinet, så en förträffelig skatt, och som måst brukas af de Mauritaniska Fruentimren.

Men då begynte Poliarchus något betäncka sig lika som woro han af lyckan kallad til nya beslut. Gudne

Budarne syntes förhindra och uppsiuta resan til Frankriket. Stormen hade drifwit honom ifrån sin rättta kosa, och han hade fädt ett skepp, som war befant i de Africanissa hamnar, ei eller hade det warit höfligt, at ei strax berättat Drottningen, at hennes ägodelar woro återfundne. För ock hända, tänckte han wid sig sielf, at Gudarna hafwa omsorg om min heder. Det hopp som vnder en privats ansende i Sicilien hos mig först yplommit, wilja de ei at jag med mina underjätares wapn och tapperhet utdru skal. På det at jag ei må tilräkna min höga härkomst, eller mina rikedomar, eller min krigshår, vthan allenast mig sielf den lyckan som mig hända kan. Jag wil följa dese goda tekn. Ifrån Africa kan jag lätteligen få vnderrättelse om de Sicilissa sakerna, och der ifrån äfwen lemna Argenis kundskap om mina.

Då han hade fattadt detta beslut, tiltalade han rådswaren sålunda: Jag håller det för rättmätigt, både at Drottningen får sina egodelar igen, och at J vndergå en Edart wäl förtienta straff. Wi måste ställa war kosa til Mauritanien, på det hämmiden öfwer en sådan grym dierfhet ei må vtelemnas, eller några ofskyldige hållas mistänckte för Edart skelmstycke. Han besalte dertfore at ägaren öfwer skeppet, som hade vptäckt alisammans, utan drögsel, skulle lösas utur banden, och emottaga styret. De andre som sutto wid roddarbänckarne, förböð han at lösas. En han måste bruka årarna at hjälpa sig med på resan til Africa, och wille intet, at så många obefanta och som til äfventyres hade förtient sina bijor, skulle kunna skada honom. Fördenskul samlade han noga tillsammans nycklarna til roddarbänckarne och skätvarne, och besalte Gelanor förwara dem. Och på det at

Deße åfwen måtte glädia sig i sina bojor öfwer segren, sade han: Väl an, roddare, Eder lycksalighet är Eder nära. Skaffen mig allenast til de Mauritaniska stränder, så sant som Jupiter lefwer, skolen I alla slippa lösa. Hvad swårighet är för Eder, om jag til belöning för Eder befrielse fordrar denna forra och för mig så nödwändig åfwerfarten? Om Sinesmannen ei far wil, så är det allenast twenne dagar resor til Mauritanien. Och der får jag sluta min resa och I Eder fångelse.

Roddarena, som igenom detta goda hoppet blefwo vpmuntrade, grepo med sådan ordning til sina åror, lika som de ei skulle segla til Africa, utan hwil och en til sitt fädernesland, och til sina bekante. Men styrmannen föregaf, at ei Sid-Guden kunde tåla, at de döda kropparne fördes i skeppet. Ut Sid-Gudarna förtörnas, och en sådan barmhertighet emot de döda är ofta en orsak til de lefwandes olycka. Så lög och ännu twenne på däcket, som i drabbningen af röfwarena blifwit ihållslagne. Poliarchus drifade sig nu intet med en otidig barmhertighet emotstå de sjöfarandes widskjeppe. Fördenstul yrsktade han sig hos de vnderjordiske Gudar, at han måste utläsa dese obegrafne; så snart de wille förhielpa honom til Africa, så skulle han vprätta grafwar wid stranden, och der församla deras skuggor. Sedan han derföre gifwit tillstånd, sammanlade de de dödas kroppar; Men på det at ingen ting måtte förgås, så tog de sig före at ransaka, om någon ting wore giömd i deras kläder. Twenne styckens egendom bestod allenast i några få pengar; men den tredie, såsom wore han något förnamare, hade ombundit sina knän och ben med bindlar; och då en af båtsmännerna löste dem upp, så föll ett bref derifrån, som han der för säkerhet

ful hade förwaradt. När nu Poliarchus befalte
 at de skulle gifwa honom breswvet, och han hade löst
 up knuten, blef han försträckt öfwer ett sådant vnder,
 at breswvet war til honom, och ifrån Lycogenes,
 Skulle Lycogenes skrifwa Poliarchus til? Skulle
 det igenom så många vnderliga händelser komma til
 honom? Han trodde ei sina egnadgon, som mer än
 en gång igenom läste denna breswets begynnelse.

Lycogenes tilbönskar Poliarchus hälsa.
 Strax befalte han at den döda kroppen skulle uppre-
 sas, han bestådade honom noga, och tog afwen Gela-
 nors försigtighet der til. om de af några lineamen-
 ter kunde igenkänna anslaget, som efter en så ny-
 timmad döo ei ännu war förfallit. Men denna ge-
 wena bodbåraren, som war en af Lycogenis trålar,
 kunde lätteligen wara obekant för bägge. Men då
 de än nogare bestådade honom alt öfwer, om han
 det hade andra bref och andra tekn hos sig, så endt-
 ledigade de skeppet ifrån denna döda kroppen; wa-
 randes ännu otwifse antingen de skulle hålla honom
 för wån eller förrådare. Men det war den samme
 som Lycogenes hade sändt til Poliarchus. När Ti-
 monides på sitt landsgods fördrögde, hade denna
 besifwit sig på resan, och sedan han af röfwarena
 war fasttagen, föll han i denna drabbning, lika som
 hofan ännu skulle twifla om ett så Gudlöst bres skulle
 komma i Poliarchi händer.

Poliarchus, som ingen ting wiste om hela denna
 händelen, lutade sig emot masten. Hans ansichte och
 sinne blef förwirradt af hwart ord. Meleander anslä-
 gades för en mördare, och Lycogenes war angifware.
 Meleander hörde han stå honom efter lifwet, och
 Lycogenes tilböd honom sin wånskap. Men hwad
 måtte

mätte det wål wara för ett armband, eller ifrån hwem wore Timonides til honom sändt? Han wiste ei om han wärfeligen las brestwet, eller om han war albeles waken: Men då han en stund dröjde, och samlati sina sinnen, och ifrån början åter genomläst brestwet, sade han: Det är wist något färdles för händer Gelanor. Jag har aldrig så mycket fruchtadt för Lycogenes, som då han wil draga omsorg om min wälfärd. Om han lefde som han brestwet, så skulle han kanske gifwa tillkänna, hwad wäg wi höre taga i detta mörker. Men nu wel jag ei hwad jag skal täncka eller igenom hwad omständighet heter jag skal få weta sanningen här af. Han eftertänckte, hos sig, om det wore tröwat at Meleander ynder sken af wänskap, wille taga honom ordbidat några dagar. Det war sannings-likare, at Lycogenes skulle liuga på Konungen, än tilägna Konungen en så dan skändelig misgierning. Hela dagen hade han detta och mera sådant i sitt sinne, och natten oroadt hans sinne med många obehageliga infällen. För honom som af åtskilligt drefs både hit och dit, syntes det wärdeligast, at sända Gelanor til Sicilien, utan några brestwet til Konungen, men detta brestwet som Lycogenes hade skrifwit, skulle han lemna til Meleander. Men kunde ei klarare få weta sanningen. Ty antingen Konungen wore skuldig eller ei, så skulle det doch giora honom ondt, om en sådan grof misgierning hade blifwit säfang, eller ock at han råkad i en sådan obetydlig misstäncka. Gelanor kunde lätteligen förstå wärdet hans, och de omkring honom ståendes ansichte och tal, hwad man borde tro om detta Lycogenes angifwande. Så hade han ock intet betänckande wid sig på detta sättet förtörna Lycogenes; ty med honom wille han ei ingå någon wänskap, fast än at Meleander

er hade förtient at han skulle blifwa hans fiende. Den åstundan han hade at skrifwa Argenis til, birog mycket til detta beslut, och hennes bref kunde han ingen annan anförtro än Gelanor eller Arfidas.

Det VII. Capitlet.

HE hade nu icke allenast Africa uti sichte, utan och Lixa, som då war Hufvudstaden i Mauritanien, hwilken med sin sköna lägenhet skilde Poliarchus litet ifrån sina oroliga tanckar. Floden som och kallas Lixa, blandar sig så uti det ei der emot stridande hafwet, så at man wid gränzen af båge se watten, ei kan giöra någon skilnad af susandet eller skummet utan allenast af färgen. Allehanda trån, som plåga wåra wid floderna, lekte på båda sidor af strömmen, med det öfriga som stod på stranden igenom deras afsmälningar i watten. Sielfwa staden war stor, och dref en ansenlig handel, låg, då man allenast kom up ett stycke ifrån hafwet, några hundra de steg ifrån floden. Den skönaste backe af alla dem som finnas i Africa, låg på högra handen, då han gick ifrån stranden up i staden, och på den war Drottningens förstad, som kallades Drottningens Hof. Drottningen åstade mycket at gå der, då hon war trött af besymmer, och på det hon måtte komma så mycket muntrare tillbaka til sina Nils-beswårigheter efter en sådan omwårting. Och då war hon afwen der. Hwilket då Poliarchus af de förbi-roende berättar det förnimma seck, befalte han at lasta anckar wid nästa hamn. Och på det at roddarena, wid hans bortowarande, ei måtte giöra något buller, eller och resa ifrån hamnen; så frågade han Africanerna,

om

om det ei wore någon vpsyningsman wid stranden eller hwilken Öfwerheten hade anförtrodt omwändnaden öfwer hamnen. Straxt insunno sig besökaren och jag wet ei hwad tulbetient det war som Poliarchus sålunda tiltalade: Denna farkost anförtrot jag Eder att bewaka, det är gagneligit för Africa at det wäl bewaras, til des jag har fördt til Drottningen något angelägit som hon af mig skal få weta. Han framförde der til med röfwaren, tog banden af deras fötter, och befalte at sättia dem om deras hals, och gaf dermed andet, som hörde til alla fångsten, uti stoffstyrmannens hand, och stickade dem för ut öfver backen.

Han sielf fölgde med Gelanor efter, och beträdde ortens beskaffenhet med upmärksamhet, hwarfen den nya faran på sidan gjorde ganska angenäm. Des angenämhet war ei med mycken konst förskaffad. De hade mer at tacka naturen, hvars listighet och förmåga öfvergår alla konstnärers arbeten. Landet wägen til slättet, war på bondmaner inrättad, eller wille Drottningen at den skulle ändras, hwar geck så krockigt omkring backen, at man syntes snarare gå omkring berget, än ut til des högd. Den wänstra sidan af wägen war beträckt med tiocckta buskar, som med sina mångfaldiga gröna blad gjorde orten angenäm. Der war ock åtskilliga högar, emellan marcken blef alt högre, til des at de långa och fluggrika trån slöto sig på en gång på högden af berget. På höggra sidan såg man sköna dälder, som til wingårdar och trågårdar woro upbrukade; wid foten af bergen, som gjorde en half ring, utbredde sig engar, med ett ymnigt bete, äfwen ganska angenäm för sin grönska. På sielfwa speken af berget, war en stor och af naturen sig wida utsträckande plan, och

vilken de hade bygd till Slättet. När man kom till
 ortarna, förnögdes ögonen af andra orters åfså-
 vande, och man hade en öfzicht på widt aflägsna or-
 ter. En framför förmaket war en stor plats för waga-
 rar och folck, som med stora trån war besatt; under
 skiffas skugga solbaterne och wachterne hade upfatt
 bänkar och stenbord. Och som denna platsen låg
 mycket högt, så wiste han ock flodernas lopp i dälde-
 ne, som ock bergen, som lågo twert öfwer, der de
 förenämste Herrar hade sina gods. Den störste del-
 en af staden syntes på högra sidan, som med sina
 torn och höga byggnader sig prächtigt uphos. När
 hade man sina ögon ännu längre bort, så blefwo de
 förnögde af berget Atlas, som med sin oypförliga
 winter, och ofruchtbara klippor, sträcker sig igenom
 många omgångar up til skyarne, och fördubblar den
 underbara luftigheten med en sådan föreställning af
 behageligheten. Slättet war för en Drottning in-
 tet stort. Men konstinären hade wist sin konst, at
 alla wäder, hwadan de hållt blåste, trångde sig iges-
 nom, och förtoog den starka heftan, och kamrarne
 hade lius nog, fast intet solstrålarne föllo der in. Trå-
 gården war medelmättig, men mycket lång. Och
 war wård at wisshets-Gudinnorne, och alla Gudar,
 som haft nöje af at plantera trån, der skulle bo. I-
 från Slottet ner i trågården war en gång, i hwilken
 Drottningen plågade åta, och war med några bil-
 der och målningar utzirad. Wenstra sidan af trå-
 gården war med ett berg omgifwen, och omgaf ei al-
 lena trågården, utan ock Slottet, och skogen blef alle-
 nast med en mur der ifrån skild. En angenäm brun
 beprydd denna sidan, som med elfsenben war anda-
 ned i botn murad. Men högra sidan war för öf-
 sichten skul öppen, allenast at en låg mur der war up-
 förd,

förd, så at man ei måtte falla vtföre, och kunde stå
 stådia sig emot den samma, och se in vti den nedan
 re warande diurgården. En en medelmättig sio
 med tegel-stenar om murad, i hwilken war siff af
 lig ålder, med hwilka Drottningen hade sitt nöje,
 då hon kastade bröd ned i watnet, hwarmedest
 blefuo vpretade at strida med hwarannan. Det gæf
 port vhr trågården at en liten skog, som war af
 med siff vti små klippor, hwilka woro frie från
 buskar. I den samma funnos Diortar, Rågetter,
 och andra diur, som woro inbragte i Africa, och
 den delen af werlden ei föder af sig. På en Namn
 dist marmor woro dese werker inhuggne, som
 gade skogen at Diana.

Diana stora Jett, och höga Phæbi Syster,

Som med ditt snella lopp i tiocka skogar far,
 Och med en håstig pil en hind nu fälla lystet:
 Nu åter annat wüdet, som lyktan för dig spär.

De grymma lejon, som vti vårt land wi finna,
 Försträckas för ditt hor, och fly med all sin makt:
 När du förföljer dem, o stora skogs-Gudinna,
 Din lundars prydnad och de täcka dalders prädic.

Om dig och dina mör täcks bo i våra marker,
 Så wis en gunstig blif, och se of nådigt an,
 Wi til din wördnad sku vpoßtra dese parker;
 Dem ei obelgadt ha Satyri eller Pan.

Tag du vår skändt emot, och låt dig den behaga;
 Och när wi spanne vp vår nät och våra gån,
 At wida skogen kring de grymma wild-diur jaga:
 Och när wi offre dig, så kom til dina barn.

Om våra böner ei dig altid skulle täckas,
 Så låt of likwäl dig och dina hundar se,
 Lå of få se hur diur för deras låt försträckas,
 Hur dem at slippa de sig snart på flykten se.

Bändt dina *Nympher* hit, och låt oss dem få ståda,
 Snart uti skogar, snart wid klara watten gå:
 Snart uppå alla berg och höga klyfter träda,
 At wåra dällder och wårt land må se derpå.

Här här en naken *Nymph* i kalla watten stiger,
 Sins ingen *Alceon*, som horn förtiena må;
 Någon *Orion* som dig i wågen ligger,
 Du kan i enslighet i wåra lunder gå.

Så lär och *Jupiter* din boga intet taga,
 Och någon annan biden på himlen föra pp.
 Endast denna skog *Gudinna* dig behaga,
 Så högdot som *Delos* och som *Lyciens* hwiita topp.

Larwa strida flod, och *Pindi* branta högder,
 Må du ei älska mer *Gudinna* i din pracht.
 Och när som *Nympher* nu bland mångabanda frögder,
 Sin åhr och fins dar til enda hafwa bragt,

Och uti gröna trån af *Gudar* bli förwända,
 Det ware anten *Æt*, all lager, så låt då,
 Dem pryda denna skog, och aldrig skal det hända,
 At *Erisichten* här sin yrs bruka må.

Det skulle wara för widlyftigt at beskrifwa all-
 sammans, huru naturen har haft sitt nöje med dessa
 orters olifhet, huru han på ett litet rum kan före-
 ställa allt det som många länder ärskilligt wisa, huru
 vinteren ei skadadt hela skogen, som bestod af flidna
 Lippel-trån, Olje-trån, Lagerbårs-trån, Tall och
 Storck-trån; här och der woro kulor, somlige af na-
 turen, somlige med händer utarbetade, hwilka an-
 tingen gästwo behageliga källor, eller en ljuflig swal-
 ka för dem som dit ingingo. Men i symnerhet war
 der en märckwärdig brun, som med slit så war inrå-
 tad, at det som *Måstare* hade giordt, syntes af na-
 turen wara anlagdt. Ty berget, som i en krot war
 utrug-

vthuggit, gjorde en medelmättig plan, hvilken med
 små stenar war öfverlagd. Men bågge sidor hafva
 de med stora stenar så omgifwit, at de synas som klip-
 por af naturen. När nu detta arbetet war upfördt, ut-
 tols fots högd, hade de giordt en liten gångväg, på
 hvilken man kunde gå rummet omkring. Öfver
 vppå denna muren woro trån på det sättet planterade
 de, at de bögd spegen af sina öfversta grenar ned till
 den vnderliggande slätten. Dese, som nu woro till
 en anseelig högd och ålderdom vppruene, syntes som
 skulle de hwart ögnableet falla vtsöre, och med sin tyngd
 draga de fasta rötterne vtur jorden. Men
 der detta falllets öfhyldiga hotelser, blef Solenes be-
 af de skuggrika löfwen förderfvad. Och vnder dese
 sa murarna, samt de nedbögd trån, och enteligen den
 vppstigande backen, bestod Drottningens menlösa nöje,
 hvilken ofta med sina Fröknar vti en liuflig ro be-
 stude källan, som der genom några Canaler vrgide
 sitt Christall klara watern. Ingen mans person, för-
 utan Råds-Herrarna seck vnderstå sig at komma till
 Drottningens boning. Några få wachter stodo till
 förmalet: Hvilka af sin krigs-frihet befalte Poliarchus
 at med sina fångar stå tillbaka, och frågade
 hwem han wore, eller hwadan han kom. Poliarchus
 svarade, at han intet kunde säja sitt ärende för
 någon annan, än Drottningen sielf. Fördenstul blef
 det berättat för Officeraren, som hade wacht, hvil-
 ken sielf talade med Poliarchus, och lät sedan kunnat
 giöra Drottningen, at der war en vrländsk Riddare
 af en skön gestalt och skapnad, som förde några fång-
 gar med sig, och begärade audientz. Drottningen
 besant sig då wid den förberörde källan; men intet
 den gången at förlusta sitt lediga sinne, utan på det bon-
 desto friare i denna ensligheten skulle få vrgiuta sina
 tankar.

sta delen hafwa omkommit i striden, men tre af dem
 som öfwer blefwo, hafwer jag fördt hit med mig.
 Si, de stå wid dören, förwäntandes sitt öde af
 ders Majeståts godfinnande. ¶ Slicka allenast en
 ährlig man med mig, hwilkom jag wil åter
 hwad de bortröfwat hafwa, och är ännu, efter der
 berättelse, aldeles orördt. Det samma har jag
 falt at förwaras på nästa stranden wid Skeppet
 Drottningen, som af en så stor och oförnödelig
 die blef på ett qwinligt sätt uphigad, spräng
 af Thronen, och fattade uti den ofändas hand, säg
 de: O tu önskeligaste ibland alla menniskor eller
 detta år sant) Tu som bör räknas ibland wåra
 dars antal; wis mig strax til Skeppet, jag wil
 iagntänna tiufnaden och rofwet. Och må tu
 hålla mig för girig, gif mig allenast igen det lilla
 net, hwad öfrigit är wil jag lemna dig. När
 så hade talat, gick hon för ut för Poliarchus, som
 fet förvundrade sig der öfwer. Och war det inter
 at spänna före en wagn eller tillaga någon portcha
 se, utan som hon war i sin hwardags habit, beg
 te hon stiga på, ty hon wille tro sig sielf bäst uti
 så stort ährende. Fruer och Fröknar, som w
 wane at tiena henne, gingo ock til för, utan at
 got hafwa ombytt sina kläder. Så at detta haf
 vptogert, aldeles hade det anseende, som skulle
 hafwa begifwit sig på flychten. Men när Poliarch
 wiste henne fångarna utan för dören, sade hon:
 re lät mig först wara försäkrad, at lyckan har aff
 dat mig min sorg, förrän jag dömer andra. ¶
 war i Hofwet, som icke fölgde efter, merendels of
 nige om hwad det war på färde, och försäkrades
 allenast sielfwe, utan brachte ock andra dertil. ¶
 utspreddes ett rychte i Staden, mer det war

fördensful dierfware. Somlige sade at Prinsen de hemkommit, somlige, at han war dödd med ett upp ditförd. Andre berättade något wisare och de, at Drottningen geck ned til hamnen at få igen den bortstulna skatten. Fördensful skyndade sig alle ned til floden, store folckhopar, som woro beredde omningen at glädias eller sörja.

När hon kom ned til stranden, blef hon öfwer en brogga, som war giord af bräder, införd i skeppet, och så snart Poliarchus hade uplatit en stor fisk, och wist at rostwet war öfskiöfat, så utbrast hon en hästiga glädie-tårar, och omsattade det strinet, och hon sökte utropandes, at hon nu hade fått nytte lif, och åter beghnt at wara en Drottning, samt at inting wore råttmätigare, än at man bewiste Poliarchus en Gudomelig heder. Poliarchus wedersatte det samma med ett höfligit leende, och afswände Drottningen ifrån de tankarna. Sedan togo de ut återresa til Staden, ty Drottningen hölt sitt Lust-glätt intet stort nog för en sådan glädie. Hon sielf sät buren på en stol, och Poliarchus satte sig på en stol beprydder häst, hastwandes vnder hela wägen sitt samtal med henne. När de kommo til Glättet, blef hon, efter Drottningens befallning, af hennes förnämsta Herrar beledsagad i skidna och utzirade rum, hwaråft han på det härligaste blef emottagen och gästionad, samt strax der på til en friare commo-dite allena med Gelanor lemnad.

Det VIII. Capitlet.

När så snart han seck en liten ro för de många hästiga visiter och berömmelser, gaf han sig åter på sina förra omsorger, och war högeliger bekymrad om tilståndet i Sicilien, be-

slutandes at samma aften afficka Gelanor dit,
 hwarcken hans kärlek eller Lycogenis inweklade
 welle kunde tåla något drögsål. Imedlerid
 han uppehålla sig i Clupea, (som war en Sid
 i Africa) til des han finge några tidningar ifrån
 genis. Förden skull medan han skref til henne,
 han infalla Skepparen, med hwilken han hade
 kommit, och sade til honom: Jag gifwer dig
 allenast titt Skepp igen, utan jag wil ock låta förbehå
 tra alt hward af rofwarena kan wara förderfwar,
 det förbehåld, at tu förer mig Gelanor til Sicilien
 och åter hit til Africa, i hward hann han hållt
 När J kommen tillbaka, skal tu utan uppehåld få
 fracht. Men nu gifwer jag allenast, hward J
 wen nödigt under resan. Utwågs af de fångar
 roddare dem du fåner, så många du behöfwer, och låter
 at de äro oförtrutne til arbetet. Emellan de andra
 jag utdela en Talent, på det de icke måtte såsom
 re komma hem til sitt fädernes land. Skepparen
 som af en så stor belöning och wåkwilja blef bestyr
 kallade honom sin Herre och Patron, utläswardes
 tjenst, och gick bort at tillaga Skeppet til den
 Och när han kom til roddarena med sådana hugnel
 tidningar, blef han af dem i en så hastig glädje
 utan största åfwenityr omfamnad.

När aftenen tilstundade, kommo någre
 rar, af Drottningen utskickade, til Poliarchum
 at bewisa honom allhöfslig upwachning, af dem
 han, under deras samtals anförande, förnimma någre
 fölhande om Drottningens tilstånd: At hennes
 war Hyanisbe; At hon för 23. år sedan hade kom
 mit til Spiran efter sin Broder Juba, at hon,
 än hon kom til Regimentet, hade warit förmå
 Syphax, en af de förnämsta Herrar nåt de Maur
 tan

naste Konungar, hvilken lemnade henne hafswande
 sig, på samma tid som Konung Juba genom
 den afgick; Samt at hon litet deretter födde en
 sonlig Urfvinge, den hon kallade Hyempfal,
 hvilken, genom Gudarnas nåd, har med sin skicklig-
 het fullbordat all undersåtarenas önskan. Men nu är
 hon, under en privat Persons gestalt, uti fremmande
 land förrest til at förskaffa sig äbra och berömt, we-
 tandes ingen, förutan Drottningen self, hwaräst han
 wiskas. Detta förtälde Mauritanerne, och sök-
 te äfwen der under med sina omswep at utforska, hwem
 Poliarchus wore? Swadan ä och hwart han hade
 lemnat sig? Men han lät intet förstå sig derpå utan
 berättade dem selfwa med samma konst. När han
 sedan blef buden til afstomwänd hos Drottningen,
 utbragte han en lars tid med henne. Och sedan
 det war slutit, wog han afschied af henne, såsom han
 andra dagarwille anställa sin afresa, gåendes i sin Kam-
 mars, hwaräst strax någre word til reds, som be-
 stätte bordet med härligare råtter: Der woro Wårkor,
 somlige til ringar, somlige til armband eller örehängen
 warbetade, en stor myckenhet med ädla stenar, och,
 förutan det lilla skrinet, mycket mer än det han hade
 tagit af södröfwarena. Allt detta presenterade
 Drottningen Poliarchus, antingen som en förtient
 wälgjerning, eller ett annat wänklighets-tekn. Men
 han, som aldrig war wan at sälja någon wälgjerning el-
 ler siopa den med ständker, berömdde mycket Drottningens
 wälvilja, och sade, at en så ringa tiensl intet för-
 sådan så dyrbar belöning, des utan anstode intet en
 wäpn prydnad honom, som altid skulle wara under
 öllika med hans wärsäkt och tacksäjelse. Men på
 det han icke skulle synas wara af en enwis högfärdighet,

tog han deraf en Ring, hwar uti en Smaragd war innefattad, den satte han på fingret, löstwandes at förwara honom på sin hand såsom en Faveur af Dreningens. Ringen war ihoplödder, och på stenen höfde de utstuckit Atlas, som med stort föracht nekade Perseo Herbärge. Iffwen syntes ock denna sittande på Pegasus, och med stor försigtighet stälte Medusa hufwud för Atlantics ögon, at han self wänd bort sitt ansichte, på det ock icke han skulle förwandla til sten. Men Atlas såg så ut, som skulle han war högeligen förbittrad öfwer sin förvandling. Han här begynte blifwa til små stog, och en sådan strömad kom öfwer hans ansichte, at han syntes hwarcken nu mera wara en menniska eller icke ännu ett fullkomligt Berg.

I medlertid instälte sig steswaren med beröfvelse at det blåste god wind, och om Gelanor nu skulle komma, kunde de på några timar segla Africa uti sichte. Fördenksul beladdade Poliarchus honom med många hemliga befallningar: Hwad han skulle göra hos Meleander, hwad han skulle berätta Argenis, hwad Selenissa, Archombrotus och andre gode wänner borde weta. Han skulle ock på det nogaste efterspana hwad Meleander hade gjort med Poliarchi egendom, om den wore Auctionerades och hwilka hade köpt den samma. Deraf kunde han lätteligen förnimma, hurudant Meleanders sinne war emot honom. Sedan han hade förträttat sin ärenden uti Sicilien, skulle han på det skyndsamma maste åter taga sin resa til Clupea, hwarest han hade beslutit at wänta honom.

Sedan Gelanor war afrester, och Poliarchus hade släpt ifrån sig Mauritanerne, lagade han sig self til hwilo. Men när han hade lagdt sig i sängen

hans lifz-andar, som af så många iärskilta tings
 föreställningar woro håftade, fingo en friare gång,
 och begynte de sår, som Sidoröfwaren slog honom i si-
 den, och woro icke allenast intet förbundne eller stort
 ochrade, utan ock genom hans många omsorger och
 sinnes rörelser, vphikade, då begynte de med grufwa-
 sig hetta at förorsaka en Feber. Denna olyckliga hätt-
 wesen vpskiöt nu hans resa, som war beständ til
 solhände dagen, och förfräckte Drottningen icke an-
 nans än hennes egen Son hade legat siuk. Ty förs-
 utan den stora wålgjerning som Poliarchus henne be-
 wist, rörde henne hans qwicka förstånd, hans wåls-
 talande tunga, den tanckan hon hade om hans höga
 wärkomst, och hennes egit sinne, som intygade henn-
 ne, wet icke hwad för högt och förträffeligit om hans
 person, til en särdeles benågenhet för honom. Förs-
 wensful besökte hon den siuka strax om morgonen, haf-
 wandes jämnwål sina Läkare til honom, såsom ock
 många af hennes förnåma Herrar, hwilka betygade
 sin stora sorg med sina bedröfwade ansichten.

Gelanor, som ingen ting wiste af alt detta, se-
 glade med en önskelig wind til Sicilien. Men ehuru-
 må han beqvämligen hade kunnat komma til Epeir-
 ete, doch lade han til en liten obekant hamn, för
 den orsaken, at icke til åfwentryes någon skulle känna
 Räksmännerna, och således utfråga något om Poli-
 archus. Han sielf gick vp til Apollinis Tempel, som
 låg intet långt ifrån stranden emot Panormum, och
 war mera namnkunnigt af sin lärda och widt berömd-
 da Präst Antenorius, än sielfwa Guden. Denna
 Antenorius ålskade Poliarchum högeligen, och wå-
 gade åfwen at offentliggen berömma honom som doch icke
 annu war igenkommen; Detta wiste Gelanor, och
 tog

tog fördensful sin wåg til honom, hwilken han samliggande i förmafet af Templet.

De wore ännu begrepne i sin första kärliga hälsning emot hwarandra, när Nicopompus, Antenor's bästa wån, med sin ankomst förordsakade dem en ny glädje. Denne, när han fick se Gelanor, sade dehan: Åst du nu här? Ach! Gudarna gifwe, at och Poliarchus intet wore långt borto. Men ehuru wäl nu ingen war tillstädes, mer än dese twenne, doch syntes det icke Gelanor rådligt, at yppenbara sin Herres tänckar och händelser för någon siäl, för än Argensis finge weta deraf. Fördensful sade han at Poliarchus war i Italien, och at han war sticket af honom till Konungen, ifrån den hamnen Bajano.

Medan de ännu talade, (si huru lyckan förebade deras glädje den dagen) så kom Hieroleander en annan wåg, lika som hade det varit aftaladt, til Templet. Denne war Prinzeßans Secreterare, en ganska beskiedelig man, som ofta för Antenor's skull plågade komma tit; och då war han af Argensis sticket at tilbedia Apollo: Men så snart han såg Gelanor, och hade först måttat sig af hans onifammande, gaf han honom, af en ringa sak, och overraskande, tilfalle at efter söka, för hwad orsak skull han hade kommit til Sicilien, samt beflagade med gråtande ögon at Aldina war död. Denna war en liten skön hynda, som Poliarchus öfvermåttan höll af, och Hieroliander, på Prinzeßans befallning, hade, efter Poliarchi afresa ifrån Sicilien, tagit til sig, och med sorgfällighet förestädt. Ty Argensis wägnade sig intet sielf at påtaga sig den sybla, på det han ei måtte synas på ett obarmhertigt sätt hafwa tagit någon ting til sig af Poliarchi byte, eller yppwäcka några mistänckar, som älskade hon denna hyndan för den

den kärlek hon hade til des bortotvarande Herre. Denna hyndan dog nu då hon walspade, hwar af Argenis fick en stor fast än hemlig sorg. Men Hieroleander, som war mera wan wid detta creaturets behageligheter, sörgde mera öfwer denna döden: så at hon, blef för hans skul, öfwer hela Hofwet berömd, men allramåst igenom många Poëters skrifter, som til at behaga honom, hafwa beströdt detta hund-liket med alla de songer och blad som på Parnassen finnas. Men när nu Gelanor hörde talas om hennes död, märckte han (fast än han ei wetat at hon skulle wara död) at det kunde mycket tjena honom uti hans öfsichter; ty med den begynnelsen kunde han efterfråga hwad Poliarchus honom anförtrodt; nemligen hwilken hade bekommit hans Hus-geråd, och likasom utbytte. Men sedan han förstod, at Konungen hade tillsatt förwaltare öfwer huset, hwilke skulle förwara det för sin ägare; och at allenast Aldina wore tagen af Hieroleander, på det hon så mycket bättre måtte stötas, så syntes all ting gå efter önskan. Ty at Aldiana uppehölls uti Argenis hus, deraf slöt han ei orätt, at det war til en äminnelse af Poliarchus. Och då han hörde, at ei Argenis kunnat afhålla sig ifrån sorg öfwer hennes död, så wiste han wäl hwad det war som förorsakade denna kärleken och sorgen, han hörde sedan på Nicopompus, som upläste en Grasskrift, hwilken han hade skrifwit öfwer den döda hyndan, och i den samma mycket berömdt Hieroleander.

Kom låt oss begråta och sörja det lid,
 Som nu uti jorden, bland döde,
 Skal läggas, Kom låt oss med sorgemust:
 Begråta vårt allmänna öde.

Sör'n dagen war lyctad, och timmen war all,
 Och Solen af Himmelen hunnit;
 War redan *Aldina* förbleknad och kall,
 Så had' och wår glädie förswannit.

Den mördade *Erigons* trognaste hund;
 Skal sacklorne tända wid grafwen,
 Sen de blifwit wårte och sänctte en stund,
 I bittra bedröfwelses hafwen.

Han wet med hwad tårar han gråta nu skal,
 Han mins det sorgfulla låte;
 Som hördes af barnen med suckan och qual,
 Wid Fadrens yttersta sate.

Men hårdaste *Venus*, hwars grymmaste stål,
 Ei rördes wid *Aldinas* pina,
 När hon skulle föda, hwi skier at du quäl
 En Serre som förjer *Aldina*.

Mån du skal lida fra *Veneris* hat,
 Du solenes wårdaste åbra,
 Sör du är ensam wid altaret satt;
 At offren för Gudarna bära?

Skal då Gudinnan med hämnande hand,
 Sin grymhet emot dig föröfwa?
 Skal hon dig binda med ångestens band,
 Och från dig *Aldina* bortröfwa.

Ah gråten I papper, som förr vnder lek,
 Hå'n utaf *Aldina* blit slitne,
 Ty nu är den liflös och stelnad och blet,
 Af hwilken i förr blifwit bitne.

Ja sucken I fångar som ofta ha'n kändt,
Aldinas spådaste fötter,
 Då hon förgåfwes til dörren har rändt,
 Sen lagt sig i eder helt trötter.

Beklagen *Ebr* stolar, och säten och spis;
 Och alt hwad nu blifwit döde,
 Ja gråten och surken på wslaste wis;
Aldina är nu bland de döde.

Men gläd dig nu ensam du hwitaste suid,
 Ty sedan hon dödde *Aldina*,
 Sins intet på märcken i luften ell' sid.
 Som kan dig i glans öfwerwinna.

Sedan *Gelanor* efter wanligheten hade be-
 kömt dessa werser, så wände han talet in på annat,
 på det han ei måtte röja sig, huru det rörde hans sin-
 ne, och med hwad en lycklig betydelse det war up-
 fölt, alt hwad han hört om sin Herras egendom
 och *Aldinas* död. Det gläder mig, mine wänner,
 sade han, at de Siciliska angelägenheter nu äro i det
 stånd, at man haft tid at så begråta och skrifwa öf-
 wer en hynnda. Och häraf kan jag sluta, at *J* nu
 hafwen frid efter det förra friget och inbördes oron.
 Sja, swarade *Nicopompus*, detta är lika som ett stille-
 stånd, hwar med wi öfwerwinne de allmänna bekymren;
 på det wi så mycket tapprare måge bära den of af de
 widlöslige tyngd. Men sedan frågade *Gelanor*
 wade tro, eller Om *Lycogenes* ännu hölt sin utlofs-
 tog med nya streck. Herättade honom strax, at
 all ting wore förwirradt, och *Isthenes* och *Oloo-*
demus suto i fångelse; at *Lycogenes* bewäpnade
 sig; och at undersätarena til eget förderf wong affallne
 ifrån Konungen. Då *Nicopompus*, antung af
 sin yngdoms beta uppretad, eller efter han hade sedt
 så mycket ondt wid hofwet, blef upstånd af wrede,
 och begynte ei allenast at anklaga *lyefan*, utan och *Ko-*
nungen och *Lycogenes*. Huru länge, sade han,
 skole

skole wi hafwa wäld för lag? Swarföre wisse rot ei
 inråtta wåra råd efter wåra egna och wåra förfäders
 lyckeliga framgång? Huru mycket bättre wore det ei
 (jag talar så mycket friare ibland mina wänner) om
 Konungen sägo på sina förfäders handlingar, och
 hade förebyggt det onda, antingen af deras beslut eller
 fel, än at han nu först, efter vndsångit sär, ser sig om
 efter läkedom. Men desse wälds-wärckare, som haf-
 wa yprest sig emot honom, hwad wilja de finna för
 ett skien eller namn på sitt ypror, som ei länge till-
 rene wid en lika willer-walla å lagdt för en dag?
 Fastän de berömma sig, at de ärna yprätta det til wä-
 bergång lutande wälståndet i Riket; eller wilja wi
 Konungarna huru de wörda Gudarna. De så of-
 ta förachtade Gudar, lära aldrig ärkänna så obill-
 ga wapn, och Fäderneslandet, som igenom så myn-
 ken ödeläggning mist sina förmoner, lären ei ärkänna
 denna nyttan. Under hwad sken de söka at för-
 swara eller yrsmycka sin misgierning, så hafwa långt
 för detta andra yprorsmän på samma sätt sökt be-
 mantla sig. Jag wet ei med hwad stor oro Gudar-
 na ypfylla mitt sinne. At hafwa en affty för alla
 oroliga hufwuden, at besrida de skyldiga, at detta
 nas yprorsmän. Och at I ei måg ^{at detta}
 wärck är öfwer mina krafter, ^{hafwa äfwen de}
 samme Gudar gifwit mig ^{penna til wapn,} och de
 sär som af dessa ^{gifwas,} allenaft man brukar
 mått och hä ^{ig} wid sanningen, kunna hwärckas
 igenom ^{wicht} hindras eller igenom tiden helas. En-
 telig ^{wilja} oel sättia tro til detta wäld, och jag
 skal bruka ett fritt skrif-sätt; jag skrifwa hwad Kon-
 ungen har brutit, och hwad anckar då han nästan
 led stieppsbrott den framgångna tidens handlingar
 honom gåfwo. Sedan wil jag oel draga tåcket af
 ypror

vyrors-männerna, at gemene man må känna dem: och se hvad man har at hoppas, och fruchta före, huru de åter kunna bringas til hörsamhet, och deras hårdnackhet straffas. Jag wil ock ei för gemene man förtiga, hvad galenskap de bedrifwit i sitt affall, det, wil jag ei gjöra, om I min Antenoruss finner det för godt.

Ja, svarade Apollos prest, och många gånger smålendes ruckade på sitt hustru, om I wiljen höra mig, så stillen en sådan iswer. En til hvad nytta och för hwilket folck wiljen I skrifwa detta? Konungen skolen I på detta sätter förmana? Om I alle näst giorden detta hemligen. Men nu, hvad wore det för ett hårligt sätt at råda, at I wiljen offentliggen utskrifwa i hela werlden, at I tror det Försten har felat; och om I uti hans ysförande hafwen märckti mera än gemene man, förböken i dermedelst för mycket det hat, som de redan hafwa emot honom. Hvad skal wäl Lycogenes kunna anrätta något swårare? Ja emedan I ären en wän, så blifwen I ock mera trodd, och giören äfwen större skada än fienden sielf. Men vyrorsmännernas skelmstycken, som de bemöda sig at förbötia, yttälken I ock, i det I asdrager larfwen. Was de framfarne tidernas förlopp, så kommen I at blanda Eder in i deras rådslag, och måsten spä om utgången. Nemligen, at de må fruchta för att som I giören; och de, som ei fruchta för några Gudar, hwilka af hopp, arghet, och wapn äro i willerwalla stälte, skola der af lära at blifwa stilla och roliga. Spar Er möda, Nicopompus. Det är länge sedan at denna wishet kommit vhr tnycket. De lära ei neka at de hafwa felat, ei eller lära de utlofwa någon bättring om de blifwa förmante. Men föreställ Eder, at I worden skrifwande något af så eftertrycke-

tertryckelig wishet, at det ock skulle stilla wreden hos dem som det låsa; lika som det äro någre siukdomar som låsas genom spel och Instrumenters Klang, men huru många ha tid at låsa? De allena låra låsa, som blifwit dierstwe af en ständig misgunst, och mena all wåltalighet bestå der vtinnan, at I igenom håcklad Förstar och stora Herrar med hårda talesätt. Eller warder det ringa folcket i Scholar Eder låsande, som ei hafwa några wiatiga skolor at för-rätta, och äro allenast wane at i böcker betrachta de läro-saker at förestå en regering. Wilien I skilja wa för sådana? Söken I Nicopompus Ehrs högsta beröm hos dessa? Jag wil ei nemna den fara, som följer af den frihet I skolen bruka. Ja de som hos sig äro öfwertrygade om sanningen, de låra hata Eder som en yphofsman til deras wanrychte.

Det IX. Capitlet.

Nicopompus stånade wid denna Antenorii lärdom, och sade omsider: I kunnen wårda-
ste Präst, lätteligen injaga uti mig någon fruchtan och förskräckelse, om jag hade något nöje uti at försmåda andra, eller om jag wille utlåta mig i en otidig omdömming, som ibland det gemena folcket är brukeligit. Hwem är det som ei ännu har för ögonen den Poëtens lättfinnighet, som angrep sin Rosning med åhreröriga ord, hwarsföre han ock fick galden til betalning som han ock förtiente, och det rychte som han sökte sig igenom försmådande, fann han uti sitt straff? Jag wil intet nämna andra, som hafwa felat uti mindre saker, och hafwa allenast uttradt en dum wishet, och äfwen derföre lidit straff nog, i det deras arbete ei hölles mödan wårdt at låsas af de wisa.

wisa. Jag har helt andra saker för mig, min kära
 Antenorius. Weten I ei på hwad sätt man plågar
 gifwa barn in medicamenter? När de så se Läkaren
 med läkedomen, så fråga de ei så stort efter helsen,
 emedan de på ett så swårt sätt måste bekomma henne.
 Men de som med en sådan ålder weta at omgås,
 andra antingen denna starcka drycken med någon söt-
 wätska; eller narra de dem at för belöning låta giö-
 ra sig friska, och bedraga deras ögon, med bågarens
 skönhet, de låta dem intet se eller weta hwad de
 dricka. Så wil ock jag giöra; Jag skal intet
 med hastiga och skarpa ord, som man plår försara
 med misdådare, fordra dem fram för domstolen, som
 hafwa giordt orolighet ibland menigheten. Emedan
 jag ei kan bestå emot så många owänner. Wan
 jag wil igenom så angenäma omstwey föra dem o-
 förmodeligen derhån, at de med nöje skola finna sig
 anslagade under fremmande namn. Antenorius
 och Hieroleander blefwo här igenom ymuntrade,
 och sade at de åstundade at höra, huru ett sådant artigt
 påfund skulle wara beskaffadt. Jag skal, swarade
 han, utpnyda en stor och widlyftig Fabel lika som en
 Historia. I den samma wil jag anföra underliga
 händelser; och jag skal med sällsamma utgånger sam-
 manblanda frig, ächtenskap, blodotgiutelse och glä-
 die. Den alla menniskior medfödda säsänglighet, skal
 gifwa dem lust at läsa, och de skola wara så mycket
 tilligare der i, emedan det ei ser ut som wille jag lä-
 ra eller undervisa dem något. Jag skal förnöja de-
 ras sinnen med åtskilliga föreställningar, och lika som
 ett småaladt lanskap. Således warde jag, igenom
 farans försteällande, yrwäckande dem til barmhertig-
 het, fruchtan och försträckelse; när de sedan stå uti
 twiifwelsmål skal jag understödia dem. Och med ett
 glädt

gladt sinne fördrifwa deras bedröfwelse. Jag skal döda eller befria ifrå döden hwilka jag hållt wil. Jag känner wårt folks sinne. Efter de äro i den tancan at jag skämtar, så wilja de gierna höra mig. Och de skola tycka derom, lika som at se en Comœdie eller Tragœdie. När jag således har bragt dem at troka om drycken, wil jag sedan blanda de helande derterna der i. Jag skal ypdichta både dygder och laster, och sådane belöningar som hwar och en förtjena. I det at de detta läsa, och lika som wredgas eller älska andra, så warda de gående til sig selskap och af den förelagde spegelen igenkänna både besärfenheten och belöningen af sitt ypsörande. De lära skemmas, at längre spela de personer på denna lespnads theater, som de selswe finna wara ei så illa förestald i denna fabel. Och på det ingen må bestaga sig, at man honom anstuckit hafwer, så skal ingen uttryckeligen ansödras. Och på det jag så mycket bättre må fördölja dem, så skal jag ypråncka mycket, som ei kan rimma sig til dem, om hwilka jag talat. En emedan jag jag ei är förbunden at skrifwa en historia som i sig sielf är sann, så kan jag bruka en sådan frihet. Således wil jag angripa lasterne och ei menniskiorna; så at ingen skal hafwa orsac at förörtornas håröfwer, om icke de, som igenom en oförstemb bekännelse giöra sig skyldige til de laster som man straffar. Dertil med wil jag eef här til ypdichta ätskilliga namn, på det at last och dygder må tilägnas wiså personer. At den så wål felar, som håller alt uti denna Historien för sant, som den som håller ingenting för sant.

Antenorius fann behag i detta nya sättet at skrifwa, och slog med glädie händerna tillsammans och sade: Jag beder at I låten detta arbetet komma ut.

Om Jansen Eder sielf, och den närwarande Aden, så bören J det giora. En sådan bok lærer oss en lång ålder, och des Auctor lærer få ett oddeligit beröm hos efterkommandena. Det har ock en stora nytta, at ställa sådana arga sinnens streck för en dag, och utrusta råttådigheten emot dem. Nicopompus svarade: Jag är Ehr förbunden, min Fader, at J wiljen berömma mitt vpsåt, och efter det behagar Eder, så wil jag ställa det i wåreket, emedan saken ännu är ny, och hiertat ännu warmt. Jag wil gifwa mitt vphikade sinne fri lust, och yttra mig på Poëtiskt sätt, jag skal förfärdiga fabelen. Och hwarcen skal jag ytelemna dig, Gelanor, ei eller Poliarchus. När han detta sagdt hade, och han som war hemkommen, kunde han ei wänta til aftonkäliden war öfwer, utan, på det ei den bekighet, som Gudarna gifwit honom at skrifwa, måtte förgås, besårte han sin taffla, och begynte på at vpsätta den ganska nottiga fabelen.

Detta föll Gelanor ei obehageligt, ty hwad skulle wäl Nicopompus annat skrifwa, än det som kände Poliarchus til beröm, emedan han så länge warit hans wän, och der emot Lycogenis owän.

Det X. Capitlet.

När Hieroleander den följande dagen hade för rättadt sin andeliga syftla, sällennade han Nicopompus med Antenorius qwara uti Templet, och reste sielf med Gelanor til Epeirete. Och då han med glädie berättadt Argenis at Apollo anropade alt godt, och at inelworne af offren besunno sig alt riktigt; Lade han ock det der til, at Poliarchus weng hade mött honom wid ingången af Templet, och nu wore han uti staden, intet wetande huru stora

ra rörelser denna tidningen skulle uppväcka i Prinses-
 sans sinne. Hon gifvade strax, at Gudarne, igenom
 de lyckeliga offren, hade antydt Gelanors ankomst
 och gilladt den samma, hon darrade af glädie och
 begynte at twifla, om Gelanor wore ankommen för
 utan Poliarchus, eller om han fördölgde sig, på det
 at hon på hemligt sätt måtte komma til rals med han-
 ne. Utminstone förmodade hon sig at få höra af Gela-
 nor, hwaråst han wore, huru han mädde, och
 hwad han antingen åstundade at hon skulle göra
 eller hwad han self hade i ypsät. Gelanor tängde
 ock intet mindre at få råfa Prinsessan. Men em-
 dan han af en händelse träffade Eurymedes, och
 de ei fördölsa at han war sånd til Konungen,
 blef han strax framförd til honom, då han hwarcken
 med försträckt eller dierkt ansichte, efter sin skyldig-
 het, sade honom dessa få orden: Poliarchus vil
 Eders Majestät skal wara försäkrad om hans vpråk-
 tiga trohet; och har skickat mig hit med dessa bref
 som Lycogenes honom tillskrifwit, på det at
 må täncka, at han ei wet, eller at han tror
 det som stämpas emot honom uti Edra råd.
 det samma lemnade han brestwet ifrån sig, och
 Konungen hade låst det samma, blef han bestörd
 det obekanta wanrycket, han ropade Cleobul
 och Eurymedes til sig, och lemnade dem brestwet;
 kunde ock intet annat swara derpå, än at det war
 en estertänckelig och farlig sak. Det hade aldrig
 något så förwirradt förekommit dem; Emedan
 Gelanor hwarcken med böner eller med något hat
 de, som han ock intet kunde, huru man skulle för-
 komma Lycogenis försät. Han sade som
 ningen war, at detta bref hade legat ibland en
 dräppter mans saker, och mera wiste hwarcken

eller Poliarchus derom. Då sade Konungen til honom: Gelanor, jag kan ingen ting finna i ett sådant öfverföret wäsende. Argenis har efter min befallning fått ett armband til Poliarchus, och Timonides affärdades at framföra det samma. Men om förgiftet wet jag intet, ei eller kan jag förstå om Lycogenes har wetat af armbandet. Behåll den saken i tygthet hos dig sielf, på det ingen må få weta, hwad du til mig fördt hafwer. Det skal wara Gudarnas omsorg och min, at fiendernas hemliga stämplingar må kastas öfwer ända. Konungen tillade honom sedan hwaräst han hade lemnat Poliarchus och Timonides, Men Gelanor nekade at wärdet Timonides eller armbandet wore framkommet til Poliarchus, utan han wore wid sin afresa ifrån Rhege, igenom storm hit och dit drefwen på hafwet.

När han hade sluppit ifrån Konungen, gick han til Selenissa, och lemnade henne ett bref, som hon vid tillfälle skulle gifwa åt Argenis, han uptröskte och gitt det andra, som Poliarchus honom anbefalt hade; at han nu wore uti Africa, och at han der wille fördröja til des hon låte honom förstå, hwad hon mente, at det wore nödigt på båda sidor för dem at göra. Fördrades det nu wäld, så wille han ankomma til Sicilien ei ensam, eller som en privat person; eller om något syntes henne fördelachtigare, så skulle hon utan förfräckelse befalla honom det. För öfrigt skulle hon ei låta hans bortowarande utplåna uti hennes minne, det förbund de fins emellan gjort. Det wore ock ei ett litet tecken af kärlek, om hon wille låta honom weta, om Lycogenis vprichtigbet hade warnadt honom. Argenis blef rörd af denna Poliarchi fruchtan, och den beskylning, som

så oförskylt war gifwen hennes fader, hon bedyrade wid alt det heligt war, at intet något skielmstycke wore bedrifwit af hennes Fader. Archus gjorde ganska orätt, om han mistänckte konungen at hafwa något sådant för händer emor honom, eller om det ock så wore, så felade han, om han trodde at Lycogenes wore willigare at utforska och berätta det samma än hon. Men när Gelanor vidare berättade om Poliarchi fara, at sedan han förlorat sitt fartyg, blifwit räddad på en stenklippa, och miste sedan yrsta större lifsfara af röfwarenas hiel, än igenom stieppsbrottet. Så kunde Argenis afhöra en sådan faras befrifning, och befalte förden skul Gelanor snart at tala, snart at tala, hon darode wid hwart ord hon hörde, lika som hon det sielf för, eller som hade det han berättade ej ännu warit fört.

Konungen war uti stort bekymmer, och hade armbandet, Lycogenes och förgiftet stads i sinnet och för sina ögon, och höll twenne dagar råd deröfver. Då Arlidas och Timonides anlände til hofwet, och berättade hwad de wiste om Poliarchi stieppsbron. Emedan de ock förmente at Gelanor wore tillfå med Poliarchus omkommen, så kunde de ei annat än förfåras, då de nu sågo honom lefwande igen; de blewo strax infallade af Konungen, at förhöra hwad de hade at påminna wid detta Lycogenis brott. Argenis war ock tillstådes tillika med Eurymedes och Cleobulus. När de nu begynte giöra sin berättelse, war det deras första giöremål, at framtaga den af, hwaruti armbandets lag, som warit en orsak til så mycken förwirring. De berättade at Arlidas war faren ifrån Poliarchus förrän Timonides wore ankommen. Och wi äro, sade de, igenom sannolika teken bedragne, at tro det han i stieppsbron

hat vara omkommen; Men nu har Gelanor åter gif-
 nit och förhoppning, då han ei allenast säger at hans
 Derre lefwer, utan ock at han mår wäl. Härpå gaf Ko-
 nungen dem Lycogenis bref til Poliarchus: öfwer
 hwilka de aldeles blefwo försträckt, men Cleobu-
 lus tänckte något skarpsinnigare efter saken. Låt oss
 se til, sade han, om armbandets är oskadat, och
 om det omweklade silket är orördt, så kan denna
 öfanning snart bli yppenbar; eller om det är förgif-
 tadt, och således kunnat gifwa orsak til en sådan besök-
 ning. När de nu här med woro skelsfarte, då de up-
 löste knurarne, så märckte de strax på sidanaget, hwar
 af en ädelsten med silfwer-trådar war fastwirdad,
 och förgiftet hade skadadt färgen, som ei war lika alt
 öfwer. När Cleobulus det warse blef, sade han:
 Hvad är detta annat, än det förgift hwar om Ly-
 cogenes talar? Men man måste ock se til, igenom
 hwars arghet denna skäncken är giord dödlig. Man
 må aldrig sättia tro til mina spådomar, nådig-
 ste Konung, om ei Lycogenes och hans anhang haf-
 wa giordt denna misgjerning. En Eristhenes som
 nu ligger sakfåld uti fängelse, och har warit Riks-
 Stättmästare, har haft denna ledian hos sig. Och
 det skulle man ei tro, at desse, antingen igenom sin
 lefhet, eller igenom Eders Majeståts betienters för-
 råderi, hafwa sådt weta at denna gåfwan ärnadad
 at Poliarchus, och sedan armbandets war förgiftadt,
 wolat beröfwa honom lifwet och Eders Majeståt sitt
 goda namn. Men igenom Gudarnas tilhielp har
 all ting wäl affupit. De ogudachtige måste falla för
 sitt igit skelmstycke.

Oloodemus och Eristhenes, på hwilkas under-
 gång rikets wälstånd beror, har wäl Eders Maje-
 ståt utaf många hemliga felachtigheter skyldige. Men
 P 3 hit

hit tils har man ei funnat få på dem något opppenbare
 ligt skelmstycke, och som hos folcket kunde gella. Om
 det nu är klart at desse hafwa bedrifwit denna misgjær-
 ning, så är det ingen som ei samtycker til at de böra
 fördömas. Konungen befalte Cleobulus, at full-
 komligen utleta hwad han så försigtigt hade gisadt,
 och at han skulle fråga misgjærningsmännerne. Men
 han svarade, at igenom Eurymedes kunde detta
 wärckställas, och wiste korteligen hwad man böde
 gjöra.

Eurymedes wille ei sättia sig emot Konungens
 befallning, utan begaf sig til det fængsel, deräst Eri-
 sthenes förwarades, och stälte han sig, som Cleobu-
 lus hade lärdt honom, ganska bedröfwad och til-
 lika frig, då han steg in, och sade: Så hafwen I Eri-
 sthenes enteligen öfwerwunnit Poliarchus. Han döde
 de, då han rörde wid armbandet, som I med döde-
 lig saft hade bestrufit. Men I, som Oloodemus
 hafwer giordt, räknen Eder detta til beröm,
 at I hafwen lagdt handen wid en så swår misgjær-
 ning; Eristhenes, lifasom en starck storm hade öfwer-
 gådt honom, hade ingen ting at swara här til. Han
 hörde at Poliarchus war död, hwar ifrån hans
 hopp ei wesk. Men nu plågade hans samwete
 honom för den förebragta misgjærning. Och hwad
 skulle han nu längre förborgadt, om Oloodemus
 (ty så föregaf Eurymedes) hade redan bekiant det
 ta förgiftandet? Och intet eller hade han tid,
 widare estertäncka eller samla sina sinnen. Förder-
 skul, emedan all ting gick för honom förlorat, hölt han
 före, det allenast afwen återstå, at ei dröja, eller
 dan han förgåfwes nekate til misgjærningen, im-
 skemmas för det han ei welat bekänna. Han swarade
 de fördenksful Eurymedes, som ännu tvingade honom

Det är allt wål, sade han. Ödet må besluta öfwer mig hwad det wil. Det är glädie nog, at jag öfwerkwadt Poliarchus Siciliens fienda. Sedan gick Eurymedes lifasom hade han sig saken aldeles bekant, widare in uti deras beslut. På slutet föredrog han Lycogenis otro; som uti sitt bresf till Poliarchus, hade utstält den offhyldiga Konungen för sitt skändeliga bössyncke. Sedan Eristhenes med ett häckt löje bekändt detta bedrägeri, gick Eurymedes ifrån honom til Konungen; och berättade ei utan sja, hwad han hade bekant. Nu återstod at Oloodemus på samma sätt skulle fördömas.

Meleander sågnade sig at denna misgjerningen så lyckeligen blef framlockad, han berömde Eurymedes, och sände honom til Oloodemus. Men han som hade sina sinnen bättre tiffammen, stälte sig så försärad, då han hörde nämmas om förgiftet, och lifasom at denna misgjerningen wore honom obekant, framstälte han många frågor, då han blef tillfrågad. Och då man berättade at Eristhenes redan hade bekant sin falskhet, hölt han det före wara falskt, och swarade at han ei kunde tro at en sådan misgjerning skulle kunnat bedrifwas af Eristhenes, eller om det än wore möjlig, så wiste ändå han intet deraf. Men på slutet öfverwandt Eurymedes hans hårdnackenhets med ett försigtigt råd: han stälte Oloodemus på ett hemligt ställe, hwaräst han kunde höra Eristhenes tala, med hwilken han beghnte åter på det förr håldna talet. Eristhenes, såsom ett tecken til sin ståndacktrighet, nekade hwarcken sitt eller sina kammeraters fall; til des han så öfverwann Oloodemi tolamod, at han ropade til: ach du ensaldige Eristhenes, eller förrådare af dina wänner. Der på drog han vp täcket som war dem emellan, och kallade honom ett allment förderf

för sina, och at han allena war wård den vnder gång, som han för så många hade åstadkommit. Eristhenes förstod för sent, at han war bedragen af Eurymedes, och at Oloodemus det felet, i hwilket de bägge woro delachtige, ei hade giordt kunnigt. Fördenskul böd han til at in för Oloodemus vrsäktta detta felet, så godt som tiden och hans sorg det tillåt. Men som saken nu war nog klar, och gilliga wittnen dertill antagne woro, fördes de åttstide ihwar hwarandra yti fångelse, och dagen der på frambrades in för domstolen. På det at om ei saken förerogos vnder gemene mans närwaro, dessa förbrytare måtte igenom sina tilgifna och vproremån vrsprida at de woro olagligen handterade. Och fast än Konungen wäl trodde borgerskapet i Epsircte, så blef wäl lifwachten satt omkring torget med wapn at förwara desse misgjerningsmän. Och deras förhör skeddde på ett sådant ställe, at om det vpkom ett vplopp kunde de lätteligen föras tillbaka til Slottet, och sätas i fångelse. Folket, som igenom en Hårhåld woro sammankallade, kommo i en myckenhet tillsammans på torget; och han som war Kongl. Fiscal, hwilken fördrog sakerne wid domstolen, vtlåt sig sålunda: Det woro alla menniskior bekant huru högt hans Majestät älskar sina vnderfätare, ei eller kan hans Majestät twisla at de ju älska honom. Fördenskul, fastän han af egen macht har kunnat fördomma Eristhenes och Oloodemus, som emot honom brutit, så har han doch welat låta komma saken in för domstolen, at han igenom sina trogna vnderfätares slit må blifwa hämnad. Allmogon skulle sielf så höra, hwad de wordo anförande til sin enskyllan, och kunde igenom sin egen vtlåtelse gifwa domaren tillänna, hwad man öfwer dem besluta skulle. Det woro trettio personer som

som skulle undersöka om lifsafker, och sedan Eristhe-
nes och Oloodemus woro framsförde til dem, anför-
de målsäganden i korthet deras många skelmissheten
emot Konungen, huru ofta de brutit sin trohet, och
de råd som de med hans owänner hade hållit. Än-
nu hårdare war den besyning, om förgiftet, och
det wanrychte som de dermedelst årnade Konungen.
Och då han anförde deras egna ord, witten, och
brefwet, blef borgarena uti Epeircte så rörde, at
de ropade, utan at afwänta något widare utslag af
domaren, at man skulle stena dem. Men anklagaren
sökte at afhålla folket ifrån alt anfall, til des at do-
marena hade gifwit sin utlåtelse. Det war ganska
angeläget at saken yppenbarligen affades. De woro
mera röjande sig igenom sitt eget tal och sina förfräck-
ta samwete. Det lemnades dem ock af Konungen
om de det åstundade twenne timmar til sitt förswar,
och dermed fordrade han de bägge skyldige uti för-
swara sig. Men de, som han gifade, förfräcktes
för sin orättfärdiga sak. Ty hwarken kunde brottet
enskyllas, ei eller folket til frids ställas. De talade
fördenskul något litet, och det mera emot Konungen
än för sig. Domarena fastade derpå hwars och ens
mening uti ett färit, och då man tog dem der ut, woro
de alla igenom den swarta färgen dömda för skyl-
dige.

De blefwo strar förde i fångelse, på det, sedan de
woro öfwerlygade om detta förgiftandet, de då med
lika straff måtte beläggas, och igenom förgift af daga
tagas. Derstädes betiente de sig af den bedröfweli-
gaste och yttersta frihet, hwilken lagen ännu lemnade
dem som nu woro i sin yndergång. Alt försmåda
Konungen; ropa hämnd öfwer Lycogenes, wörda
de ynderjordiska Gudar, at fienden, som til ännu swä-
rare

rare straff bibehölts, måtte fatta misshag til detta deras lifsslut. I medlertid war döds-bågaren redan för hand, hwilken Oloodemus tog först utaf Meleanders händer, och sade: Wäl an, lät oss dricka Meleander til. Wi giöre nu ett slut på våra plågor, och warde mera förderfwande honom igenom war dödd, än han hade kunnat föreställa sig om wi sådt lefwa. Så snart han det sagdt hade, söp han strax ut hela bågaren. Och då han åter uppsyldes igen, och gafs åt Eriktienes, rynkade han pannan, seende sig omkring, och sade; Hwem är det som wil säga mina wänner, hwad de äro Meleander skyldige? Sedan förgiftet war utdruckit, blefwo bägge af bödelen tillsagde, at gå omkring så wida de kunde i sitt fångelse, på det at giftet så mycket förr måtte skada ådrorne, och de dö med så mycket mindre plåga, til des at de kände sig matta i benen, då all warma worde dem förgående ifrån hiertat. När de nu lydde honom, föllo de strax omkul uti fången, blifwande falla om sina fötter. Strax steg giftets kraft up, och bragte dem til söm, då de lågo utan fånsel, til des at deras höften woro döde, och de lika som stungne med ett spint, låta märcka döds-wäldet, som igenomgief de, ådlaste lifsdelarne; och ei långt derefter dödde de. Strax blefwo åtskillige werker igenom Poëternes färdigheter utspredde; ibland hwilka någre af en oansständig dierhet foro ut på desse aflifwade, andre åter igen förmannte de afrättade til bättring, lika som de ännu hade tid der til. Men dese werker, som mera utmärckte åhregirigheten än misshgiernings-männerna selskwa, har warit mindre behageliga.

Så har dock åbregirighet ett lyckligt offer blifwit,
 Igenom gift och annat mer för dig som du förtient,
 Ty lägg nu bort ditt hat, sen du af blod har måttad
 blifwit:

Och gif *Sicilien* den frid som sig ifrån oss wändt.

Sur ofta hafwer icke du den grymma *Charons* färga,
 Med folk fylt vp och stückadt bordt in i de dödas land,
 Då dig behagadt andra land förstöra, skiffa, härja,
 Med blodig krig, med wåld och twång med röfweri
 och brand.

Sörrenten ed och Guds föracht, och hopp som ei kan
 twingas,

Med grånzor: ser man öfwer alt hos din förmåttna hopt:
 De låta och af *furier* sitt sinne omberingas,

Och bry sig ei om löften, tro ell' och om ryktets rop.

De rusa ganska blindt åstad uti de största faror;

Ach Gudar! hwad utguten blod hwad brände släktar
 fins,

Och hwad ofkyldigt lif är satt i dödsens grymma snaror,
 Hwad menlöft skön med skyldigt folk i dödsens fångs-
 le bins.

Men hwarför wil man biuda til sig yr det ofet slita,
 Man draga bör: hwi wil man sielf sitt equifosterland,
 förstöra; och hwi wil man sig så ganska högt beslita.
 At vnder fruchtan nöta bort så mången natt ibland.

Ty skalkar hafwa ingen ro; så snart at *Edra* händer,

Sig redde til at taga mot en så fördömlig lön,
 Så snart blef äfwen öfwer *Ehr* den grymma hämmden
 tänder,

Och *Edra* wälgångs dag blef natt, mer stygg än lins
 och skön.

Men Konungen som wäl wiste huru grymt *Lycogenes* skulle efterstålla honom, sände *Eurymedes* samma dag som straffet gick öfwer de til döden dömda, til *Lycogenes* med några ryttare, som skulle hastigt öfwerrafka honom. Ty sedan *Eristhenes* och
 Oloode-

Oloodemus woro fasttagne, hade Lycogenes ei ännu påbegynt kriget; han sökte doch at igenom en starck listwacht bibehålla sin säkerhet; låtandes under stundom märcka något hopp om förtroelighet; at han under sken af nytt förbund, måtte kunna bringa de fångna ifrån Konungen eller som en oförsonlig tyrann med försmädelse giöra förhatelig. Och på det man så mycket kraftigare skulle tro, at han med god tro åstundade friden, så förmante han Dunalbius igenom bref at han skulle afwända Konungen ifrån så grusliga beslut, gifwa lös de fångna, och bortläggga all den mistancka eller hat, som han kunde hafwa för den allmänna säkerheten skul. I det nu Dunalbius ståte sig som satte han tro til detta bref, och skickade sig til at föredraga hos Konungen hwad honom anbefalt woro, så bedrog han Lycogenes med sin egen list. I det at Lycogenes war i det hopp at bedraga Konungen, och at få sina wänner ur fångelsset, så dröade han så länge, at Meleander imedlertid hade tillfälle at ställa sina saker i god ordning. Men när Konungen sände at taga honom fast, så war det någre af de missförståndige som ei försummade at inställa sig hos honom förrån at Eurymedes kom, och berättade honom om hans wanners död, och hans egen fara. Det war då wid astonmältids tiden, och hade han många af sina krigsbetienter hos sig til gäster. Til hwilka Lycogenes sålunda talade: I mågen ei tro, mine wänner, at I nu förgåfwes ären tillsammans kallade. Wi hälle nu graföl efter Eristhenes och Oloodemus. I genom Meleanders grymhet äro de omkomne, och så framt jag ei igenom Eder får hielp, förgås jag på samma sätt. Tyrannens drabanter äro snart för dörren, som hafwa sådt befallning at döda mig. Hwad öde warder sedan öfwer Eder gående, och

och öfwer alla trogna borgare tror jag ingen lärer
 troffa om. När han med sådan dristighet fastställer
 de förnämstas drap, kunnen I då wäl gifva at han
 lärer besluta något mildare öfwer de andra? Jag
 skulle ei ymnuntra Eder til hielp i min wälsfärd, om
 I ei bören tro at den är förenad med Eder. Han
 sprang dermed wy ifrån sitt säte. Och alla de öftri-
 ge stego ifrån bordet at löpa til sina wapn. Hela
 huset forlade utaf så många soldaters beställsamhet,
 broilka ei mindre sörgde för sig sielwa än sin Anfö-
 rare. Det blefwo några utfände som ifrån de för-
 nämsta orter skulle sammankaffa mera folk. Mån-
 ga blefwo utwalde, at under Menocriti anförande,
 gå Eurymedes i förwäg, och sedan de satt sig uti
 en beqwäm dal, skulle de öfwerfalla honom oförms-
 deligen, och när han war trött utaf resan. Men det war
 en ganska förwirrad drabbning, ty förrän Lycoge-
 nis soldater förborgat sig uti försäten, ankom Eu-
 rymedes, och sielf aldeles oberedd til någon slachting.
 Men de stridde doch bägge tappert: och i synnerhet
 war Eurymedes förtretad, at Lycogenes som för-
 warad blifwit ei kunde tagas til fånga. För öfri-
 git, fastän han war uti fienda land och långt swaga-
 gare på manskap, (ty Lycogenes när han hörde af
 striden, skickade han dem alla til Menocritus som han
 hos sig hade,) så wille han doch intet offenteligen gif-
 wa sig på flychten. Och Lycogenis soldater förfolga
 de honom intet som småningom drog sig tillbaka. An-
 tingen at de fruchtade något bedrägeri af sin fienda,
 eller för mörckret som nu wiste sig öfwer hela himmelen.
 Wid denna sammandrabbning om mörcka nat-
 ten, omkommo intet många. Doch syntes Lycoge-
 nes hafwa wunnit, och som han gjorde sig glad öf-
 wer sina soldaters mod, så sammankallade han sina
 wän-

wänner ifrån många orter. Han ydeltte de i förrådsstående wapn åt de tillöpande, och skref, på ett sätt til alla borgerfkap: at de wille hielpa honom som en yphofsman til den allmänna friheten. De woro ock intet sene at affalla ifrån Konungen, de samme som igenom hans fromhet hade blifwit yphögde. Och gaf Meleander alla menniskior exempel derpå, at ock den största dygd hos en Förste förachtas kan, om en den samma hålles der hos för tapper och behiertad: och at ingen Förste troligare älskas af vnderfätarena, än de som förtient at man för dem fruchtar. Sicilien stälte hela werlden en bedröflig skåde-plas för kongonen. Religion war förkastad, lagen nedertagd: Wägarne woro osäkra; hus och byar woro här och der igenom röfveri, mord och brand förstörde. Och lågren allena blånckte på de förödde felten. Och sökte märckte ei i sitt största raseri, at de långt mera woro lidande ynder en hel flock af tyranner, än det hwar öfwer de sökte hemnd såsom Meleander dem påfördt. De woro sina egna förråbare, och förråderi war deras lön. Men denna floden hade dock intet bortfört alla. Förwtan Epeircke war det ännu fyra städer som stodo fast i sin wördnad emot sin Konung; Messana, Panormus, Catania, och den mitt uti ön liggande Staden Enna.

Lycogenes brukade nu redan den Kongliga högheten och wapnet; namnet allena hade han ei ännu antagit. När han satt til bords, såg man honom i en Konglig stol. I lågret gief han i purpur klädd, och alltid hade han wårja wid sidan. Han war antingen ogement wänlig eller sträng, at han måtte antingen behålla eller försträcka de motspänlige. Meleander war ock intet långsammarer wid sina saker, och bragte igenom en hastig mönstring mycket folk tillsam-

Uffamman. Epeircte som war försedd med proviant och wäl befäst, blef utwald til ett Slott uti friget. De Kongelige galeer, som ännu stodo qwar i sin tillgifvenhet, blefwo der förde i hamn. Han sielf blef både af sin egen goda natur, och den swärighet som hans saker då stodo uti, mera upwäckt til wördnad för Gudarna. Och emedan denna uprorsmannens obilighet utspredde sig som en pest kring Sicilien, så slog han sielf en nagel uti Templet, likasom ödet och galenskapen mera hade drifwit honom här til än hans arghet. Således förmodade han sig kunna bringa de sinen til förnuft igen, hwilka raseri hade försördt. Och på det at detta gift ei måtte inrota sig ibland hans egit folk, så hölt han för godt at mönstra armeen. Han gick dertföre in i det främsta lägret, ty soldaterna hade lägrat sig under Epeircte, gick så der ifrån i följe med Öfwerstarna och Höfwis-Männerna med Gudernas bilder ut på fältet, hwaräst de til förordnade prester hade uprättadt Altaren. Hela armeen stod i sina wapn och wid sina fanor, och hade utsynckat sig til detta heliga wärcket med franskar. Deras spjut, och deras pilar, woro med löf omklädda.

Imedlertid, woro de med all pracht utzirade offern, en tiur, en bock, och en wädur, under wanliga böner; tre gånger förde omkring frigs-hären af Presten som war högt uppfördadt, och stälde wid Altaret. Konungen sielf gjorde ock en omgång under Gudarnas anropande. At de wille bistå det rättmätiga partiet, och om de här tils ei warit bewägne, de nu wille wända sig til honom, sedan de woro til börligt försonade. At hans frigs-hår måtte förblifwa sund. Men både krafter, mod och råd fattas fienderna. Om de med bistånd, wälsärd och seger wille

wille hielpa, så skulle han oprätta för Jupiter sin frälsare, och Mars, och Minerva, och alla Himla madguter, som hållt hafwa omsorg om krig och frid, ett Tempel af fiendernas byte. Det skal ock årlige spel anställas, och på den lön som utdelas, skal denna Gudarnas wålgierning emot Sicilien utbyggas. Ibland dessa löften slachtades offren, och man lät teknerydaren tråda til de ännu sig rörande inneswor. Och då han nu befann lesren fullkomlig god, doch at hon wi den tiocka huden war starkt inwäcklad, sade han: at innesworne woro wål ganska goda, och de betydde en stor lycksalighet, men den woro ganska långsam, och kostade mycken möda. Derpå höllo soldaterna en fäktande, de skakade sina spjut några gånger, lika som årnade de gå emot fienden; och sedan de på förestålt wis hade träffadt emot hwar andra, så begäfwode sig efter endad scharmyskel utan skada i sitt läger.

Det XI. Capitlet.

MEn Meleander tilbragte den följande delen af dagen, med intet olika bekymmer. En en fremling utur Asyrien reste omkring wti många länder under skien at söka wisshet, men i sanning war det at låta se sin egen. Denne war nu wti Sicilien, och alldenstund han war något försaren wti stiernornas kraft och gång, så sålde denna sin weterenskapsfånghet, om någon af en fåfångelig lättrogenhet intagen, wille weta af de stiernor som lyfte wid des födelse, hwad lycka honom förestod wti lifwet eller döden. Det war ei ännu något lifsstraff at af den tro man satte til stiernorne, spå hwad stora Herrar förestod. När nu denne berömde sin konst som ei wore olif Gudarnas, och om des såkra utgång för många

många berättade huru ofta han ei förgäfves hade till-
 kända gifwit lycka eller olycka; huru många ei ostrafs-
 sade, hade begabbadt sådana spådomar, ei eller så
 långt fruchtat för dem; hände sig at ock ræstet om
 honom kom til Archombrotus. Då han nu blef
 framförd til honom, och mycket öfversködigt omtal-
 te denna stiernornas inslytnings-kraft, så betog han så
 denna unga och nu af kärlek intagna Herren, at han
 åstundade at giora sig vnderättad af hans konst om
 vërgången på sin åstundan. Chaldeen lofwade at med
 all trohet berätta hwad stiernorna här om spådde.
 Men, sade han, hwarföre bekyrrar man sig allenast
 om at igenom denna wetenskapen vtleta enskylda an-
 gelägenheter? Hwarföre befaller ei Meleander at
 man vtforskar, efter det lopp i hwilket de himmelske
 kroppar wisa sig, om ödet antingen strider emot Ko-
 nungen eller hans fiender? Detta tal bewekte Ar-
 chombrotus, igenom hwilken Konungen lät Chal-
 deen komma för sig, sättiande mera hopp til honom
 än ett Orakel. Han, som förmodade sig en ansenlig be-
 talning, infann sig wid Hofwet, och spådde sig af denna
 förårtning mera godt än Konungen sielf, och då han
 blef tillfrågad igenom hwad wetenskap, eller af hwad
 Guds-wäsende han kunde se med sina ögon in vti tilkom-
 mande sakers mörecker; begynte han sålunda at tala:
 Den anden, Allernådigste Konung, drifwer mig
 intet til spådom, hwilken andra framlocka vt-
 ur jordenes klyfter, och igenom Gudomeliga ingif-
 twelser förwirra deras sinnen: Men så bedrage wi
 ock intet på deras sätt, som vtleta något af mörecker
 och twiswelachtiga betydningar. Wäre Landsmän
 lägga sig endast vppå at vtgrunda himmelens macht,
 och stiernornas endaste lopp. Wi äre de förste, som
 vtmerckte solenes grengor.

med namn och mått hafwa ättsildt de himmelska lju-
fens klara, men af intet sporr, kunniga wägar, i det
at wi, uti en klar och af intet moln oroad luft, hafwe
anstält våra betrachtelser. Ty töcken och i tioda
moln förhindra sällan himmelen hos de Assyrier.
Emedan wi warit begrepyne i denna betrachtelse, så
hafwe wi igenom försödt sunnit, at alt menckligt och
werldsligit regeras af stiernornas gång, och at inge
andre Parcer gifwas, som förestå menniskornas
öden. Ty af deras stånd emot hwar andra, får he-
la jordakregen sin omwärling, och drifwes antingen
til fruchtbarhet eller miswärt; om denna machten uti
mårcker åhr och hundrade åhr, hwad wilje wi då ut-
dra, at hwar enda menniskio-kropp har här af sitt lif,
sina böjelser, sin frögd och bedröfwelse? Eders Ma-
jestät låter mig allenast weta den minut som han är
född. Jag skal på en tasta vprita himmelens stånd,
och så många hus som wi tilägna stiernorna.
den samma wil jag sätta de stiernor, som wid Eders
Majestäts födelse sig wiste. Jupiter, Solen och
Venus äro de bästa Planeter, och Mars och
Saturnus de aldrawärste, Mercurius och månan
äro ätskillige efter deras stånd. Hwilken af dessa haf-
wer haft öfwer-wäldet då Eder Majestäts kom til
werlden, uti hwad grad, och med hwad skien de öf-
riga hafwa tempererat eller brändt den samma. Och
sedan wil jag utan all misfarelse, vpnämna alt hwad
öfwer Eders Majestät beslutit är.

Meleander blef af denna menniskians driftighet,
och hans stora löften mycket intagen. Utom des så
gaf öfwen denne wetenskapens wigtighet, och de
tale-sätt, som woro fulla af hemlighet, och förefom
dem som det afhörde, aldeles owanligt, ett stort an-
seende. Men då alle forlade til med ett stort beröm,
så

så såg Nicopompus, som äfwen ibland så andra war
 närvarande, ganska nega på denna Chaldeen, och
 sade omsider med allvarsamt löse: Så hastwen J,
 min kära wän, gripit til Gudarnas wälde. Skrif
 några orättmätige lagar för hopp och fruchtan, och
 om det äro någre, som älska at blifwa bedragne, så
 pålägg dem efter deras wilja. Meleander och de
 andre låto af dessa orden sin begärelse temmeligen fal-
 la. De begynte fördenksful alla at fråga hwad Ni-
 copompus sade eller tänckte, om han antingen för-
 achtade Chaldeen, eller hans konst. J synnerhet wil-
 le Meleander weta, hwarföre han så hårdt utlät
 sig emot en främling. Hwad, swarade Nicopompus,
 skal jag ei sätta mig emot denna bedragaren? Han
 som tillägnar sig större rätt öfwer Eders Majestät,
 än sielfwa de stjernor hafwa, som han med lögnen
 det pålägger? Ty alt hwad han har welat dichta,
 det warder med en otolmodig efterlångtan förstorandes
 Eders Majestäts sinnens ro, som ingen stjernas gång
 har funnat oroa. Således warder denne tyrannen
 råbande öfwer Eders Majestät vnder skien igenom den
 öfkyldiga Himlens afund, och alldestund han giör
 sig til Jupiter, så lärer han mena at Eders Majestät
 är honom mycket förbunden, då han låter bedia sig,
 at förstå någon lyckelig händelse. Och hwad hop-
 pas Eders Majestät af honom så höra? Jag wil
 utan någon Mathematisk himmelsåga hwad han giör-
 randes warder. När han med monga streck och
 puncter har (ei utan lögn om han är klok) smetadt
 fullt ett stort papper, så warder han sluteligen med
 myndig röst försäkrande Eders Majestät om lyckelig
 utgång, och som swarar emot Eders Majestäts hö-
 ga stånd. Ty han twiflar ei at det ja warder bringan-
 de honom en stor nåd och lön. Men vnder alt detta,

Så lærer han rynta pannen, at han ei må hållas
 mistänckt at gifra det för betalning, han lærer stäl-
 la sig, som wille han ei ut dermed, och snart se på
 Eders Majestät, snart på sina stiernor, endteligen
 lærer han foga något sorgeligit dertil; men twiswelach-
 tighet, och som man på många sätt kan uttyda. Detta
 är innehållet af hela hans arbete; detta svar wil han
 hafwa betalning före, som jag nu säger för ingen ting.
 Men jag wil widare anfälla denna man, emedan
 Eders Majestäts tyshet och hans på mig ställda ögon
 fordra denna striden af mig.

I sägen, fåre stiernkifare, at af stiernornas
 stånd, af deras ordning, och af den macht, hwar
 med de inslyta uti de födda barnen, inrättas deras
 lefnads och döds räkning. Men I måsten bekän-
 na det himmelen med den hastighet endras, at stiernor-
 nas stånd förbytas på ett kort ögnableck. Om nu en så-
 dan hastighet, som man knapt med tanckarna kan sig
 föreställa, bortförer de himmelska kropparna, och
 således äfwen förvandlar deras horande eller löften
 med des åtskilliga stånd, hwilken mennissia wiljen
 då wäl i wisshet berätta sina öden, emedan det är
 owist under hwar stiernornas ställning, han är kom-
 men i werlden? Kanstie I tron at detta är barnmor-
 stornas omsorg, at de altid se efter flockan, och no-
 ga i achttaga hwar ögnableck af dagen, och tildela
 barnen som födas, sina stiernor som ett arf. Men
 huru ofta hindrar ei den fara som mödrarna stå uti
 en sådan upmärksamhet? Huru ofta stier ei, at in-
 gen är närwarande, som bryr sig om en sådan widse-
 pelse? Doch, föreställ Eder at det städse woro de
 som det i achttaga, men om ett barn långsamt födes:
 om, som det ofta stier at allenast en hand, eller
 hufwud allenast kommer ut, och den öfrige kroppen

ei strax följer med: hvad ställning af stjernorna är det som de böra rätta sig efter? Mon de som wiste sig när hufwudet kom ut, eller de som wiste sig när den öfriga kroppen föddes? Och utom des emedan flockor-ne ofta gå orätt, och måsta delen af det hwarigenom tiden utmärkes, förlorar sin rätta gång, antingen af luftens torrhet eller fuchtighet. Hwar af weten I då, at det har warit den rätta, och efter himmelens afmätning wiså tiden, som det nygiriga folcket, eller ens wänner har anmärckt öfwer ett barns födelse?

Men låt wara, at man ei skulle fela här utinnan: I hafwen rätt utmärckt stjernorna, uti hvad stånd de warit, hvad kraft de haft, när de föddes, hwars öden I undersöken. Men hwar ifrån få stjernorna ett sådant wälde öfwer våra kroppar ja än mer öfwer våra själar? Skal jag då wänta min lycka af dem, skal jag af dem få weta mitt lefnads sätt, och min döds-art? Mon förden skull de som gå uti krig, och tillika dö, äro alle födde under enahanda himmelens stånd? Om ett skepp skal förgås, mon då ingen annan stiger derpå om bord, än de samma, hwilka wid deras födelse af stjernorna woro fördömde til skeppsbrott? Ja än mer, om de, som äro födde under åtskilliga stjernor, gå i krig, om de stiga til skepps, och deras olika födelse-stund förenas med en lika död; Och twärt om de som ei äro födde under enahanda stjernor, likwäl lefwa eller dö de efter enahanda öde? I sen här en Konung. Tron I wäl at alle som til lika med honom föddes, hafwa sådt ett Konunga-Rike, eller allenast mycken rikedom, som skulle wara ett tecken af de lyckliga stjernorna? Ja, mon de ock alle lefwa intil denna dag? Anse Cleobulus, anse ock Ehr sielf. Mon de som med honom äro födde, äro ock så wise som han, och hos Konungar i nåd? El

ler de som tillika med Eder äro födde, mon de alla äro stiernkutare? (jag wil intet bruka swärare ord.) Men, om någor skulle råfa vti röfware händer? Säger J icke då strax, at det wore öde, at en röfware skulle mörda honom. Mon fördenkful de samme stiernor som hotade wandrings-mannen då han föddes, med röfwarens swärd, hafwa äfwen gifwit röfwaren, som til äfventyrs föddes långt förvt, hog och macht, at han en gång skulle wilja och kunna dräpa denna? Zy sannerligen J kunnen ei mera säga at det af stiernorna stiedt, at denne skulle begå dråp, än at den andra skulle bli dräpen. Men när någon slås ihjäl af ett öfwer ända fallande hus, mon, efter det war hans öde at blifwa begrafven i sitt eget hus, murarne dertfore blifwit bosällige? Ja sannerligen efter muren war förlorad, så har han ihjäl-slagit honom som kom vnder des fall. Samma beskaffenhet är det ock med alla äbroskällen, hvilka man får igenom wahl-röster. Zy mån de stiernor vnder hvilka någon är född, och (som J wiljen) har lofwat en sådan wärdighet, hafwa äfwen kunnat råda öfwer andra menniskior, som ei vnder dem födde äro, och ytas hwilkas röster den tilärnade wärdigheten härkommer?

Jag skulle utan allt betänckande kalla denna fåfångan den största och narrachtigaste, om den ei wore wärre än at han med orden kunde vti uttryckas. Det är den största widstieppelse som kan finnas. Zy hwad skulle menniskiorna med sin fria wilja, om de ei kunna wika ifrån stiernornas föreskrifwande? Hwarfore skal jag skida min hälsa, eller bekymra mig om min äbra; hwarfore skal jag besitta mig om at skilja mig ifrån laster, och ställa mitt sinne til dygder, om det är mig sagt då jag föddes hwad jag

Jag skal blifwa? Jag beklagar den menffeliga frihetens förlust. Ja Gudarnas gidromål blifwer ock här til intet. Jag må då intet mera röfelse förderfwa igenom offren. Jag må ock hwarcken fruchta eller söka Gudarna, om de intet kunna eller intet wilja ändra det öfwer mig beslutit är. Men wi fälle doch böner för de barn som skola födas, at de må få lyckliga stiernor. Jag wil berätta hwad jag har sedt yti Mergania. Der war en, som så war intagen af denna widskjerpellen, at han ei en gång gick yti sång med sin hustru, förr än hade först sedt efter stiernorna, om då antingen drake. swangen befann sig ibland stiernorna, eller Skorpionen med sitt omsammande skadade dem, eller om det minsta olycks-tekn wist sig på himmelen, så sof han strax allena. Frågen I hwad honom hände? Hans hustru födde honom några barn, men alla galna.

Då Meleander och de öfrige lågo öfwer denna Merganierns olyckeliga omsorg, begynte Chaldeen, fast än han af ett så oförmodeligt anfall war temmeligen förbryllad, at samla sina sinnen, och, lifasom achtade han ei den tråtan, sade: Man tager ingen del ifrån Gudarna här igenom, på hwilkas besällning sielfwa denna kraft som han omtalade, war meddelt stiernorna; ty de hafwa ei så aldeles affagt sig all sin mæcht, at icke ännu många saker äro öfrige, med hwilka de kunna wisa sig antingen milde eller hämnande. Och Stierne: Effare fara ei aldeles så wisse, at de skulle tildömma alla dem som äro födde tilika med en Konung ett Rike. Alt säga om tilkommande rings händelser, måste man afwen hafwa afseende på mycket annat än stiernorne; hwar ibland det förnämsta är, tidsens beskaffenhet, och ett släktets wilkor. För öfrigit om någon skulle neka at himmelen har någon kraft öfwer menniskiorna, så är han wård

wård at man beder för honom, som för de Ceriter. Emedan det är allom bekant, at Liffen, som efter himmelens beskaffenhet är antingen mulen, eller ock klar, mycket ingiuter sig sielf yti menniskior nas kroppar, af hwilkas widrörande de innessutne sinnen vnda så de ingifne böjelser. Emedan han nu på sådant sätt talade beskedeligare, föll Nicopompus honom i talar, och sade: Wi betage ock intet stiernorna all wårckan. Allt en menniskia drifwes til lättia eller arbet; at hon får ett slugt hufuud eller ett swagt förstånd; at hon är lustig eller fallen til en engslig enslighet, och at hon enteligen af en stark drift, föres antingen til last eller dygd. Allt detta nekär jag ei, at det ju kommer af himmelens herrawälde öfwer dese jordiska kroppar. Fördenskul skal jag ock intet strida mycket emot, om I föregifwen, at de som af lyckeliga stiernor hafwa fått ett nöjsamt sinne, öfwergå dem yti lycka, som ytas swära och bedröfliga stiernor drifwas, til swärare lefnad, eller ock at de, hwilka en glad himmel meddelt ett lustigt wäsende, äro angenämare at omgås med, än de menniskior, som betrachta den hos sig intagna Saturnus, yti en swär och engslig enslighet. Sådana stadgar som ei äro en wis konst utan en stor försichtighet tilhörige, straffar jag ei. Det är helt annat som giör at jag ei kommer öfwerens med Eder och det förnämligast dese syra: Först tror jag (swär emot Eder) at stiernorna weta men intet drifwa oss til någon god eller Gudlös böjelse. Sedan at man af stiernornas eller wåra böjellers betrachtelser ei wis kan slura, hwad en menniskia under hennes lefnad förefår, eller hwad död Gudarna öfwer menniskian sluit. För det tredie, at man ei nogsam kan weta, hwilka stiernor implanta yti barnen dese böjelser. Och omsider, at fria saker, och som hända af en slump,

slump, ei utan helt obehöfvänligt och Gubblöst, kan till
 strövas någon nödvändig stjernornas inflytande.

Jag skulle ännu tala widlöftigare här om: Men
 jag ser at Eders Majestät ledsnar här wid, och ser
 efter Cleobulus, af hwilken, jag tillstår, nyttigare
 saker öfwer krig, man kan få höra, än af mig eller
 denna Mathematicus. Det är allt wäl, swarade
 Konungen, men anför än mera korteligen här om.
 Då för Nicopompus sålunda fort. At wi ei tvingas af
 stjernorna, är klart här af, at wi ei äro så som med för-
 måst nederkufwa den af dem upväckta böjelsen; och
 vårt slächte skilgs uti ingen ting mera ifrån de ostä-
 lliga creaturen, än igenom denna frihets förmon,
 som wäl kan uppretas af de honom underlagde och
 brinnande rörelser, men ei omviljande drifwas antingen
 til last eller dygd. Därföre är ock ingen ting allmän-
 nare ibland Philosopher, än at en wis mans sinnewet
 af ingen tråldom, och kan råda öfwer sielstwa stjer-
 norna. Här af hörer man ock dageligen deras beröm,
 som förstå at styra sin wrede, kärlek och andra sådana
 böcker, med hwilka stjernorne öfwerfölja wåra sinnen.
 Med hwilka ingen ting skulle wåra besked, om intet wårt
 sine kunde wika eller emotstå stjernornas vndsädda wäl-
 de. Och des förvtan, som solen ei med samma krafter
 förärar alt, det hon likwäl med samma lius och med sam-
 ma strålar besticker, ty annars skulle hon föda några
 frön, och åter utdöda andra: smärre örter skulle
 förbrännas, och en större saft skulle åter bibehålla
 andra: altså ock, när så många barn, hwilka lika
 som en på årskilligt sätt tillberedd åter, födas af sina
 föräldrars årskilliga natur, liks styrcka och besaffen-
 het, så kan ei den ena och samma kraft som tillika på
 himmelen stadnar öfwer flera, wåra den samma uti
 alla. Om hon finner ett barns natur, som med hene

ne öfwerensstämmer, så råder hon öfwer den samma. Men strider den åter henne emot, så är hon knapt mäktig i något at ändra den samma. Så at om J. wille den förvt säja något emot barns seder och lefwerne, så bören J. ei allenast anse himmelen, utan ock de föräldrar, uti hwad stånd des moder war, då hon med honom war hastwande, samt mycket annat, och måsta delen sådant som Eder wore obekant. Och af detta se wi grunden til den andra puncten, som wi sålde stälte; nemligen at af stiernorna ei wist kan slutas om människornas gjörande eller lidande. En då wi kunna böja de medfödda böjelser, hwarföre skulle wi ock intet kunna böja det som af samma röresser kunna upkomma, om wi hade warit dem vndergiffna? Och emedan af åtskilliga orsaker, denna den tryckande himmelens beskaffenhet, faller nu lättare, nu svårare in uti den födda människans sinnen, hwarföre tror J. då at det med enahanda kraft förmår öfwer alla, som ei med samma kraft är intryckt i alla?

Jag lägger ock det der til, at man ei egentligen kan finna hwad det är för en stiernornas förening eller afwändning, som inplantar uti barnen frön til de tillkommande begärelser. J. skåden den, som står öfwer barnet wid des födelse. Hwarföre ansen J. ock icke den som wiste sig då barnet aflades i moderlifwet? Hwarföre ock icke de öfrige, vnder hwilka den späda kroppen, och själen som ännu ei kände sig sielf, blefwt moderlifwet inrättad til tolamod at lefwa? Sammenligen jag håller för, at ett barns öden bestå så wäl at dessa stiernors stånd, som de, hwilka lysa wid des födelse.

Hwad det sidsta angår, at fria och af en händelse sig tildragande saker ei kunna tillskrifwas stiernornas wårkan, utan Gudanas lastande, skulle

skulle jag håstigare påyrka, om jag ei fruchtade at
 jag skulle bringa Konungen, af hat til min widlyftighet,
 at bewisa Eder nåd. Doch likwål kan jag säga, at J
 sådant wiljen, och at J det utan fel och största ga-
 lenskap ei kunnen wilja. Hwad kan wål wara friare
 än at gista sig; at utwålja det eller det lefnads sättet?
 Eller hwad kan wara mera tillfälligt än at en menni-
 ska blir dräpen med swärd, i watnet fördränckt,
 råkar i owänskap, suknar ett wißt år af sin lifstid,
 får uti nåd hos stora Herrar, råkar i hög wårdighet
 eller föracht. Om alt sådant plägen doch J Herrar
 Mathematici swara. Här wisen J Eder driflighet,
 här sinnen J Edart rof. En stöld war nyligen skedd
 af en tierare, han sködde, och blef eftersökt af sin
 Herr. Ingen ting war mera owißt än antingen han
 skulle gripas, eller slippa ofkadd vndan. Det hände
 fördenkul at han slapp lyckeligen på flychten, då
 en af Edart anhang, som litte sig på at säga om det
 framfarna, berättade of at tiufwen wore vndkom-
 men utan all hemnd, emedan Mänen blef vndanstödt
 af Mercurius, alla tiufwars wålgynnare, och af den
 samma betäckt. Det war swårt at bringa mig at tro,
 at han med alfware skulle föredraga of denna Histo-
 rien. Det stod fördenkul hwarcken uti Gudarnas
 omsorg eller i husbondens försigtighet, eller i sielwa
 tiufwens achtsamhet, antingen at blifwa fången, eller
 med trygghet komma vndan, utan alt detta är skedd af
 stjernornas regering, och om detta werldsliga så drif-
 wes af dem, så är det säfångt, at wi sielwe an-
 wände någon slit eller möda på våra gierningar.
 En alt det de of föreskrifwit, måste skie fast wi ingen
 ting der til giöre; och alt bet de förbudt, lar ige-
 nom ingen war försigtighet frambringas. At jag
 omnat må förbigå, hwar med den obilligheten må of-
 wer

wer ända fastas, som J bewisen emot Gudar och naturen. Jag frågar, min fåre Chaldee, antingen den kraft som lofwar ett nu födt barn en lycklig lefnad, eller en wäldsam döds-händelse, i det trettionde året eller ännu längre bort, antingen säger jag den kraften som skal regera sådana händelser och denna lyckan, så länge fördröjer på himmelen, och ännu väntar den beramade tiden, på hwilken, den insfallande på jorden, tvingar så nödwändigare wärcktyg til nödwändigare wärckningar. Eller mån den inplantas i sielfwa barnet, och likasom nyfläckt och efter handent tiltagande, bryter ut den bestämde tiden, och upphäler hwarad stiernorna befalt. Sågen J at den förblifwer på himmelen, så ären J ganska oförståeliga. Sy emedan barnets lycka, består, som J wiljen, af den beskaffenhet, som stiernorna, wid des födelse, fins emellan woro sammansatte, och sedan hafwer de samma stiernors lopp endrat denna beskaffenheten på himmelen, och inrättadt en annan, til äre wentrys tvert emot den förra; uti hwarad arck, eller himmelsk förråds-kammare, skal då den förra frukten förwaras, som först efter många år skal framtråda, och på denna skåde-platen ställas? Om J åter menen, at detta ödet stadnar öfwer sielfwa barnet, til des det blir manligare, så är Eder galenskapp ännu större. Sy uti skeppsbrott finner man orsaken, hwarföre stormen uphåfwer sig? Hwarföre styrman, förgåtande sig sielf, fäster loden på en sandbank; eller är landtmannen orsaken til kriger, som gior honom fattig, eller til en mild wäderlek, som kröner landet med frucht? Och bryta de samma hwilka af den insfallande jorden warda boertagne igenom deras ödes wäldsamhet, naturens sköde, dermedst at de dö den dödd, som stiernorna öfwer dem besluttit? Jag wil

mer tala om den aldrastadeligaste galenskap, som be-
 sätter Gudar och menniskior med enahanda band,
 hvilken aldenstund den är beröfwd alt förnuft, och
 ofta bedragen igenom falska utgångar, gifwer doch
 likwäl falska och vnderstundom bedrägeliga hopp dem
 som förfråga sig om sin tillkommande lycka, och be-
 svärastigastigaste dese oförsichtige med en onyttig fruchtan.

Doch likwäl berömma någre sådane sina orakel,
 som lyckeligen efter deras spådom slagit ut. Af dem
 vilka de förskaffa denna konsten, såsom en ei förachte-
 lig, all trovärdighet. Och nekaf jag sannerligen
 förstå, at om något sådant tildragit sig, det då har hänt
 af någon ödets nödwändighet, eller stiernornas
 tvång. Jag skulle lättare tro, at det wore någon
 fören, som låter wedersfaras menniskiorna det sam-
 ma, som de fruchta ei sändes dem af Gudarna utan
 af stiernorna, til hämnd för deras ogudachtiga wan-
 tro. Och sedan, som drömmar, fast de utan all konst
 och ledsagare fara omkring, doch likwäl föreställa de
 vnderstundom en föreställning af tillkommande saker:
 Så en blind, em han kastar stenar i krina, så kan
 han doch en gång i sin oförsichtighet träffa målet.
 Så ock, min kära Chaldee, då I här och der utspri-
 der mycket lögn, så är ju intet vnderligt jom lyckan
 en gång gynnar Eder driftighet; och doch förvndren
 I Eder at hafwa sagt sant. Ja äfwen de så swa-
 ren, som man doch så ofta omgalar, bewisa Eder
 konsts säfånglighet. Sy hwad är wäl klarare tekn,
 af sanningen ibland Eder plågar ei annorledes anses
 än som ett vnderwårc; om Edert barnlekan ibland
 skulle träffa på henne in? Men så har jag ei så stort för-
 troende til rychte, at jag skulle tro alt hwad som ut-
 sprides om Edra spådomar. När vnderwårc berät-
 ras, så plåga de med gunst afhöras af dem, som för-
 vndra

vndra sig derpå; och fast än de ei til alla delar äro
 sanne, så behagas de ändå vtas många, de tilwåra uti
 wördnad, och blifwa högt achtade för sin ålder, sedan
 de en gång fått den som dem beskriwer. På detta sätes
 tror jag at Edra fabler fått all sin styrcka. Så fram
 J intet sägen, at med denna ogudachtiga konsten och
 dess ondra andar är någon hemlig handel. Ty dess
 utforskna noga det framsarna hos menniskiorna, och
 det fördolda och gifva ganska listigt om det tillkom
 mande. Och om de fördenskul hafwa kalladt Eder
 Chaldeer til ett stendeligt omgånge med sig, så är
 det ei ynderligt, at de det som är öfwer alt menne
 git förstånd, ibland igenom Eder vnderwiänning,
 hafwa berömdt. Men jag dröjer härwid för länge.
 Om J weten hwad Sicilien wedersaras skal: hwad
 före hafwen J då intet ausedt Edert egit öde? Hwar
 wisten J intet at jag i dag skulle angripa Eder? Hwar
 före päminten J intet, til ett försök uti konsten, at
 den wore närwarande som skulle förbrylla Eder? Och
 enteligen om J kunnen utforskna, om Konungen war
 der segrande öfwer sina fiender, så utforskna först det
 om man Eder troendes warder. Men skulle en så stor
 Konung tro Eder uti så wigtiga saker, och fuller af en
 sådan konst, hwilken om den vnderstår sig at förut
 säga något uti ringa saker och som dageligen hända,
 så plår den ändå falla ut til allas åtlöje i en fall uti
 gång? Ty at klara och mulna dagar, at slagregn,
 wådermirklar och storm, af den vnderhandling som
 är menniskioslächtet och stiernorna emellan, warda
 utdelade, det påstån J och så, och det är kända af
 wen wi til en del. Men J faren så allmänneligen
 wisse, då J af stiernornas betrachtande, aningen
 utlofwen solken eller regn, at Eder frihet at så
 ta och dychta, har blifwit ett ordspråk.

Sela nu sielf himmelens stånd: rätta Eder efter må-
 nens lopp: upptåka på Eder tassa de himmelska liu-
 sers krig och förbund. Om I sedan kunnen, så sägl,
 hvilka dagar blifwa klara, eller regnachtige. Om
 I faren wilse, om utgången ei slår Eder felt, så
 jag ei wågra mig at lida ett swårt straff för Eder
 konit, som jag lastar. Och doch sägen I at stiernorne
 emindre förmå löfwer luften, öfwer molnen och öf-
 wer klarheten, än öfwer menniskiornas kroppar och
 lifka. Och emedan I nu ären okunnig om de förs-
 wa, hwarföre sku wi då tro at I weten de senare? I
 weten af stiernorna huru snart krigen uphöra, och
 hwarad öden warda rörande de Siciliers sinnen; men
 om de samma stiernor löfwa Eder trågård regn, el-
 le skiffen för Eder boskap, kunnen I ei weta. Man
 kan äfwen af denna Eder okunnighet om wäderleken
 förstå, at I ock intet weten hwar stiernorne wilja
 eller befalla. Eller at öfwer denna machten ännu
 en annan som I ei weten, som huru den behagar
 förändra dessa stiernornas beslut och regementen.
 Hwarföre I en så tydelig kundskap om de allmän-
 na och regements ärender; hwarföre föröken I ei
 några enskylda saker igenom samma konst? Hwarföre,
 då I förvrt sen alla sakers utgång, afläggen I ei alla
 bedröfweligheter, och följen lycksaligheten? Då jag
 var i Phrygien, war der en gammal bekant spå-
 karing. Der hånde sig at ett kosteligt fat blef bort-
 stut utur en förnäm borgares hus. Den som hade
 detta husgeråd om hånder, skyndade sig, jemte en sin
 wån, til denna karingen med penningar, i den för-
 sägga förhoppning, at han både hade tiufwen i säkerhet
 och sitt fat tillbaka bekommit. Det war om morgonen,
 och då de ankommo hade karingen nyss öpnat dörrarne
 som då, til äfwen tyrs af den inkastade orenlig-
 heten,

heten, illa luctade. Jag wet ei hwad det war för en granne, som igenom denna hemliga skymffen wille begabba färingen. Hon stadnade fördensful helt wred, och sade, om jag wistehwilken horhus-wård har betient sig af möckret til denna oansständigheten, så skulle jag swärja wid Apollo, jag skulle swärja at han wille smörja denna orenligheten i munnen på den samma, som kastadt den för min tröskel. Då han som war kommen at rådfråga sig fick höra detta, såg han på sin kammerat, och sade: hwarföre sku wi häfwa ut pengar? Skäl denna färingen kunna weta hwad det är för en tiuf som stulit of, som är okunnig om sina egna saker, och då man nästan kastadt henne orenligheten i mun, wet ändå intet på hwem hon bär förtörnäs. Der med begaf han sig så fort ifrån denna Sibylla, som han til henne kommen war. Jag wet ei hwad det war för en Poët som uti en öfwer skrift gjorde denna saken kunnig, hwilken jag ännu mins, och efter den är kort, så wil jag upläsa den samma om Eder behagar.

Ach öden och himmelska stjernor,
I Pythias dån och mörkaste hål,
I spådoms foglar och tårnor:
Som måten är ödet så owissa mål.

En färing med skrynkloger panna,
Ehr wördar och ropar på dylika sätt,
Som Amon, när månen at stanna,
Det gjorde, och syntes wärckställa det lätt.

Och Kunde med penningar weta,
Hwad Gudar och Konungar had i sin bog;
Och wiste så många utlera,
Hwad diupast i hiertat förborgadt och låg.

I mågen nu henne berättas,
 Ett enda som hon intet skäckare wet,
 Swem för hennes dörr welat sätas
 Den stygga orenlighet som hon der sedt.

Da store *Apollo* allena,
 Kan säga hwad medel och wäg hon skal ta:
 Och hwad hon bör täncka och mena,
 Swem hon bör för detta alt miständcker ha.

Men fåfängt, *Sybilla*, du frågar,
 Gudar och öden och stiernor och lins,
 Och foglar och stygga wägor,
 Och Pythiska dälder, och jordiska hus.

Ty sielfwa *Apollo* han tiger,
 Och detta Orakel i föleden natt,
 Då *Månan* på himmelen säger;
 Din nåsa han endast har lemnadt och fatt.

Det XII. Capitlet.

Nicopompus wille ännu säga mera, men Ko-
 nungen, stödiande sig på *Cleobulus*, gick sin
 wäg. De andre följde vnder åtskilligt stent
 efter. Men *Cleobulus* inträdde Konungen, at, fast
 än denne främlingens wetenskap war fåfång, så war
 den likwäl farlig, ty skulle han ei låta honom bestom-
 mad resa bort. Ty det kunde lätt hända, at, om
 han blef skadad, han då vpdichtade en hop farliga
 stiernor, och man wet at gemene man äro benägne til
 widspjesselse. Dersföre ropade de honom som war tem-
 meligen bedröfwad, och tackade honom för hans
 witschwade möda, men at man ei nu kunde betiena
 sig deraf, der til war tiden ett hinder. Ty det syn-
 tes strida emot Konungens Majestät, at han, såsom
 witswelachtig om segren, skulle anse de stiernor som lyst
 A wid

wid hans födelse. Doch wille man belöna hans tilbudna tiens. Man drögde ock intet der med, utan man sticade denna fantansten en half talent, at bortredia alt ondt estertal. Man företog sig sedan ritigare saker; i det man sic nye bodskap, som ei berättade alt godt om Lycogenis tillrustning. Ty ibland Konungens frigshår, war nu intet mera än tijo tusend rätt bewäpnade fotfolk. Rytteriet bestod af två tusend. Slungare och stöttar woro tre tusend och femhundra. Trettio rustwagnar. Tre gallerer. Och andra fartig til frigs-nödwändigheter woro dubbelt så många. De Hyperephanier hade ei igenom något allmänt råd affallit, utan efter hwars och ens böjelse, så stridde någre med Konungen, någre med fienden. Men olyckan hade lemnadt Lycogenes både mera macht och manskap. Och sedan han dem mönstradt, widelse han dem ibland sina öfwerstar i Syracusa. Han hade underhållit trettio tusend fotfolk, och sex tusend til häst. Och på det at det ei måtte fattas en lycklig betydelse, så hette den första i mönstret Nicon. Hvilket folkets widskjeppe uttydde som en lyckelig händelse. Lycogenes war säker, at han ei längre skulle regera, än som at dese soro för i sitt raseri. Emedan saken ännu war varm, så ryckte han med hela sin frigs-macht på Konungen. Konungen deremot lågrade sig wid en liten bäck, hwars breddar regnet temmeligen affurit, så at de woro mycket höga. Suctigheten som tränger sig här och der igenom jordafvegen, och watnet som ei länge sedan brutit sig ut, gjorde at man ei wäl kunde tro den samma. I denna förmur hade wäl gånstka så kunnat afhålla Lycogenes. Han insann sig ock der med sin frigshår, och hans tilbod at omringa denna osäkra orten, blef af Konungens soldater

Andradt, hwart häst han sökte sättia sig öfwer. Men på det at han ei skulle låta tiden gå så fångt förbi, så sände han Anaximander sin Syster-Son, och Menocritus Oloodemi Broder med några regementen at belågra Enna, och Catana. Men utur hans och Konungens läger skedde dagligen små sammandrabbningar, som dock afluppo med åtskillig fördel. Och fast än ingen hufwud-träffning skedde, så stillades ändå intet det rätta krigs wäsendet igenom så små drabbningar.

Hwem skulle tro, at dessa sinnen skulle kunna wändas in på annat, under en så fäselig oro, och under hesskra krigs tumultet? Och doch likwål tryckte de hertliga plågor Archombrotus och Argenis mera, än de som wiste sig yppenbarligen. Prinsekhan, som faste kalla sina tanckar på Poliarchi förträffelighet, blef så mager til sin kropp, och förtärde sina sinnens krafter ibland ensliga suckar, hon utlåt sig ofta at man skulle tillbaka falla Lycogenis gamla fiende, och som war wan öfwer honom at segra. Men det war helt annat som oroade Archombrotus. Det owiså hoppet gjorde med en eländig sötma honom orolig, at han snart önskade vndfly kriget, som i lägret ei befordrade hans kärleks förslag, snart glädde han sig at hafwa tillfälle at wisa sin tapperhet, och för bägge orsakerna blef han hekad emot fienden. Doch förefästade han sig ofta, at han war allena uti en så stor Meleanders och Argenis fara. Ev han hade bort samla en krigshör, och igenom en så stor wålgierning å dagatagdt, hade sin kärlek, och tillika wist sin höga härkomst. Sannerligen han skulle eck intet försumma af allt detta. Men dertill fordrades en ansenlig tid, han skulle berätta Siciliens slätta tilstånd i sitt fädernesland, han skulle der samla soldater, och föra öfwer

en frigs-hår. Men faran war af Lycogenes redan för hand, och intet kunde den förwänta så långsam hjälp. Han hade ock intet mindre bekymmer öfwer Poliarchus, hwilken hans särade sinne altid föreställte sig igenom en obillig iswer, och uphöjde honom, af ett förstått hat, så hos Konungen, at han syntes nästan förgiåta sig sielf. Han uttydde dertfore til den wersta, at Poliarchus ei skrifwit til Konungen, då han sände honom Lycogenis bref. Och at han förgat både sig sielf och Konungen, antingen af förmelse eller högfärd, det wore ock intet enligt med Konungens höghet, om han skrefwe först. Således blef Konungens öron efter hand wane wid dessa illfulla och dageliga försmädesser; och war det så mycket lättare, som han ei kunde föreställa sig at der skulle wara något obytt Archombrotus och Poliarchus emellan. Gelanor hade ock intet swårt at finna, at Archombrotus sådt ett annat sinne, än han hade då Poliarchus reste bort. Men, efter han såg honom wara i stor nåd wid hofwet, så tilråknade han detta hans höghmod des stora lycka, hwilken ofta fruchtare före at igen känna gamla wänner, likasom de wore omwärdige och skadelige för den årnådde wärdigheten. I medlertid så tilredde han doch, efter Argenis inträdande, så sin Herres hushålds-wäsende, (ty han hade på Konungens befallning sådt det tillbaka af dem som det förestod,) at alle höllo före at han innan fort wore ankommande.

För öfrigit lagade han sig til at resa til Africa, men blef med onödiga yppskof hindrad. Enteligen befalte honom Konungen, sedan han efter Archombroti inträdande hwarcken gifwit honom någon skänck, eller wiste honom någon wänlighet, at han skulle berättätta Poliarchus, at han wore en Konung, och ei någon

någon förgiftare, at han låtit afflöwa Oloodemus
 och Eriktneus för hans skull. Och kunde han rått
 sig litet finna, hwarföre ei Poliarchus skrifwit honom
 til, som hwarföre Lycogenes skrifwit Poliarchus til.
 Gelanor som blef rödd af denna oförmodeliga bitter-
 beten, hade swårt at styra sin wrede. Han kom
 dock ihog, at han talade wid en Konung, och at han
 sielf ei hade mera ord i beredskap, än Konungen
 hemnd, swarade derföre ei annat, än at Poliarchus
 hade ei skrifwit, emedan han innan fort wille sielf in-
 finna sig, at om han något hade felat, han då måt-
 te sielf afbördas sig det. Sedan han detta sagdt, lema-
 nade han Meleander, som ytom des war snart bragt
 til sorg, föll uti åtskilliga tanckar; han berättade der-
 för Argenis, huru onådigt Konungen utlåtit sig
 emot Poliarchus. Men hon, som knapt här wid
 kunde hålla sig ifrån tårar, sade: Gudarna, Gela-
 nor, hafwa ingen ting lemnat som kunnat stada mig
 och Poliarchus. Som wi äre åtskilde, så äre wi ock
 de eländigaste, och wi förtäre den ena igenom den
 andras sorg. Här til kommer ock faran som jag står
 uti för Lycogenes, som trachtar efter riket, och emes-
 kan jag är ålskad af Poliarchus, så kan ock detta
 ei annat än bedröfwa honom. Hwad batar det at
 han med ett öfversödigt bekymmer warder belastad,
 at han ock skal förstå min Faders wrede emot sig?
 Swilken jag ei kan tro är ändrad af något argt sinne,
 utan af sielfwa olyckan. Om någon ting efterlåtes
 mig at begiära; så giör, Gelanor, mig och honom
 det nöje, at han ei får weta här af. Jag wil så la-
 ga, at min Fader förbättrar detta sitt brott, och ål-
 skar Poliarchus igen. Och alt hwad Edert stånd
 kan wara anständig, skal blifwa en lön för Eder tyft-
 het. Men farängt är det, at I inbillen Eder, om

I gifwen Edar Herre kundskap här om, at jag ei
 skal så weta deraf. Ehuru högt han lofwade at riga
 här med, så sade hon ändå widare: När ödet en
 gång lemnar mig honom igen, så skal jag wäl bestir-
 da hans tyfthets trohet, och jag skal wäl så weta hur
 ru I häfwen varit wilse. Huru mycket jag hos hon-
 nonom förmär, wet ingen bättre än I. När
 Gelanor hade försäkradt, at han wille lyda Printe-
 zefans befallning, gaf hon honom ett bref til Poliar-
 chus. I hwilket hon på det högsta bad honom, at
 han med det första skulle inställa sig i Sicilien. Om
 ödet wille at Lycogenes skulle öfwerwinnas, så wor-
 re det bäst at han öfwerwinnes af honom. Men om
 Gudarna åter hade besluttit något swårare öfwer
 dem, så skulle han beskydda dem vnder deras fucht.
 Sedan hon hade gifwit honom många skäncker, lät
 hon honom stiga om bord.

Det war nu redan på andra månaden at sta-
 den Enna ysttadt en swår belägring. Det fattades
 tillförsel, och intet war det något hopp at få hielp af
 Konungen. När de fördensful hade förtårt alt, fört-
 utan sin tro, affärdade de sänninge-bod til Lycoge-
 nes at handla om öfwergifningen. Han som fågan-
 de sig, at han härmedst kunde både wisa sin seger
 och sin mildhet swarade: at han ingen ting högre
 önsfåde, än at de sielfwe wille vara lyckelige. De
 til hade han använt så stora krafter. De skulle
 wända om igen til Siciliens samhälde, med hwars
 samtycke de ganska oförsigtigt hade sammangaddadt
 sig emot Meleander. Doch begiärte många at de med
 trygghet måtte så gå tillbaka til Konungens läger.
 Och då det blef tillåtit, bragte de mera fruchran för
 Meleanders soldater än som hielp; Emedan de med
 sin enstyllan i det de öfwergifwit staden, fördubblade

mera des utståndna elände, och belägringens macht. Sedan Enna war öfvervunnit, wiste sig Lycogenes glad med större frihet, och försökte på många handa sätt tilgången til Konungens läger, at han måtte sliga öfwer den af Konungen besatte bäcken och träsket. Och emedan Meleander ei trodde sig at längre kunna förswara den intagna plaken, så ontände han wid den första wachten om natten uti hela lägret eldarne, på det at fienden ei måtte förstå at han öfvergaf sitt rum. Han lät ock intet gifwa något teken, utan drog sig i tyshet på slätt-marcken nedan för Epeircte. Den följande dagen begaf sig Lycogenes efter, utspredande sina segrande troppar omkring hela slätt-marcken med ett försträckeligit anseende, och i det at hans soldater af en högfärdig tillförsicht låto höra ett sträckeligit ljud.

Och Konungen fick aldeles ingen sömn för så många besvär, önskade fördenksul snart at försöka sin lycka uti en drabbning, snart åter at beskydda sig innom flottens fästningar; understundom tänckte han på, såsom allt wore förlorat, at fly til Africa. Det hande af ett tillfälle, at han i brist af någon hwila besaf sig ensam wid första dagningen uti trågården. Orten war mycket höglant, och för hafwet som nedansöre låg, war utsikten ganska fri. Då han nu öfwerlade hwad wid detta yttersta tilstånd wore anständigast, så föll honom snart in at han ännu hade mod nog at slås, snart åter at han war en gubbe och en Fader, hwilken omsorgen för sin Dotter drog til försichtigare rådslag. Skulle denna Prinzehan blifwa segerwinarens byte? Och skulle hon, som war född til en krona, förlora sin frihet? Utter igen förestälte han sig flychtens beqwämlichkeit, strax åter Gudarnas wrede, och det som i ett oförtient elände är det swåraste,

raste, de framfarna tidernas sällhet. Under denna
 sitt oroliga sinnes hetta, fastade han sina ögon på
 hafvet. Men töfken, som igenom solens vpgång woro
 fördelte, och föllo på de nästgränkande bårger, öpnade
 honom en utsicht, som förorsakade honom förfräts-
 felse och förwirrelse. Ty hafvet som med många
 skepp war betäckt, wiste honom ei långt ifrån ham-
 nen en myckenhet fladdrande slaggor, ett myt krig och
 ny ångest. Det war en stor flotta och gick med fulla
 segel. Han glänsade af wapn, och hade mycket folk
 om bord. Och då de nu ei woro långt öfwer ett
 skott ifrån hamnen, så fastade matrosfeln med fasetligit
 skriande anciare, och hela flottan låg stilla. Kom-
 gen rådslog ei länge med sig, hwad det war för folk,
 eller hwar ifrån de kommo. Utan som han af sig
 sielf fruchtade det wersta, så stampade han några
 gånger med foten i jorden. Och sade: så lemna ei
 Gudarna mig flychten säker. Der är en flotta ifrån
 Lycogenes; der är en krigs-hår som wil besätta
 hamnen, at ingen må slippa der ut. Men det hän-
 der intet oförskildt. Denna händelsen twingar dig,
 du fruchtsamma gubbe, til ett rättmätigt och tapp-
 pert motstånd, och det du sielf bordt göra, si der
 til påminner dig din fiende. Skal jag föra min lilla
 skepps-flotta ut emot denna, som är så olika til lycka,
 til skepp och til krigs-hår? Eller mon jag skal aff-
 dermed, och det som lærer wara bättre, allenast wän-
 da mig emot Lycogenes til lands, at jag endast må
 dö uti mitt Sicilien. I det han war således besört,
 och intet annat åstundande, än at åhrligen dö, så ropo-
 de han dem, som stodo honom närmast. Han wiste dem
 den bedröfweliga utsichten på hafwet, och besalte at ut-
 sticka ett skepp, som skulle yderrätta sig här om, på det
 han måtte få wisare kundskap om en så mistänckt skepps-
 flotta.

flotta. Archombrotus, som war förwägen i all sa-
 ka, fordrade at man skulle lemna honom denna ei-
 så säkra undersökning. Men Konungen förmante
 honom, efter han war både yng och tapper, at för-
 wänta någon anständigare strid. Medlertid blifwa
 de warse en båt komma ifrån den fiendteliga flottan
 til hammen. Timonides, som blef sänd at emottaga
 de ankommande, och utforska hwad deras ärende
 wero, war ock den första som märckte tekn til en mil-
 dere lycka. Vti båten satt en Hårhåld: och på det
 man ei måtte tro, at han hade något ondt at berät-
 ta, hade han omwicladt sin staf och sitt hufwud
 med Olive-blad. Men hwem han war, eller hwad
 han hade at föra, wille han ei berätta Timonides,
 emedan han åstundade at få tala med Melean-
 der sielf, ty låt ock Konungen honom så komma der-
 til, alldensund hans sorg och fruchtan nu war stillad.
 Men Hårhålden begynte sålunda: Radiobanes, Ko-
 nung öfwer Sardinien och de Baleariska öar, sän-
 der Meleander Konung vti Sicilien detta teket af en
 sammal wänfkaps. Om Eders Majestät wil jemfö-
 ra den emot sin egen, så lærer Eders Majestät finna,
 at det är den samma, som har warit inbördes emellan
 eder och hans Förältrar. Han lemnade i detta sam-
 ma ifrån sig en half ring, på hwars yttersta kant en
 liten hand af guld war at se, hwilken, om den blef
 fogad in til den andra delen, så war der äfwen en
 lika hand, som syntes fatta hwar andra, lika som at
 ingå förbund. Då sade Hårhålden åter: Känner nu
 Eders Majestät wänfkaps teket? Då Konungen
 det tilstod, ty han hade andra hälften af ringen hos
 sig förwarad, sade han vidare: Radiobanes är E-
 ders Majestäts gäst på Edert haf, med den förnäm-
 sta machten af sitt rike, som han har fördt med sig

på Skepp. Orsaken til en sådan utrustning har varit det ryktet han sådt höra, at Eders Majestät skal tryckas af en hop arga vundersätares affall. En rosen bunds-förwänt, har ei funnat tola, at ett sådant ondt exempel skulle bewisas emot Konungar. Meleander teg här wid, och kunde ei wäl förstå en sådan hastig hielp honom af Gudarna tillsänd. Doch war det ett teken til hans ständachtighet, at han ei ändrade färgen. Berätta Edar Konung, käre härhåld, sade han, at jag nu tilgifsver mina vundersätare deras raseri, hwilka ei någon fiendtelig Gud hafwer wäggadt til denna misgjerning, på det at wi må hafwa tilfälle at betiena oss af en så stor gästs wälgjerning och närwarelse. Han må komma in i Sicilien, och han skal förnimma, at wi skole wara trögare at äbra honom, än han har varit, det samma at förtiena.

Härhålden blef der på litet bortförd at sköta sin kropp, och imedlertid begynte Meleander, sedan han kalladt sina råd tillsammans, at förfråga sig, antingen han skulle sielf stiga til Radiobanes, eller igenom sina förnämsta Herrar inhämta ett större teken af trohet. De föllo på åtskilligatanckar, och dristade sig inre hwarcken at nog tro eller mistro en så stor lycka. Och hwarföre skulle Radiobanes använda en så stor omkostnad och stor möda, en annan til godo? I sin närhet som han ei wore annodad, och aldrig tillsörne besökt Meleander som en wän. Allt för stor nåd plär wara mistänckt. Det war ei troligt at han håldre skulle utrustadt denna flottan för Meleander än sig sielf. Ty, sade Konungen, det har varit minnen oenighet emellan mig och Radiobanes, som jag weten, det har ock sedan varit wänskap, och en tillnelse til förbund, men mera emedan de varit utrustade af krig, är at de bortlagt all owänskap. Hwad skal

sat jag nu tänka, det är ännu owist, antingen han
 kommit til hielp eller förråderi. Men Cleobulus hölt
 före at Konungen utan alt betänckande borde gå til
 Radirobanes. Sy om han kom som en wån, så
 kom ju hielpen i rättan tid, och syntes ingen höflichkeit
 wara för stor som man wiste honom. Men om han
 ater hatade Konungen för sig sielf, eller gynnade
 Lycogenes, så kunde Meleander til warn och land
 ei emotstå dese sammansworne, och skulle wara enliga-
 te med Konungens Majestät, om han syntes blifwa
 bedragen under sken af wänskap och trohet, än öf-
 werwunnen emot sin willja. Men hwadan, kunnen
 säga, kommer denna Radirobanis wänskap emot
 Meleander. Om jag ei far wille, så lærer denna
 unge Konungen, och som jag hörer omätelig uti be-
 gårelse til åhra, hafwa tagit detta tilfälle, på det han,
 förutan at förskaffa sig ett tappert rychte, äfwen welat
 som igenom förtienst medelst ächtenskap förena sig
 med Eders Majestäts Dotter. Han lærer derföre
 strida såsom för sina egna saker; han lærer ock wara
 så mycket kärare emot Sicilien, och wårdsammare
 emot Eders Majestät, ju större hopp han kan göra
 sig, at blifwa emottagen i Eders Majestäts Hof.

Det XIII. Capitlet.

 Sy Cleobulus träffade äfwen sanningen. Sy
 rychtet om Argenis, och det Siciliska riket,
 som hörde Prinkeßan til, hade yppväckt uti
 Radirobanis sinne denna begårelsen. Han hade mån-
 ga friggskepp i beredskap för de Mauriters anfall,
 som han hemligen tilrustade. Men då nu rychtet om
 det Siciliska kriget för honom kom, lemnade han li-
 tet Africa, och seglade efter ett berömmeligare beslut
 til

til Meleander. Men Archombrotus, som då at intråda Meleander war närvarande, blef förtörnad då han allenast hörde talas om Argenis giftermål, och war så upphetad emot Radirobanes och Cleobulus, at han knapt kunde dölja sitt sinnes rörelse. Men han wägade sig ändå intet at sättia sig der emot, eller en gång tala der om. När Konungen hade berömdt Cleobuli mening, så blef strax nägre sände ned til hannen, som skulle titreda Konungens jacht. Konungen plågade uti roliga tider på den segla omkring sina säkra stränder. Hon war medelmättig, och förde ei mera än otta roddare, och ästwen så många Passagerare. Men den war wäl utseende af Guld- och Silfver-målningar, och speglade sig beke bildet uti watnet med sin härliga glans, och intet långt ifrån stammen woro desse werker med små guld bokstäfwer skrefne.

Gudinna som af haffens stum,
 Är född och af des blåa wågor,
 Du som med dina kärleks lågor,
 Gör vnder i de wåta rum,
 Som aldrig än war duff och dumm
 Hör med gunst på våra frågor.

Bewisa här din Guda makt,
 Låt din försyn til oss få räcka,
 Låt ditt beskydd med nåd betäcka,
 Och omsorg ha om denna jacht,
 Som liknar så til all sin pracht
 Den musla som dig sielf fick täcka.

Låt den och aldrig känna fö,
 Den geymna Martis starka pilar,
 Ell' nordan wådeters hwassa ilar,
 Och när Bellona böjar på
 I krig de största skeppen slå,
 Så laga då at detta hwilar.

När sielfwa wågen himmels bögd,
 För Wåder: Gudens nepst sig hwålfwer,
 När himlens hånd mot alla elfwer,
 Och til den diupsta grund är bögd,
 Så gif då denna jacht sin frögd
 At hon för ingen fara stelfwer.

Låt den wti sin trygghet gå
 Omkring de närmsta städ och stränder,
 Men då wål wt til andra länder,
 När hafwer börjar stilla stå.
 När Cimothe börjar på
 Sitt hår at kamma med sin händer.

Men doch Gudinna, på det du,
 Ju stads behålla må din heder,
 I Bryx Tempel der man beder,
 Och offerar dig, så hör oss nu,
 Låt ingen storm, du wårda fru,
 Wår Kong och Herre lägga neder.

Tag sielf wti med egen hand,
 Den swaga jachtens lilla roder,
 Gide resan säker, trygg och goder,
 Låt den blott se en fredlig strand:
 Och aldrig känna owåns land,
 Gidr wågen jämu bland strida floder.

At Castor, Pakux äfwen tag,
 Dig bielp och utaf deras Syster,
 I WACSTER som hur' Eder lystet,
 Gien både storm och blåst sin lag,
 Til hwilkens wilja och behag
 Den stränga Aol måst bli ryster.

Man tilredde då med purpur-täckten alla stien
 på denna jachten, och wti bakstammen war det lika
 som en Thron på hwilken twenne kunde sitta. Eu-
 rymedes blef lemnad qwara til at bewara Slottet;
 och Arsidas sändes förvt på ett litet fartng, at berätta
 Radi-

Radiobanes Meleanders ankomst. Ryktet utspredde sig lätteligen omkring hela Epeircte, at de Sardinier wore med en ansenlig skeppsflotta komne sina gamla bunds-förwanter de Sicilier til hielp. Det troddes ock snart. En hastig glädie, som icke allenast stödde sig på ett wist hopp, utan ock på en wiss seger, förbytte hasteligen de tilsförene nedslagne sinpen. De kommo öfwer alt tilsamman på torget, och sedan hwar och en efter sin ankomst med glädie klappade sina händer tilsamman, önskade de sig hvar sin wälgång. Ei eller war deras glädie mindre som sågo uti besättningen. Men när Konungen for neder til hamnen, så blef hela luften ypphöfd af folckets rop, trompeters skall, och alt det frigs buller hwar med Soldaterna wisa sitt mod, och hördes til fiendernas läger. Och efter det war ett frigs-liud, så wägnade de Lycogenes sig at tro at Konungens här af sitt förlorade hopp blifwit yphesadt til de yttersta anfall, och at de wille til at dö rusa på honom. Det berättas derföre at han sålunda talt til de närmsta ända: Denna dagen skal giöra slut på vårt arbete, allenast wil/wilje befordra dem til döden, hwilka wi der här bragt at de ei längre leswa kunna. Gåen derföre til soldaterna, och fallen dem til ett wälförtient byte. Alla Gudar låra så mycket snarare fulborda wår segger, ju angenämare den samma är för dem. Sedan han detta sagt hade, stälte han dem alla i ordning, och med röst och anseende förmante dem til tapprihet; imedlertid affärdade han förvt några som skulle berättasanningen om fiendans ankomst. Men när desse hade rest hela wägen fram och funno ingen ting fiendeligit, wände de om til lägret tillbaka, och berättade at de ei en gång sågo några bewäpnade på fältet, för öfrigit hördes innom murarne, lika som man med höga

ha glädje firade Bacchi fäst, at trumpeter och pufor fördes omkring hela länet. Lycogenes blef efter som han förtient rörd af denna nya tyckans betydelse, och stelte han til en slachting, och skickade andra uti stad, intet bewäpnade, utan likasom bönder ifrå närmaste byar, som skulle säkrare utforska alt.

Artidas hade imedlertid talt wid Radirobanes, då skeppen lagade sig utur hamnen, på hwilka Meleander med sitt folk war. Förty det war många båtar som följde Konungen, och de woro nu utkomne på diupet, och forlade som uti en sådan hastig glädje plår stie. Radirobanis hufwud skepp, som med Konungslig pracht war utkirad, stod fast satt med trenne ankare. Ifrån alla segel hengde det slaggor, som til intet annat tiende än til prydnad, och sladdrade för wädret uti luften. Så rättade sig eswen segelrån, med sina flygande fanor efter det wedret som dref dem. En myckenhet rep och tåg som gingo ifrån alla tre masterna woro fastbundne wid sidan af skeppet, och syntes för dem som woro långt ifrå som et nåt eller utspändt tält. Bakstammen war beprydd med trenne gyllene stiernor, som förestälte Helena med sina tvenne bröder. Skiepps folket woro den dagen utrukade, och i himmels blå ferg klädde; och utwachade sin embete, eller klengde de sig såsom med wingar på segelrån eller repen, at wisa det de förstods in konst Roddarena woro eswen på samma sätt klädde. Soldaterna woro bepryde med kosteliga wapn och kläder. Konungen hade ock af sin stendiga handel med Ligurien lärdt af de Herrulcer hwad hans Majestät beprydd, och stodo hans flots betienter uti framstammen, med ris och Knippor försedde, likasom at hålla watnet tilbaka. Trappor utaf trä gingo på sidan af skeppet ned i Haswet, med himmels blå tap-

peter beflådde, på hwilfens öfwersta strappa Radirobanes stod at emottaga Meleander, klådd i Konglig klådnad, och ombunden med en gjördel wircad af guld och silke. En sabel hengde der wid, hwars skida war ganska kostsam. Hans hår gick honom ned på skuldrorna, och war något kostsamare balsamerad, än som det anstod en Krigs man. han hade en trogen tienare hos sig, en gammal gubbe ifrå Ligurien; som i yngdomen warit hans hofmästare, och då han war kommen til mognares åhr, så följde han ei så mycket hans råd, som han lät honom wera hwad han besluter at gjöra. Och hette han Viri-ganes. Med honom och Artidas talade Radirobanes, då han betrachtade Siciliska stranden, berömsmande des belågenhet, och det ännu obekanta goda, med en öfwerflödigg höflighet.

Enteligen anlände Meleanders jacht til skeppet, och steg han på de för honom lagde trappor, stödiande sig på Archombrotus som gick jemte honom, til des han kom så långt fram, at Radirobanes kunde recka honom handen. Men då fattade de omkring hwarandra, lifasom de lenge warit bekante; och i det Meleander gjorde honom sin tacksjälsse för det at han welat komma honom til hielp, så gjorde Radirobanes denna wålgierningen med sina höfliga ord ännu större. Sedan de ännu taldt något litet fins emellan, så lät den ena Konungen de Siciliska Herrar, och den andra de Sardiniska framkomma at aflägga sin hälsning. De hette alt wänner och bekante. Strax derpå steg ock Radirobanes ned på Meleanders jacht, utan at han annodades derom, öfwen som Meleander tilföre hade ingådt på Radirobanes skepp, och der med lemnadt honom macht öfwer sig. Omkring hela stranden och på alla skepp

En hördes musik, tillika med ett glädje-rop af solda-
ter och roddare, som frögdade sig öfver Konun-
garnas inbördes trohet. I det de hvarcken med ge-
när, skankar eller wacht sökte at söttia sig i trygg-
het, utan på blott redlighet och god tro umgingos
med hwar annan. D huru illa äro icke Konungar of-
ta bestälte, emedan det är dem en sällsam lycka at blif-
wa delachtige af private personers goda, och at smas-
ka höfligheten af ett intet mistänckt sällskap. Så snart
Konungarne woro yfkomne på stranden, så omfattade
de åter hwar andra, och åter utlätto de sig i wäntliga
red. Och när Radirobanes hade kommit på Lan-
det och tilbedit de Siciliske Gudar, blef han wid hba-
rens handen af Meleander ledsagad til hästarna, som
intet långt derifrån stodo tilreds för dem bägge. Der
på blefwo de omgifne af sina betienter, och fördes först
in uti Staden och sedan uti Slottet. Melean-
ders förnämsta Herrars omsorg war, at den asto-
men wäl fågna de Sardiniske Herrar. De täflade om
at få dem til sina gäster, och glädien, som igenom så
mångahanda tienster war tiltagen, gjorde at man
snart kom ihog friget, ehuru swårt det ock war.

Men Archombrotus glädde sig intet här öfver,
som tänckte at nu en sådan medtäflare hade ankomit,
hvilken billigheten fordrade, at han af Konungen och
Argenis borde älskas. Fördenksul, då de andre es-
tortogo Radirobanis Hof-Folk, så gick han, under
sken af en angelågnare omsorg ned til murarne, likasom
han på Konungens wagnar skulle besöka wachterne,
på det at den förtröstan de hade på sin ankomna
hjälp, ei måtte gidra dem oachtsamme. Ty omättelig
glädje har ofta öpnadt fienderna tilfälle at skada. Och
då han nu skilde sig ifrån folk-hopen, som länge wa-
re honom beswärlig, begynte han at gå omfrung på
en

en lång och tom plåg, med nederhängt hufsvoud, samt manknäpta händer, och slog dem ofta emot bröstet. Snart stod han stilla i diupa tänckar, som wore han galen, snart såg han på en gång åtskilliga saker för sig, owist hwad han skulle täncka, eller hwar hwad han skulle begynna at yttra sin sorg. Endteligen brast han ut och sade: O! J Gudar, J hämnare! Ty du har hatat Poliarchus, du har hindrat den mannes återkomst, som du måst ha åstادت, på det du måtte få en så mycket starkare medräslare. Huru illa är icke Radirobanes ankommen i Poliarchi ställe, hvilken detta bröst, dessa armar, och aldranäst kärlek skulle giöra mig lif. Men hwad macht eller hwad tapperhet skal giöra mig lif med Radirobanes: Järer allenast förtröstande på sig self, utan på sina Rungarikens stora lycka, träder han fram i striden, snarare emot mig, än at hielpa Meleander, eller emu Lycogenes. Om jag älskar Argenis, så har jag (Ach! jemmer) ei frihet at hata honom som kommer mig så nödig hielp. Du troga älskare, du har ei wetit giöra dig förtient af det du älskar; han är kommen, på det at han för må wisa än begiära en wälgierning.

Vnder att detta war han wid sig self owis, och gick med starka steg hit och dit, en rum tid arbetande, til des han åter begynte tråta på lyckan och vnder ett bistert löje, sade: Så äre wi nu trenne som bemöda oss för Argenis; wi äre trenne som trachta efter samma lycksalighet, som doch allenast en kan få. Jag, Poliarchus och Radirobanes. Jag må lemna dem, hwilka jag ei än wet om de wara lyckeligare än jag. Du eländige, ser du ei at hwad dag upkomma flere, som äga samma önskan? Och framt icke at hon antingen ei är wärd at älskas, eller har du ensam ögon. Men tiden lærer doch tillbak

hålla de andra. Laga allenast at denna stormen isfrån Radirobanes ei omvänder skeppet. Så länge Lyrogenes är i stånd, är alt hat med Radirobane o tidigt. Han lårer sannerligen ei så lön före segren. Men huru många skiftningar är det ei i krig? På huru litet ögnablek har ei lyckan wändt sig uti åtskilliga skönader. An om denne storskrifvaren blir dräpen i slachtingen? An om det blir beswårligt för Meleander höra honom för mycket lita på sin wälgierning? Man måste så laga, at detta krig emot Lyrogenes må räknas mig til heder hos Meleander, och til et prof för Radirobanes. I medlertid måste du fördölja ditt sinnes hetta, at du må lefwa roligt, med den du täncker strida. Wid detta sinne stannade han, gick fram til wächterena, och förmanade dem, at de ei skulle låta glädien så intaga sig, at de försummade sin wacht. Samma omsorg hade ock Eurymedes, och alla befallnings-hafwänderne. Men fastän soldaterne således woro förbundne all säkerhet, så wafade de doch måstadelen under drickande och fröghande.

Den följande morgonen höllo Konungarne med sina förnämsta Herrar Krigs-Råd. Radirobanis manskap war ännu på skeppen. Det war honom ock intet ofunnigt, at det skulle wara mistänckt, om han wille föra sin stora Armée in uti staden; han upheltte Meleanders blygsel, som ganska frivilligt förbligde sin sorg, med dessa orden: I denna flote som ligger för anklar, min kåraste wård, har jag med mig fördt otta tusend soldater, som äro starkt bewäpnade, slungare och boge-skyttar til fyra tusend.

Ett ungt Rötteri har jag ock med mig, men jag har, för rummet och tyngdens skull, blifwit afsträckt, så at jag allenast intagit några få hästar. Om

I kunnen gifwa flera, så skolen I så ryttare af oss. För
 öfrigt, at Lycogenes ei längre må blifwa ostraffad,
 så wiljom wi, om Eder behagar, föra frigs-hären ut
 til lands. Och aldenstund stranden, som af flipporna
 änhindrad, allenast bereder oss en enda wäg igenom stads-
 dens ringmur, så skola de Compagnie-wis gå in uti
 Fästningen. Och när nu de samme igenom en annan
 port på stadsens Fästning hafwa togat ut, skola de
 slå ut sitt läger wid berg-foten, sedan skola de
 andre, och åter andra, tåga ut ifrån stranden. Så
 skolen besättia bägge portarne, med Edra egne, så
 wäl den, igenom hwilken frigs-hären går in, som den
 igenom hwilken de komma ut på fettet. Meleander
 swarade, at en sådan omsorg wore onödig. Man
 hade ingen ting at fruchta för de soldater, som wa-
 rit under Radirobans anförande. Om Radiroba-
 nes så behagade, så kunde han besättia portarne med
 sina egne. Han hölt för, at han aldrig kunde wä-
 ra säkrare än under hans försvar. Med ett sådant
 samtal hade Konungarne en widlyftig talsän sin emel-
 lan om höfligheten.

Men så snart de Sardinier och de ifrån de Balea-
 riska öar, woro utspredda ifrån flottan på stranden,
 begäfwu begge Konungarne sig til häst på torget, till
 at ästada och ymnuntra soldaterna. Radirobans ha-
 de en purpur-mantel, som nästan öfweralt war betäckt
 med gyllene wapen; och blott om hufwudet, förwan-
 ett band som han derå hade. Meleander, som oc-
 sielf war bewäpnad, drog på sig allas ögon och be-
 trachtelser med en långt ansenligare Majestät. Först
 gingo sliungare in uti Staden. De woro Baleariska
 folk, med trenne sliungor hwar och en bewäpnade.
 Intet folkslag war uti en sådan öfning mera förfä-
 ne, ty de wände sig der wid ifrån sin yngdom.

berättas, at de slagit foglarne i luften, och det räknades dem til skam, om någon felte i sitt kastande. Deras på följde de Sardiniers fanor, hvilka efter de Carthaginensers sätt, (som med dem woro grannar,) woro bewäpnade med glatta och stora sfiöldar. Kortare swärd hängde wid deras Giördet, hvilka de skulle bruka då deras pilar woro utkastade. Stormhatarne woro merendels af koppar, hwilkas spekar woro försträckelige af björnars och lejons gap. Hela dagen gick förbi til uppsöra denna stora krigshären. Archombroeus och Timonides woro uti Meleanders läger, at emottaga de fränmande, som lingo neder ifrån staden i de tilredde skansar. De upkastade en ny bröstvärn, och omgäfwad de tilöfte lägren, med en wall, som de lemnade Meleanders soldater. Konungen lät rikeligen föra ut proviant, och blefwo de Sicilier befalte, dels at spisa astonmåltid med de Sardinier, dels ock at biuda dem til måltid i sina egna tält.

Det XIV. Capitlet.

Si Lycogenis läger war det ett helt annat utseende. En sedan det med fullkomlig wishet blef berättadt, om Radirobans och förbundsbrödernas ankomst, så dref fruchtan måste delen til weteri. De begynte då först eftersinna, hwad de wärdade sig at tilbiuda emot Konungen. Betsymret brackte dem uti försträckelse, at Gudarne woro nu närvarande som hämnare til det förachtada Majestätet, och sinnens förbryllelse fan hos alla, ja ock i de ringaste saker, en swär betydelse. Konungarnas lustighet fördröfte denna fruchtan, som satte sin största förtröstan på sin här. Och efter de räknade det för skam, at

at ligga vti Staden såsom belågrade; En förde de lågren ifrån bergsrötterna närmare til fienden, at om de inlåto sig i en slachting, de måtte antingen drifwa honom ifrån wällen, eller omgifwa honom med grafwar. Krigs-orsaken, och Konungarnas anseende gifwa ofta ett stort eftertryck vti krig. De Konungsliga lågren funno ett så mycket större anseende och wördnad, som Meleanders och Radiobanis Tålt, igenom deras Konungsliga wapn, wida löste. Här utaf bekommo åfwen deras soldater ett större hopp, och fienden såg, med ett försagdtt sinne, på sitt eget usla krigs-wäsende. Lycogenes wiste och, at ingen ting wore bättre för honom at önska än en strid, förån fruchtan inrotade sig ännu widare i deras sinnen, och glädde han sig at Konungarne wille det samma. En ånpu war det intet full dag, då hans affickade utforskare berättade honom at krigs-hår en utfördes utur Konungens låger til en slachting. På det nu denne färdige mannen ei måtte synas dröja, så låt at han hänga ut af sitt tålt en skarlakans flagga til ett teken af den förestående slachtingen. Han red sedan lågret igenom, och upmuntrade snart de gemena, snart Officerare med anlete, ord och upförande, til hopp och mod. Swad skulle de fructa som gjorde sig berömlige i så många slachtingar? Mon tro för Meleander, hwilken de tillbaka ryckt lika som ifrån en flycht, mon för de Sardiniers siöröswiska galenskap, hwilka hafwa ankommit til Sicilien, intet just så mycket af medlidande emot Meleander, som at söka red vti kriget? Om segren wänder sig til oss, sade han, så låra de förträffelige hielpare skynda sig at skicka Epeircte, och sedan de begifwit sig til sin flotta igen, låra de resa omkring at wärckställa andra skelmästren. Och låt wara, at deras tro är yprichtig; me

än J då, at de voffra sitt blod så benågit för obe-
fanta och främmande, emedan de ei på något sätt
oro wordne för fördelade af oss, emot hvilka de skola stris-
da? De lära med sin flycht öfvergifwa Meleander,
när de märcka at J ären karlar, och när alt det drab-
bar på dem sielfwa, som de hota oss med, och för öf-
vrigt bören J betäncka at vti alla krig förestår det väl
facor, men sällan förekommer der emne til så stort be-
rohm, at tvöenne Konungar på en gång kunna räfnas
ibland rosvet eller de fångna.

När soldaterna, sedan han loftadt detta talet,
lyfste vtiur lågret, så offerade han, efter Spartanernes
plågsed (ty det påminde soldaterna deras ursprung)
en vig hund til Engaliska Mars, och den köpta offer-
prästen vtspridde ibland hopen at det märckte en stor
löcka. Men slacht-ordningen inträttades på detta
sättet: Högre flygelen commenderades af Meno-
critus, Oloodemi broder, som så väl af sin böjel-
setil parti, som af en enskyldt hat, war Konungens fi-
ende. På vänstra flygelen, som alt omkring med
stumpige orter war omgifwen, stälte Lycogenes det
unga manskapet, och de som han för wisa penningar
köpt, vnder Nabis anförande, på det han måtte
opägga deras sinnen til seger, i det han betog dem
lägenhet at fly. Men han sielf hölt sig med sin vtrvals-
vaste macht mitt vti, han satt på en häst, med ett
grönt ansichte, hwilket så många retelser hade vps-
kändt hos honom, som war i owisshet om kronan el-
ler döden. Han wäntade at fienden skulle rycka an
med full slacht-ordning, som det syntes, då han fick
se en framkomma på en häst ifrån Meleanders här,
hwilken någre få soldater fölgde, såsom til förswar,
ett litet stycke efter. Sedan han hade ridit öfwer
mer än halftwa sältet, stannade han ensam långt ifrån
de

de andra, och syntes med sin åtskilliga kropps vorels
 ser gifwa tillkänna, at han med någon tala wille. Ly-
 cogenes sände också åfwen så mycket folk ut, och
 en som red för dem, hwilken war färdig, antingen til
 samtal eller ock at slås. Han mente, at det wore en
 af Meleanders unga manskap, som af högmödet
 fordrade någon af fiendernas här til enwiges kamp,
 förran sielfwa armeerne drabbade tillsammans, då en
 af dem, som han utskickadt at undersöka saken, kom til-
 baka och berättade at det wore en Hårhåld ifrån Me-
 leander, som af hans Hårhålds-Staf och Wapen
 kunde märckas. Hela håren blef betagen af en högt
 begiärlig åstundan, at weta hwad den bewäpnade
 enden hade at berätta, hwad förbund, hwad hand-
 lingar, då redan teknet til sammandrabbningen war
 utfatt. Men Hårhålden, så snart han fick några
 som hörde honom, talade sålunda: Hans Majestät
 tilbiuder alla sin nåd / för det bedrefne raslet /
 om de wilja innan aftonen / sedan de ängrade
 sitt affall / gå öfwer uti hans läger. Hwad här
 tilsår bedrifwit / skal han ei hånna med någon
 rätt / eller någon lag. Denna tilgifwelsen stads-
 fåster han yppenbarligen wid Kongl. tro. E
 dan han detta sagt, kastade han ibland dem en hop
 med Zedlar, på hwilka det samma war skrifwit; De
 på wände han om, och red til de sina, som inter
 långt der ifrån höllo stilla. Det hade öfwer 20. sol-
 dater hört hwad han sade, och så snart de samme
 woro komne tillbaka til sina ställen, blef ett sol-
 wer alt ibland Regementerne, i det somlige fråga-
 de, och den ena berättade den andra hwad denna
 Hårhålden hade medbracht. Lycogenes blef helt
 förbittrad, at detta, emot hans wilja, hade kommit
 så widt ut, ibland folket; Doch fördögde han sin
 fruchtan /

fruchtan, och sade: Mine wänner, låtom os man
 sda det Meleander biuder. Wi skole gå öfwer til
 honom, men lifawål bewäpnade: Jag tager det al-
 deles för ett godt teckn, at han kallat wåra troupper
 til sig, och hoppas öfwen, at wi, innan Solen går
 neder, såsom Segerwinnare, skolom hålla afstommas-
 tid i hans läger. Medan han således hölt på, at vp-
 muntra sitt folck, kommo tidningar, at Konungar-
 na förklarar sig intet wilja gå til slags den dagen.
 Men en del af deras folck hade de stält vp på en hög
 framföre lägret, at taga emot dem, som til öfwen-
 nes wille falla afsträn Lycogenes. Men, sade han,
 jag skal wål locka dem til strids, dese, som så wilja
 wärfwa wår tro och redlighet, jag skal lära dem at
 strida med wapn, och intet med några konstiga grep.
 Gån, mine Soldater, hwar och en til sin Fana,
 och, med Gudarnas tilhielp, angripen dem, som
 nu selswa måste ärfänna, det de intet äro mächtige at
 stå Eder emot.

Men det war intet så lätt at bringa Soldaterne
 dertil. Han såg, at de talade hemligen med hwar-
 annan, och at måsta delen hade ingen lust at fächta;
 i synnerhet som Acegoras war den första, som flyd-
 de öfwer til Konungen, och wille försöka, om det
 war at lita på hans löften. Han war en mycket be-
 römd man, hade mächtige wänner och hög härkomst,
 och war det intet så mycket hans egen som de förderfe-
 wade tidernas skul, at han hade slagit sig til Ly-
 cogenes. Fördenkul, som han wiste, at den som
 til flychten först banade wägen, skulle blifwa så myc-
 ket nådigare emottagen, så gaf han sig til wägs med
 40. Soldater och några af sina wänner, och när
 han war kommen öfwer det fältet, som låg emellan
 bägge Armeerne, lade han ned sina wapn wid den
 första

första Konungens Schildt: Wacht. Som han nu strax der på blef framhafder til Meleander, sade han: Jag seuchtar innet / o Konung / at man för detta mitt företagande vtropar mig för en öfwerlöpare. Ty jag afwiler ifrån en otillbörlig krigstienst til ett rättmätigt Regimente. Jag kan / uti mitt brott / så mycket mer trösta mig af Eders Majestäts nåd / som jag war den sädsta hwilken gaf sig til de vproriska / och ät nu den första som omwänder til min plicht igen. Konungen gaf honom, med några ord til förstå, at hans återkomst blef nådigt vptagen, och lofwade jemwäl, at, som han warit den förste, som föregädt de andra med godt exempel, så skulle han derföre wara uti nådig åtancka, skickade honom sedan til Archombrotus. Ty honom war det anbefalt, at se til, det vnder skien af försoning, innet något försåt måtte wara förborgat. Fördenksul förde honom oberåpnade ut på fältet, som ock hördet til det Konaliga Lägret, och lät dem derstädes giöra sin trosbekändelse. Doch kfwäl, gaf man Acegoras och twentne af de andra, deras wapn igen, i ansende til deras återkomst, och lät dem sitta med uti Rådet, uttet långt ifrån Konungen sielf.

För öfrigit syntes hos Lycogenes, så wäl Soldaternas, som sielfwa de Befälhafwandes tro, begynna swichta. Det woro många, som afföllo genom långa omsweper. Somlige fölgde sina Kamerater, och somlige drogo de sina med sig. Andteligen fattade Lycogenes det Rådet, at han steg vp på en hög, och befalte at man doch åtminstone skulle gifwa liud, och höra på det han wille säga. Ty, sade han strax der på, hwad skal jag nu gifwa Eder för namn? Mina Wänner? eller (det jag doch

(sär före) mina fiender? Men / I mågen was
 ta hvilketdera I wiljen / så gifwer jag Eder
 nu sielf affsed / på det ingen må utropa Eder
 för sådana / som hafwa förlupit sina Sanor.
 Läggen bort wapnen och gå'n hem; Ty I haf-
 wen intet godt i Sält af kärlet för mig / utan
 I hafwen endast welat betiena Eder af mitt
 Råd och bistånd. Men nu gör jag Ehr fria
 ifrån Edar trohet; Jag wil intet vidare
 draga omsorg för Ehr wälfärd; Ty at göra
 eröm godt emot hans wilja / det blir ofta ansedt
 såsom ett Tyranni. Jag ärnade göra Eder til
 fria och til Segerwinnare; Det fattades ock intet
 mycket / at I ju woren så; Men nu oppenba-
 ren I sielfwe Edar dumbhet / och böjen godwil-
 ligt Eder hals vnder Edra opphigade och för-
 bittrade fienders tråldoms ock. Swillen Pan,
 hwad för Furie har förlust Edra sinnen / Liäre
 wänner? En rättmätig söl styrckte Eder nylit-
 gen / och nu giören I Eder sielfwe brotziglige
 genom Edor otidiga ånger. Jag ömkar mig
 mera öfwer Edart elände / än jag skäms för
 Eder lättfärdighet. Gån man / gån såsom
 offer til slachtebånden / antingen at låta Mele-
 ander dräpa Eder nu / medan hans största wre-
 de påstår / eller at låta honom spara Eder til
 en säkrare och grusweligare hämnd. Jag wil
 dock / tillika med de redligas obefläckade tro /
 aldrig lämna det allmänna bästa handlost /
 Och skal hämnas på Meleanders menederi emot
 Eder / oachtadt hwad I nu / genom Edart affall /
 förtienen. Jag tackar ock Gudarna / at de
 nu / för striden / welat vrestilja Edart waclan-
 de mod ifrån de tappra och rätt behiortade
 Mäns

Måns ståndachtighet. I haden / vti selswa
drabbningen / kunnat förföra de bästa Sverids
män / hwilka nu / genom Ehr bortgång lära
inlägga en dubbel åhra. Det ware långt ifrån /
det skulle stå så illa til i Sicilien, at der intet äm
nu skulle finnas vti de mästa / ett redligt
hierta. Jag känner redan igen de samma på
deras hurtiga ansichte / och ser / at de röras
mer vraf otålighet öfwer Ldors galenskap / än
at de skulle sakna sådane Camerater som I
ären.

Wid dessa orden steg han ned, och gaf åter igen
hwar och en lof at gå bort, som hade lust dertil. En
så stor frihet, som dem nu blef tillsagd af deras Fält-
Herre, den de litet tilförene så högt hade åsktat,
gjorde så mycket, at många vraf dem begynte på
skämmas. Fördenkul blefwo många beständige på
hans sida, i synnerhet de, som, förvtan det allmän-
na vproret, wiste sig wara vti något annat mål brot-
lige, eller ock de, hwilkas torftighet besarade, at
til straff få en vfel fred. Smedlertid drogo de andre
vtur sina Rotar; Och gingo antingen frokfwägar,
eller ock aldeles vppenbarligen, ända fram til Rö-
nungens låger. De woro intet mindre än 15000.
Man, som på det sättet gåfwo sig vnder Meleander
igen, och har han ofta betygat, det han intet skulle
welat kioya Segren med så många vnderfätares blod,
som han den dagen fick tilbaka. Lycogenes blef helt
bestört af ett sådant affall, och wände om til låger
igen med dem, hwilkas beständighet han igenom de
andras öfwerlöpande desto bättre kunde röna. Men
Konungarna glädde sig högeligen, at de utan den
ringaste blods vtiutelse hade blifwit så lycklige, och
woro de näpligen i stånd at taga emot alla dem, som
kom

kommo at förklara sina glädje-betygeller der öfwer,
 at somlige kysste deras händer, somlige deras klä-
 der, ja nästan sielfwa deras fotspor, alt efter hvars
 och ens stånd och wärde.

Det XV. Capitlet.

Sär de kommo tillbaka i lägret, föreföll en hän-
 delse, som Spämannen höll för ett ganska
 godt teck; Ty när Meleanders folck skulle
 följa hans Fält, för rummes obegwämlighet skul,
 på ett högre ställe, och de begynte grafwa ned på-
 larna, hwar wid Fältet skulle fästas, så funno de
 några ben, hwilka wäl syntes wara af en menniska,
 men så owanligt stora, at de wida öfwergingo dem,
 som den tiden lesde. Man twiflade intet, at ju dese
 öfwerleswor måtte hafwa varit af någon ibland de
 Cyclopers slächt. Spämännerne lade det strax ut,
 at hela Siciliens macht skulle blifwa Meleander vn-
 bergifwen; Ty man sade, at der i landet aldrig har
 varit starckare folck än äfwen de Cycloper, hwilka
 nu lägo under Konungens Fält, och lika som friwil-
 ligt undergåfwo sig hans wälde. Meleander och
 Radirobanes woro ännu intet wäl komne innom
 Wallarna, förwän de smickerachtige Tekne tydare
 funno sig med sina lyckönskningar, och wiste dem
 dese stycken, som woro af en så ofantlig fropp. Ra-
 dirobanes vndrade mera der öfwer än Meleander,
 hwilken många gånger tilförene hade sedt sådana
 Cyclopers ben. Men Radirobanes, som altid ha-
 de hållit för Fabler alt, hwad man berättadt om de
 Cycloper, när han nu sielf hade benen i sin hand,
 och såg, at Meleander intet stort förvndrade sig
 deröfwer, såsom en sak, som intet war honom owan-
 lig

lig, så begynte han at noga efterfråga, hvad för folk dese Cycloper hafwa varit, af hvad för öder och Härkomst, och endteligen på hvad sätt de hafwa sedt sin vndergång. Meleander hade nu gifwit Eurymedes befällning, at draga omsorg om frugget och lågret, och til at betyga så mycket större säkerhet, så wille han, såsom en Konung ock wäl anstån fördrifwa astoneu med allehanda nöjsamma och lustiga samtal. Och som han denna gången såg mer erbodels idel Sardinier omkring sig, och han des utan sitt nöje der i, at utlänningarne frågade efter hans lands minnes märcken, så begynte han, under vägen til lågret, således at tala: Somlige hålla före, at hela de Cyclopers Slächt har varit wilst och obeleswad; andre åter igen, at de intet allenast dyrskat Gudarna, utan ock hafwa haft sitt ursprung af de samma; De hafwa varit de förste som bodt här i landet, och deras omgång med hwarandra har varit mycket rätt och stätt. Men der utkommer man allmänt öfwerens, at de varit större än andra människior. Der utaf lærer ock många utlänningars willfarelse härlyta, hwilka när de anlände til denna Ön, hafwa haft den inbilden, at de intet kunnat annars vara, än at obändiga och Guds lösa sinnen wänte bo i slika ofantliga froppar, hafwa också intet fördrifst sig at tala med dem, utan så snart de blifwit dem warse, begifwit sig så fort de kunnat ifrån stranden til sjöns igen. Men at jag intet med fördömma deras seder och lefwerne, der til förantwarter mig den gamla Grækiska Religion, ty på det Näset wid Corintho plågar man på ett gammalt Altar offra för dese Cycloper, såsom andra Gudar. Deras härkomst, lagar och bedrifter har den wärdselösa ålderdomen nedgräfwit i glömskans mörker.

ter; Doch wet man endast ännu, at de merendels
 haft sitt tilhåld vti Aetna och Leontis bergsklyfter,
 samt, at de skulle haft sitt ursprung af Neptunus,
 hvilken wære försåder altid giordt til Stamsfader
 för alla stora och grofwa soletslag. Förvondren Eder
 icke, at allenast desse så känne-tekn äro öfrige af dem,
 som lefwat i de wäldrigaste tider. En de hafwa rege-
 rat här för Saturni tid, hwilken har lefwat för samän-
 na åhr. tillbaka, at den prächtige Staden Chamale-
 ne, som af honom war först upbyggd, länge sedan
 sedt sin förgångelse. Nu är ingen ting mer öfrit efter
 de Cycloper, än allenast deras grifter, och de äro
 ändå merendels i sådana kullor, hwilkas öpningar,
 antingen genom Jordbåfningar eller högarnas fall
 och andra händelser, blifwit fördoelde. Doch sinne
 wi stundom oförmodeligen på dem. Hwad för stor-
 het är icke i desse kroppar? Hwad för listighet i de
 döda ansikten, och ändteligen hwad för ansende vti
 hela deras sammanhang, som aldeles swarar emot
 de Fabler man berättar om dem? När jag en gång
 hade rest ut på jacht, intet långt ifrån Syracuse, och
 kom på den slätten, som kallas Gereate, der träffa-
 de en af Spårhundarna på ett hål, hwar vti han
 begynte klänga sig in med all macht, såsom hade han
 haft wädder af något wildt derinne. Hans ophörlig-
 ga ställande lockade och dit, hwarest jag blef warse,
 at den dystra kulan war ännu orörd, hwilken, såsom
 en Helaedom in jagade en fruchtan och rysning vti
 mig. Ändteligen fattade jag mod, och wille widare
 undersöka det, som Gudarna gifwit mig anwising
 på? Som nu törnbussarna woro måst bortrögde, såg
 jag ifrån öpningen så långt in, som det swaga liuset
 kunde tillåta. Rummet gief diupt neder åt, och war
 lagdt med Stentrappor. Fördenckul låt jag hämta
 factlor,

factlor, och gief så med några så af mitt sällskap ned
 vnder jorden, hwilken af sin köld och enslighet fövora
 sakade någon obehagelig fuchtighet. När wi således
 hade gått genom en tränger ingång, kommo wi in
 i ett större rum, hwarest wore widlöftiga afdelning-
 gar. Hwalfhogarna wore höga, murade af ett slag
 Standsten, som gaf ett sken ifrån sig, icke annorles
 des än en glänghande is. Mitt uti rummet stod ett
 stor sten, hwilken sielfwa naturen, som af hans
 grundfäste kunde skönjas, hade dit satt: På den sa-
 ma war nu ett sårhört widvnder uplagdt. Jag
 fruchtar för at berätta Ehr det; Ty huru kan jag
 wänta, at I skolen tro mig, när jag knapt kan tro
 det jag doch med mina ögon har sielf sedt, och med eg-
 na händer handterat? Jag wil doch säga det, på det
 jag åtminstone måtte öfwertyga mig sielf, at jag har
 manhang, hwilket til alla sina delar war aldeles sår-
 pat som en menniskio-kropp, och det war heller ingen
 ting som hindrade, at man ju kunnat tro det war så
 förvtan des ofantliga storlek. Wi gingo, på en god
 stund intet fram til det, och betänckte oss länge, om wi
 skulle röra wid det, såsom en sak den wi intet wisse,
 antingen det war ett trolleri, eller något Gudomella-
 git. På des hustrud wore icke allenast håren orub-
 bade, utan och sielfwa ansichtet oförfallnat. Ett
 Majestäteligit sfiägg räckte ifrån bägge kinbenen långt
 ned på bröstet. Hwad skal jag säga om des armar,
 ben och orwanligt stora fötter? Jag tänckte wid mig
 sielf: Om en konstnär har uthuggit detta Belåtet, så
 är det rätt ett mästestycke; Men om det är ett natu-
 rens wärck; huru hafwa då wi förfallit ifrån en sådan
 storlek, och blifwit så ymckeliga och små menniskior?
 Sedan den mästa fruchtan hos mig war förgången,

jag den förste, som steg til, och wille med handen
 röra hwad det wore. Men på hwad ställe jag rör-
 de wid det, föll allt til aska, hwar af wi alle blefwo
 förfätrade, at det war en människio-kropp. Förr
 än man mera handterade honom, hwarigenom hans
 kropp kunde blifwa förlorad, befalte jag at man skul-
 de laga mått af des storlek, och kommo alle öfwerens-
 ämbeti, at den döda kroppen innehölt 20. alnars
 längd. Jag, för min del, wille lemna honom orörd,
 och bewisa honom en Gudomelig ähra, såsom en o-
 behölig Gialte; Men rått som jag tänckte derpå,
 så han, under mitt folks händer, til stoft och aska.
 Det blef intet mera öfrigt deraf, än hufwudskålen
 och de andre benen, alt efter den tyngd och swårhet,
 som de tilförene haft. Swilka jag befalte at man
 skulle förwahra, och låt hänga dem up wid porten af
 Neptuni Tempel i Syracula, Hwarest J med för-
 embran skolen så beståda dem. Jag twiflar intet,
 at in denna har warit en af de Cycloper; J synner-
 ligt som Bänderne esomoftast finna sådana stora krop-
 par, stundom hela, stundom ock allenast benen af
 dem, när de komma at gräfwa i jorden. Men jag
 har håldre welat förtälja Ehr det, som jag med mina
 ögon har sedt och sielf erfarit. Mine underså-
 tade hafwa intet, som J låret täncka, kommit och
 gif mig dessa benen, som de nu funno, ehuru store de ock
 för den orsaken skul, at de intet wetat, det jag
 atskilliga tilfällen har sedt dem mycket större;
 utan derföre, at Spåmännerne hafwa uttydt för ett
 godt teken, at man har sunnit dem på det stället, hwar-
 som mitt Tält skulle blifwa vpslagit.

Wid han ännu talade, kommo de til det rummet,
 emwaräst man hade vpsgräfuit dessa benen. Radiroba-
 nes spifade den astone med Meleander, tillika med
 några

några af bägges deras förnämsta Herrar. Som de nu suto och sågnade sig öfwer alla de vnderfårares båttring, som åter gifwit sig vnder Konungens lydno, och alla de goda tekn, som den dagen hade sig tilldragit, kom der en Soldat med bref til Meleander. Han kom ifrån Commendanten i Catana med öfvermodade lyckliga tidningar. En Anaximander, Lycogenis Sonster, Son hade belågrat Catana, en Stad, som altid hölt sin tro emot Konungen oruggelig. När han nu hade tvingat Staden til det allra dra yttersta, har berget Aetna begynt at upvälla med ett försträckeligt brakande, och förvtan en stor mörkenhet af svåra stenar, aska och dam, utspndt tre brinnande svafvelströmmar, hvilka, lika som med samlad macht, hade öfverflödat Anaximanders läger. Detta nedertag skedde om natten; der lägo menniskior och boskap, Wapn och Fält, samt all hvad elden råfode, om hwart annat förderfvadt. Trehundrade Soldater woro uti denna förödelsten omkomne. Anaximander, hwilken ock sielf blifwit skedd af denna olyckan, sedan han såg, at allt hvad han hade nödigt til sitt ändamåls årnående, war förlostat, vvgaf han belågringen dagen derefter; Men när han skulle låta båra sig på en bår til Lycogenes, hafwa de Catanenser giordt ett utfall, nedergiordt allt hvad som stälte sig til motwårn, och tagit honom sielf til fånga. Nu war Commendantens begäran at weta, hvad Konungen wille man skulle göra af honom. När de som suto wid bordet, och de som upwachtade, hade hört denna berättelsen en eller två gånger, blefwo de af glädie så betagne, at de kunde knapt hålla sig för at utbrista i ett allmänt fröjdesrop; De som höllo wacht wid dören, togo sig ock samman ma fröhet, så at dese hugweliga tidningar kommo

in hast omkring i hela lägret: Nu behöfdes hvarken
 macht eller wapn, ty sielfwa Gudarna, ja sielfwa
 Elementerne stridde på Konungarnas sida. Derpå
 blefwo deras Gudabelåten utzirade med kronor och
 franskar, bågge Konungarna blefwo öfverkastade
 med blomster; och en stor del af Soldaterna, drifva
 sig icke allenast at löpa in i Konungens yttra Fält,
 utan ock i det rummet, der han sielf wistades.

Sedan glädien war något stillad, war Radi-
 robanes nyfiken at efterfråga, huru den oförmodeliga
 hjälpen kom ifrån Ætna? Om det ock wore möjligt
 at ett hårdt berg kunde ypkasta en sådan grufwes
 eld; Hwad der wore för hetta innantill, och hwad
 för natur den Jordmonen hade? Meleander vnder-
 rättade honom korteligen, at det war det högsta berg
 i hela Sicilien, hwilket, af det swafwel, som natu-
 ren sielf wårklar derinne, och som det inkommande
 rådet antänder, begynner at brinna; då elden som
 öfver luft, bryter sig yt igenom öfversta spegen af
 berget. Det stier dock intet alltid (sade han vidare)
 at der brinner så håftigt; ty mehrendels ystiger alle-
 näst en swart rök, som utbreder sig widt omkring
 i himmelen; Vndertiden kan man och se en mycken-
 het af aska ibland detta mörckret yfshga. Det häns-
 ses ock (fast mycket sällan) at den stormen som förorsas
 af lågan, kan förstöra hela det omliggande lan-
 det.

Ly den tiocka elden, som strömmis flyter ifrån
 öfversta branten, är mächtig at i grund lägga allt
 hwad han öfverkommer. Då höres ett förfräcke-
 ligare donder, än någon Torndön af himmelen, så at
 tosket stå i ångest och fruchtan, at hela berget skal
 önderbrista, och så stort som det är, öfverfalla he-
 la Sicilien. De stenar, som då kommer wy vhr sielf-
 wa afgrunden, och flyga omkring wida fälten, äro
 intet

intet mindre förfärliga än sielfwa bullret; de äro äro
 nu glöddande, och gifwa dermed tilkänna, at de kom-
 ma ifrån en häftig eld. Desutan upfästas der en
 stor myckenhet af aska, som först af sin egen drift, och
 sedan genom wådrets tilhielp blir omkringströdd, och
 på många mil öfvertäcker den omliggande marken,
 förqwäfwet all frucht och åhrswårt, samt förderfs-
 wa och gör jorden til utsäde obrukelig. Alltså blif-
 wa icke allenast menniskior och boskap, utan ock hela
 Zorp, Bondebyar och skogar af dessa stenar och aska,
 men i synnerhet af eldslågan, upslukne och til intet
 gjorde. Hela Städer hafwa ock ofta der igenom
 blifwit ruinerade. Catania har en starck wall om-
 fring sig, men kan ändå knäpt vara säker för ett
 slikt öde. Staden ligger emellan hafwet och berget,
 ett beqwämligt ställe, om icke denna faran wore.
 Han hörts nu belägrad af Lycogenis Soldater, men,
 som J hören, så hafwa Gudarna denna gången
 fräist oss med den elden ifrån Aetna, med hwilken de
 eljest plåga hota och straffa oss.

Sedan Meleander hade lyctat detta talt,
 brachte dem sielfwa saken, såsom ock sällskapets lustig-
 het, at falla på åtskilliga discourser. Man förtälde all-
 hwad de främmande böra weta om de märckwärdig-
 heter som funnos i Sicilien. Sedan kom man ifrån
 Historien, och begynte berätta lustiga Fabler.
 Hwad det wore för hundar, som skälde omkring
 Scylla: Hwad Charybdis hade för omätteligt swalg
 som aldrig kunde upfyllas af skieppsbrott. Huru det
 olyckliga älskaren Acis lätt ett iskalt watten springa
 ur sina warma sär. Huru Galatea flydde för Cy-
 clops stenar, intet utan deras fasa som sådant be-
 rättade. Huru en annan älskare ifrån Elis for
 skedd ned i hafwet, och förföljde den snälla Arethusa
 Ery

Cryx föll för Hercules. Och Venus förbannade
 de järnbeflagne strids-handskar. De kommo ock at
 tala om heliga saker; ty man plågar altid wara Gud-
 fruktig wti Samwäm; På hwilket ställe af Sin
 Pluto har kommit fram, och borttagit sin Ge-
 wäl, hwilka tekn der ännu woro qwara efter hans
 förfräckeliga wagn, hwad för bergsklyftor, som hafwa
 öfswit vndanbrutne för hans ankomst: hwarest Pro-
 erpina blef bortröfwad, och hwar hennes frans och
 ärdel föll af henne. På hwad rum Cyane först
 förundrade sig öfwer, at hon blef förwandlad til watn:
 Och at de Eleusinier intet måga säfångt tilägna sig
 några märckwärdiga saker, som dem intet tilkomma,
 än är den wägen, som den vnderjordissa Guden för-
 der sin Brud til sitt hemwist, intet genom Cephissus,
 utan genom Sicilien. Sedan talade man om de långa
 festor, som Ceres har giordt, des Natt-ceremonier,
 huru de, som äro åt henne helgade, skola bära sack-
 or, och ställa sig i löndom bedröfwade. Under så-
 dant tal blef måltiden utdragen ett godt stycke på nat-
 ten, och när det gafs tekn med Trumperen, til
 den första wachtens aflösen, befalte Meleander, at
 man skulle taga bort borden. Men så snart de hade
 stätt up ifrån måltiden, och begynt dricka omkring
 til Mercurii åhra, hördes ett förfräckeligt buller
 och skrik öfwer hela lågret, hwilket förorsak-
 tade dem helt andra rörelser.

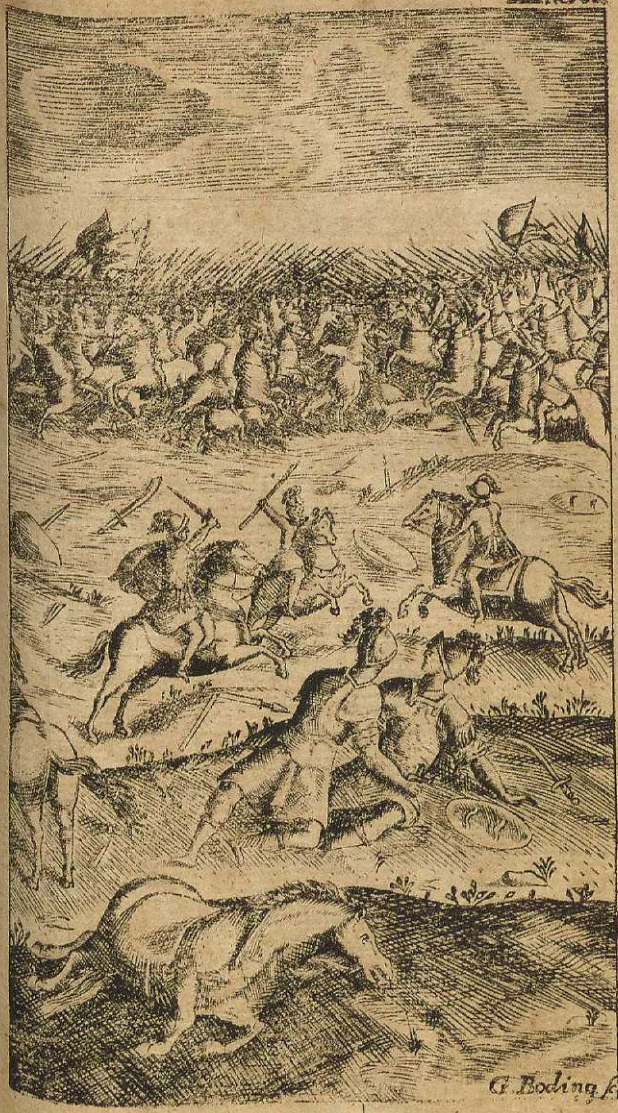

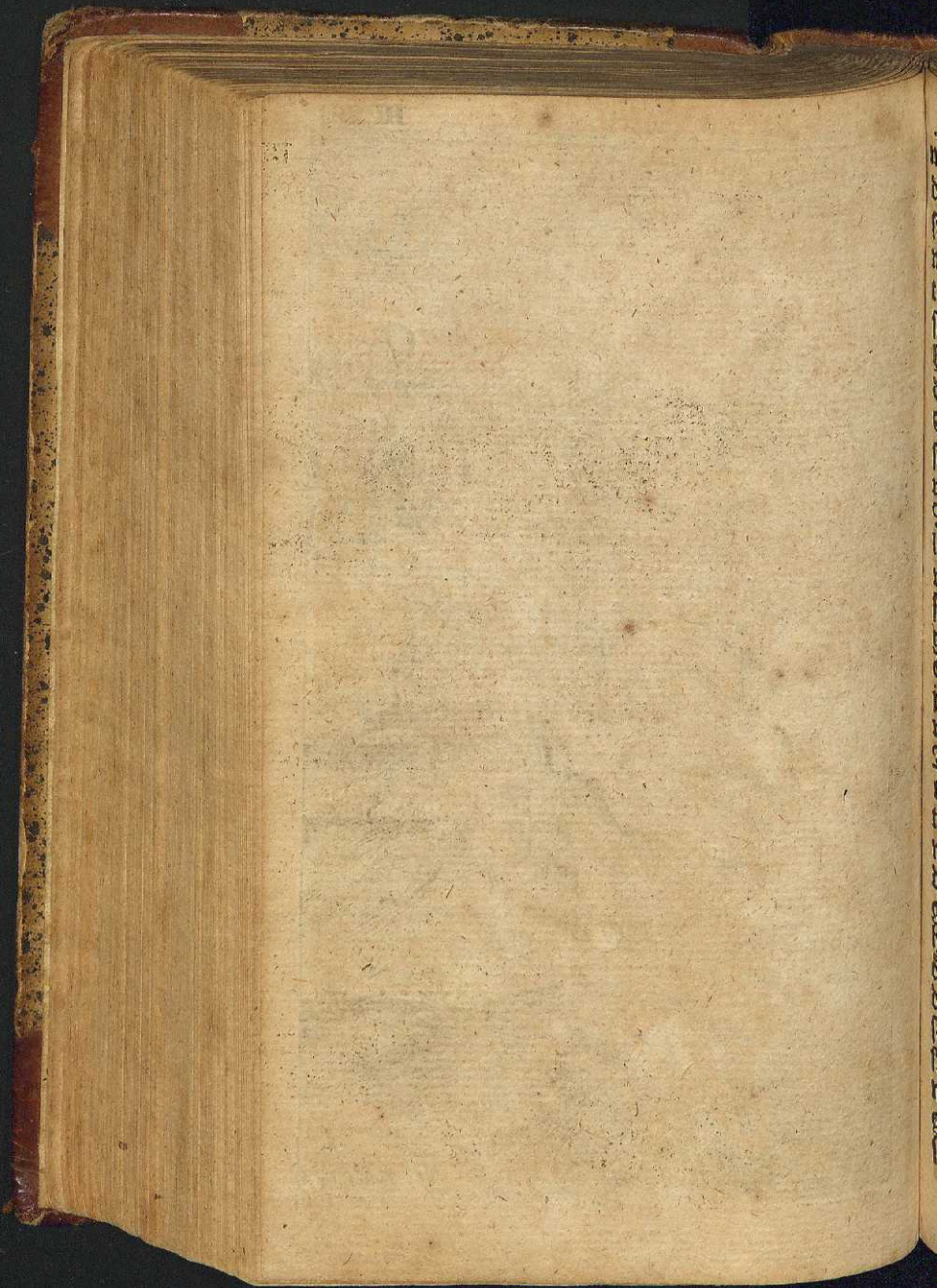
Æredie Boken.

Det I. Capitlet.

Sæt Lycogenes kom tilbage i sitt læ-
ger, och såg at hans manskap var mær-
keligen förminskat, genom de förlupne Sol-
ternas affall, wardt han deröfwer alde-
les förbittrad. Sielswa nöden gaf ho-
nom då wid handen, at han skulle wåga det yttersta.
En det stode nu så illa til hos honom, at hwar han
intet förekomme det i tid, så kunde hans saker intet
mera hielpas til råtta. Skulle han nu lemna Sol-
daterne natten at besinna sig på, så torde demåste at
dem taga den säkraste wågen. Ja, de skulle ock wäl,
förvtan deras egit affall, gripa sielswa deras Fä-
Herre, och öfwerlemna honom åt Meleander, i hopp
at derföre blifwa ansenligen belönte. Hwar och en
är de olyckligas fiende. Nu hade han ingen ny hielp
at förwånta, och at strida yppenbarligen emot Ky-
nungarna, der til war han för swag. Derföre må-
ste han hitta på något krigs-puk, så länge någon är,
nu war qwar vnder hans Fana, och medan man vit
Meleanders läger intet tänckte på något annat, än
lust och glädie. Han torde kunna öfwerfalla dem
förmodeligen, i synnerhet som han hade natten til sin
fördel, hwilken skulle gödra bulret af hans solet på
mycket

G. Bodin f.

mycket större, och försträckelsen i fiendernas hiertan dubbelt odrägelig. Til det ringaste kunde då en ha sig död hielpa honom, at han intet behöfde fruchta något wårre. När han hade öfwerwågat alt detta hos sig sielf, kallade han til sig några af sina bästa wänner, och wiste dem Konungens låger. Men hwad menen I wäl, sade han, om våra fiender, som nu redan triumpera förr än de erhållit Segren? De äro nu aldeles förkiuste utaf frögd, så at de mitt ynder sin Guds lossång och glädies rop, kunna såsom slachte-sä ypossrade blifwa. Wälän, wi wilje betiena oss af det goda tillfälle, som våra öfwerlöpare gifwit oss. De hafwa med sin ankomst giordt, at all den styrcka som fienden förr hade, är nu yplöst och förskingrad, likasom kriget redan hade en ånda. Lätom oss fördensful öfwerumppla dem öförsedt; och ju flere de äro, ju mer låra de med sin förwiring hindra hwar andra at giöra motwären. Det war ingen, som icke tyckte at detta war ett förträffeligt påfund, och gingo fördensful hwar och en til de sina, med ypmuntring, at de til det ringaste wille taga emot den lyckan, som Gudarna nu tilbödo. De kunde nu segra öfwer dem, som intet en gång woreo mächtige at bära sin egen lycksalighet. De hade allenast at strida emot en hoy säkra och af win öfwerplösta Soldater. Sedan retade de dem til wredde, och sade, at om de intet wille angripa fienden i tid, så skulle de sielfwe aldrig kunna utstå den stora skam och skada, som han sedan torde tilfoga dem. Den mörcka natten, och den lust de hade at bruka listiga utwågar, gjorde dem ännu mera behiertade; Och många, som för sina stora fel och förbrutelser aldrig wäntade

sig någon nåd och tilgift, beslöto nu, med ett hurtigt mod, at antingen dö eller vinna.

Fördensful delade de, wid midnats tid, sin frilagsmacht uti 2 delar, at injaga desto större båstroan och försträckelse i fienden, och gotswo sig så til wägs. Öfwer det slåta fältet war en jämn wäg, som gick ända intil det fiendliga lägret. Den samma wille Lycogenes sielf hålla. Det war ock en annan wäg, som war ginare, men trång och med törnbusskar bewuren, den tog Menocritus med en del af troupperna. Han hade befallning at marchera mycket långsamt, och intet taga sig något söre, förr än han kunde höra ut af bulret, at Lycogenes tråffade ihop med fiendens utposter: Då skulle han med stort skri och rop falla in på wallen; Ty som wachten på det stället, ofelbart ock så worde wändande sig emot Lycogenes, så wore det så mycket lättare at intaga den öppnade sidan, eller ärminstone wända en del af striden ifrån honom. Det woro öfwer 10000 bewäpnade män, som på desse två wägar gingo löst på Meleander; Ett stort antal nog til at hafwa förhoppning om segren, hållt medan de woro så mycket dierstware och modigare; som sielfstwa nöden twingade dem dertil. De gingo i största stillhet fram til Meleanders läger; men då försummade de ingen ting, som kunde tiena at injaga fruchtan och försträckelse i fienden. Til hwilken ända de ock tagit med sig flera Pufkor och Trompeter, än eljest war wanligit. Dertil kom ock deras oordenteliga rop och skrikande, hwarmed de upmunttrade hwarandra til Segren.

När nu utposterne woro afflagne, begynte de, som woro i nästa tälten, med försträckelse gripa til sina wapen. Men som det war et fastligt tumult öfwer hela lägret, och somlige då först wakenade up, antingen

tingen ifrån sömnen, eller ifrån winet, så lupo de best förvirrade om hwarandra halfväpnade, utan ordning, utan commando och estertancka. De wiste intet hwadan det oförmodeliga nederlaget härkom? Swem det wore, som gjorde sådant upror i lägret? Antingen denna olyckan kom utifrån, eller af deras eget folcks förräderi? Någre tänckte på wapen, men flera på flychten. Och war det nu omöjeligt, at bringa dem til sina Fanor, hålft som de woro i en sådan willerwalla, hit och dit förskingrade, och möret gaf dem större frihet at wara förskräckte. Rönungarna fingo, under måltiden, underrättelse om denna olyckan, dels genom sielfwa ropet och bullret, dels ock genom rapport. Doch kunde ingen ting med visshet berättas, förutan det, at en drabbning förebades wid portarna af lägret. Radiobanes blef af de sina brachter i sitt tält, och i största hastighet besöpnad. Det samma skedde ock med Meleander, hwilken Archombrotus kallade affides, och sade til honom med et oförskräckt ansichte: Om Eders Majt will tillåta/ så wil jag i denna natt påtaga mig Eder sakra. Swad behöfs at J/ uti detta möret/ inlåten Eder i en strid/ den wi ännu intet wete hwadan han kommer, eller hwar han är? Förskona Eder höga ålder, på hwilken så många menniskiors wälfärd och lycksalighet beror/ ifrån denna widlyftigbet/ antingen det nu är en ordentelig strid eller ock et förräderi. Om Eders Majt behagar/ så wil jag iklåda mig Eder höga Person/ och undergå all den fara/ som til äfwentyrs härmed torde stämpas emot Eder. Gif mig allenast Edra wapen och kläder/ och gån ut genom den porten/ som fienden ännu intet innehar. Förwara Eder der

med

med några utvalda Soldater, til des wi hafve
 we Ehet bistånd mera af nöden. Meleander
 tyckte om detta rådet, och förundrade sig öfver Ar-
 chombroti trohet, som wille med sin egen fara af-
 wända all olycka ifrån Konungens hufvud, lemnade
 honom fördensfull all sin rustning, och begaf sig i öf-
 fiända kläder utur lägret, med några få af Drabant-
 terne. Archombrotus, som då blef beprydd med
 den Kongl. Hiälmen och Purpuren, sief nu utur
 Tältet, tillika med dem, som wiste af detta bedrä-
 geriet, och begaf sig dit som bullret af striden kallade
 honom. I sådan hastighet, och som hans röst blef
 af den igenflutna Hiälmen aldeles förwänd, så kunde
 de de, hwilka hörde honom tala, icke förstå, at det
 intet war Meleander siefs. Utan så snart han rusade
 in i striden, lupo alle till, intet så mycket emot fi-
 enden, som til at beskydda sin Konung. Lycoge-
 nes hade redan bemächtigat sig skansen, och utbredt
 en stor del af sitt manskap omkring wallarna. Stri-
 den war nu som måst wid den tränga ingången til
 lägret, när Archombrotus med tre hugg, neder-
 gjorde tre af fienden tätt efter hwarandra. De som
 woro omkring honom, tänckte, at Konungen ännu
 på sin ålderdom hade så stor styrcka, och efterföljde
 tappert hans exempel, med et gladt mod. Genom
 et sådant anfall blef fienden nödsakad at draga sig til-
 baka at wallen; då sief man, på andra sidan om lä-
 gret, höra Menocritus och hans folck, som med et
 fastligt skrif fördubblade nattens och stridens förskrä-
 kelse. Soldaterna blefwo af en så mångfaldig och
 orowis farlighet så bestörte, at man med största möda
 kunde regera dem. Men Radiobanes wände sig
 tappert til den sidan, kom emot Menocritus, och dref
 honom tillika med alla dem som i lägret inbruto, til
 rygga;

rygga; men de kunde hvarken med hugg eller sär hållas tillbaka, utan allenast genom döden; snart rusade de emot dem som wille förswara sig, snart betäckte de hwarandra med sina sköldar, och gingo löst emot wällen med ett ouphörligit wäld. Ett förfräckeligit tillstånd! På den ena sidan hade Archombrotus at gåöra med Lycogenes, som redan war kommen in i lägret, och på den andra sidan hölt Radiobanes Menocritus til baka. Natten war dem på bägge sidor et hinder, så at ingen uti sådant mörcker wiste, hwad han håstt borde bestrida eller förswara; til des Lycogenes fastade en brinnande fakla i det nästa tältet, och befalte de sina, at de skulle sätta hela lägret i brand. Fienden, sade han, skal med hela sitt bagage brinna och lysa Eder til segren. Men Konungens Soldater reswo strax ned de näst omkringstående tälten, at elden icke seck komma längre; dertil kom ock et starkt slagregn, som half dem at hindra denna olyckan. Men deraf blef jorden så hal och slipprig, at Soldaternä knapt kunde stå på fötterna, mycket mindre gåöra något wist hugg. Sedan nu natten war tilbracht med ett så stort nederlag på bägge sidor, at hela marcken war betäckt med blod och döda kroppar blefwo bägge parterne deraf till större bitterhet och raseri upåggade. De anföllo hwarandra med alla krafter, och med sådan hastighet, lika som striden då först skulle blifwit begynd, så at man skulle hafwa tänckt, det hwar och en stridde af et inbördes och enstylt hat, men intet som det skulle hafwa angädt hela det allmänna wäsendet.

Nu kunde Meleander intet längre tola at lemna de sina hielplöse. Wille förbensful wäga det yttersta, och lot säja til Archombrotus, at han också war färdig at komma med i striden; men Archombrotus sade til Eury-

rymedes: Om Konungen kommer härtil med sitt folk så hafwe wi bara olägenhet af myckenheten i denna trängslen. Wi wille heldre skicka ut en del af dem som wi hafwe, at oförseft falla fienden in på ryggen. Sy hwars föreskal wårt Ryttteri stå säfångt här? Och hwartil äro wære stutgerowär nyttige emellandessa tälten? Eurymides samtyckte lätteligen till det som Archombrotus sade, förfogade sig til Konungen och förestälde hwad som wore til giörandes. Förde derpå en del af troupperne ut genom andra sidan, och sammanfogade dem med Konungens, til at omringa fienden.

Lycogenes märckte wäl, at det war fara på färde (sy han hade redan hört at hans eftersta troupper woro omhwarfde) doch wille han intet wända sig ifrån dem han hade fram för sig, och gå emot Meleander, på det, at det intet skulle se så ut, som han wille sy; utan han lät gå befallning till Menocritus, at han i hast skulle rycka dit med de sina. Han gjorde också; men Radiobanes tog en del af folket med sig, och fölgde efter. Det war et stort slätt fält, och mycket beqwämligt til at utbreda sig på, der blet Menocritus inspärred mitt emellan Meleander och Radiobanes, och hårdeligen tryckt på bägge sidor; Sy de Baleariske Bogeskyttarne och det Siciliske Ryttteriet kunde bättre bruka sig i et öpet fältslag; desse med sitt häftiga ridande och de andre med sina Boggar förwillade fienden på alla kanter. Förden skull när Lycogenes såg, at det wore ock ute med honom, så framt Menocritus och hans folk bleswo nedslagne, blet han af harm och wrede lika som helt rasande, och förde all sin macht honom til undfattning, doch gick han på sida, at han både kunde anfälla Meleander och doch intet wända ryggen til Archombrotus, som förföljde honom. Men Archombrotus war

us war intet sen at öfna Hiälmen, och sade til de
 na: Jag är *Archombrotus*; mine wänner! *Gur-*
orna hafwa giordt mig lyckligare än *Patroclus*,
 ty jag har förskålt mig under långt wärdigare
 wapen. Jag har / på Konungens befallning /
 lådt mig denna drächten / som I sen / på det
 intet han skulle förgåfwes störta sig i nattens
 farligheter. Om nu hans lif och wälfärd är
 öder om hiärtat / så mästen I ännu en gång
 öfwerwinna *Lycogenes*. Ty nu rycker han emot
 Konungen / icke så mycket at förmoda någon se-
 ger der / som för det / at han här är öfwer-
 vunnin. Doch befrien åtminstone edar Ko-
 nung ifrån hans anfall / hwilken / när han in-
 tet annat ser än döden för ögonen / är aldeles
 usfönuig och förtwislad.

Som han detta sagt, ryckte han ut darest *Ly-*
cogenes hade nederbrutit wallen, och hela Arméen
 följde sin anförare efter med stort frögderop. Aldrig
 war någon strid så försträckelig, som denna: *Com-*
pagnierne flydde och förföljde til skiftes; *Fanorna*
 woro widt omkring, och om hwarandra förskingrade:
 der war ingen front, ingen rygg, inga sidor eller
 fluglar. *Hoparna* af de slagna föröfades alt mer och
 mer, och de lefwande stridde öfwer sielfwa de dödas
 fär. *Meleander* war mera behiärtad än hans ålder
 syntes kunna tillåta, och likare en stridsam Soldat
 än en anförare. Wid hans sida woro *Eurymedes*
 och *Arfidas*, hwilka med stor tapperhet, tillika hade
 uppsicht på striden och omsorg för Konungen. Men
Radiobanes, upmuntrad så wäl af sin egen förwär-
 genhet som den belöning han förwäntade, wägade
 alt hwad han kunde: Nu brachte han fienden i oord-
 ning, nu war han intet nögd med någon ringa och
 wanlig

wanlig fara, utan hwar hållst han såg den äfwen-
 ligaste willerwallan, dit rusade han med et oförfråckt
 hierta. Men fienderna stodo icke desto mindre på sig: ut-
 sinnigheten, och deras samwete, som förestälte dem
 hward de förtiänt af Konungen, gjorde, at de hål-
 dre beslöto hederligen dö uti striden. Lycogenes,
 hwilken man grant kunde kiänna igen på hans war-
 pen, lät allestäds se sig, han red fram och tillbaka i
 bland sitt solet, berömde och bannade dem, altsom
 deras upförande war til, och stälte dem tappert til-
 rätta igen, i fall de skulle hafwa lidit någon afbräckt.
 Andteligen fattade Archombrotus, mitt under den
 hårdaste striden, et behiärtadt mod at wäga et föres-
 tagande, hvars life man intet sedt uti hela drabb-
 ningen. Hans Swartsiuka på Radirobanes, och
 hans hat emot Lycogenes itände hans unga blod
 desto meradertill. Fördenskull befalte han Timonides
 som stod honom näst, at commendera hans solet,
 men tog allenast några få med sig, och ryckte med
 stor begiärelse dit som Lycogenes stridde. Hwilken
 högeligen förtröt, at man skulle söka honom, och ru-
 sade derföre med stor håstighet emot dem. Archom-
 brotus kastade honom först et spiut emot bröstet, men
 harneskstod stod emot, så at det hade ingen wärckan.
 Strax derpå wille Lycogenes gifwa Archombro-
 tus en starkt stöt af en Bardizan, men dermed ut-
 rättade han också ingen ting. Begge förtröto, at
 de intet woro wissare på sina händer, än deras hug
 skulle så säfengt aflöpa, och blefwo deraf dödeligen
 förbittrade. De drabbade återigen tillsammans, och
 försökte at stöta igenom Pansaret på hwarandra; men
 Archombrotus kunde intet längre tåla sådant drögs-
 mål, utan red til, och fattade hastigt omkring Lycop-
 genes, hwilken äfwen gjorde det samma med Ar-
 chom

Archombrotus igen, och drogo de således hvarandra ned på marken; men Archombroti styrcka och wiget gjorde, at Lycogenes kom at falla under. I det samma lupo en myckenhet Soldater til, en del at förswara Archombrotus, och en del at uphiälpa Lycogenes, hwilken wältrade uti sanden, och kunde intet komma upp, som han war inwälad i sin fiendas starka armar. Men ehuruwål Archombrotus war mycket utmattad, så wäl af folkets tillopp, som sielfna striden, lät han doch icke Lycogenes slippa up, utan gaf honom några stung af en dolck, ner under Pännestet, til des han såg at lifwet war ur honom.

Det II. Capitlet.

Sär de nu på bägge sidor sägo, at Lycogenes war dräpen, uphof sig ett stort och olika skrifkande, i det en del frögdade sig öfwer segren, och de andre gäsko, med et grufweligit tiutande, till Hanna, at de också nu snart finge se sitt yttersta. I sådan deras bestörtning, satte Archombrotus med sitt folk widare efter dem, och in jagade en stor förträffelse i hela deras armée, i synnerhet som han höll Lycogenis afhuggna hufwud wid håret, skafandes det i wädret, och betog dem dermed all twiswel om deras nederlag. När han således hade nog wist det, kastade han det för Meleanders fötter, säjande: De nu Ehrs Majestät är Lycogenes fredlig och nu kanner I säkert tro honom. O at Gudarna wille försara med samma dom öfwer alla edra öfriga fiender, som missbruka och förächta Ederes nåd. Meleander befälte, at man skulle förwara Lycogenis hufwud, och förföljde widare den förträckta och flychtande fienden, ty nu syntes öfwer hela

la mare

la marcken intet mera någon strid utan en förfärlig slachting. Ingen tordes förbida Segerwinarens åkom, eller åtyda Menocritus, som kallade dem tillbaka. Somlige togo sin tillflycht till Bärge, somlige, som wero kunnige på orten, gömde sig i Jordfulor; men måstadelen foro wille hit och dit, hwart hållt lyckat och deras försträckelse förde dem. Somlige lupo till des de af matthet stupade på marcken, och blefwo af de efterjagande hästarna jämmerligen söndertrampade, med et ord: det war ingen uti hela detta elendiga tilståndet, som icke feck sin dryga del af förödelsen. Radirobanes förföljde Menocritus, hwilken han på hans hjälm och wapen noga kunde igenkiänna, och befalte at han skulle tagas til fånga. Men när han såg sig ingen widare undanslycht, förswarade han sig manligen till des han blef grepen, och strax så fångslad, at han icke allenast intet mer kunde fördröwa något wäld på fienden, utan ock ej heller på sig self. Det war redan qwåller, innan de som förfölgt fienden kommo tillbaka till Meleander. Och ehuruwäl kriget war nu ändat, så förblef doch Konungen den natten öfwer i lågret, som af detta wäsendet war aldeles förstört; men i betrachtande af den förra nattens raseri och orolighet, wille de ännu intet lå sig till någon frögd och lustighet, utan satte ut wachter på alla ställen, at intet kriget måtte åter på något sätt upståndas.

Nicopompus, ehuruwäl han af striden war mycket trött, dochlikwäl blef han upmuntrad at friska wa vers, af en särdeles glädie, som frivilligt plägar drifwa en dertil, och lika som blandar något Gudommeligit uti Poeters sinnen. Fördenskul, på det at han antingen wille så mycket tidigare fånga Konungen, eller at låta se sin färdighet, eller ock, at han

ville förekomma en hopy stympare, hwilke utan twif-
 pel woro i beredskap med sina sammanskrapade män-
 na, men til innehället magra rita, befriska denna
 Segren, öfwerlemnade han sin Son, som ej ännu
 wunnit til sina Siutton år, följande, allenast på
 några få timmar hopsatte dicit, med befallning, at
 han intet annorlunda än som sitt eget arbete, hel-
 lade om morgonen skulle leswerera det samma Ro-
 mungen i händer.

Andlig' är kommen den önskade dag,
 på hwilken ock sielfwa Gudarna funnit
 Til wåra böner ett sådant behag,
 At wi en Seger mot Sienden wunnit;
 At ock sielf Jupiter drager förborg
 Om wåra lefwernes timmar och stunder;
 Swaras wår wålfärd nu innom wår borg;
 Tyckes som grönska likt gräs uti sundet,
 Lätom oss derföre til deras pris
 Med Siendans wapn Templen wäira;
 Samt wisa wår fögnad yppå allt wis,
 Til teckn at wi dem wörda och sira.

Mars, som tager både löse och lust,
 At skåda blodet vhr ådarnas rinna,
 At få blifwa warse, huru man just
 Lårot långa och trängta, endast at winne
 De wäffaste swärd och spizigaste spjut,
 Som plåga drypa af blodiga droppar;
 De kunna wål fögna'n hwarje minut,
 Så hiertat i glädie i honom hoppa;
 Men då han såg denna hopen föll af
 Från sin Regent och rättstyrande Herre,
 Söegde han hwar en, som föll i sin graf,
 Och jämrad' sig öfwer större och smärre;
 Seck ock til Sienden sådant ett hat,
 At han deras högmod ej kunde lida;
 Ja! allt se'n Jettarne höllo det prat
 At de skulle mächta mot Himmelen strida,

Och Gudarne dermot började til
 At härka och styra *Phlegriskte* Landen,
 Har han mot örlig och Krig warit will;
 Swarföre nu od' med spint vti handen
 Kom han snällt rullande vti sin wagn
 Och lukt en blitxt öfwer *Thraciska* trachten,
 For han at wisa wår Konung sitt gagn;
 Som nu stod stridande mitt i Krigsmachten.

Men rätt som häbrarna stötte ihop,
 Tyktes od' lyktan för Sienden falla;
 Ty gaf od' wår *Mars* ett glade=lynt rop,
 Och wiste sin glädie öfwer oss alla.
 Kj kund' han af Sagnad styra sin fart,
 In mindre sielf sina sinnen rätt richra;
 Han släpte af häpnad sin tøm och sin datt
 Så wagnen i lusten började swichra.
 Han sade så här: Swad är det för Krig!
 När som jag synes ej wara af nöden?
 Doch ser jag de winna och wärja sig,
 Som jag nu tänkte at fria från döden.
 Jag afwundas ej, doch röder det mig
 At de sinom dygd och mandom blott åga,
 För Segren ge tack, och icke mer mig;
 Det de wäl weta i framtiden säga.

Sielf *Meleander* är icke det?
 Som så sähtar med skönaste pantzar,
 Och wisar i alt sin mannelighet;
 Dess älde bord' lemnan segrande *Crantzar*;
 Men käre! se huru siendens stätt,
 Börja som tätaste oppå at flyga,
 Och gjorde de säkert fastigt inbrätt,
 Derest hans slängar ej woro så dryga.
 Ach! at *Saturnus* i Stridene förde
 Up sig, så tappert som Dessa nu göra,
 Stulle man aldrig om honom det hördt?
Jupiter kunnan från Himmelen födra.
 O! Swad för en mer än *Gyllene* Scid
 Sade wi i då bland oss erfarit,

Och hwad för en säll och önskelig tid
Då hade för Jerne'da'r bland oss ej varit!

Se huru Twenne i Stridene här,
Rusa åstad uti Siendens Läger:

Se huru döden til deras begär
Stämsst uppå wårjan hänger och wäger.

Likare Gudar så fara de fram,
In såsom Människior, som för dem stielpa;

De hållat för en ewärdelig skam
Der icke Kungen til Segren the hielpa.

Nej tänck! huru wäl och hurtigt ser ut
När såsom desse sin Sienda möta

Med blänkande hielmar, harness och spjut,
Och Sonom til döds i isweren stöta.

Den Eine wördas af Sarder för Kung;
Den Andre är Kommen från Morernes länder;

Han synes til ähren wäl vara nog yng,
Är dock för sin frögd och tapperhet kiänder.

Så trötnen då ej I Gudarnas barn!
På det Edart Lof må städze få grönsta;

Achten Er Siende såsom ett skarn,
Så framt I tänck't äga, hwad i Er önska.

Weten så lenge Sicilien Kan
Sig skatta i tiden lycklig och säller;

Ja=men! så länge der finnes en man
Som modet i bröstet icke nedfäller;

Skal på Er Mandom med wördnad bli tänck't,
Sör det at I Ön så wäldliga hägnads,

Frilat och skyddat, och friden ha'n skändt
Til hwars och ens Glädie, nöje och sägnad.

Om hela öfriga hopen jag ser

Äf höfvingar, kämpar, Dufar och flera
Som nå så rappers sin Sienda ner,

Til heder, hwad skull' jag säja tro mera?
Derföre LUCKA! jag ber tig far fort,

Lät ej blod och swett blott låda wid panzar;
Wet, för den seger, som De hafwa giordt

Dörs de Krónas med Lagerbårs Cranzar.

Ty gack nu nögder och wisa din frögd
 För både Kungar och Krigsmän och Länder:
 Så talte Krigs-Guden gansta förnögd,
 När som han såg deras blodiga händer.

Sedan nu Segren åt våra blef skändt,
 Och Sienden blifwit Riörder vr wägen;
 Blef ock Lycogenis Zufwud uphängdt,
 Hwarföre hwar en sig wiste förlägen,
 Att skåda det samma sölät i blod.
 Gudarne Klappade händern i sågnad
 Så skallet i Lusten allestädz stod,
 Och gladdes, helt nögde, öfwer wår hägnad.
 Och alla fastiga furier fants,
 Rundt kring om Sienden hisligen tiuta,
 De wille i wrede bryta den Cranz,
 Som Segrande Troppen fingo ånniuta.
 I detta altsammans yrtrade sig
 Phæbus, som war öfwer Segren rätt glader,
 Och had' han med mer bewärdigat mig,
 Derest ej särlet betagit de rader.

Dansedt Konungen war syflosatt, igenomömd
 De han icke destomindre, vnder det han blef påklädder
 hela skriften, och med en skämtande mine förhörl
 copompus, hwi han vydragit den heder honom
 borde tillkomma, sinom Son, hwars spåda ålder och
 mindre sörfarenhet, ej kunde låmpa sig med slift arbe-
 te? Här uppå sände Han en åstad til Radirobanes,
 wäntan at blifwa vnderättad, om denne war i stånd
 at emottaga Konungens besök. Begaf sig ock icke lång
 derefter, i följe af sina Råds-Herrar, til Hans rätt
 Ansfiönt Radirobanes war helt förnögd, jag hade
 när sagt får at den hielp han giordt Sicilien, och
 sin derwid ådagalagda mandom; nödgades han
 wäl derjämte se detta sitt förmåtna nöje blandat med
 en förtretande sorg, som Archombroti Seger

ter Lycogenes förorsafade. Under det han låg
 och dwälde af en så frätande afvund, infom Me-
 leander, som med all åhrebetygelse uphöjde Lyco-
 genis wålgierning, ja! så at han och tillkref de Sar-
 ders wappn det måsta. Ibland Edra öfriga tap-
 pra bedrifter / min wärda wån / sade han, bör
 och denna Seger räknas. Så ofta jag bere-
 der mig / at til min fördel nyttia det goda I
 hafwen mig återbracht / lärer jag ej underlåta /
 och då åfwen komma ihog Eder sielf / såsom
 den jag har at tacka alt detta före / och det
 langt oftare / än I til åfwentyrns torde roa
 Eder med åtanken af Edra bewista wålgier-
 ningar. Smedlertid står detta med Eder
 sielf förwårswada goda til Eder tjenst: Tyt-
 tien det samma; och för öfrigit lärer Folkets
 allmänna Frögderop bäst kunna öfwertyga
 Eder / huru högt wi anse denna oss ertedda
 öndfärning. Intet feltes at ju och Radirobanes
 sielf sinne war mer än han bordt här om öfwertygad.
 Men så åffade han lifwål offenteligen af Konungen,
 at blifwa förskont för sligt beröm, som ej annars
 kunde än röra hans ömma. Sade derjemte at He-
 ren bör tillfrifwas Meleandri lycka och des rätt-
 matiga Sak, samt at han sielf så mycket mindre tor-
 det eller kunde tillwålla sig något, som han räknade
 för ingen ringa förman at hafwa sedt sig och sitt
 Folk förknippade med så dyra och wärda wappn.

Wid det de med dessa och dylika betygelser wo-
 ro fins emellan syflosatte, berättades at Argenis
 war ankommen til läget. Hon som dagen tilförens
 de uppå Epeirctes wallar, hwarifrån man beqwåme
 lägen kunde se sielfwa Fältslaget, intet mindre twåts-
 sade sig i sina tårar, än Krigs-Folket i sin blod, be-
 gynte

gynnte ock nu efter hand mista den tåcka och lifliga
 Färg, som vhr hennes Ansichte lystte; så at hon ock
 fant sig aldrig i någdare tillstånd, än då Hennes
 ångsliga Fruchten platt betog Hennes Sinnes lugn
 all estertancka. Hon såg sig vnderstundom så öfver-
 mannad af Sorg, at Hiertat wille gå Henne i sne-
 ker, stundom åter igen lemnades Hennes Siäl nå-
 gon tröst och lisa, då ock Hennes klena hopp börja-
 de lyfta sitt hufvud, beshynnerligen sedan Hon blef
 af en och annan, som blott til den åndan woro affär-
 de, förwifad om Stridens tillstånd, och den deraf
 förmodade utgången. Vnder alt detta swäfwade
 likwål Poliarchus jämt och stadigt för Hennes ögon.
 Honom tiltalte Hon i sina tanckar, nu med någon
 förwitelse, nu återigen rörd och nedslagen. Ach! huru
 önsjade jag, min wärdaste Poliarche, sade Hon för
 sig sielf, at du kunde se dessa tårar, detta onda, mit
 wankelmødiga sinne är omgifwit med, der du nu til-
 wål ingen ting mindre än alt sådant har dig bekant.
 Jag swår, min Käre, ja! jag swår, at du skulle
 digna wid åskådande af så mycken ångstan. An der
 du sinne höra, det jag anten blefwe nödgad at gif-
 wa mig fången, eller ock at yndwika mina Fienders
 spåtska och wederskyggeliga anslag med egen hand,
 med eget swärd skulle skynda mig til det Lysta. O!
 Brusweliga Gierning. O! Olyckliga Kärlek. Jag
 som än intet blifwit mogen at dö, börjar nu å mo-
 igen at försmächta öfwer din bortowaro. Och lif-
 wål kan du wara borta, wärda wån! Hwem skal
 jag gripa an för denna din sensfärdighet? Anten dig
 sielf, eller ock någon af Gudarna, som torde wara
 of gramse och fientelig? Hwad drögs mål? Hwad
 för liuft Riufande har satt dig i förgätenhet af din
 återkomst ifrån Africa? Lika som intet din genom-
 trån

Ångande Wård hade funnat förebringa dig det,
 om här hafwes för händer. Eller skal jag tro at
 min Fars afwuga Sinne emot dig är mera gallan-
 de, än wåra bindande trohets och wänstaps löften.
 Men du, som aldrig varit wahn at döja, (men
 det wore långt borta,) vnderkastat dig angenäm-
 are och nögdare Farligheter? Wore du tilstådes Poli-
 arche, skulle du lyfta dina Wapn emot Fienderna,
 hwad behöfde jag då twisla om en önskelig Seger?
 Hwad wore då öffrigitt än min Far til belöning öf-
 werlemnade dig först Sicilien, och derpå mig Sielf;
 der du nu likwål låter detta dig ämnade arfwode
 blifwa til intet, eller åtminstone ett öppet rof för
 andra. Wore det intet dig sielf emot at komma,
 ja wille jag tråka allt äfwenlyr, alla Farligheter,
 elementerne, ja sielfwa naturen, i försäkran at allt
 detta wore ändoch allt för swagt at gindra din återresa
 något motstånd. Efter denna sin således yttrade lilla
 öfwer, fant hon sig i någon förwirring af fruchtan
 at hafwa begädt någon Högmåls-sak, i det hon wå-
 gade sig at wredgas på Poliarchus; böd dertfore til at
 låsta sitt orolliga Sinne wid dessa twärt deremot strif-
 ande tanckar: Hon ägde ju anledning nog til om-
 sorg och ångslan, efter Hennes Far wore i egen per-
 son närwarande wid Kriget; så at der Poliarchus
 wore stadd i samma fara, må ingen vndra om Hen-
 nes Sinnes bedröfwelse ej stodo mer at öfwerwinn-
 nas. Jag antar, fortsfor hon, för ett prof af en
 mildare lycka, at jag, wid så många äfwenlyrliga
 Farligheters förwirring, åtminstone ej behöfwer hysa
 någon fruchtan för Poliarchus. Så länge han les-
 wer och mår wål, hwad kunde det wål wara som
 borde oro mig? Hwad är det åt, at jag går och
 fruchtat? Lifa som kunde Han någonsin rygga sin
 tro

tro och lofwen, eller at Gudarne, de der i alt öfrigt wisa prof af mycken råttådighet, förmådde nu emot Honom aflåda denna sin naturliga egenkap.

Då Hon öfwerwågade detta, och annat dylikt, under många tårar, dem lifwål ingen annan märkte, sedan Hon fölt sin duk något ner på ansichret, beghnte Hennes sårada hierta så någon wedergwärfelse, så snart den berättelsen kom, det Hon och fiels någorlunda blef warse, at Fienderna word drepte på Flychten. Hon gaf sig då tolamod at afhöra så wäl Seleniffæ som det öfriga Fruentimrers, de der stodo Henne närmast, fagnande utåteller. Wäbelen som folgde i hamn och hål efter, då hon begh sig tillbaka åt Slätter, underlet och icke at efter wäligheten på öfwerflöddigt wis glädia sig. Dagen dere på blef hon i sölje af största delen utaf Inwånarens beledsagad til Lagret. Men så blef och denna gålden så misunsam, at hon orubbad ej seck nyttia den samma. Ty rychtet om hennes förlofning med Radirobane hade gådt ibland Folket redan så wiida, at de och trodde sig synas för Prinseskan måst behagelige; då dem gafs allmänt tilfalle med lyckönsningar och dylikt ytterra sin fagnad häröfwer. När hon war infommien, omfamnade Konungen Henne med sådan Rärlek, at och hans lifwfa hiertelag präskade tårar öhr hans ögon. Tu mitt Barn, sade han, anser jag dig för arfware til Sicilien. De h. swa sådt sin Lön, som twärt emot all rätt och billighet budit til at röfwa oss riker öhr händerna. Honom böre wi och (pekande med en winck på Radirobanes:) räkna ibland Siciliens Skydds Gudar. At wi nu äge namn af regerande i Sicilien, bör näst Gudarnas allmächs tillfriskas hans tapperehets prof. Sedan han

et på det högsta berömdt Archombrotus, företog
 sig att behörigen och efter hvar och ens förtienst
 omröta Gålt-Herrarnas af mindre anseende, i syn-
 nerhet utlänningarnas lofvårda bedrifter. Arge-
 nis, som ock med ej mindre foglighet än behag ut-
 tråde sig om en och hvar, samt afhörde tillbaka-
 deras lyckönskningar, sökte likväl på alt gjordigt
 och anständigt sätt att vndwika Radiobanes, hvars
 onickrande utlätelser, hon hade en inwärtas Le-
 va til.

Det III. Capitlet.

Et war nu ingen ting som kunde förhindra
 Meleandri återresa til Epeirctes, förutan
 den anstalt han borde göra om de sina på
 Wahl-Plaken blefnas begrafning. Ty den til-
 svarshanda arbete fringskrödde Krigs-Häbrén,
 begynte så wäl sielsmant, som förmedelst Spämän-
 nernas inträdan, yrka på den yttersta Ahre-tienst
 de sunno sig skyldige til, att bewisa dessa döda.
 Swarföre ock en del började att nederhugga en hop
 med Trån: andre word inbegrepne med tilförsten:
 de öfrige åter igen höllo på upfatta Bolen, och pryda
 dem med en myckenhet af gräs och blomster. Tge-
 nom denna deras särskilta slit blefwo Bolen strax
 färdige, hwaroppå de dödas i synnerhet gemena
 mannfapets kroppar lades i ordning. Ty de förnä-
 mare af dem ägde närwarande anförwanter, hvil-
 ka sin skyldighet likmätigt drogo försörg, att de med
 wisa bärar blefwo bortburne, på det de således fin-
 so tillfälle att på ett prächtigare sätt sira deras krop-
 par. Bolen vchira de efter wanlig Krigs-Pomp
 med de öfwerwundnas Fanor, wärjor samt öfrigit
 Binda-Böte; så att de ibland dessa allahanda slags
 wapn

wapn och gewår förekommo äfsådarena ej annars än
 andra Seger-teckn. De lik, hwilkas ben och alla
 egne och närskylte woro angelagne om, blefwo, när
 det Sären med rent wälluchtande watn twättades,
 alt öfwer smorda, eller ock efter ens och hvars lö-
 genhet på annat sätt beprödda, på det Flammen
 liksom nögdare finge spela under dessa döde Kroppar.
 Eljest blefwo allas Hieskar omgifne med Crankar af
 Wärlings, Blomster; hwilka woro så wida alt för-
 tienlige dese i döden Segrande, som denne ört wor-
 re ej allenast ständigt brukad wid de dödas grafwar,
 utan ock för det at Gräke-Land plågat fröna dem
 med sli ähressiönet, hwilke för sina namnkunniga
 bedrifter och oändeliga drabningar erhållit namn af
 Segerwinnare. En stor myckenhet af Qwinstöter
 och barn, som lupo tillsammans, bidrogo jämnwilt
 sielswiltigt igenom sin Sorgeflagan och sina af Sorg
 hängande hår til denna likbegrafnings srande; och
 det så mycket mer, som man grant kunde märcka,
 at dese deras tårar woro helt otrungne. Antingen
 de nu begreto sina närskylte, eller de woro rörde af så
 ångsligt äfsådande, eller ock at de togo sig af an-
 dra anledning at gråta; stadnade det likwål derwid,
 at hela Hopen ågde nöje at få utbrista i en hoy tårar.
 Sedan Kropparne på behörigt sätt blifwit ut-
 sträcke, begifwer sig Meleander, klädd i en sorg-
 lig drächt, utur Lågret. Krigs-Hären fölgde ef-
 ter sin Konung med omwände och åt marken wärds-
 löst lutande gewår. När de nu på detta sättet en
 och annan gång med sorgeliga siät omgådt Döds-
 plagen, och sistewis, efter befallning, nu gåfwo ett
 stort anskri, nu återigen med mycken tystnad ej utan
 rysning twärt stadnade; steg Konungen sielt til ett
 af Bolen, som war det största, hastwande en
 tån

hand Sackta i handen (vnder det Manskapet hölt på
 att åfälla, sina, at brännas, färdigt liggande Came-
 raters.) Och sedan tredie omröstningen gådt för sig,
 stände Han (med ett betäckt ansichte, wändande huf-
 wudet litet tillbaka) an elden. Det samma gjorde Radi-
 robanes och Archombrotus wid hwar sin hög. De
 som lågo på de öfrige Bolen, blefwo ock, utan vpskof,
 genom sina Cameraters gjorda anstalter brände til
 aska. De arma fångars grusweliga straff, hwartil
 de dömdes, öfvertygade dem til öfwerflöd, at de
 dödo vnder ett beifrat och vphizat Fjöl. Alle som
 woro infödde, blefwo likwål benådade. Men de som
 af Främmande machter sworo Lycogenes trohet,
 fördes bundne i fåttrar til högarna, derest de
 på hwarjehanda sätt marterade, nödgades se sin
 blod rinna, at dermed bestäncka elden. Den se-
 grande delen af Manskapet åfällade, wid dessa så
 grusweliga tröst-offer, sina döde Cameraters själar,
 till änteligen Konungen, som ej utan fasa och rys-
 ning ansåg denna grymma ceremonie, utgaf befäl-
 ning: at de öfrige af fångarna skulle förwaras, til
 des man på något annat sätt finge försara med dem.
 Eljest woro ock bödlarne färdige at med sina Krof-
 ga hafar, i näst omkring liggande göl och grafwar
 wältra de döda kroppar af Fienteliga Hähren; at så-
 ledes förekomma den skada de ock i sielfwa döden
 önnade tilfoga; hwilket lätt kunnat ske derest asen
 fadt legat öpne för fria och genom-trängande lusten.
 Så snart Folckets särl och den af Bolen högt-
 stigande Lågan började at sacht och falla sig, steg
 Meleander op på en Thron, hwarest han förvtan
 någon widlöfthet, hwilket ock en Konung bäst syn-
 tee anstå, berömde dem, hwars ben och aska de nu
 hade hedrat. Han kallade dem Segerwinnare, ja!
 lyck.

lyckliga i sielfwa döden, de der mitt in vnder döge
 mod och tapperhet gifwit op sin anda, och hos bro
 ka hvarken ondt eller godt, hvarken med eller mot,
 ej det ringaste förmått besläcka det värda Loford de
 lemnat efter sig: de kunde giöra sig försäkrade om en
 ewig belöning för en kort vistanden möda: De wor
 ro Gudarne råcke och kärkomme: Man skulle ock här
 nedre hos oss ej spara at utblåsa deras namn och
 äminnelse, så länge dygd blir dygd. Derefter skyn
 dade Han sig at berömma den fringsstående hären:
 tackande dem för sin giordaienst samt oryggada tro
 och lofwen: Det wore hans tröst, at sielfwa döge
 den jämte ett roligt och af intet öndt rubbat samwete,
 samt efterwerldens nögd äminnelse blefwe, näst
 Gudarna den wärdigaste och måst gallande belöning
 tappre män kunde önska sig; Men för öfrrigt skulle
 ock Han binda til, at lemna sådana prof som kunde
 gie dem anledning at se sin wälgierning stadnad i en
 tacksam Konungs ständiga minne. De wille nu läga
 ga af Sorgen, och giöra honom följte til staden, de
 rest man med ett nögdare sinne får lofwa Gudarna
 för den erhåbna Seger. Så snart Han vtnämde
 dessa ord, wore någre af Hät-Foteket färdige (jämte
 te det Offer-Brästen bestänckte honom med renselles
 watnet) at aflåda Sorgbrächten, och flådde hon
 nom i en annan som war tienslig wid Seger-Höge
 tider. Somlige togo sig före at siunga, i synnerhet
 Guden Apollo til ähra, vsläckande af akahanda
 slags likliga blomster och trån, som de vismyckade
 sina tinningar med, och boro på sina händer.

Sedan detta således war til ända bracht, skyn
 dade Meleander at försoga sig tilbaka til Epeircten.
 Han lade ock ingen särdeles winning om, at synas
 wela triumphera, aldenstund den erhåbne Segren
 endast

endast hårrörde af Hans egna undersåtares nederlag. Men så hade likväl denna deras återfärd nog nära anseende af en med pracht och präal, efter erhallen Seger, anställd inridning. Ty Mannskapet engäfwis sina Hustruden med Lager: och de som föreskodo Pompen, med Olive - Cranhar. Krigsdräven tågade främst med Fanor, Standarer och frigit Krigs - Tefu, och likasom lockade Frögde Gudarne igenom hwarjehanda slags fång at wara ledare af denna Ståt. Man hade fram för Meleander en Majestätelig och för sina afbildade Gergmärken ganska blåncfande wagn, wti hwilken Han med mycken bewägenhet anmodade Radirobanes at sätta sig, som med ej mindre artighet wisse at giffa denna heder, påstående at detta rum bäst syntes tiena för Argenis. Den unga Prinzeßan, sade hon borde ju fitta jämte sin Far. Wägge woro de ju i största anseende hos Folcket: De fingo således wägge emottaga deras nögda anmärkingar och handklapning: För dem har ju lyckan, ja sielstwa Gudarna bewårdigat sig at strida. Han wille, der det intet wore dem emot, rida fram för wagnen. Dwar och en kunde grant märka, at denne, som war siest en af mycken imbilning upbläst yngling, härwid blott hade affeende på den kärlek han bar för Argenis, och det hopp han gjorde sig at wärckeligen få äga Denne. Efter och intet Meleander hwarcken kunde förmå honom at stiga i denna wagn, eller ock wänta tils man hade redt til en annan, wille Han ock siest ej betiena sig af wagn. Stadnade fördensål deri at Argenis så wäl med Konungarnas samtycke som Soldaternas med en munn yrtrade önskan stulle deri sättas allena. Konungarne redo fram för wagnen på hästar alt öfwer omgiordade med Lager.

Näst

Måst för dem blef man warse Archombrotus sittande på en hwit häst, hölt bezlet i wänstra hand, och bar i den högra det måst efter långtade rofwet Lycogenis Hustrud; på hwilket det picchogade Goleket tittade; wäl wetande at Hela Segren berodde deraf. Segerteknet eller Stocken Lycogenis rustning hängde vppå, blef buren af en Officer, af Archombrotus mycket älskad. Intet långt härifrån syntes Menocricus, belagd med sina swära ståttror och bojor. Drabanterne och de ansenligaste ibland manskapet, med hwilka så wäl Argenis wagn som Konungarne på ömse sidor woro omgifne, afhöll sig, för den wördnad de boro för Argenis, ifrån sina wanliga triumph-gwäden och andra sielfswärdiga utlåtelser; men åkallade likwäl tidt och ofta Aletensfaps Gudarna, samt Hymenæus, Juno och Erycina; kastande sin ögon nu på Argenis, nu åter på Radiobanes. Och som de trodde at denna ledde sin början ifrån Sardinien, och derhos inbillade sig at det wore aldeles afgjordt om Förlofningen, Konungarne emellan; så satte de ock sitt nöje der at med sligt skämt öfwerhopa sin Förmenta tilkommande Konung. Men Argenis afhörde detta med föga fördrag, så at hon ock bar leda til en Seger, der den så dyrt Kiöpas skulle; ja, hon war snart sagt ond på Radiobanes.

Imedlertid trängde Folkhopen sig at dörrarne som woro vgrirade med Lius och lager. En och hwar hade sina Förfäder, stöpte i war, stående i Förmaket; låto ock öppna Rust-Camrarne, at således få vpråcka sina Ahnor, och derjemte giöra desse de dödas belåten liksom delachtige af denna glädien. In wänarena af Staden, fördelte i en wis ordning, gingo åfwenledes Meleander til mötes. Den för

la flocken bestod i en samling af Piltar, med sina
 rusade och ner på arlarna hängande hår, klädde
 hvita Riortlar; de der höfwo vp sin galda röst,
 vardare än de blefwo befalte, vti en enfaldig och ef-
 ter deres spåda åhr lämpad Loffång. Derpå gingo
 alla de som woro färdige i Sång- och Spellousten;
 de der stämde op för sin Konung, somlige med rö-
 sten, andre med Strängaspel. På dem fölgde
 Handtvärkare-Embeten, och näst dessa Magistrats-
 personerne, hwar och en efter Stånd och värde
 magifne med sin wanlige Heders-Drächt. Sedan
 dessa sistnemde vpwachtadt Konungen med en widlöf-
 lig lyckönskan, framträdde Prästerne, hwilka wore
 de sidste af detta wackra antåget; En del af dem
 woro fram för sig Guda-Belåten af vhrzammalt
 arbete, en annan: Erankar, men alla: Den He-
 lliga Elden. Dessa togo sig anledning af den we-
 renskap de trodde sig åga, men ej utan de förständig-
 gares Löse, at yrka och lämpa Gudarnas giorda och
 värwid förvtfattade Beslut: De androgo, huru
 Lycogenis vndergång wore förvtspådt af Foglar,
 affslag och inelstvernas vnderbara affädelse. I så-
 dan Ståt anlände Konungen til Stadz-Porten,
 hwor hwilken man hade vprättadt en ansenlig Fridz-
 Stod; vti hvars högra Hand Mars sägs sätta en
 Olive-Quist; med en, vnder samma Bild vthug-
 den Tasta; dereft Meleander tiltales, förmedelst en
 widig Smickran, likasom hela Sicilien wore nu af-
 medo satt i ett fredligt tilstånd, igenom följande
 Verser:

Wårt säkra Lands förswar,
 Wår Konung och wår far,
 Du Seger = furste Dyra;
 Välkommen åter war
 At i så Sälla dar
 Ditt Kunga = Rike styra.

Med Dig en Gyllne Frid
 Är Kommen til oss nio,
 Och en högtönslig Droning!
 Med dig wi hafwe fått
 Från Himlen alltidns gott;
 Ty war wälkommen Koning!

Med hwita wingar är,
 Från Himlen til oss här,
 Medkommen en Gudinna;
 Märck! med hwad nögda fleg,
 Och lärta spräng hon neg,
 Då hon lät sig infinna.

Märck! hur' ~~ÄTTKIDJES~~;
 Och hur' som ~~ÄTTJES~~,
 Förnögde dig bemöta;
 Se! huru de ditt Land,
 Sopbinda med sitt Hand,
 At ingen det törs störa.

Så åter såsom fält,
 De sofwand' Låg' med tält
 Med Spiut och wåtor täckte;
 Å genom slitigbet,
 Och lifflta nössambet,
 Af Guda-Kraft upwäckte.

Och stå i Blomma här
 I gröda åter där.
 De täcka Almar grönska:
 Wintreden med sin' blad,
 Tyd's lofwag dig alt hwad
 Ditt Hierta närsm önskar.

Krig och Wenighet,
 Wäld, hotelser, förtret,
 Som plåga Kon betaga,
 De wike bån, när du
 På Thronen börjar nu
 Med Lagens Swärd dem aga!

Ifrån Stads-Porten tog Konungen sin
 sig at det Høga Jupiters Tempel. Då de an-
 ndt hit, fastas Menocritus med Anaximander,
 hviilken de Cataner litet tilförene hämtade bund-
 (an:) i fångelse; hviilke begge likväl satte listvet
 den förre innom Sjra dngn utaf de dödeliga
 han fädt i slaget, den senare af idel skräck
 ångslan. Lycogenis Bilder blefwo sönderslag-
 med förbod, det ingen må vnderstå sig at hos
 dölja vndan, eller offenteligen wid liffärder och an-
 Festiner låta se någon af dem. Sedan Gudstien-
 war til ånda bracht, begifwer Meleander sig
 Slättet. Han war utaf det, dagen tilförene,
 sig gångna slaget och andra omsorger, ja, snart
 af mycken glädie, så utmattad, at han utan
 kof förfogade sig i sin Sofve-Sammare, samt,
 en utan fiås tilredd och med sina egna vnds-
 Ufston-Måltid, begifwer sig til hwiilo. Ra-
 robes, Archombrotus och Argenis woro,
 under ffien at få lägga sig, ej mindre angelågne om
 lighet för sina måst tryckande omsorger; hwar och
 af dem hade sitt särffilta bekymmer, som låg dem
 redt om hiertat. Och fast ån Radiobanes war
 af ett förmåtit hopp at vinna sitt angelågna
 af; gick honom likväl Archombroti dngd och
 riga heclliga utslag, Folckets höga utåteller, och
 tycke Meleander sågs åga för honom, ej litet
 sinnes. Detta oachtadt hade han wål förach-
 Archombrotus, såsom den der ej wore i hans
 jämnogd, der icke en håstig Kärlek, som
 lagat fruchta för alt, legat honom i wågen: Han
 berjade dersföre för sig sielf at öfwerwåga, hwad han
 oachtadt, förmedelst sin hielp och sitt Folcks styrcka;
 under dessa tanckar föll Han i en sömn, den han

hölte för ja mycket lötare, som det lyctigen för gångna slaget lifligen afmätat, spelte i sömn för hans ögon. Archombroti sinnes oro war af wagnar större beskaffenhet; Han wiste alt för at ingen ting bör anses för så grymt, som Kärlekens den lifwål menniskiorna skatta för mer än Euflia. Han trodde derjämte, det hans egen lycka inret honom så mycket i wägen, som icke långt mera han med lit förborgada härkomst. Han kunde inret nat än anses för en enskilt Person, så länge han ej tänckte sin höga ätt och sitt rike. Det wore alt derre ingen ting rådligare, än affkudda denna antagna förställning, och derjämte annåhla sin önskan hos Meleander. Under det han war i begrep at föra detta slut, påminde Han sig sin Mors befallning, och den försäkran Han igenom Ed i Gudarnas namn waro gjorde, at ej på något sätt röja sin härkomst i Sicilien. Hvad stod derföre til at göra? Skulle det wara rådligare, antingen skrifwa sin Mor til, eller och resa i egen Person, i mening at dymmede uplösa det löfte Han, igenom sin gjorda Ed, såg sig eljest skyldig at hålla. Begge desse förslagen höll han wäl för långsamme; men böjde sig lifwål til det förra, ty at dröja en så långan tid borta, som denna resa fordrade, trodde han wara ett tecken af en som ej så högt som sig bör älskar Argenis. Ut i denna sitt Sinnes orolighet, slängde han sig wårdförlig en obådadt sång, ej tillfyllest märkande, at Kroyer togo åfwen del af den oro sinnen äro öfwerlastade med.

Argenis, som såg sig förwirrad af så många tillstötande Ledsamheter, höllt sig til Selenissa, hopp at winna härigenom någon lindring i sin lidelse. Begge tillika beklagade sig öfwer Archombroti

chus och Radirobanes. De utgrundade hwad
 skal den förra drifwes af at dröja, och hwarföre
 nödgas wara så olycklige at se denna senare för
 ögon. O! en kostsam Seger, min Mor, sa-
 Argenis: Hwad bätar oss, hwilkendera segrat,
 Lingen Lycogenes eller Radirobanes? Om icke til
 äventyrs i det afseende, at min Far, i stället Han
 vnslyppen Lycogenis Tyranniserande, måste än-
 och stupa igenom mitt förwällande. Ty har han
 hware med at öfwerlemna mig i Radirobanis wäld,
 ser jag ingen annan utväg öfrig at vndslippa det,
 igenom en wäldsamt död på mig sielf; hwilken be-
 öfwerliga gierning ej annat kan än äfwen sluta min
 ögon tilsamman. Skal då jag wara född en-
 til byte, rof och Segerbelöning för andra?
 då ödet blott til min vndergång skänkt mig ett
 och en Skönhet, der det lifwäl är det förnäm-
 jag ser mig begäfwad med? Eller mån tro jag
 wäst derföre fädt fågna mig af Poliarchi bekantskap,
 det jag må nödgas se mig orwärdig at blifwa för-
 wäpad med en så ädel och fullkommen dygd?
 hwarföre menen J, Selenissa, Han dröjer? Ho-
 det han i löndom uppehåller sig någorstädz, kanske
 på denna Ön, i mening at sätta mitt ornggada
 emot sig, på prof. För ock hända, at wår
 öppra Prins, bäst Han gått som tryggast, blifwit
 wätt af sina afwundsammas medtäflares försät och
 wäpplingar. Säg, hwem skal jag nu med fog kun-
 wältero mig til? Hwem skal jag sända åstad, at ut-
 wälta hans tillstånd, och som deriämte lemnar ho-
 som del af min olyckeliga lefnad? Här wid brast
 hon i tårar, samt afhörde Selenissa, som war be-
 red at upträcka Henne en så widt utseende tröst,
 Hon då hwarcken trodde, eller ägde nog krafter

at erkänna; til det hon med en hast stötte fram för-
 jande; Jag är intet, O! Selenissa, den förel-
 som på så olyckligt sätt älskar. Hwad behöfve
 hielpa den widriga lyckan under armarna? Döden
 är ju det sista utslag man griper til; den står ju
 ständigt öpen för mig. Kunde jag sielf i ombud
 Klådnad gå åstad at igensöka Poliarchus?
 och! jag finner mig aldrig gå i Land med en så
 diårhet; Mitt ofskoldiga wäsende skulle röja mig;
 iör hända, jag ock mitt in under detta beswäret,
 det är det minsta jag fruchtar före, skulle sluta
 dagar. Der til med, kunde inter Selenissa,
 några hinna at följa mig; i annor händelse fingen
 åter ymgialla, Det jag afwikit Konungen öwetande
 Hör derföre hwad jag måst gillar. Archombrosus
 är, som Selenissen weten, Poliarchi bästa vän. Ibland
 annat förswarte han ju Poliarchus hos Konungen,
 så at wi måst hafwe at tillskrifwa Archombrosus
 det han blef återkallad. Jag menar mig utan
 da så kunna laga, at Han förfogar sig först at efter-
 spana Poliarchus, och sedan öfwerlemnar honom
 at Sicilien. Men utan at yptäcka honom det,
 gör mig långtande at få se Poliarchus. Man
 de ju förebara något annat; och jag skulle tro
 denna war förställning bäst torde sticka sig, då
 med alsware gripe of begge an.

Selenissa gillade detta qwicka påfund, anten
 nu denna list war henne wärkeligen til nöjes,
 ock at hon wille derigenom låta så wäl sig sielf,
 hon fann sig trött, som Argenis, så i ro för-
 det öfriga denna nattens tysta. Hwilket ock
 Argenis, utan den minsta blund til ända brach,
 låter Hon infalla en af Cammar-Herrarna, och
 dan hon med så ord yttradt sig om den dräpta
 coge

genes, befalte honom gådra sig vnder rättad, hvar Archombrotus mädde, och om de sären han i slaget, hwilka wäl woro många, men af söga följd, hade den natten varit honom til någon nytta. Hon wille igenom en sådan förstånd, men besvärlig ömhet, bana vägen för den angelägenhet hon hade i sinnet at yppdraga denne wärda Prinsken. Archombrotus, som blef härigenom likfom ifrån af glädie; så at det ock söga fattades, at han ju bodde sig älskas tilbakars, swarar Gammar: Herren, at om Meleander och Argenis finna sig efter skiljan, så kan ock han intet annars än må wäl, efter hans wälmågo hänger deraf. O! I människliga sinnen! I fruchten gemenligen för Eder glädie, och älsken Edra swärigheter. Denne unge Herren, som ej hade sig Prinsessans fattade rådslag bekant, förhopade sitt sinne, i mycken glädie, med en hop lödliga tanckar; stälte sig ock i Hennes förmal, i mening, at, då hon til äfventurs komme at gå till, så öfwerlemna henne sin hälsning. Han samnt ock wärkeligen wara wälkommen, i det han, vnsade hela vägen hon gick til Meleander, seck fånga sig af hennes samtal; men så likwäl, at ej det rindaste blef rördt om Poliarcho; ty saken, förötan det den ej ännu hunnit til sin mogenhet at optäckas, war derjämte af den beskaffenhet, som til afhandling förbrade ett mera affides ställe. Men tänck! hwarda strek härwid speltes. Radiobanes, som för sin kärlek war nästan ytom sig, hade mutat en och annan, som skulle löpa til honom med tidningar om Meleander och Argenis. Det blef honom ock berättat, då han än war qwar i sin Säfwe: Gammar: huru Argenis helt tidigt om morgonen visfärdat bod til Archombrotus: huru denne strax derpå inkommit

funnit sig, och för öfrigit, med hwilken wänthet
 PrinCESSAN talt med honom. Hvaraf wardt han
 satt af en retande mistancka, som dref honom,
 på samma sätt spanna an sitt sinne och sina krafter
 på ålskog, som tilförene på Krig. Gick altså be-
 beifrad affides med Virtiganes, i mening at begrip-
 da på tienliga grep och förewänningar, at dermed rä-
 la Archombrotus; i sonnerhet, som han sann ingen-
 ting kunna mindre anstå en så stor Konung, han
 trodde sig wara, än leswa i fruchtan för en nedrig
 och enskilt Persons tåflan. Virtiganes stulte någe-
 när hans oro, igenom det han bemödde sig, at,
 det wärsta måla ut Archombrotus; inrådde honom
 derjämte, at ock samma dag, efter han utäst sig at
 spisa middag hos Meleander, anmåla sin önskan
 angående giltermälet. På det sättet skulle saken wan-
 minsta swårighet blifwa afgjord, då Archombro-
 tus, såsom förskuten,inge taga sig om nåsan öfwer
 sin förgjordta dierfhet. Skulle ock Radiobanes
 bemöda sig at mera yppenbart hämnna dennes
 wiskhet; så kunde ju Archombrotus icke desto mindre
 förhäfwa sig, til ingen sin ringa tröst, utaf det,
 warit den samme, som gifwit en så stor Konung
 ledning til en af högighet och fruchtan blandad
 tåflan.

Det IV. Capitlet.

MEleander war wäl fri för Kärleks-Griller,
 men hade litet estertänckeligare saker at
 med. Syracusa, Lilybæum, Agrigentum
 med de öfrige städer af Lycogenis anhang, wore
 de qwarleswore af Kriget, hwilka man ej borde för-
 achta. Ut derföre rådgjör han med Cleobulus,
 antingen det wore fördelachtigare at söndra
 Hären.

öfren, och således på en gång antasta dessa städer,
 och med hela Armeen efter hand angripa dem.
 Cleobulus drog så mycket mindre tvifvelsmål om
 Städernas opgifvelse, som de nu mera ägde ingen
 hela ypproriska Stäcken öffrig, den de med fog
 kunde utse til anförare; swarade allt dertfore: Det
 är alt nog, O Konung! at I fortsaren med hotel-
 och hafwen i beredskap en bewäpnad hand, på
 de af fruchtan må således desto tidigare bringas
 till arbön; som och innan kort låra sicka hit sina
 Sändninge: Bud. Ty förstan det at ett oblygt
 offeri är af den beskaffenhet, så låra de och gods-
 alligt vnderkasta sig sin naturliga vndergifwenhet,
 om de aflådt igenom detta affall. Fruchta allt der-
 som intet. I hafwen bracht til ända detta Krig,
 vars egenteliga yfirsprung ingalunda härrörer af
 Städerna utan af helt andra olycks-källor, hvilka
 äro dåmmas, der eliest Eders Majestät wil hådan-
 tier wara angelägen om Trygg- och Säferhet. Det
 är nyss framfarna onda, som swäfwade i hogen
 på Meleander, gjorde honom omhugsad om det til-
 kommande. Wi böre, sade han, med all slit arbe-
 derpå, at denne återbrachta Rikens sällhet må
 bliwa wahrachtig. Man kan och aldrig wisare er-
 mera, huru diuvt, och på hwad sätt Pilarne drabbat
 sig, än vnder det at säret är särstt; hvilka oansedt de
 sig nyss särat of, kunne wi icke desto mindre å nyo
 väffas af något olycks-skätt. Derest I, vnder det
 hofstroa sabran påstod, hadn förehållit mig mina sel-
 sig, så hade det hast närmare anseende och större
 smak af förwitelse än wahrning; men efter man nu
 mera är ingen sabra vnderkastad, så tala man fritt
 ut, min käre Cleobole, det I menen; på det wi i
 framtiden må kunna taga of til wahra för sika förses-
 eller.

eller. Cleobulus, som fruchtade at vphisa sin
 mung med en otidig fast efterlåten frihet, dref
 skulden ifrån honom, och skidt den på då warande
 ders omständighet, på Fienderna, och sidst på
 ddets lag. När han, igenom denna sin sediga
 wändning, har begwänt Meleanders Sinne at afhä
 ra de föreställningar han ågde i beråd, sade han
 Så länge mildhet får namn af dygd, så kunnen
 intet sägas igenom någon odygd handräckt den i sin
 dröp sig sölande Sicilien. Jag menar, at det
 sira ödet har misbrukat Eder fromhet til det Neder
 lag I och Edert Fädernes-Land nödgars försörja.
 Igenom denna Eder skathet emot Råds, Herrarnes,
 och igenom så wäl Eder som Edra Förfäders obe
 täncksamma Frikostighet, har Riksens Förnämsta
 styrcka måst stupas Kullbotta; som ock lemnat friter
 steg at af föracht begå emot en Konungslig Myndig
 het så mången oförrätt. Nu är detta vppor wäl
 dämpat; af matthet hålla de wäl sig inom skrams
 forna. Men så snart de sådt rådrum at litet på
 så må Eders Majestät trogt giöra sin räkning på an
 dra Böljor, derest ej Eders Majestät har i beredskap
 något (liksom Wäder. Guden Aolus hade sin flaska
 at pråsa och pumpa Wädrer med;) som kan flaska
 och dämpa dem. De sätta an alla krafter at brisa
 ut, och så länge dem lemnas för stort wälde, kunnen
 I, som ären regerande, aldrig åstadkomma det
 Eder eljest åligger. Min mening är ingalunda, at
 härigenom söka at förmå Eders Majestät til ett on
 skänckst Enwälde och Tyranni; så wida deras egen
 fördel beror derpå; i det de, antingen igenom Fruch
 ran eller ock af Leda för litet Lastbarhet, blifwa brach
 te at wåhna sig af en så stygg och orolig wahne. Me
 leander insöllu härwid: Jag är wis, sade han, at
 beska

dessa Måln-Fläckar hafwa, til största delen, kom-
 mit til wåga så mycken Dlycks-Storm. Men det-
 Folkets wålde hafwet wårt allaredan til sådan
 högd, at den med sielwa Eiden, och förmedelst Ro-
 ningarnas Estergifwenhet, snart sagt anses som läf-
 och billig. Der det nu skulle wårt affstäckas, så
 kunde antingen någon inbilla sig, som hade man be-
 ädt en oförrätt, i det jag påtoge mig at vnderkuf-
 na en macht, som för min tid hade uphåfwit sitt
 afwoud; eller bleswe ock min Konungsliga Myndig-
 het (hwiilken de ofta tilförene vnderstådt sig at no-
 på,) i det man wågade gripa sig för hårdt an, af
 öfveränksanhet, i otid stald för en dag; derest det
 wäl wore långt rådligare, at ej yptäcka des wid-
 gängande Swagheter. Cleobulus swarade här
 wid: Eders Majestät må hysa bättre hopp om ut-
 gangen, allenast man i ordning och småningom skyn-
 nar sig at utrjcka de rötter, som giordt deras öfwer-
 mod til så widt utseende. Intet må heller Eders
 Majestät föreställa sig, som wore det en obillighet,
 den hwarfen Gudarne eller menniffiorna kunde gilla,
 då i låggen Eder ut för en Konungslig Myndighet,
 och derjemte afwårjen Sicilien ifrån ett förråderi;
 hwarigenom den offerar sig sielf tilienst åt sielwa
 Afgrund; Andarna. Esterspanen fördenkful, hwiil-
 ta de äro, hwadan de äro komne, och sidst genom
 bread medel och wårktyg de hafwa klifwit ut til den
 na högd. De må skryta och förhäfwa sig så mycket
 de wela; så blir det ändoch derwid, at dessa Rifedo-
 mar äro dem tilbrachte igenom Edra Förfäders för-
 wänta wålgjerningar: De äro sände at förestå sina
 höga Embeten, och förmedelst den goda tancka de
 hade i hos Eders Majestät, upbyggt sig en så Fast
 Förswars Borg; sådan de antingen sielwe eller

och deras Barn med hotande ögon tråga selskwa Ros-
 nungarna. Således är det ju Edra egna Niat,
 I blifwen ansatt med; I hafwen sielf slipat ägg på
 deras spehiga spiut, förmedelst hwilka de af en rå-
 blindad oemighet, öfwerlemna Eder, den de lifwål
 hafwa at tilskrifwa sin upkomst, ett Dlycks, Strö-
 Da de nu giordt sig skyldige, och då de ej mera äga
 nog inrymma för sin härskande Lycka, så afbänd
 dem det allenast, som de fädt af Eder. Eders Wäl-
 skal då försätta dem i så blott och bart tillstånd, så al-
 de, inbegrepne i förvndran til Edart anseende, och
 knapt drömmande om sitt förra förmenra wäide, fö-
 la komma i sorgåtenhet af de tanckar, som nu gör
 dem så upbläste. Och på det den Kongl. Högheren må
 desto tidigare winna Eders Majeståts eget ämna
 biträde; så besinnen derjemte, huru starckt deras
 wälde öfwer Eder föröfles, och förmedelst hwilken
 äfwentorlig sammangaddning, deras brått utan för-
 framsticka sig, likasom wore de dertil berättigade.
 Sins emellan regeras de af råslan och owänskar,
 der lifwål en och hwar gierna tager del, i det Hår-
 märcker någon af sitt folje bli näpft af Konungen.
 Häraf följer, at så snart en wiß börjar något up-
 tor, så insinna sig strax alle de öfrige, somlige helt
 yppenbart, andre af en hemlig afficht och under-
 handling. Nu giöra de Ett med Hopen, nu åter
 igen betiena de sig af tiden, då man utom des har öf-
 wer nog at syfla; på det de, under en annan in-
 wändning, således så insnärja Konungen i Rif och
 twistighet. Somlige stå ständigt fäste wid Eders
 Majeståts Sido, och aldrig rymma ybr Edart Lög-
 ger. De förhindra dock efter hand, och förmedelst
 en hop omswes, Edra Försattningar och Wapner
 Skifte, i förtrostan at de uproriskas framhårdande
 ondska

mod aldrig borde lemnas onåpft, hwilka härvtina
 nan ligga den Förtråkade Konungen i Dronen,
 och som i glädie af sin oföröfka nya Heders: Grab-
 trampa de Gamle och wälförtiente Familier under
 fötterna. Eders Majestät finner Sielf alliförwål,
 at inbördes Krig och oenighet brister yt på detta
 fättet; Men så äro det ock defförwtan andre orsa-
 ker, hwarigenom dessa oroliga Simnen understå sig
 at giöra affall. Hållen allenast up någon tid med
 Skäncker och Föråhringar, de en god tid bortåt
 warit warne at blifwa benådade med; Förbehållen
 för Eder Sielf, utan at anförtro dem, en eller an-
 nan Hemlighet; Håller Eder til andra, såsom mera
 Trogne och Oprichtige; Låten bli at gilla de Jule-
 grey, som de stämpa til sina medtäfars under-
 trinet; då tro de sig ofehlbart med all obillighet be-
 handterade; De förhäfwa sig yphizade af mycken
 Ifwer, liksom de på wißt sätt blifwit skymferade.
 Somlige åter igen, söka med lit efter anledning at
 blifwa fördörnade; Fattande sådana Anslag, som
 rubba den allmänna Säkerheten; åga ock ingen an-
 nan afficht här med, än at wela giöra sig store och
 Fruchtande, och derjemte låta Konungen förstå,
 hward Buskar Han har at giöra med. Sielfwa
 Bporet må nyppas på hward sätt det wil; så kunna
 de likwål, såsom omgiordade med en macht och
 myndighet, den de åga at tilskrifwa Eder, giöra sin
 räkning på bewäpnat Unhang; ja, de stola finna det
 så mycket färdigare, som dylika beröchtade Affall,
 ej allenast inter blifwit hämnade; utan ock på Riöpet
 alt för ofta wärkeligen belönte. Sedan de Bårgen
 sig i fullt stånd, och äro samlade innom sin Bårgen,
 eller så til sågande, i sitt Rike, twinga de Eder, som
 ären Konungar, at affstå dem långt Fördelachtigare
 Fredes

freds-Willkor, än de någonsin funnat giöra sig
 Beslag på, der de blifwit wid sin undersåteliga Tro
 och Lydno. Slutet blir emedlertid det, at Edra
 Penningar blifwa använde til Gåld för de Trop-
 par, som rustas til wapn emot Eder. Det är en sak,
 som man aldrig kan smälta. Ja, Edra Skatt-
 Kamrar bringa dem i sitt raseri til den Fräckhet, at
 de antingen påstå Räkenskap af Eder för förwaltning
 af Riksstyrsklen, eller ock föreskrifwa wiså Lagar
 och sätt, hwarefter I bören råtta Eder Regering.
 Det är ju Edra egna Inwånare, egna Underså-
 tare, hvilka igenom dessa inbördes Partier långt
 mera utödes, än någonsin af yte ifrån tillstötande
 Krig. Hwad blifwer det då här af? Jo, I som
 wänta ären at styra Riken, sän sedan dyrt nog köpa
 Freden af dem. Så at det på detta sätt sänder
 dem til Fördel, at hafwa wärkstält en så syndig an-
 läggning. Emmedlertid blir Edert giöromål, at, uti
 ut ännu aldrig til alla delar fredsamt Rike, sitta
 och afwacha, utur hwilken aska denna fördälda Lä-
 ga sprider sig ut; Hwem som skal anses för Hus-
 wudman och stiftare til en sådan nyss anlagd oenig-
 het; och sidst med hurudana Förbund; Stadgar
 och Ratificationer, de til Storlek med en hop ko-
 hanter ej olika Fred; Fördrag, skola nu igen ut-
 tillas. Den gemena tancka och de nestiga ombö-
 den Betänningarne hysa för dylik Krig; Rustning,
 och dessa Fred; Handlingar, jämte den sakra man
 öper i, at ej blifwa mera ombetrodder, hwarken i
 Färd eller Krig, än ett, i anseende til sina omskift-
 ningar, ostadigt brusande Haf, är wärkeligen i mitt
 tycke det minsta, som här wid borde oroas En.
 Här äro diupare Reswor, och påföljder af långt
 flarre eftertryck, som en slikt läsnad; art tillbringar
 Fäder:

Fädernes Landet. Ty denna smittojanima och
 ta tilldötande Wäder: Pusten anfaller sielfwa in-
 storckan af ett stort och Namnkunnigt Folk, och
 som i Mandom kunde tråka alla öfriga Macher,
 der desse omtalte olågenheter woro ur wågen röge.
 Hwårt och ett Landskap, som denne Wäder: Wirt
 wel ansätter, mister i det samma all Indrächt, den
 så wål i Städerna som på Landet samlad är. En
 Lust och Sinnes drift försvinner; och wåre Städ-
 Måns (af hwilka man til en stor hymnoghet får sö-
 na sig) upmärksamhet, som förtiente at blifwa Rums-
 bar öfwer wida werlden, wil nu söga förslå at döms
 på och förstöra den, här inne i Landet, härskande
 osämjan. Wår Ungdoms Sinne blifwa desför-
 wran handledde härigenom til dierfhet, Öfwermod,
 Föracht mot Öfwerheten, och ånteligen at med en
 fördömd lufsigheit och åtra anse inbördes Krig; der
 Kaseri och idel Snålhet, för en i hast utståndens
 Ramp, får förwänta en wis och efter sin önskan
 ämnad belöning. På detta sättet slafnar alt det,
 som Gudarna likwål försedt Sicilien med, at dym-
 delst jaga sträck i utlänningen. Och aldrig må
 ders Majestät inbilla sig, at dessa Ritliga Sinne,
 som äro upodlade i Krigs: Wetenskaper, endast
 derföre lemna hos sig inrymme för en fins smekkan
 så brinnande Tållan; på det de måga öfwa sig, at
 desto håstigare ösa wih sin Bronad på en Främman-
 de Fiende. Det wore önskeligit, at man ägde den
 Trösten öfrig, då en sådan förkiust inbördes osämja
 uppades. Men dereft Eders Majestät behagar ef-
 tersinna, at desse Spretters giöremål, alt för öfta,
 består mera i Påck och Hot, med flera onddigheter,
 än i en behörig wärckställighet, som fordras wid
 Krig; så lären J til fullo bli öfwertrygad, at det ei
 kan

an anses såsom ett Låro: Spån för dem til vidare
 apperhet, och hwad mera wid Wapnebragd plågar
 ördras. Då dese Skäckar rusa tillsammans på
 ästningar och Städer, sköfva de den Wårnlösa
 Juvånaren och den minst Ombugsfide Bonden.
 Härwid börjar, håri stadnar och all deras Mandom.
 Wäpnet sällan skrida de til någon ordentelig drab-
 ning; underkasta sig inga Färliga Afsventyr, eller
 minstone gifwa de sig intet ostare på diupet, än då
 de i största hast kunna utreda sig derifrån: Emedan
 de äro redebogne at bli blidkade, och der til med öf-
 wärfes Eders Majestät deras Bratt, innan Edra
 förliga Wapn hinna at giöra slut i saken. Men
 der så skulle båra til, at slike Krig drogos ut på tiden,
 och Partierne med grymhet Tyranniserade mot
 hwarannan, så ligger likwäl Soldaten defemellan
 och göder sig med det bästa och fetesta han sådt
 mappa och röfwa i Landet, hwilken, när det plågar
 hära löst på de beklagans wårda Juvånarens go-
 der, är långt läckrare i Krigs än Freds: Tider; be-
 ständande sig mera om Röstweri, än uthårdad stånd-
 hållighet, Styrcka och Begrep; så at, då det skal
 skrida til afswarsamt Wapne: Skifte utomlandz,
 der de gemenligen så nöja sig med magra betar, så
 skifwa de af Leda för så tårn Lofnad, i sitt wårft helt
 matte och orklöse; betygande sielfwe härigenom, at
 en Röstwares och rätt Soldats gidremål är wida
 wägnar ifrån hwararannan åtskilld.

Emedlertid O! Konung, blifwe wi förachta-
 be. Och der i ågen något i beråd at hota Edra
 Wårnar med, se de likwäl Eder och alt Edart om-
 husfande öfwer Arelen; och det mer i förtröstan af
 wåra Öfveror, än sin Styrcka. De tiltro sig, ige-
 nom en lumpen bestickning, kunna beqwäma någon i
 Sici.

Sicilien, som skal innånga Eder i ett inbördes orror. På det sättet öfverlemnna Edra egne Eder at strida mot dem, hwilka de, med Eder Höga Hærens tilhielp, borde öfverrumpla. Slutten hwar här af, om denna, för sin Frågd, widt bekanta Nation, lider härigenom antingen mer til sin Fördel, än sitt Rychte. Wetén J och wera, hwad Edre Underfattare, wid så fatta omständigheter, hafwa at klaga och förebåra, så består det här i Folcket wore ju want, at i dy mål fly til Konungarnas Macht och Myndighet, som bör hämnas slift oroligt buller. På det Abregirughet ej at wiles må förblinda och reta ihop de Förnåma, på det Uppror ej må söndra ett och samma Folck, och Underfattarena ej må behöfwa med sträck och båfwan, anse Fiendernas hotande Anslag, hafwa de ju anförtrödt sin Konung, Purpuren, Konungliga Thron, och Swärdet i Handen. Der de nu, ståde yuder ett Huswud, blifwa plågade af det onda som öfvergåår Landet; til hwilken fördel hafwer det på landt dem, at hafwa öfverlemnat sin Rätt, och afklädt sig alt det, som hörer til Regeringen? Fördel dem alt dersföre i sin förra oinskränckta Frihet, eller låten dem så smaka de Frids Fruchter, som förmått at sätta dem i mistning af sin Frihet.

Melcander, som wid dessa orden utgiöt en diup Suck, swarade: Alt denna Siukan kunde långt lättare upträckas, än utrotas igenom behörig Läkeedom. Eristhenes och Oloodemus woro ju nu om Lifwet brachte. Lycogenes hade ju ock stupat. Och skulle man med lika strånghet, i dy mål dageligen förfara; så kunde han intet annars, än blifwa förhatelig med denna sin Myndighet, som stöddes sig och blott nähres af de Högas Blod.

verligare: Man har wid sådant tillfälle, at söka
 Man af stort Förstånd, Snille och mycken
 ögd. Vintingen skal jag nu utsläcka eller ock för-
 söfela dessa Stiernor? Och dem så många de äro?
 wore ju omennsfligit och, för hända, odrågelis-
 ke, än at Wårt Konungsliga Wälde kunde bring-
 sig der til. Efter det intet går an: Hwilka då?
 mistänckte, menen I? Det wore ju ock obil-
 at straffa någon för blott mistäncka; Dertil med
 nas of aldrig den minsta anledning til mistän-
 förrän sielswa uproret brustit ut. Den rusande
 dessa qwicka sinnen åga, utgrundar gemensli-
 och med det samma på en gång ställer i wåra
 sådana rörelser. Skal jag förmedelst min sträng-
 bringa alla at bära sky för mig? Skal jag lefwa
 mig sielf likt ett grymt ofsiåligt diur? Eller skal
 sälla Wårt Kongliga Slätt med nya Håf-
 an? Tro mig, denna låbedom wore långt
 rågeligare än sielswa onda. Jag förtröstar mig
 Gudarna, och afbidar ödets slut. Sedan wi ut-
 ör den swåraste Puff, och de lärdt sinna hwad wi
 må, är jag försäkrad at de, i fruchtan för of, hål-
 sig i Tygelen. Lemna mig då min fiöre Cleobule
 andrigaste mått I weten.

Cleobulus tog härwid til orda: O! Konung,
 antager med wördnad Edor mening; det är:
 mycket som giörligit är, ursächtar jag med
 ert wåra Höga Herrar. Ibland dem äro någre
 swade med förträffeliga Sinners gåfwor, och
 det samma wi nu hållit på at häftla iaenom, ut-
 recker ett stort Förstånd; som ock skulle lända
 det allmänna bästa myckla Fördel, derest det
 sig innom Lagsens gränkor. Men emedan i lå-
 det löpa och rusa tygelsritt, så nödgas jag updra-

ga Eder, som Konungar ären, all eftersläng deras
dierfwa anslag hafwa i följe med sig. Emedan och all
dnagd och last plågar ej mera grundas på Eget Wärd
än Folcks tycke, så må man intet vndra, om wahra
jemte de bråkligas anseende, och en lycklig utgång
deras stämplingar, har förmått at ådla ett brått som
ej kan neddämpas eller rödjäs vr wägen, förrän det
blir efter hand förehållit, af hwad gement och
drigt ursprung det härrörer. Hwilket kunde
bringas til wäga, då man skärstädar sielwra Nam
nets Neflighet, så at det hos Eder får namn
Förråderi, Sammangaddning, Erolöshet,
nu plågar beta: Hieltemod, Försigtighet, All
Sammanläggning, Omsorg för Rikets bästa.
til med at I påslån afbön utaf dem, som giordt
fall; på det deras Mod igenom ett så nedrigt
må blifwa stäckt. Derest I nu likwål (I en
för underlig hos Folck inritad stadga) varit wahra
stöta all skulden på Eder sielf; i det Eders Wärd
igenom öppna påbud och skrifter förklarar dem
oskyldiga. En äro de, sedan de gripit til Wapn
påtal och answar, så följer härutaf ofelbart, at I
dem de låsat dessa Pilar, ären Bråklig. Det kan
ångslan. Då I gån förbi detta sidsta Wapnes
hwarwid I eti alt wisse Eder Segrande, besinna alt
owäsende, som yppats under Eder tid och under
Faders, Glorwürdig i äminnelse. Hafwer
hwart och ett blifwit på det förord nedtystat, at
tillwitt Eder sielf, igenom en förställning, som
för en dag det Slastveri Regeringen ser sig uti
landet wore sköfstat, Soldater wärswade, och all
rig skamgierning, som wid det tilfalle begås.
hafwen ju beqrämt Eder, igenom utfärdade
och Manifestor, tiffå at det wore stedt för eder
och efter Eder besallning.

Det wore ock alt för hårdt at aldeles fördunck-
 dessa lysande blåß. Man bör derföre intet för-
 öcka eller på något omennsfligit sätt handtera dem.
 De måga fritt lysa, O! Konung, allenast de påmin-
 na sig den Sol (utan at förmörcka des Krets) som
 har meddelat dem en så lysande kraft. Det syntes
 vara nästan oundwikeligit, at ju någon med sitt lif
 werde omgiålla detta brått. Eristhenes med Oloo-
 vernus hafwa lifasom trungit edart milda sinne at
 sända til slikt Låke-Medel. De öfrigas sinnen blifwa
 i den tiden inspärade, då de påminna sig Lycoge-
 nes, som i en olycklig stund skulle hämma dem. Swar
 på önskan, at någon kommer i förgåtenhet af dessa ti-
 der, och ämnar börja en sådan lek, så grip honom
 för hufvudet, utan widare betänckande, och
 utan at lemna det minsta inrymme för owisshet.
 Uttag eder sielf wärckställningen här af, på det edra
 höga Ombudz-Mån, igenom någon hemlig vnder-
 sökning, ej må så tilfalle, förmedelst en onödig ut-
 söcht på tiden, giöra hela tillställningen om intet.
 Då det skier oförsagt, och utan långre betänckande,
 att skola de släste, rörde af wördnad för Eder Hög-
 het, helt willigt i alt, vnderkasta sig Edart Nådiga
 uttag; hwilka i annor händelse, nemligen då J lifasom
 öfverwägen hos Eder sielf, om J ägen nog soa at
 uttwa förtörnad, ej så snart funne sig wid en så bil-
 ligtilgiftwenhet. Då bören J fram för alt wara ange-
 gägen, at J ej af en försagd efterlätenhet bortglömt
 de tidens omständighet, och således ej behöfwa bedja
 om sedan om tilgift, för det at Eristhenes är bräckt
 om lifwet. Eders Majestät bör jämt wisa sig i detta
 stede, så at det synes stödjia sig mer på Eders Maje-
 stäts egen höga dygd än lyckans tillfälligheter. För-
 bund, stadgar och Fredz-Fördrag med en bewap-
 nad

nad inländsk vprorsman, må Eders Majestät
 ens höra talas om. Der en sådan ångrar sig,
 det just, det enda, som bör lända honom til godo;
 med det förbehåll at han bönsfaller om Nåd,
 ner sin ringhet, affäger sig och hela sitt ånnade
 Det blir då ett prof af Eder Mildhet, när
 otrungen och med sit öfverfen med honom
 han til äfventyrs ej begärdt alt för grofwa
 Steg, eller ock, om han ej märkes, at i nödfall
 la betiena sig af en falsk och förstald ånger.
 honom i det affeende, at han ersätter något
 före i böter. Hafwer Eders Majestät öfverfen
 honom någon Province, så sätt honom i misfina
 af någon del, och benåda en annan dermed.
 han ägare antingen af Egna Slätt, eller ock
 trodd om några Eders Majestät och Cronan
 ge, så förbehåll Eder Ett af dem, til en underpen
 af hans utlofwade Trohets Plicht. Dålåra
 achta sig före, at med sitt goda richta Konung
 Skatt-Cammare, som nu tvårt om helt förmen
 påcka på Pengar, Heders, Beställningar,
 Slätt och Fåsten för det de samtycka til Fridsam
 Men achta Eder öfver alt at lemna dese bränn
 onåpste, förmedelst deras Närskyltas Förbåne
 som städt faste wid sin lydno, och bewåpnat sig em
 dem. Ty ibland alt bedrågeri är nästan intet
 så gängse, som det, när de förnämste Herrar
 för någon angelågenhet eller i ett rätt Patrio
 Sinne, utan blätt för lumpna affichter, och af
 slem Wining, söndrat sig emot dem de äro
 drigt sinnade. Bröder, Svågrar, Bröder
 Barn dela sig; den ena delen gier sig på Eder
 den andra på de uproriskas sido; så at de söka at
 ra sig trygge, antingen igenom Segrande eller

talte deras ansörfvantes bemedlande; Utgåns
 må för öfrigit blifwa hurudan den wil. Det
 ger alt derföre, O! Konung, macht uppå, at I
 tron defa; der de ock alt för högt lägga sig ut
 fina Egna, så fattas intet mycket, at de ock äro
 ära yppenbara Fiender.

Det jag här tills omrördt, angår sielfwa Upp-
 ståelse: Männerna til yproret. Men hwad kunna de
 strätta förvtan vndsättning af bewäpnadt
 Fölck. Defe kunna med fog anses som sielf-
 Musten och Märjen af ett sådant oroligt buller.
 Ederes Majestät får altdersföre intet lemna dem ytom
 örig stränghet onåpste. Derföre, när så sker, at
 ett Fredliga Tider låten wärfwa Manfkap, så
 för Edra Regimenter, som Besättnings- Fölck
 Fästningarna; och de, wid ypkommen inbördes
 öghet, hålla sig til sina ansörare, såsom behielpes-
 at vnderkufwa Konungen; så böra de som Skäl-
 och Förrådare anses, lägga ner sina Gewär,
 stötas ut Regimentet. Wille de ångra sig, och
 en hop Klage: Qwäden bedia om Nåd, ja!
 ock de Förnämare lade sig ut för dem, så blir alt
 en åndoch en Sak, som Ederes Majestät kan lå-
 gå in genom det ena, och ut genom det andra

De så då låra at ej så mycket wörda fina
 såhlschwande, som icke långt mer sin Konung i
 en Person. Begge åga ju sitt vnderhåll af Ko-
 nungen, och stå vnder hans Befallning. I blifwen
 detta sättet ågare af en i frid; tider förskaffad
 på benen stald Krigs- Hår, som i alt skal finnas
 öder Lydig och Trogen; Således stäckes ock Ansö-
 fernas Förmåtta öfwermod, som de til Eder sid-
 vordnad pådragit sig, igenom det de blifwit ombes-
 vordade öfwer wisa Troppar. Skulle någre, som ej
 wärcke

wärckeligen niuta Eders Majeståts Gald, wid wår
brustet inbördes Krig, gifwa sig i slanger med de
Byroriska, så bör Eders Majeståt, om min mening
får gälla, omgås och försara med dem på ett hö-
lindrigare sätt. De böra anses såsom blotta Wif-
lingar. Låt alt dertfore, om Eders Majeståt så för-
ner, Eder mildhet wara måst lysande i sådant fall,
men med erhindran, at de ej må med otacksamma
bemöta denna af Eder Majeståt ej förgåfwes erbet-
da Råd.

Hwad wi nu handle om, förstås om det straff
och de böter, som dese bångstrige böra beläggas
med. De skola först öfverrumplas, eller som här
tre år, igenom lindrigare steg, förmås til Ero-
Hörsamhet; på det deras undergång och det straff
de eljest skulle pådraga sig, må således förekommas.
Det är twenne omständigheter, O! Konung, hwilke
af de förnämste i Riket taga anledning at upstiga sig
emot eder, och som giör dem liklige at eftertrada
större och större myndighet. Blifwa dese grund-
lære med behörig upmärksamhet afbräcte, wint
hårigenom en Sak, som (hwad mig angår) jag er-
wet, antingen den mera gagnar Eder sielf eller dem.
Men man hafwer intet tilfålle at föra detta nu til
slut, efter jag märker Konungen af Sardinien kom-
ma til Eders Majeståt. Meleander såg sig tillbaka
blef ock warse at Radiobanes war alleredan inkom-
men i Konungs Salen. Han uppsiöt wål helt oger-
na en så hemlig och dårjämte angelägen afhandlings-
gickl icke desto mindre emot sitt främmande, samt er-
ter några nöigda och wänligt yrtrada utlätelser, ledde
honon med sig til Matsalen.

Det V. Capitlet.

Rönungsliga Palaket war til sitt inrymne ganfska
 ansenligt ; af den orsaken bleswo dörrarne,
 Konungen til Nöjes, öppnade, på det Folket
 ville så tilfälle at wara Åskådare af Måltiden. På
 den tiden war det allaredan i mod hos de Sicilenfer
 vid måltider ligga uti små Sångar, och på det sät-
 te spisa. Men som uhråldriga sedwanor ofta äga,
 og wet indet hwad för en förbärgad kraft och wörd-
 nad i följie med sig ; då antingen något wärf bör af
 Konungen sielf offenteligen förwaltas, eller ock gjö-
 ras anstalt om af Prästerna ; så återkallade ock Me-
 leander detta de gamlas bruk, at gästerna denna
 gång skulle sitta till bords. De nypperste af Hans
 äga ombudsmän wore budne. Argenis war ock
 i selsk tåstades, med en utwäld samling af det för-
 namsta Fruentimbret. Hennes närwaru war ock en
 mycket retelse för wåra tåslande friare, til en hop
 ochatelig galenskaper. Archombrotus bromma-
 de för sig sielf på Radirobanes, så at han ock med
 Swärhet kunde dölja sin iswer. Radirobanes gaf
 wet efter den förra ; utan stal sig då och då på Lur,
 at således så inhämta, huru wida hans ögnekast på
 Argenis woro bestaffade, och om Prinsekan skulle
 förwårdiga honom med någon nådig blick tillbaka.
 Däggie intagne af en uhrsinnig fruchtan gjorde sig en
 öf- inbillade uträfningar ; så at de minste ögnekast
 och måst oberäncfta åtbörder, bleswo liksom dragne
 för håret, til deras skymf och grämelse.

Efter sluten Måltid drefs Radirobanes af en
 med kärlek och hat blandad otålighet ; lät derföre
 Meleander förstå, at han önsfode, allenast det
 wore lågligt, så affides tala med honom. Konungen
 för-

förfogar sig, med denne, utan uppfos, till en bette Spakergång; hwarest Radirobanes först yttrare sig i söljande: Skulle jag i något mål behöfwa en litaen annan / än Eder / Score Bonung / kunde jag lätt beqwäma hans sinne efter min önskan / i det jag bad honom betäncka / det jag wore en regerande Konung af Sardinien och Corsica; at de Baleariske öjar sträcka sig under min herrawälde; At många hamnar innehafwa af mine vnderfätare på ena sidan i Africa, och på den andra i yttersta ändan af Ligurien / i de orter / som för sin otabliga Folkhop och Store Rikedomar äro mäst lände; at iag är ägare af en ansenlig Flotta / och som synes förtärlig hwart och det wida hafwet hälst må sträcka sig; sidst skulle jag röra om mina Kungliga ahnor / af hwilla de älsste förmenes leda mig ätt ifrån sielfwa gudarna. Men in för eder will jag ställa mitt tal på helt andra fötter min önskan är at iag somen gäst finge med eder såsom min wård ingå ett mera bindande och närmare förbund. Efterlåt alt mitt goda blifwa förknippat med Eder; eller på det jag må tydeligare förklara mig / vnna mig den för må jag at få nämna eder för min Far / och lita til eder såsom en son til sin Far. Låt mig så uphåfwa alt det jag äger / til eder tjenst. Trolofwa mig allenast edar Dotter. Jag kan ock wårteligen intet wist säga / om min mycketna längtan med härröret af det jag då hade fog at wörda eder för min Swår Far / eller för det iag ägde en sådan Pringessa till Gemål. Under det han således utlåt sig, tog han sig till wara at en det till gaste nämna om den undsättning han giordt Sicilien i för

fortröstan at detta wore icke destomindre hos Gubben
häft gällande.

Melander, sedan han, med så ord, utfäst sig i
hårens Radirobanses förbunden, svarar hårtill:
I updragen oss / min älskans värda Wän, ett
vilkor / som är ei allenast värde at emotta-
gas / utan ock til hvars ernående ingen slit /
nec ombugsfande synes vara för mycket. Jag
örörar wäl / hwem det wore / som ei wille
wisa sig angelägen om Bonung Radirobanses swå-
delag / och som ei önskade blifwa förbunden
med Sardinien? Ja? det som mera är; J / min
koppra Prinz / i sielf / der eder tilfallit långt
lättre lätt än et så stort Rike / och dårest Sardi-
en ei såde fågna sig af en så stor Bonung /
uden likwäl trygt kunnat afwänta långt
önskeligare fördelar / än dem J nu ästken. Men
weten ju / att all den liufwa söcma / som
önskenkapet har med sig / hårrörer långt me-
ra af sinnets än kroppens förbindelse. Wår siäl
er ju begåfwad med en frihet / som på intet
sätt kan twingas at fästa sin wilja på det hon
önsket wil. Framför alt / kan ei wårt Bo-
ningsliga stånd / hwar uti min dotter är bo-
den / undertasta sig et sådant twång. Efter
minna försäder har jag såde Kronan; hon åter-
igen är färdig at emottaga den af mig; altså
för det ock lemnas i hennes fria wahl / til
hwem som hållt han önskar updraga Sicilien
med des förmåner. Tro ei för altting / min
biertans wän / at detta såges af mig i den
mening / som skulle iag intet finna mig wid ale
det J wiljen / och i synnerhet Detta wi nu
önscale. Det såges af mig / på det J emå hysa
den

den minsta för vnderan / öfwer det jag öfwer
 lemnar uti min Dotters egen upmärksamhet
 at sylla här om. Till allt det iag förmår / utfästet
 iag mig. Gidren J edart till / at hon må wisa
 sig wärdig till edar kärlek. Swad wille och et
 rwunget giftermål gagna eder ? till slut lades
 som J wore min Son; huru högt J och skulle
 älska henne / och fastän J haden förestått eder
 at finna hos henne alla de täcka fullkomlighete
 ter / som kunna falla på et Fruentimber; så
 wille jag ändoch inter hafwa henne til min
 Swär dotter; derest hon ej wiste sig angelä
 gen at få eder til Gemål.

Förutan det at Melander igenom denna före
 wändning sökte at behaga Radiobanes, wille han
 och förbehålla sig något upskof uti et så angeläget
 wärf; i synnerhet som han hade sig bekant, at
 Prinsekans sinne ej kunne sig benäget till detta gif
 termål; aldenstund han tilförende utforskat hennes
 tycke, efter han kunde spä förut, huru Radiobanes
 ginge hafwande med detta hopp. Men denne böfe
 jade at yrka på saken, ligga gubben hårdt i drömen,
 han påstod sig ej kunna lefwa någon dag, der han
 icke blefwe Konungens mäg. Uti denna sin hitigbet,
 kunde han ej begripa hwarfen ord eller mening af
 Meanders tal, hwilket och war ställt uppå en så om
 grund till förhoppning, at en som har warit något
 wid sig, och som kärleks griller ey aldeles soelt må
 stare öfwer, hade grant kunnat sluta här af, huru
 han fadtasslag. Härwid blefwo begge af Euryone
 des på minne, at den, till skåde-spelet utsatte tiden
 wore förhanden, hwilket man i största hast och blåt
 at fånga Folkhopen öfwer Konungens erhåldna Ser
 ger, hade inrättadt uppå Borggården. De togo

derföre sin väg äth skåde-plåken; hwarest Anstäl-
aren af spelet stälte fram utur Kongl. Konst-Cabi-
nettet, en hoy för Skådarena, och ibland annat en
smekhet af uhrådliga stoder, samt gudars och
djuktars belåten; Ei allenast sådana, som Biltugga-
ren, med händer och fötter urhuggit; utan ock, en
del af dem, som för den Konstrife Dædali tid, blifwit
gjorde, på hwilka Hustroudet allena war utarbetat,
men hela den Stoden, som war ämne til den öfriga
delen af kroppen, war i alt oformlig. Sedan Ko-
nungarne hade satt sig, anlände Argenis i följe med
Selenilla och en Fläck andra Hof-Fruen-Timber,
Prinsekan sätte nu igen Archombrotus och Radi-
robanes i sitt förra qwal, de wälade intet stort fäste
i sin ågon, hwarken på personerna som woro Snykel-
partie med wärkstälningen af Skådespelet, eller uppå
de Siciliske Konungars, alt ifrån urminnes tider,
hoppsamlade smycken. Prinsekan sielf slapp deras
öftra ögnafast, under det de endast woro begrepne af
långe ågonen på hwaraman.

Under alt detta tykte Radirobanes, at Argenis
stare och likasom med en mera tåcl och någd wån-
ghet, fälte sina blicker på Archombrotus. Och
som han trodde detta sig til föga fromma, så tistalce
han ock sig sielf således: hwad wore jag wäl belåten
dermed, at min kärlek utöfwar sig i et grymt Kaseri?
Här är all gjörlig upmärksamhet af nöden. Stulle
jag ock biuda till, att fälla Archombrotus, så kunde
Prinsekan häraf gjöra mig långt mer färbatelig hos
Argenis. Kan icke kärlek så Namn af ett wiist slags
frig? Nu wet man, att Fiendarna plåga uti frig.
öf för ofta beciena sig af Förräderi, såsom af en
Snykel, att upläsa Fästningen, til de Städer, hwilka
i annor händelse kunnat undslippa deras Mordiska
Anfall.

Anjall. De, som fram för andra åga insteg hos
 Argenis, böra alt dertfore försökas igenom muror.
 Det Beröm, de tidt och ofta torde yttra sig uti om mig,
 lär ock böga hennes Sinne till större tycke för min
 Person. Det är ju gammalt, att en och hwar af oss är
 utan något förbehåll begifwen att sättia tro til det, som
 våra wänner ofta och oförmärkt eller lika som af en
 slump inbilla oss. Derta grepet skall derjämte optäcka
 och lemna mig del af all dem hemligheter, som dem emel-
 lan förelöper. Sedan han på alt sätt varit om-
 tänkt hwilken af Prinzeßans häff han borde igenom
 en sådan Bestickning förtro sig till; stadnade det deri,
 att wägen borde banas till Selenissa, hwilket för-
 slag ej war af mindre swärighet att wärkställas, än
 fördelachtighet, der det til äfventyrs toge lag; så
 wida denna war goda Fru, förmedelst sin ärbara up-
 sicht wäl kunde jaga skrämjel i alla dem, som under-
 städt sig att ställa henne på ett så mistroget försök;
 men der hon på andra sidan stode at öfvertalas här
 till, så skulle han utan möda segra öfwer Argenis.
 Han war en Herre af mycken spigfundighet, hwilket
 nu i synnerhet wiste sig, då en drifwande kärleks lag
 hade skärpt hans naturliga qwickhet. Man måste
 biuda til, sade han; det behöfwoes intet mycken konst
 att så drilla sitt tal hos gumman, att där hon mär-
 kes wara för ärlig här til, då ej lemna henne minsta
 hum om den stämpling, som här inunder ligger för-
 borgad. Men hwar hon håller sin redlighet Fahl,
 så kommer mitt språk att bli så tydeligit, så att hon
 utan tålk skal begripa, att en köpare har infunnit
 sig. Han låg så diupt nedsänckt i dessa tanckar, att
 hwarfen kämpare-banen eller skåde-spelet: (hwilka
 begge han hade tilfelle att åskåda:) förmådde til
 bringa honom någon ro; fastän på ena sidan sådane
 Per-

Personer låto se sig, hvilka affade prof af sin Färdig-
 het, uti den med bewäpnade händer bekante krypt-
 iske kampen; hwilken art af kamp, hafwer giordt
 ryx ryckbar; och Catanenserne å andra sidan,
 om i anledning af sin Uphofs: Man Andron togo
 sig före, på wist sätt at dansa efter pipa. Han hölt
 et särdeles godt märke, at han, under det ständ-
 iga och gästwor endast swäfwade honom i hogen, blef
 warse på Theatren et företagande af lika innehåll,
 och med lycklig wärkstälning; i det Poeten höll på at
 beställa Argias och Eriphyle: huru den förra med
 af Guda: Händer smidt hals: band tilkiöpte sig
 Eriphyles ständelige bifall i sin åtra, och huru den-
 na sednare, af en så käftbar ständ intalt och öfwer-
 vunden, brachte sin Man igenom förräderi om lifwet.
 I bland annat fant Radirobanes et serdeles tycke i
 Berser, uti hwilka Eriphyle, efter undfängen
 trohets belöning, hördes utbrista i et glädje-rop;
 och han utan upskof besalte dem lemna sig en affskrift;
 för dem ock en och annan gång igenom, under en
 förmärkt och sig allena förbehållen Omstan, at hans
 slag måtte årnå samma slut.

Bekymmer, Sorg och Angslan,
 Du Tunga Siertas Fångslan,
 Som mig på Denna Ört,
 Båd, blek och mager giordt;
 Wik bort ifrån min Siäl;

Hälsst Gudarna de Tycka,
 Det wara dem en Lycka,
 At hielpa mig lifwål;
 Dess skie dem ewigt låf,
 I deras Himla häf.

Swad mina Sinnen likat
 Och ögon efterlikat,

Är detta Salskeband,
 Jag håller i min hand,
 Det är nu blifwit mit;
 Här med så är jag prächtig,
 Och like Gudar mächtig;
 At om jag Himlen sitt,
 Jag wor ey mera snygg,
 Ell' ifrån Sabror trygg.

Sen Venus hon tillade,
 Den Sägering som hon hade,
 Med lika band, hög Glans
 I mening at i dans,
 Så bringa Mars bli kär;
 Då Jofurs maka bländte
 Här med; den Guden tänkte:
 Mån' hon den Samma är?
 Ty Kädjan mera kan,
 In Solen lufsa dan:

Doch hwars will detta Lända,
 Slift tar en Galen Andä,
 Det Band som iag har fått
 Det är wäl kätt och gått;
 Men är med wilkor mitt:
 Min tro mot Gud och maka,
 Jag här wid måste Saka.
 Ach! skall man makan sitt?
 Beware Himlen dig
 Mot Samwet före krig!

Sör dyr är denna Bjeden,
 At byta Samwets Freden
 Och på så nesligt sätt,
 Betänk hwad som är rätt!
 Låt honom dö i strid.
 Som Gudarne besluttit
 Den tråd som Parcas knutit.
 Så kommer dig ey wid
 Bli änka för en Skänk
 Ät föga lycka: Tänk!

Det at et gylne Smycke,
 Ly winna bör sitta Tycke
 Sår nedre på wår Bygd,
 Som låfwen, tro och Dygd.
 Men ach! mit hierta wet
 Sår wid ey hwad at sluta!
 Det wil sig låta muta
 Af gåfwans deylighet
 Likt uselt skepp det far
 Men hwart? det wet ey hwart!

Doch skulle man wål tycka
 At en så käftbar lycka
 Ly mistas bord så lätt
 Ach! är det åter rätt?
 Jag tror jag dummer är
 Som lemna detta bandes
 Selt sielfwa Kunga-Landet
 Dess wårde icke bår
 Det är ju wårdt en strid,
 Det måst ock bli derwid.

At han skall dö i striden
 Och jag sehn bår i tiden
 En ensam åncka; å
 Tycks icke wål anstå;
 Dock Gudarnas beslut
 Jag bõt ey en minut
 Uphålla; ty iag wet
 Hwad som Oracler talte
 Och spåman mig befalte
 Måst hafwa richtighet;
 Dock kanske för sin winst
 Han spår; men tror doch minst.

Swad skal häraf då blifwa?
 Ach? swårt är sig beqifwa
 Til något säkert slut,
 Och swårt så ser det ut
 At taga hwad man bõe
 Sa någon fasa för!

Doch om du synes wärd
 At Guda smycken draga
 Låt dig då ock behaga
 Den Kiåd dig är förärd;
 Ty låt ey frän dig gå,
 Swad hogen leker på.

Om mannen din ey mycke
 Sör dig har fattat tycke,
 Må du ey häfwa store
 Til wätket gripa fort;
 Och om han älskar dig
 Låt han ock fågna sig,
 Samt med godt Tolamod,
 Utstå den största plåga;
 Allenast du får åga,
 Swad Kiöpa med hans Blod;
 Och du dymdelst få,
 I Guda-smycken gå.

Radirobanes, som glädde sig öfwer uttydnin-
 af denna förestälning, föredrager Argenis, (sedan
 man efter öfwerståndet ståde-spel hade förfogat sig
 de innersta rummen af slättet:) i Konungens
 kammare, den samma Annålan, uti hwilcken han
 tilförende yttrade sig hos Konungen. Han bad
 at hon, såsom en slänck wille låta behaga sig Sardi-
 nien med des Förmåner. Och som han war utlä-
 at med en särdeles qwick och behagelig empfind-
 het, afgjöra kärleks handlingar; så gaf ock denna
 hans otrungna wältalighet honom in en hof andra
 utlåtesser, hwilcka med all anständighet kunde lä-
 pas til Begge deras Högheter. Argenis gaf honom
 med en upstigande Rådna, som förorsakades
 wäl af en tåck blygsambhet, som af en aldeles För-
 gad harm, ey annat Swar, än han wid detta
 första tilträde gjorde sig förslag på. Nemligen
 det ey wore en omsjarg, som et ogift Fruen-
 anstod

gode at blanda sig uti; utan blott en omwårdnad,
 en far bör wara berättigad til öfwer sin dotter.
 Ses wil hon med all tackfsamhet erkenna, det han
 högt anser, sin Herrs Fars wänskap. Sedan
 Radirobanes en liten stund stådt och drögt hos hen-
 skyndar han sig at afsiöra de första mått af sin
 anpling. Han gick af och an och loswerade i salen
 and, närwarande Herrar och Fruen-Zimmer.
 sig under allt detta en Majestetelig uppsicht,
 natur likwäl tyfte en wänlighet, som war enlig
 en så ung herre. Anteligen råkade han efter öns-
 på Selenissa. Och sedan han språkat, efter
 gamla gångsna maner, om et och annat som
 kunde förelöpa, tog han sig före at beröm-
 hennes Son, som ock uppehölt sig wid hofwet.
 frågade om hon intet wore hugnad med flere
 öningar, och der så wore, hwilka då woro wid lif-
 med mera, som han trodde wara gummar
 til nöjes. Här uppå dref han talet småningom
 sig sielf, sågande: Jag finner hos eder, min Fru,
 stort tycke af min egen afledna Mor. Hennes
 minnelse har med en ljuflig sötna insmygt sig; jag
 en utan bestörtning blifwit rörd, så ofta mina
 haft det nöyet at fåta sig på henne. Denna
 skal ock öfwerlemna min Fru närmare un-
 rättelse, med hwilken ansichtes likhet naturen
 woer lef och roat sig, då hon gaf oss eder beg-
 Deras öfriga samtal blef, igenom Mele-
 ders ankomst, förstört. Och sedan Radiroba-
 först sent på afton, skildes wid honom,
 han falla til sig Selenissa Son, Demades,
 efter det han i mycken wänlighet mot denna nt-
 sig, sade han: Skynda eder at öfwerlemna
 Selenissa detta min Mors Portrait; hwilket
 3 wore

wore henne nog lift , derest spiran och Cronan
 borta. Innars war det en liten bröst-bild , och
 stälte en ålder , som kom nära öfwerens med
 missæ ; aldenstund drottningen , då hon afbildad
 war af den ålder , at ock en hop ryncfor aldr
 beträckt hennes panna. Infattningen , som war
 gifwen med åbla stenar , lyste af et förtreffeligit
 stycke , som käftadt Radirobanes tiugu Talente
 därwid hängde ock en ofantelig stor ächta perla.

Så snart hon blef sin Son warse med denna
 åbring , började hon , betagen af en så ådel och
 glans , at begrunda , om en så lycklig händelse
 uptäckas för Argenis , hon fruchtade , antingen
 mistänckt öfwer sin ryggade trohet , eller ock
 gas at sända tillbaka denna underpant , som war
 prof af en så ogemen Frikäftighet ; der hon så
 och utan at beqwäma Pringebans sinne med
 omswey , skulle sätta henne i Förindran af
 oförmodelig nyhet. Under det hon således
 dit öfwerlägger , sporde hon sin Son , om ock
 woro tilstådes , då Radirobanes öfwer gaf
 detta ? Ach nåi , swarade Demades ; han tog
 affides , på det ingen skulle komma under
 med. Behåll alt dertfore , gaf honom Selenilla
 swar , denna angelågenhet hos dig , min Son.
 har at sykla med en sak , som är dig aldeles
 och aldrig må du tro , fast Radirobanes för
 laddes , at denna skänd är ännad åt mig.
 lägligare tilfålle , och då saken får yppas , skal
 ständeligen få del här af : För öfrigit , lät
 gång för alla wara sagt , at du tiger här med.
 ter detta , hos sin Son , ytrade förbehåll ,
 hon sig tillbaka til Argenis , uti et sinne , som
 ännu bögt til all uprichtighet emot henne ;
 derhos nu mera ej hyste någon leda för Radirob

Hon började nu at draga sig til sinnes, huru wäl hennes som Prinkefäns ögonstfenniga fara war
 knippad, med det tycke man bar för Poliarchus.
 Huru ofta hade hon icke förefommit Argenis, då
 hon varit i sult beråd at tilskynda sig döden? El
 hwem, tro wäl, hade lust at gå i bärger, för
 hon ändoch intet en gång uti en rusande öfweril
 , i förtid, stäcker sina dagar? för öfrigit är
 ar och en sig sielf nämst, at se sig före til det bästa.
 igenom hwad har wäl Poliarchus, sade hon, giordt
 hos mig förbunden? Då likwäl Radirobanes,
 först för så dagar sedan anländt, och knapt wäl
 hessa på öf, igenom långt fördelachtigare och
 wärkelige Prof, wist sig wara angelägen om
 Person, än den andre, som hafwer mer än
 och dag spelt älskog med Argenis. Hwad, om
 ofände utböligen skarwat för öf om sin här
 ? Men att Radirobanes är en regerande
 ere af Sicilien, det hafwe wi, förmedelst den hielp
 undsatt öf med, långt förr fädt röna, än hans
 önskan att så bindas med wår Prinkefa. Kun
 jag uträtta så mycket, at min Argenis blefwe ho
 gunstig, hwad skulle icke jag då kunna giöra
 räkning uppå, när jag nu redan har en belöning
 min hand, som nästan kunde stiga vp emot den
 arda möda, jag härwid wore användande? Med
 det så är nu Poliarchus härta. Ho wet ock, om
 är i listwet? Fastän wi singe honom hit tillbaka, så
 det ändoch ingen afgjord sak, att Argenis, med
 Herr - Fars tillstånd, singe gifva sig med denne
 . I annor händelse, torde hon med et nelli
 afwikande, sätta mig i sticket. Der wi likwäl
 met sätt kunne öfwergifwa Radirobanes, med
 andre han ej i et beströrat sinne skulle resa ifrån öf.

Släppa wij ock detta tilbod utur händerna, så
den förskutna lyckan achta sig före att tilbuda
och Argenis mera Ett af lika fördelachtighet.

Det VI. Capitlet.

Ster Cleobuli gifning ankommo, i desse dagar
Sändninge-bud, det ena efter det andra, ifrån
de affällige Städerna, til Konungen. De tog
sitt säte i Wäcken-Huset af Guda-Templet, hvar
de, under mycken Suckan och en estertänkelig
låtenhet, til teken af sin underdånighet, höllo Oli-
uivistar, med vll omlindade, i händerna.
fleste Städerna, och många af deras måst ansedde
wänare betiente sig af Jburranes och Dunalbias
som medlare, efter de stodo i den Råd hos Konun-
gen, at dem ingen ting förwågrades af alt det de be-
gärte. Meleander lemnade alt dersföre Prof af-
mer än manlig warfunsamhet emot sina Broder-
ga, men nedslagna vnderfätare: i det han blott med
en Majestetisk mine wille hämnna dessa ängersulle. Han
lat Sändninge-Båden, emellan sina bewåpnade
Stånd-Drabanter, gå in i Råd-Salen, hwarest han
sielf sags sittande i Konglig Drächt, ei utan deras
Skräck, som nu tigde honom om Råd. Sedan
desse hade beklagat sig öfwer wår Tids ledsamma
Befchaffenhet, som hade förmått vphisa Folkets Sin-
nen til Buller och yppror öfwerlemnade han deras
Sak, (efter det han sielf hade förebrätt dem med
så ord) til Rådets Mildare Ompröfwande; med
Befallning, wid det han sielf tog sitt afträde, att
af Rådsherrarna borde afwänta sin Dom.
ken ock blef med mycken lindrichet afgjord; i de
störste Deelen blef pålagd med lumpna penningar

och de måst vpslukige dömdo i Landsflicht,
 de nu blefwo affårdade med långt Nåd-
 veflag, än de hade kunnat någonsin förmoda,
 de ock, att alla dessa Städer blefwo vpsfulde
 ordsam kärlek för en så nådig Seger-vinnare.
 Hyperephanier ämnade på egen räkning affårda
 Sandninge-Bud, som skulle frambara deras
 önsningar och nya Befästelser til all vnderfätelig
 Men efter någre kommo emellan, som wiste
 Konungen ei tyckte derom, så blef det ock före-
 mitt. Ty då han förnam, det de woro i mening
 värfställt, sade han: Jag åstundar wäl weta
 de Hyperephanier tro sig, antingen mer eller
 mindre, lyda vnder Sicilien, än öfrige des In-
 are. Ty hwad, tro wäl, skulle drifwa dem eljest,
 öndra sig ifrån de andra? Hwarföre tiltala de
 intet vnder Ortens och Städernas Namn, utan
 wore de et särskilt Riks-Stånd. O! at de
 efter sinna, huru förhateligt det altid är i öfwer-
 ens Åsyn; men i synnerhet, då de, blott att wela
 Store, och gjöra sig öfwer alt kände, förhäfwa
 af sitt wälde. När nu det ena Landskapet efter
 andra instått sig, att nedläggga sin vnderdåniga
 ödnad för Konungen, blefwo de Syraculaners
 ödnings-Bud först insläppte i Rådet; hwarest de,
 sina, en god tid bortåt, nedslagna ögon, låto
 stå, att de wäl hade något at förebringa, men
 vrestade sig ey dertil, förr än de blefwo befallte att
 uttala sitt åhrende. Då nu Cleobulus sporde dem,
 vad de hade at andraga, framräckte de honom
 Böne-skifter, som innehöllo deras Lands-Måns
 an. De lade munteligen här til, huru det ofta
 war hånda, att ett Folck, som ansättes af onda
 anisfiors öförrätter, på ett aldeles förwändt
 3 3 Maner

Maner, stöter sin hämd på Konungen eller Fäderneslandet; äfwen som somlige Siuke, hwilka yra under Siukdomen, när plågorna dem som håstigast antaga, refusa emot de Närstående. De wille wäl intet förstå, så följt sächta sitt begångna Kaseri, utan låto förstå, att det hade sitt ursprung af de olägenheter, Syracusanerne önskade blifwa qwitte; så at deras Wälsörande bleswe nu satt i sitt förra Sunda Tillstånd, allenast de hådan efter ifrån de samma bleswo emottog digade.

Cleobulus emottog dessa Suppliquer, at de werlemna dem Konungen i händer, med antydning af de med första sänge afwänta Swar. Sedan Kleobulus hade ändat sin Sammankomst, gick han ästad till Konungen, som just under det samma roade sig i sin tanfcar öfwer Cleobuli mogna Förstånd; i det han ei förgäfwes spädde förut, at Städerna frivilligt underkastade sig sin skyldighet. Han drog sig til Cleobulus, huru hans Föreställningar bleswo vpskurna, som nom Radiobanis Ankomst, wille alt dertfore förse honom på sitt förra Tal; då utslaget på de Syracusaners Bönescriffter kunde emedlertid vpskiutas; i denstund de wore af den wicht, som fordrade ett mer widlöftigt öfwerläggande; i det han sielf således berättade: I saden, Cleobule, om jag rätt påminner mig, at det wore twenne omstendigheter, som förmått så mycket til wäga, att Friden i Sicilien ei är byggd på, och derjämte uträttar att det endast hänger vppå våra höga Embetsmäns Giöremål, om antingen behöfwe spiza oss på krig, eller ock så vnder en nögd rolighet, niuta våra dagar. Men under det i woren i beråd att fullgiöra denna Afhandling förstorde Radiobanes Edart Tal, det I nu obekant drad kunnen föra til ända. Hwarutinnan besä

Männe Folket och Stadens Inwånare? Männe
 icke med större fog, de förnåmas äregirighet, som
 af en orolig Lusta, ständigt står färdig hwäst, til de
 Afwentyr, som en förmåten Nyhet hafwer i följ
 med sig? Sällan faller det Folket i Sinne att ut
 häfwa sig mot sin öfwerhet. Slikt Kaseri, hwar
 de nu sednast giäste, hafwer tilförenden äppeligen haft
 sin life. Men så har utgången öfwerlygat Eder
 Majestet, att det samma förmedelst de många be
 fästade Ortens (wij nu tale om) Tilhielp, hwar
 kunnat förebyggas eller dänmas; så att Eder
 Majestet kan sluta häraf, att dese Fästningar ei trena
 til Beskydd för de Städer, hwilka de nämst stå
 til; utan försätta dem uti et Tråldoms Öf under
 Commendanterna på Fästningarna, som oftare
 twungit Inwånarne, emot sin wilja, yppstutja sig
 emot Konungen, än dragit tillbaka de ypproriska eller
 Wanckelmodiga til honom. Så att, då de på
 blifwa ombetrodde något Slott, detta synes wara
 deras Tyfsta Tal: öfwerlemna mig / o Konung
 de Fiätterar / hwarmed jag kan förbinda Stä
 derna som höra til Fästningen under mit Wälde;
 at Inwånarne må anses för mina Sångar; at
 de måge ålyda mina Befalningar / och hade
 J på alt sätt wille Tressas, och de sielfwa spier
 na emot / at landet alt omkring / må skäl
 wa och darra under dessa Fästningar; at mi
 na bewäpnade Män må kunna efter behag nu
 insläppas / nu åter rycka uth. Med ett ord:
 Laga så / att jag uti Edert stora Rike må äga
 ett mindre.

Eder Majestet torde tiltro sig att giöra et så
 sielfswäldigt wälde om intet, då J utwåhen de
 Erogneste af Edra Män, att förestå Fästningarna
 Eder

Eders Majestet skulle komma då til wåga det, som ingen af Siciliens Konungar förr giordt. Men är det wål något inbördes eller ytrikes ifrån oss påkommit Krig, då Befåhlhafwarne ei giordt Uffal ifrån en Regent? Eller är någonsin den minsta Rörelse uppåd hos oss, som icke framstuckit sig uhr dessa Strängfel, och som, twårt emot, uti dem ei haft en öfver undanslycht? Det neka ock de intet sielfwe til, som efter dämpat upror ingå nytt förbund med Eders Majestet. De truga sig, som en underpant för sin säkerhet, til Slätt och Fästningar; nemligen, på det de måga, då det ock skier mot Eders Majestets wilsa, sig trygge; och när Brunsten at gripa til Wapn, anfätter dem, de då måga finna sig uti sin Säkra genförtighet, bewäpnade. Länck! hwad obillighet här in under ligger. De äro intet nögd med Eders Majestets ofwastelse öfwer Tilgift af sitt förra Uffal; utan stå på köpet Wapn, Slott och Manskap; och att förra Eders Majestet försåtråd om sin ånger, den förwål oftast warit förståld, påtvinga de Eders Majestet att sätta den Ero til deras Lösten, som de betaga Edra til sägelsse. Men när Riket är befriat från sådana Förswars-Wärk, så skola de, o! Konung, sätta all sitt beskydd wid Edra, och sin egen Öfverhet. De skola i sina anbetrodde Städer se sig ei längre blifwa åtlodde, än Eders Majestet sielf beskyddar. På det sättet skall ock den Nögdä Säkerhet de satt uti upror, i förtrostan på sina Grafwar och Wallar, ei tubba dem til Uffal.

Eders Majestet torde här inwända: Man bör intet förkasta våra Förfäders Inrättning, som uphögt dessa Slott, eller ock lemnat oss Esterböme til andras Bygnad. Så bör ock intet, o! Konung, den gamla Werldens Synke gålla i alt. Wäre Förfä-

der hafwa inrättat sina Angelägna Wärf efter den
 Tidens Bessaffenhet. Of Länder det ofta til fördel,
 i anseende til Tidernas åtskilnad, wi lefwe uti, att
 hafwa gådt ifrån deras Smak och Råd. Lika som
 det är, efter min mening, Tekn af ett Lastwårds
 Eggetycke, wid alla Tilfellen förkasta våra Förfäders
 Försichtighet, så blir det ock ett orimligt maner
 att betyga för ålberdomen sin wårdsnad, då man
 alt gör sig til Trålar af deras Förfatning. Min
 mening är altdersföre: åfwen som de ei utan moget
 beråd, det jag tro skall, upbyggt dessa Fästningar,
 som wi nu lide så stor Melen af; altså böre wi ei min
 dre wara omhugfåde, att på behörigt sätt fullstå dem.
 Ty i forna dagar hafwer hela Sicilien antingen er
 skurit sig under en krona; eller hafwer hwart ock ett
 Landskap haft sina Särskilta Förstar, hwilka antin
 gen förmedelst någon Liten utskyd, eller något annat
 ringa Lydnos Prof Lydt under Konungen. Hwad
 under är det då, att en och hwar har försedt sig med
 Förswars - Wärf, att dymedelst kunna giöra sine
 grannar Motstånd, eller och, der Konungen wille
 öfwa Wåld på dem, de då sluppe blifwa utslotte ifrån
 sitt Fädernes Land. Nu hafwa Gudarna, igenom
 Segrande Wapn, Arfs- och för-Bund; Rätt, öf
 werlemnät det Eder helt och hållit; och det i en så
 lycklig stund, att J ei kunnen nämna en Enda, som
 icke håller i Långt åmmare och kårare wårde det all
 männa Siciliens Namn, ån ett wist Landskaps, der
 den eller den är födder. Hwad drifwer of, att tillika
 med dessa Slott, bibehålla å innelsen af de forna
 Faror och Grånge-Stilnader, sedan aldrig den minsta
 Fördel är derwid öfrig? Låten inter de Namn,
 Slåtten sådt sig, afflöra Eders Majestet härifrån;
 derest antingen sielfwa Första upbyggaren eller ock å
 den

en adlat och giordt dem Rychtbara. Ahregirughe-
 ter må fritt ramlä omkull med alla sina Wallar. Nå-
 gre få allenast, ibland så många Fästningar, kunnen i
 på beträngda Ställen lemna orubbade; och fram för
 ett i Syracusa; intet dersöre, som wille det förstå,
 att hålla styr på en sådan hop med Folk; utan wara
 underfundom ett hindrande medel, der de, til af-
 wentyrs, började på nytt att rafa fram. Dessa
 kolla alt nog tiena til Rikets Beskydd. Men med
 det förbehåll, att de intet anförtros de yppersta af
 wara Herrar. Utan böra Befälhafwarne wara så-
 dane, som hwarken äro alt för Fattige, eller ock,
 för sina store Rikedomar mindre tienlige; Sådane,
 som wäl kunna giöra sig hopp om att winna mycken
 god af Eders Majestet, men som ei förnä att påcka
 på någon ting. Låt de Konungar behålla för sig den-
 na Sedwanan, att förse sig med en myckenhet Slott
 och Fästningar, som igenom ett Fremmande och
 oachteligen Förhateligit wälde undertrycka långt
 afwägsne Länder; de der hwarken komma öfwerens i
 öfwerens sätt, ei heller igenom Wänfkaps Prof-
 fitta sig i Förtroende hos hwarannan, som derjämte,
 så ofta de se tillbaka på Tilståndet i sina Förfäders
 tid, måste blwas öfwer det de stå under en Frem-
 mande Regent; och ei allenast tiena en Främwarande
 Herre, utan ock ett Folk, öfwer hwilken den Herren
 war att säga. Men Sicilien, Eders Majestets Rike,
 består af Ett Folk, en Blod, det hafwer Enahanda
 Hörmåner, samt En yprichtig Enighet, i det En och
 hwar tager del och arbetar på En ähra, En Konungs
 Wälgång, Ett Löford; oansedt Edra Förfäders
 Estergifwenhet intet långt ifrån nu återigen, satt
 dem på den Foten, att de äro Sins emellan stridige,
 samt en och hwar blott angelägen om sitt enskyta
 Bästa;

Bästa; för det en ständig höfdinge är tillsatt för hwar Landz-Ort; vnder hvilcens Styrkel de kunde draga sig til minnes, att ock hos dem Jordomdags summiss en liten afflid Regering.

Det samma war nu den andra Orsaken, hwar före Fredligheten här hos oss rubbas, och de Förnämne upstuga sig emot Eders Majestet. Jag menar, denna Sedwanan att til ett så wahrachtigt och beständig wälde öfwerlåta Landskapen, hwilka, så snart dem af Eders Majestet, deras wise Höfdinge blifwit Föreflagen, utan widare Betänckande, hålla honom i wyrdning, låmpa sig efter honom, wälwetande, att han äfwen så beständigt blir deras Besätle hastware, som Eders Majestet deras Konung. Ja, den samma har närmare tilfälle att ställa sig in hos Inwånarne, får på behändigare sätt wränga dem efter sitt tycke. Demot störtige kan han då med större låmpa straffa, och mot dem, som hålla sig till honom, wisa ömhet. Måst stöta de Ubeliga Huus sig til sådane höga Landz-Ombudsmän, öfwertalte igenom wisa Försäkringar, Frachteringar och all öftrig in smygande Liuflighet, att utöfwa all den trohet, som de mot sin Konung utfäst sig til. Bleswe alldersföre ot Konung, deska Heders syflor öfwerlemnade på några wisa åhr, så skulle deras Wyndighet ei få med den uphåfwa sig; då behöfde ei Inwånarne, mer än Billigheten fordrar, ålska eller fruchta dem, hwars Wälde efter en så kort Tid blifwer afftäckat. Långt för detta, inföll Konungen, hafwer iag öfwerwägar denna Saken til pricka hos mig. Men igenom hwad Tilfålning, kan iag betaga dem min Benådning, som iag efter gammal Plågsed hafwer bewärdigat med Inseende öfwer Landz-Orterna? hwad tro wäl wåra wälfförtiente Införare då skulle tycka? än de då, som jag har att tacka denna sidsta Seger före?

på det sättet skulle jag ju beröfwa dem, hwars trohet
 mig är bekant, deras wårda Besöning, och i det stäl-
 let benåda andra der med, hwars Redlighet man är
 öfwiß om, och ei försökt. Det är en sak, swarade
 Cleobulus, som lätt låter afgjöra sig. I kunnen
 lätt blifwa, att med en så oförtänt Nyhet uphisa
 Salamodet hos Edra höga Män. Unnen dem i all
 Öryggighet få niuta Edra föråringar. Men så att,
 när någon, efter hand, med döden kommer vndan,
 då förefriswen hans efterträdare nya Instructio-
 ner; att deras wälde, inom tre åhrs förlopp får
 sin ända; och Eders Majestet achtar sig, igenom
 öfknung af flere Styrel-Åhr, försätta dem i det
 löpp, som wore Namnet af en ständig Befåhlhaf-
 ware mera ombytt och förefommit, än deras wälde
 sig sielfst. För sådana fortwariga öfwer-Befåhl,
 öfswer Sicilien intet gjöra sig osäker. För öfri-
 gn lär Ens myckla begärlighet, att wela klifwa alt
 högre och högre up, fylla den förmån, som man
 taget dessa höga kall, för medelst deras instränckta
 förwaltnings tid. Eders Majestets Bewägenhet
 och då tilfelle att sträcka sig öfswer flere; i det
 wane Heders-Wäster oftare blifwa ledige, då Eders
 Majestet kan besätta dem med den ena efter den an-
 dra, alt efter ens och hwars Förtienst, samt Tider-
 nas Beskaffenhet.

Om Eders Majestet på detta sättet skulle af-
 wända wåra förnåma Ombudz-Män alt tilfelle och
 alla Kraster til Affall, bleswo de Eders Majestet alt
 för högt förbundne. De skulle undslippa all den fara,
 som torde möta dem under en Grym och Trolös Ro-
 nings Regering, och deras förträffliga Smilles-Färb,
 som på detta sättet tvingades ifrån dessa Will-Gån-
 ser, att löpa i sina rätta och instränckte Ränlar, finge
 då

då brista vt, icke allena i lika manliga, utan ock långa
 låfswärdigare Krigs-Öfningar, sådana som hafva
 en Samling af alla dygder för sitt Högna-Märke.
 Eders Majestet täcktes wända sina ögon på det så
 widt utbredande Rike twärt öfwer på andra stranden,
 som ofta täflat om företrädet med Sicilien. Det
 samma yfdes helt spärst öfwer sina Fästningars och
 Torns hotande högd. De förnämste i landet hade
 bracht sitt wälde och Anhang så wida, att de ock satte
 sina Konungar i fruchtan; Hvars höga Stånd ge-
 menligen är utstält för denna olycka. Hvad wero
 der wäl icke då för Rörelser? Ja sådane, att Sic-
 lien aldrig utstätt Swärare puffet. An gåfwo Kon-
 ningarne swichta, an Herrarne; til des, alla dessa
 Slott och Fästningar, förutan ett enda, blefwo i
 Grund förstörde; Då och med det samma de högas
 Styrefa, förmedelst Konungarnas hwarjehanda fluga
 Tilståningar, seck sin anda. En del kommo om
 i Krig, andre i Fångelse, de öfrige ypprade
 Bödlarne den Allmänna Friden til en Söt Lucht.
 Gudarne afböne, det wære Råd;-Herrars Blod blef-
 we så ringa achtadt af ödet. Det bör ock Eders Maj-
 jestet förebygga; om I annars wiljen att de skola
 blifwa Fredsamme, och I sielf wara med allwars
 Konung. På detta sättet skall den ofreden att Sam-
 mangadda sig, och ifrån Eders Majestet gådra Afkal-
 smänningom komma vhr Bruf, och i det alla draga
 ett lika of, skal En af Mild-och Rättrådighet blaw-
 dad Regering ei falla någon tung och ledsam. Men
 så länge en enda slipper oflickad, så hålla de öfrige
 för skam och nesa, blifwa twungne at lyda sin Reg-
 gent; så att Eders Majestet lätt häraf kan stuta, att
 aningen alla öfwer en Banck, med lika rätt böra af
 Eders

Eders Majestet underkufwas, eller at icke en enda i an-
nor händelse förblifwer wid sin Plicht och Skyldighet.

Där så skulle hända att de någon gång hädan-
efter skulle strida til slika ypror, så måste Eders Maj-
estet nu allaredan wara omhugsad, om de mått
om böra tagas med dem. Min mening är, att E-
ders Majestet förbehåller sig sielf det Angelägnesta af
Sufwud-Sakerna; och intet litar der på, att Edra
Bänner med lika Fri Redlighet utlåta sig som wi,
Faran är öfwerständnen, nu omgäds med hwar
annan i denna Sak. För hända jag ock Förebracht
ångt lindrigare Steg, der jag, såsom obekant om de
alkommande Tider, allenast wiste hward för ena de
ero, jag nu talt emot. Nemligen, de kloke Män,
hvars mogna Råd Eders Majestet betienar sig af
Benige åhrenders afgjörande, låta omsärgen
för det almånna Västa, aldrig gå sig så nära om
uertat, att de ei derjämte åga affeende på sin Egen
småhållta fördel. Allt dertföre, då de Rådfrågas huru
man bör förhålla sig emot de yproriske och utrustade
hoga Herrarne i Landet; lemna de, i fruchtan att
böra dem förnär, allt för lindriga Mått, och såda-
na, som snart sagt, intet anstå Eder Höghet; på
der, (der de til åfventyrs igenom sina Råd gifwit
anledning att hårdare försara med dem, emot hwilka
de ytra sig, och de framdeles, som ske plågar, hafwa
gifwit förjonte med häfwer:) icke måtte hysa stån-
digt hos sig någon hämd emot dem, och til slutt,
måtta sin lusta af deras undergång, då de likwål
minst förtient det. Af denna fruchtan betages mån-
ga af Edra Rådzherrar, frihet att ytra sig, som wål
kunna wara Redeligen Sinnade, men så, at de systa
barmed först på sig, och sedan på Eders Majestet,
då de fritt och utan nåpst få gjorat. Om allt detta
til

tiltrödde jag mig icke at tala för mina Embets-Bröder; hade ock icke nämt der för Eders Majestet, der jag icke hade fog, att ibland de öfriga Eders Majestets höga Egenkaper äfwen wörda en oförlitnelig Öfsthel: Gåfwa; lika som Eders Majestet kastat alt sådant aldeles uhr minnet.

Det VII. Capitlet.

Seder det Meleander i löndom afförde besked förrestellingar, fortfar Radirobanes at tillreda sina Stämplingar emot Argenis. Sedan stäncken blef affänd, wardt han nögdare och lifkastom mera egen med Selenissa; Långtade ock at för högt att få träffa henne. Det skickade sig af en slump, att han samma dag wunn sin önskan, han sände Bud åstad til Argenis, med annåtän, att der det wore lägligt, wela besöka Henne. Härwid spåkerade Argenis, tillika med några få af sina Hof-Fröknar i Trågårdem. Men Selenissa kom at stadna qwar i Hennes Cammare, hindrad af, jag wet intet hwad för Bref; Feck så denna läglighet att tala med sin Storståretliga Begåfware. Lät altså swara Radirobanes, at Argenis wore obehindrad; allenast han behagade komma, skulle hon wäl lemna trågårdem, och på stunden insinna sig. Här wid betiente hon sig af et Dubbelt Swet, i det hon affände til Argenis en sin Erognesta Cammar-Jungfru, med de Tröningar; att Radirobanes wore i Beråd att helja på Henne i Hennes Cammare. Der hon nu hade Lust att slippa hans umgienge, Kunde hon i hast begiffwa sig ifrån Spåker-Gångarne i Trågårdem, til fluggan af den näst inunder belägna Lunden, och således meddelst sitt drögs mål, göra det hopp, detta ledsamma

emmande hade att få råfa henne, om intet. Emed-
 tid emottog Fruen Radiobanes, då han war in-
 kommen i Prinzeßans Sammare, med vhrsåchtan att
 hennes Höghet wäl wore utgången, men skulle på
 orden, det hon föregaf, insinna sig. Och när de
 kommo att ställa sig något affides ifrån de andre,
 sedan dese som fölgde Konungen, stodo af wördnad
 och bättre, började Gumman taga til orda: det
 ber mig, O! Konung, sade hon, det jag nu sådt
 skulle, at förebrå Eder Er frifkostighet. I hafwen
 ett långt kostbarare sått, än sielfwa naturen för-
 mat mig wid Eder Högt-Elffeliga Fru Mor. Men
 derhos, min Fru, swarade Konungen, at jag anser
 atta för ringa, och allenast som en vnderpant til en
 öfver lycka. Och at jag ei må förtiga Edert och mitt
 skänd, så kan jag få af Eder det som långt mera
 än det jag förmår öfwerlemna Eder. I kunnen
 ganna mig mycken vplöfning, wara mig i min Mors
 öfver, och tilbringa mig det jag skattar för wärdis-
 bare än hela mitt lif. Jag åstundar ei af Eder en
 annan handräkning, än den I skolen finna helt
 ödelachtig, så wäl för Eder sielf, som Er Prinzeß.
 swad är det wäl som giör, at hon bär tycke för
 Archombrotus? Huru oanstendigt wore icke det för
 helien, om en okänd och nedrig person, skulle i
 na tanckar klifwa til ett så förmåtet hopp? Jag
 wor någon hafwer hårat ihop dem. Ja? jag swär,
 jag jag wore Prinzeßans Bror eller Far, så skulle
 jag pina fram Ganningen; och sedan han wore an-
 ningen om lifwet bracht, eller vstött härifrån landet,
 wärfwe wäl slietan fri för sådane fåfanga kärleks-
 öfver. Ganna mig så nämna Eder för min Mor.
 Se altdersöre til min, Mor, at I finnen bot för
 Eder Prinzeß; som har beqwämt sig til ett så nestli-
 git

git Råd, och uplyst mig til Himla; det är: gör att hon med ett något Sinne ser sig älskas af mig. Hvad är det wäl som i min höga härkomst och min öfriga förmåner misshagar henne? Jag titror mig hafwa kommit så mycket til wäga, att henne ei kan wara obekant, huru mycket Sardinien, och huru mycket Corsica med all sin styrelse hafwer att säga. Innet åger jag heller så nedslagen täncka om mig sielf, som jag helt och hållet skulle skämmas för min Purpur. Måne hon wäntar sig Gudar, och i sin inbillning föreställer sig något gudomligt hos Archombrotus, efter hon ledz wid Konungar? För öfrigit wil jag intet att den dienst I gidren härutinnan, så wäl som som henne, skal wara för intet. Wimmer jag efter min önskan henne til Gemäl, så utfåster jag mig att updraga Eder Son öfwer. Inseendet öfwer det, in til Sicilien sig sträckande Sardiniske hafvet, hwarfen Heders: Påst är den yppersta in til Konungen. Allen I det som mera är, så wil jag lemna Eder sådane Prof, som skola utwisa, att jag wördar Eder som woren I min egen Mor.

Gumman, som började, strax hon sådt skänken, att wackla i sitt sinne hit och drit, blef nu efter en sådan tilbuden ansenlig Försäkran helt orörlig. Hon blef liksom förblindad, så att ingen ting mer än Raddirobanes låg henne för ögonen; sade derjemte: Jag hade heller önskat att I welat hålla inne med sådana utfästelser. Härigenom börjar min Lust, och det slit jag förefatt mig wid denne Eder angeläge att slakna. Ty jag fruchtar, att det jag sköndade mig til att i wärket ställa för Eder och Argenis, får nu det afseende, som skulle jag wela utträttat af ett neddrigt Sinne och blott för Belöning. Eljest är Argenis särad af långt diupare stung än I kunnen föreställa

alla Eder. Hwad welen J med Archombrotus
 Konung, J faren wisse, ja! kåre, alt för mycket.
 hon sade detta, uplyste hon, under ett nedslagit
 mente, sina ögon, och smålog. Han började nu helt
 git at fråga härefter, och snart sagt, list en annan
 trefälf, twinga henne. Men Selenissa påstod att
 rättelsen om denna saken ei kunde på en så liten
 and, de hade tilfelle at språka tillsammans, af-
 was. Sielwa första början här af, sade hon,
 de ei en gång omtalas, med mindre J och jag alt
 ofta skulle af förondran förändra våra Ansich-
 der likwål Edra närwarande förnähma Hof-
 ön, giftwa noga achtning på våra minsta wincker.
 et wore bättre att wi toge wår wäg ned til Trågår-
 den, lika som wille wi gå Argenis til mötes. Jag
 igenom några owanliga gångar leda Eder på
 sadant rum, der jag föresteller mig att Argenis
 är. Radirobanes, som i wäntan af en så wich-
 andel, Fruen syntes wela ynderrätta honom uti,
 hade henne i hand, och anböd henne, som gierna
 wa luncta med, att giöra sig följe til Trågården;
 hade derjämte för sina Herrar, att han ännade
 til Argenis. Sedan de anländt til ett så aflägsit
 de, det Argenis ei hade sig bekant, sade hon, för
 was skul som woro med i följe: Om jag ei eljest bedrä-
 mig, så hafwe wi på stund Argenis här för öf.
 de hon skal gå up tilbaka, tycker hon måst om
 na wägen. Radirobanes befäller derföre de sina
 na där qwar; han sielf håstwer sig med Gumman
 med många och greniga trån omgifwen löngång.
 Här började Selenissa med större swärhet taga
 orda, samt (lika som det skier då ens sinne träter
 det Tungan wil hafwa fram:) Konstla och söka
 ord; antingen hon nu wärkeligen hisnade wid
 att

att affåga sig sin redtighet emot Prinzeßan, eller sötra
 hon förmedelst en förståd stor häpenhet, att vinnas
 desto ansefligare wedergjällning för sitt Förråden.
 Och som han ei utan föröndran ansåg henne, så följde
 hon ock anledning at säga: huru kan jag annars bli
 både blekna och digna, som först i dag lär mig vara
 det, som är min Argenis emot? Men det ligger
 stor macht häruppå, att hon ock mot sin wilsa blef
 befrias ifrån denna sin sinnes sjukdom. Här
 ären J, O! Konung, och ingen annan den här
 Doctor. Laga likwäl så, att den förbindelse, som
 både J och Argenis, ären mig skyldig, igenom
 tackandet af denna hemlighet, ei blifwer förknippad
 med min egen vndergång. Härwid hölt hon sig
 stund tyst, och begynte sedan sålunda: Gudarna
 låne Eders Majestet någon Manlig Bröst-Åttrö-
 ge, på det Sardinien ei må öfwergå det onda,
 Sicilien har träkat uti. Ty för det at Meleander
 endast blifwit bestånd en Prinzeßa, så wågade Lycop-
 genes sig att upwäcka en orolighet, den J icke följde
 sedan neddämpade. Vndra ei öfwer det jag hört
 mitt tal så långt ifrån. Sielsswa hars- trån af den
 na handel J åstunden höra, tager härifrån sin begy-
 nelse. Lycogenes wardt af sin Adelige härkomst
 Konungens tolamod så upblåst, att han tiltrodde
 så ächta Argenis. Meleander försköt aldeles en
 nära förbund med sin Vnderlöste och som ei
 hållt något när jämn-god med honom, men denne
 ägde ett stort tilhåld af sina wänner och Lands-
 föresatt sig att bruka wäld. Det blef ock Konungens
 berättadt. Men Sicilien war satt på den foten
 ler, rättare sagt, Konungens fruchtande ålder
 omgifwen med en så försagd efterlärenhet, att
 heldre wille vndanrycka Prinzeßan ifrån en röfwa

and, än förtrycka wälds-wärkaren. Ett ansenli-
 gen befästat Slott är beläget på en liten backe, 20
 mil ifrån Syracuse, hwarest Konungarne i gamla
 tider haft sitt säte. Den sidan är hel brandt, som
 strömer mot hafswet; hwars böljor jämt och stadigt
 slå sig up emot wänstra sidan af klinten. Den
 andra sidan är omgifwen med flodens Alabi högsta
 berg. Allt war befäst med en hop höga murar och
 torn. Konungen innessöt sin Argenis med tiugu-
 sätta och ogifta Fruen: Zimmar här på slottet: och
 hon, under skien af en annan Religion, at hans fater
 hade beslut skulle winna sin fulbordan. Han föres-
 lög sig wara åtwarnad igenom den ena drömmen på
 den andra, at en skamgierning wore ämnad emot
 Argenis med det första, där hon icke skulle draga sig
 undan ifrån folkets åsyn. Des förutan hafwa stier-
 wernas lopp och guda-swaren yrkat härpå. Men
 ingen kunde det wäl wara af hela Folkhopen, som
 på så beskaffade tider, ei kunde aftaga anledningen
 till en så stor widskopelse? Mig, som alt ifrån
 prinsessans barndom haft inseende öfwer henne,
 förtrodd Konungen hela omwårdnaden. Der
 för blef en och hwar allmänt tillsagd, at der nå-
 gon Mans-Person, förutan Konungen sielf, bödd
 at tränga sig op til Slottet, skulle den anses för
 en Misgiernings-Man; och om någon af wåra där
 warande Fruen: Zimmar utan mitt låf ginge ifrån
 Slottet, så skulle hon blifwa satt i en båt utan styre,
 och förutan all med-förfel, at drifwas hit och dit
 af wassens wågor. Mig allena, den man hade det
 största förtroende til, blef efterlåtet, at så resa bort,
 på de wanliga Helgedager, mitt i Månaderna. All-
 tids instund jag borde anstalta om Gud: Tiensten i mitt
 Omkring Slottet blef Soldaten befäst at
 stå

stå på sin wacht. Besättningen bestod af 3000 Man, som skifte-wis bewakade sine Wäster.

Tro mig, Eders Majestet; det war en angenäm enslighet; Besynnerligen i början, då wi fingo bringa våra af Stads-Bullret rubbada sinnen i behörigt lugn. Prinzeßans menlöse yngdoms Währ roades igenom skämtsamt Tidz-fördrif; hwilka de utwaldeste af våra flickor utan någon mödo wiste at frambringa; så at jag som oftast så wäl förvndrade mig öfwer et obekymradt sinnes lycksalighet, som suckade öfwer våra tiders widrighet, at en Wef-Gersterka af det Siciliska Riket, knapt finge i Trygghet wistas uti et så litet inrymme. Men jag wil gerna min berättelse så kårt jag kan. Ach nei! min Morfader Radiobanes, giör intet det: En oachtadt jag ännu intet kan begripa, huru wida det angår min Angelägenhet; Lönar det, icke desto mindre, mödadt, at så höra Meleanders fattade utslag, samt Prinzeßans skicklighet, och huru det i öfrigit gick til med henne. Selenissa fortfor derföre: Wi delste så wara timmar, at ei den minsta ledsamhet finge gie Argenis anledning at erhindra sig sitt fångenskap. Hon war intet mycken at pryda och smycka ut sig. Hon tyckte alt för högt om en lund, den wi hade strax utwid Slottet, helt täck och angenäm. Där uttröttade hon sina spåda armar med en Lätt-Spänd båge; upmuntrande sina Lef-systrar til Fästlan med sig, hwem som längst kunde hinna fram med sina pilar, och som bäst skulle träffa målet. Då en af dem wandt en så nögd och söt Seger, hördes de andra, under mycket Löje och handklappning, säga sig. De hade jämwäl belöningar utsatte för den som öfwerwann den andra i springande. An blandade de sig hwaromannan, än bödo de til at öfwerträffa hwar

varandra med konstlat tale-sätt. Jag tyckte
 om alt detta hos min Prinzeßa, så wäl för det at hon
 icke ante sina tiltagande åhr, tiltog i krops styrcka, som
 icke, at hennes sinnen blefwo härigenom förhin-
 rade, at lägga sig på en onyttig sorg öfwer det
 förvarande tillståndet. Så snart hon lemnade dese
 förtrif, tog hon sig före at läsa sina Förfäders
 skrifternes beskrifning och Minnes-Märken; Och
 widrig såg jag henne wid någon ting omgås med så
 stor drift och åhåga, som då hon feck sådana Histo-
 rier för sig. Den öfriga dagen använde hon
 sig till allahanda slags hand-slagder; hwarunder hon
 sökte sielf förtälja en hop Sagor och anständiga
 romaner, eller ock afhöra andra. Här af finner
 man dess Majestet sin Prinzeßas kynne och sinnelag.
 I dese öfningar förnötte hon sin ungdom, för an-
 nes ofsyldiga sinnes-lugn blef rubbadt af andra
 besörger.

Det VIII. Capitlet.

Så gång begaf jag mig ifrån Slottet til Tem-
 plet i Syracula, som war helgat Gudinnan
 Juno til åhra. (Jag påminner mig ännu den
 dagen, det tyks mig ännu som jag stode wid Altaret,
 som jag wore syfvelsatt at tända an mitt Rök-
 verk; så lifligen är den händelsen inpreglad i mitt
 minne.) Jag war, som sådes, begrepen i min Guds-
 kraft, och fälte öfwen suckningar til Gudarna för
 argenis; då ett skönt yngt Fruen: Timmer syns
 komma in i Templet. Hon war stor til wårten,
 hade en förnäbm gång; men utmärkte derhos, med
 en nedslagna ögon, det någon widrig lycka måtte
 hända öfver henne. Det måsta, som jag vandrade
 mig

mig öfwer, wat at hon hade allenast en Mans-
 son i följe med sig. Denne fölgde henne med ett be-
 täkt ansichte, så at man näppeligen kunde få kämpe
 på honom. Swar började man at wissa och säla-
 fins emellan på ömse sidor, hwem det wore, eller
 hwadan hon är kommen; En ansichtet hade man at
 sig bekant, och för öfrigt war klåde-drächten obru-
 felig i Sicilien. Eders Majestet! hon tågade fram
 med en så ädel Majestet, men derjämte med ett så
 bedröfwat anseende, at hela min andacht blef rub-
 bad, i det jag war begrepen at åskåda henne. Hon
 brydde sig inter stort med at åfälla wår Gudinna;
 hwarfen hölt hon den bekante spegelen för Gudin-
 nan, eller bewårdigade Altaret med något offer; wår
 stälte sig wid min sida, föll här på mig til fota, och
 tadt jag stretade der emot, sägande: Denne dagen
 gier Eder/min Fru/ anledning / at sättia Eder
 mildhet på långt större prof, än I kunnen
 förestella Eder. Om I sättien Edert nöje der
 at warlyunna Eder öfwer andra / och welen
 föregå Gudarne / dem I så ifrigt bedien / med
 godt efterdömnne; så vnnem mig någon hellig
 plats / hwarest jag kan i korthet yttra för Eder
 min önskan. Under detta sitt suckande, hiesse
 jag Henne up, och efter jag märkte, det hon inter
 tyckte om, at någon skulle titta på henne, så tog jag
 i förtid min wäg ifrån Kyrkan, och förde henne i
 samma wagn jag satt, til min Systers Huus, der
 jag ock plågade hålla til. Sedan wi fingo där ett af
 fides ställe, frågar jag henne först hwarifrån hon
 anländt til Sicilien; En hon talte wät Græckiska
 men så, at man kunde märka, henne ey wara Bar-
 född där. Jag hade hållit henne före wara
 Osciinna, hemma i Campanien, som hade kunnat
 uppföra

gifwa sig i wårt språk, såwida stora Grækeland grån-
 ar näst der in til; derest icke hennes ansichtes väge-
 het warit wida wägnar afflid ifrån detta folkets
 öpnad. Hon förefom mig härutinnan, sägande:
 På det J mågen finna/ at jag ingen ting skarf-
 war i min härkomst / och ei ästundar blifwa
 ögnad af någon hielp som är orimelig / så
 här/ min goda Fru / de lyckones öfwerleswor/
 jag hafwer qwar af mitt Fädernes / Land;
 hwilka wäl kunna förslå til mitt uppehället
 warest helst jag i den stora werlden kommer
 at stadna; derest det bistra ödet ei återwän-
 der at rafa fram i mitt Fädernes Land. Se
 hon sagt dessa orden, tog hon fram vhr sin aff-
 ansenlig Stäck med ächta Perlor; hårde derjämte
 sin sida kapa, och let mig se en hop vndannstuckna
 de inre gömmor af hennes kläder, som prälade af
 så hög glans. Denna Rikedom kunde aldrig höra
 Fruen Timmer til af ringa härkomst. Derföre så
 wart jag än en gång kastade ögonen i största hast på
 hennes ansichte, och på alt det som kunde gifwa mig
 anledning at döma om hennes öfriga wäsende, blef
 jag än mera häpen, och trugade henne då säga,
 hwem hon wore. Jag är en olycklig Glicka/swa-
 tade hon/ och som tror sig winna den säkraste
 vnsättning / då hon får leswa okänd af de
 flesta. Och på det J ei må taga mig för när
 hon Lös-drifwersta / eller sådan som helt obe-
 räknat hade anländt hit / så se här ett Bref
 ifrån ett/ Er obekant/ men derhos förnehmt Fru-
 en Timmer / och som i försäkran af Eder stora
 öygd / den hon flyr til / måst förtienar Eder
 hielp. Hon är min Mor. J det samma öfwerlem-
 made hon mig detta Bref, som Eders Majestet nu
 2 a 5 ser

ser för sig. Jag tog det vp i går vtur mitt lönlige skrin, i mening at vplåsa det för Eders Majestet. Hör nu på hwad här står skrifwit.

Alcæa önskar Fru Selenissa Wälgång!

SRågen I hwarfdre min Person är obekant hos Eder, där likwäl I ären känd hos mig, så weten at dygdens största belöning består uti det hon ei tål sina älskare förblifwa okände. I haden intet blifwit af Konungen i Sicilien wald fram för andra, at vpfostra hans Dotters yngdoms år i allt det som en Prinsessa anstår, där han funnit någon annan mera wuren här till. I bland et, til sitt rychte, föga namnkunnigt Folk (ty I kallen oss Barbarer) hafwer likwäl Rychtet af Edert lofwärda Namn spridt sig ut til mina öron; men jag har tillbakars ei warit wärd, så wäl igenom mitt eget som mitt Fädernes-Landz förwällande, at winna den minsta bekantskap hos heune min Fru. Låt icke destomindre Eder warit lunsamhet få rum. Ehuru jag är af wälänket Folk, så är jag ändoch olyklig; jag är ju et wärnlöst Fruen-Timmer, och om det will gälla något, så är jag ock af Grækisk härkomst. Emottag denna min wärdesta Skatt, ja! denna min enda Dotter; och tro det, om mina

mina ord eljes något gälla hos Eder, min Fru, at hon kan tillskrifwa sin härkomst en förnämlig Blod. Mitt swära öde, mina böna oförrätter, jämte det twångsmål, som jagt mig at taga dessa sleg, skal hon med alla omstendigheter underrätta min Fru om. Hon finge då, under all sin swårhet, skatta sig lycklig, där J täcktes ei allenast hafwa henne under Eder omwårdnad, utan ock låta henne upodlas i Edra wackra seder.

Seban jag hade läst breswet, åstundade jag få höra af henne allt det som hon af sin Mor hade berättat. Derpå tog hon åter til orda: Mitt Fädernes-Land är uti Gallien, hwarest Rhodanus Flod utur en stor Insiö sig utsträcker. Mitt namn är Theocrine. Min Far war ei allenast i älskande hos sina underhafwande, utan såsom det synes några medelmättiga Riken, så war han ock derre öfwer sitt Land. Han hette Treutacommodorus. Då han dödde, lemnade han wäl mig en wärdig efter sig, men derjämte en Son, som knapt uppit lindan. Och i det han låg på sitt yttersta, bad han sin Bror, som heter Iccioabates, wid de tre Gudarne, som han nu war i beråd at lemna, att de underjordiska, dem han hastade sig til, och som wid deras naturlige Blod; Band, samt deras En älskade sammas Faders wördande minne, at låta sig wärda om wår wälfärd; at han intet wille öfwer- gifwa min lilla Bror uti des spåda åhr, ei heller mig som öförsörgd, och för all ting ei öfwer gifwa min Mor sitt Enckie-stånd. Denne beswor allt detta under

för,

förställda tårar, och i det samma gaf min Far up
 dan. Vår Far: Bror gjorde den anstalt om värd
 Fäderne, han hugnade på alt sätt så väl of som värd
 Mor, at wi ei annat kunde än skatta of hofliga un
 der hans trogna omwårdnad. Men under en så
 ofspard omsorg låg denna fördömda afficht förbä
 gad, at ingen ting måtte förloras af arfwet, på hwil
 ket han utan all twistwel gjorde sin räkning, sedan min
 bror och jag blifwit bragte om lifwet. Han båd alt
 derföre til med förgift (hwilken skamgierning man
 alt här til ei hört af i Gallien:) tagga of af daga.
 Men utgången blef så väl obillig, som aldeles för
 wänd. Ty hade icke det varit långt bättre, at jag
 fädt sedt mitt sista, at jag hade stupat af det of
 begge ämnade förgiftet, än du min iustwaste Bro
 r! at Gudarne hade welat, oachtadt det skiedt med
 min egen yndergång, förwähra dig til at hämnas bet
 nes trolöshet, och täckts förlåna dig efter vår önskan
 med Eiden någon arfwinge, som kunnat yprätta vår
 Faders namn. Det war så tilstält, at denna stygga
 gierning skulle wärkstallas wid slutet af måltiden, för
 medelst en hop förgiftadt Confect, hwaraf min Bro
 igenom min Far: Brors anmodan och påyrkande gi
 rigare åt. Jag blef straxt aldeles betagen af häpen
 het, antingen det nu war något som ante mig förut,
 eller jag hölt min Far: Bror mistänckt, för det han
 war mer än måhn om at truga på Bror min denna
 läckermat, hwarifrån man eljest plågar afhålla bar
 nen, de der beskutan äro nog begierlige derpå. Jag
 gick der uppå tillbaka til min Mor; och efter min
 Bro: blef siuk emot natten, så yppade jag ei utan
 bådwan hwad jag befarade. Hon som redan tilfö
 ne war intagen af andra mistänckar, hwar til detta
 närwarande gaf Denne, thy wärr, til öfwerflöd an
 ledning

ning, utgiöt heta tårar på sin Son, som war af
domens hastiga och swära anfall nästan half-död,
nu på ena stället, nu åter på andra i kroppen hastigt
mattes, til des denna stackars Pilten, mitt in under
Arenas händer, drog sin sidste andedrägt. O!
siffen Gudlöshet. Den förgiftige själen hade ock
Sammwete til at wara tilstådes under det min Bror
döde. Hans ansichte låfåde utmärka någon be-
röfwelse. Och på det ei kroppen skulle hinna fräls-
as, som är et Tefn til det at Lemmarne äro förgifta-
sa, så mante han på, det man för hals och hufvud
bede skynda sig med lifet; föregiftwande denne orsa-
n, som skulle min Mor då slippa at långre ångstas
det hennes döde Son låg henne för ögonen.
Hon war intet håremot, ånströat hon ei drog något
öfwelsmål öfwer hans begångna skamgierning; utan
hon wille synas som den der ei hade hum härat; på
min Far-Bror, sedan mordet til åfwoentys blif-
t uptäckt, ei aldeles skulle bita hufvudet af skam-
men, och med större diershet werkställa det som emot
mig återstod. Det balsamerade lifet låg nu med söt-
rena åth dören färdigt swept. De legde gråterffor-
gårt ock tefn när de singo börja på sitt forge-läte;
min Mor i det samma tager mig med sig i en til-
uten Sammare, och med sina, af sarg hängande hår,
utalar mig således: Ach du olyckliga! du åstadkom-
mer så mycket, at jag intet wet, hwad som måst skall
å mig til sinnes, antingen denna min Son, detta
mit spåda Barn, som nu ligger färdigt at af lågan
brännas til aska, och som intet ens wet til den, som
öfswat honom wårt huus, eller ock du, som denna
lamme röfwaren med lifa, tör ock hända, med fastli-
gare grymhet, lårer rycka uhr mina armar. Din
Bror har nu sluppit all dödlighet kånsla. Dig föres-
stå

stå ännu dina plågor. För öfrigit står han intet mer på något sätt at återfallas; du torde kanske, då jag med all slit biuder til, slippa at blifwa dödad. Låt mig öf, mitt käre Barn, med samråd wara wäpnade, för att wara fienders grymhet rusar löst på öf.

Under det wi woro inbegrepne i denna sorg, kom Praxetas öfwer öf, en man af mycken redlighet. Han war min Far: Brors son, intet Jcciobatis, utan en ammans, som långt för detta år död blefwen, men utaf en annan Mor. Denne tiltalte öf, betagen af en helt orolig fruchtan: Sparen Edra tårar, och så länge J hafwen tilfelle, så underlåten intet at se Eder före med någon vndanflycht. Ja! bispring öf heller, swarade min Mor, som stå af denna grufweliga olycka helt rådlöse, J min käraste Bror, med något råd. Om J tillåten mig, sade han då, fritt få uttala det jag menar, så kunnen J Theocrine ei wara säker om Eder lif, der J icke slyn vndan. Eder ännade vndergång är förhanden; tör hända, at J två dagar hårester ei mera lefwen. J kunnen intet ens wara trygge i de närmaste orter. Igenom penningar, förgift och stemplingar fullföljer denna lönsa mannen utan all twifwel det han hafwer börjat. Under det man håller på at släpa med Eder Brors lif (det skal ju, som i weten, gå för sig i natt) så löp lif en uhrsinnig menniskia drifligt omkring i mörkret, och sedan J hafwen smygt Eder ifrån hopen, så kunnen J taga Eder wäg äth bakporten til mitt huus. Det skal jag allena stå tilred; utan lius, och undanstricka Eder så länge i några wisfa giömmor, til des man får rådrum at se sig bättre före. Men J Alcza bören med slit så lads och ställa Eder, som J mist Eder Dotter. Eder Sons död, och den fara hon är stadd vti, skola alt nog kunna gifwa Eder anledning til tårar.

Jag seck min Mors befallning at ärtlyda hans
 befallning. Jag vpskiöt ock intet at betiena mig af
 minna list ; utan sedan jag en och annan gång blef
 wid min Brors bål, ryckte jag mig utur de
 meandes hoy, och i förlitan på mörkret, kom fram
 Praxetæ hus. Han vndangömde mig uti det lön-
 aste rum af sitt hus ; och min Mor hafwer, som
 jag hör, rätt lyckligt fullfolgt denna diktade Tra-
 gedie, efterletande mig på alla ställen, förutander
 jag wiste jag war til finnandes. Hon har ock bön-
 at hos Icciabates, at han allestädes i nästgrån-
 de ställen wille affända dem som kunde efterspana
 mig och öfwerlemna mig henne. Hon föregaf sig
 fara, det jag af sorg öfwer min Brors död sat-
 te något wäldsam råb emot mitt lif. Han vn-
 derlått ock intet at fråga hårester. Aldenstund det ei
 gagnade honom, at så wist weta, om jag wore
 något sätt omkommen.

Men sedan jag några dagar säfengt blef efterle-
 det, och min Mor icke destomindre hade låtet vpråta
 et tomt Bål för mig, lika som wore jag död ;
 såst hon omsider at jämte Praxetas befria mig ifrån
 wäldzwerkarens grymhet ; då hon emedertid
 sig tilfålle at utse någon när in til boende yng Herre,
 som kunde ähta mig, och som tiltrodde sig at åter-
 gifwa mig ett förfringrade goda. Hon trodde här-
 på, at jag ei kunde med större trygghet öfwerfän-
 na mig til någon ort, än der wi tilförende ei haft den
 bästa bekantskap. På det sättet kunde man lättast
 komma uti ögonen på min Far-Bror med all sin om-
 wärdhet. För Er, min Fru, hafwer min Mor fram-
 fört andra hast ett särdeles tycke. Hon har så högt
 undat at ingå en någd förtrolighet med Eder, så
 som hon ock wil öfwerlemna Eder sin enda Dotter, at,
 der

der J ei welen hårtil elies beqvåma Eder, jag då
 åtminstone blefwe som en annan piga antagen i Eder
 tjenst. Sedan hon fattat detta slut, går min Mor
 til Jccibates, på det wår förstellning desto tryggare
 skulle aflöpa, med anhållan at Gudarna mot
 rådfrågas, huru det stodo til med mig? Utåt sig
 derhos, at man kunde afwånta det wisaste swar
 utinnan af det stora Delphiska Oraclet; aldenstund
 hon och hennes försäder, ifrån vhrminnes tider, be-
 tngat en särdeles åhrewörddning för denna Gudens.
 (Ty wi äre utaf dem, som fordomdags bodde i
 Massilien, och blefwo utfån de Phocenser at
 bygga och bo i de inre orter af Gallien:) hon wille
 altså, der det intet wore Jccibates emot, sända
 Praxetas dit. Jccibates gillade all för högt hennes
 mening; ty så wida han sielf war omwif om min död så
 önskade han, igenom Gudarnas tilhielp, så förnimma
 hwarest jag wore, eller i annor händelse, på hwad
 sätt jag wore omkommen. Praxetas hölt han ei hel-
 ler mistänckt; Utan gaf honom skäncker, som skulle
 offras guden, samt igenom en hop penningar trugte
 Praxetas, at han ei skulle för optäcka någon annan
 än sig, guda-swaret. Men denne blef oryggelig wid
 den trogna lofwen han gjorde of; och i det han löf-
 des som resa til Delphos, satte han mig, inwrestad
 i sina Rese-byttor uppå en Båt, som med strömmen
 förde of til hafwet. Han träffade sedan på ett skepp
 ifrån Epidamno, som ifrån floden Rhodans utlopp
 seglade hem til sitt Land; och efter han förnam
 alla Passagerare, jämte det öfrige Skeps-Folcket,
 woro främlingar och of obekante, så löste han
 sina Bytter i herberget, hade mig fram, nämnde mig
 för sin Syster, och tog mig med sig på Skeppet.
 Han besingade sedan med Skepparen och de öfrige

de skulle land-sätta of i Sicilien, och som de nu hån
 sin läfwen, så sen J mig här, min Fru, i det sinne,
 jag aldeles wille öhr minnet kasta min förra frihet,
 wåra Jcciobares i wiff måhl förplichtad, som
 blifwit mig ifrån mitt Fädernesland, der J unnen
 så blifwa Edar tienarinna. Praxetas, mitt hysso-
 barn, är den som i dränga-kläder följer mig, på
 han så mycket mer må giöra sig ofänd. Om wåra
 öfrentyrer under resan, jämte det jag nu i forthet
 stått om, kunnen J, min Fru, mera omfendeligen af
 honom blifwa underrättad.

Då hon talte detta, lyste en sådan blygsamhet
 hennes tal, hennes sorg war så söt och bewefelig,
 jag grant kunde märka huru mitt sinne drefs af
 hennes rörelser, som hennes. Andå jag (Radirobanes
 eller henne i talet) har, på min åhra, en lång stund
 tänkt, hwad swar J då gaf åth henne. Hade
 jag råkat på mig, så hade jag ei warit nögd, at med
 blott sorgfellig omwårdnad sätta henne i trygghet.
 Jag skulle hafwa föst Jcciobares ifrån rostwet han
 för hånda, giöder sig af. Sedan han blifwit
 öfren till hånder och fötter, skulle jag på det grufwe-
 saste sättet låtit martera honom, til ett offer för
 den Frofen. Selenissa, som smålog härwid,
 berömde Radirobanis adel-mod, swarade: Jag
 skulle illa utstått. Ty å ena sidan borde ett så förnämligt
 offer-timmer som bönföll hos mig, ei så plöskligen
 öfverras, hwars anseende, jämte det höga wårde
 som låg i de ädla stenar hon hade med sig, betog all
 öfwelemål om den sanning som hon förebragte. Å
 andra sidan låg Argenis i wågen, i det jag utstått mig
 och hållen til hemes endaienst; desförutan war
 det aldeles förbudet at insläppa något annat Fruens
 timmer

timmer til henne, utan de wanliga. Jag anledn
 här af sade jag äth henne: Jag hadn wäl kunnat, w
 Kroken, träffa på många andra, af hwilkas omhet
 fått förwänta en större fördel; men derhos ingen,
 mera lagt på sinnet Edra swärigheter, än jag.
 Öfrigit ser jag ändoch mig intet kunna wärkställa
 Jag bedien mig om. Ty jag lefwer med Konungens
 Dotter uti ett aflägsset Slott. Min syster skal
 da sig min tjenst. Jag förskärrar at hon skal med den
 omsorg wärda om Edart bästa, som woren Jag hem
 egen Dotter. Härwid syntes hon något förbrullad
 Hon slog af blyghet sin ögon ned äth marken, och
 sade: Ach! huru wäl wore icke jag giömd i det enli
 ga Slottet; der jag igenom Edart bemedlande sin
 lof at tiena Prinsekan. Hennes beklageliga tillstånd
 hon så offsyldigt war råkad uti, rörde mitt sinne.
 bad henne alt derföre hoppas til det bästa; öfwer
 anwardade altså henne med sin Praxetas, min syster
 då jag emedlertid omstendeligen vnderättade Konung
 gen här om, som wid det tilfället wistades i Syracusa.
 Radirobanes faller henne nu här igen i talet: Men
 hurudant war wäl Meleanders sinnelag emot henne
 Rufade han äftad at meddela henne behörig tröst
 Eller ombetrodde han andra at wärkställa sin w
 kunsamhet? Det hafwer giordt mig alt för änsf
 at Jag med sådant betänckande hulptit denna stackar
 Här har jag sutit och wäntat, at Jag skulle öfna w
 gen til et enteligit slut för mina omsorger; nu öfwer
 hopen Jag med andra. Men jag skattar denna
 händelsen så högt, at jag wäl på en stund wil fall
 mina omsorger öhr minnet, och lemna emedlertid w
 för den beklagans wärda Theocrines äfwoent
 Fullfölj allenast Jag alt det öfriga, och hasta Eder in
 Härpå tog Selenissa åter til orda: Ero intet, det

förgäfwes fallit på detta tal. I skolen til slut så
 märka, huru nära denna berättelsen angår Eder.
 Meleander war ei mindre förtörnad än J, nu på
 hunden, för det denna war främlinge råkat i sligt elän-
 de. Hwad menen J wäl, min kära Selenilla (ytlat
 han sig,) om jag besöker henne. Gör intet det, o
 förnuft! sade jag. En sådan bewägenhet skulle för-
 öfwa denna Eder Supplicant. Ty hwem wore wäl
 af herrarna, åtminstone af Fruentimren, som sedan
 skulle wille helsa på henne? Det hemliga wistande hon
 sig giordt sig förslag på hos oss, skulle i följe häraf
 gifwa optäckt, då hon på detta sättet blefwe firad.
 Derest Eders Majestet wille tillstedja mig få föra
 henne up på Slättet til Argenis, wore det lägligare
 Eders Majestet at få se henne. Jo, min Sele-
 nilla, sade han, det wil jag. Det blifwer Eder om-
 g, at hon sfiötes wäl. Om gudarna förlåna mig
 skon ro för dessa Trufes oroligheter, så tiltror jag
 mig kunna uträta så mycket, at Far Brodren ei
 hafwa denna sin syndiga anläggning mot henne
 intet. Radiobanes brister uth härwid: Nu
 aller jag med allwäre af dig Meleander; nu wiste
 dig wärdig at wara Far för Argenis. Gumman,
 blef glättigare wid dessa orden, sade: Laga så, at
 framgient bysen detta sinnelag mot Theocrine.
 hon behöfwer Eder ynnest än i denna dag. Men
 är mycket lättare at göra barmhertighets wärk,
 ingen ögonsskienlig fahra är förhanden, än när
 man, jämte blott upwäckning til wahrfunsamhet, får
 at bispringa den andra i sielfwa wärket. Men låt
 mig nu få förtälja det som återstår.

Sedan jag feck lof at ställa henne in hos Arge-
 nis, går jag helt för nögd tillbaka til min syster; och
 wannar henne Meleanders gunst, i det han samtlyckt

til alt det vi ønskede. Nu ären I, Theocrine, såde jag, den andra, som jag bör draga omsorg före. Jag hafwer sådt besättning, at på lika sätt wårda om Eder, som om Argenis. Hon bad härwid alt för högt, och hon kunde slippa at anses för wärdigare, än de andra, som upwachade Argenis. En i sådant stånd kunde hon, utan minsta Ryckte, hålla sig för dåld. Det odrägligaste för mig war, at jag i samma ögnableck sefick för henne på Slortet; i synnerhet som jag war försäkrad, at Argenis med all kärlek skulle omgås med denna war Fröken, som Gudarna hade bestård henne; aldenstund tiden til det åhrliga offerande, som jag och min slächt skulle anställa, war förhanden, som i min frånwaru ei kunde behörigen ske. Dagen der efter, då wi afgjordt war Gudstyrenst, låto wi Praxetas taga sin wäg åth Delphos. Efter hon föresat at Jeciobares kunde komma under wådræt härmed, der han ei efterkomme sin gjorda utfästelse. Han wille, så snart Guden hade blifwit frågad til rådgörande om igen til sin Systers; på det wiinge updricka något of emellan, hwilket han kunde berätta för Swarannen, lika som wore det Apollos guda = swar.

Efter hans afresa låt jag Theocrine låtta sig i min wagn. Jag blef aldrig tillfölest måttad af den som som slöt af hennes tal; ty resan drefs så fort af hwars jehanda tidysfördrif, at jag förr antände til Slortet, än jag märkte mig hafwa hunnit utom Syracusa. Då Argenis sefick se war Fröken, blef hon sänckt i en häpnadsförvundran; hennes ögon och sinnen swäfwade inter om utan flere gånger på hela hennes skapnad. I de andra dras närwaru lemnade jag allenast denna mindre yttertyckeliga vnderretelse, at det wore ett utänknogist Fruentimmer, som ämnat taga sin kosa åth Africa, men igenom skepps = brant strandat på war

Sedan jag seel Argenis affides, vptäckte jag för
 mig hela handelen; som ock, sedan alle de öfrige,
 utan jag, woro utgångne, vlet sig för henne i desä
 20: Finge jag lof, min wackra gäst, at nämna Eder
 min Syster, och om J tilbakars wille omfamna
 mig med det hiertelag, som ett så lüft namn fördrar,
 skulle jag hådanefter tro mig ei wara det enda barn,
 som hörer min Far til. Ach! at J wille ynderätta
 ett Sällskap om det, som Ebart ständ anstår. Men
 af bören J sluta, at i all ting hos oss förman, al-
 30: stund Eder efterläts, alt efter eget behag, wse Eder
 och hederställe, och at det J welen hafwa ned-
 lat, skal jag och Selenissa aldeles tiga med. Ra-
 40: obanes hölt sig intet härwid, utan sprang henne i
 et, sägande: O! du lyckliga Theocrine, som Ar-
 genis sielsmant älskar, som så får höra henne tala, så
 wara på hennes tal, och utan någons afwund så
 nöta med henne dina dagar. J hafwen rätt här-
 50: man, swarade Selenissa. An om J derhos ha-
 så sådt se deras förtroliga sinnen, och huru deras
 welsker woro rensade ifrån all falskinnig skrymtan.
 60: Men J faren wille, i det J menen, at wi lesde frie
 all råffan. Swad mig angick, så blef jag helt kär
 Theocrine, så at en antran vpkom emellan Arge-
 70: och mig, hwilkenthera af oss skulle blifwa henne
 wære. Wårt tycke för henne blef vptändt af bet-
 80: sediga wäsende; så at det war ingen i hela Slet-
 den hon icke på behörigt och tienligit sätt gjorde
 förbunden. Wi hennes brutna Grækissa, som
 90: wdrade sig ifrån språkets infödda liflighet, sann man
 mycket större behaglighet, som sielswa felex hade,
 wet intet hwad för angenämnt med sig. Hon fo-
 100: tog sig samma Sloigder som hon såg Argenis roa
 sig med; men med den försichtighet, at hon måstedels

til slut påstod, sig ei på nära himna til den fulkomlighed som Argenis; och på det ingen ting skulle fattas vid denna hennes inbundna artighet, så stälte hon sig smått harmsen, och wann härigenom så mycket, at Argenis blef liksom retad at med nöje anse sitt förträde. At handtera och tilreda ull, kom hon ei vth med, war ock intet wahn wid söm och spåna. Hon föregaf at de förnemma Fruentimren, där hon är hemma, plåga roa sig med jagt. Men hon wiste utan swärhet at tillika med orten söndra sig ifrån sitt förra lefnads sätt. Hon wille blifwa underwist i dessa Slösigder, gaf ock med all slit achtning på det, som blef henne förrebragt. Men ingen ting af allt ansåg jag med större förvondran, än den behageliga qwickhet, som lyfte uhr hennes upodlade sinne. Altid hörde man af henne något oskyldigt skämt eller roliga berättelser. Hon skref helt otwungna Berser, och långt smaktigare, än dem man plåger siunga efter stränge-spel. En då hon satte sig at skrifwa något, anten på Grækska eller Italienska, lät hon intet märka de försæller, som hennes tal war blandat med.

I sådant tidzfördrif woro wi inbegrepne, när Lycogenes med sitt skändeliga förräderi förstörde warro. Han ansåg ei utan otålighet det grepet, hwat med Konungen sökte at sätta Argenis i trygghet; skyndade allt dertfore sig at arbeta på begges undergång. At wärkställa en sådan anläggning, hade warit för modosamt, tör ock hända helt omögeligt, om hans samwete, och den kärlek han borde bära för Fjäderneslandet, hade drifwit honom dertil. Men ingen ting klifwer så högt, som en dierf skamlöshet. Han intalte twenne samweglösa bofwar, som i allt uti roade handräcka honom, och på god tro utäste sig i wärket ställa en sådan stamgierning. Dem följde

eller han Slottets bestaffenhet; jämte det feta Hof,
 der ligger instängt, der, de allenast wore karlar
 laga för sig. Då Konungen wore ditkommen,
 besöka sin Dotter, så borde de om nattetid hielpa
 öf öfwer murarna. Aldenstund der inkom bor-
 tillåtes hvarken Drabanter, wänner eller hetien-
 stiga in. Huru lätt kunde intet en gammal, obe-
 wärd och insöfd Konung antastas? Men Argenis
 dede ock gripas. Zy sedan hon wore tvungen at
 ta sig med honom, skulle han sedan så handla med
 Konungens lif, alt efter som utgången, wid så fatta
 ogelägna omstendigheter, gäfwö honom wid handen.
 Sielfwa gierningens ohörda förmåtenhet satte med
 dessa röstwande gästas, at med ett så minneswärdt
 öfrestret göra sig namnkunnige. Men hwem, (sade
 hans emellan:) skal släppa öf in i Slottet? Eller
 wem bleswe wäl icke öf warse, då wi ginge dit? Zy
 wärdhet som den starka Wachten står så slitigt, på sina
 Wäster, at de snart sagt kunna hafwa råkning på
 Wäparna, som hit och dit flyga förbi dessa bewäpnade.
 Sedan de länge twistade häröf, så föllo de på den
 wägen, at sidan af Slottet, som omgafs af hafwet,
 wore härtil beqwämligast. Aldenstund Konungen,
 som tryggade sig wid det förswar, som han härut-
 in hade af sielfwa naturen, ei satt någon wacht å
 den kanten. Dit kunde de lägga til med en liten båt;
 och som det ei kunde ske utan något gny och särl, så
 bleswe det wäl af de brusande wågor betagit. Här-
 öf drogo de sig til sinnes, at backen derstädes låg
 så brant, at inga stegar wille förstå til at klängia sig
 öf öf med. Men en af dessa boswöar, utaf hwars
 öfennelse man sedan seck inhämta, huru det tillöpp med
 öf öf denna skåmska anstalten, sade: Låt mig så förja
 öf öf saken. Jag skall wäl hitta på sätt, som skal hielpa

och up äth Slottet. Men en Camerat til mig vill intet förfå. Du kan hånda wi så lof at igensöka Konungen här och där i ett så stort palas. Kanste och den yttersta fara han ser för ögonen, sätter mod och styrcka i hierta på honom? Der til med, i fall Argenis, då hon ser nöden wara å färde, glömmet sig vndan, och begär vndsättning af den utanföre påstera de wachten; då man blefwe nödsakad at förekomma hennes flycht. I följe här af kunna ei mindre än otta gå vth härmed. Welen I vtlje så många, så laga sig, at jag med det första får dem i sällskap med mig. Der I och håren til mig så stort förtroende, som en så wichtig sak fördrar, så känner jag dem, som til vricka skola wärkställa Edar önskan. Lycogenes vtfäste sig, at wela förtro sig sielf och hela sin wälgång i deras händer, sågande: I morgon hoppas wi at rostret skal falla i snaran. Efter jag hafwer förnummit, at Meleander skal resa til Argenis. Skynder Eder med wärkställningen, så lenge Er drift är i sitt hure tiga stånd; och låten intet, igenom vdrägt på tiden, deras samweten, som wi i löndom skole förtro och, tillsälla sig på en annan bog. Jag skal wara på min gård, som ligger wid Siökanten 7. mihl ifrån Slottet. Hämten dit det rof, som wi alle skolom taga del vti.

Denne ibland dessa bostwar stämpelade handel tyktes sielfwa tyckan hielpa vnder armarna. En Meleander anlände til Slottet. Natten återigen war af rågn och slaff så obhyggelig, och, efter det war sidsst på nedanet, så mörk, at man hwarcken kunde se eller höra det minsta gny. Då Konungen kom til sin Dotter, war han wahn at låta herrarna af sitt medfölje gå ifrån sig utan före Slottet, då de finga taga sin wag och förlusta sig, antingen i de närmaste Söke

läger, eller de vackraste små städer, som lägo der
 i Neigden. W. gingo Konungen tilhanda i alt
 som syntes wara af nöden. Det war ock den le-
 gaste stund war goda gubbe hade. Det sag oth,
 hade han lemnat efter sig både bekymmer och all
 Konglige höghet i Rådet; under en så sansflydig
 nes Ro slog han sig löst hos of. Den samma af-
 , de ämnade anställa sitt försat, war han, för-
 an det han ei hade minsta hum om faran, glättigare
 sinnes. När wi altså hade spizat astronmåltid
 hade han at fråga med hwad tidzfördrif Glickorna
 troa förnött den falla och mulna dagen? Med
 or, Eders Majestet, swarade jag, hwilka de sätta
 för stort nöje uti. An J då Selenissa, sade Ko-
 nungen, J bören härvtinnan ei wara sämre än de
 ore, som sielf börjen blifwa en fåring och fabel för
 unga. Men jag wil at hwar ock en skal berätta
 det, som hen uti Edert skrå har hållit op mål-
 med. När wi då alle ei kunde annat än le, och
 en hästigare stod derpå, så fördrifade de, som stodo
 nom närmast, at förtälja sine lösligheter. Under
 sa berättelser började Konungen småningom at
 unda, lutade sig dershöret ner på den sängen, som han
 wid måhliden vppå, och tog på at storsnarka.
 och efter han med swärhet kunde få sömn igen, sedan
 en gång blifwit opwakt, så tåckte wi honom med
 ns Mantel, itände ett lius icke långt ifrån Sän-
 , och lemnade honom således i Ro, utan minsta

Wåra Fruentimmer hade redan gådt i sina
 sammar och lagt sig, men jag låg än waken, och ta-
 de med Argenis och Theocrine (Ty wi hade begge
 våra sångar i Prinzeßans Sofwe-Cammare:) då wi
 det samma fingo utom all wanlighet höra ett starkt

färl, tal och buler af ett vitigt springande af och an. I början befarade jag ingen ting swårare, än at det wore våra Glickors Stim, som så sielfswäldigt sprungit och lekt fins emellan. Men då det led bättre fram, fann jag at det war ett ljud af karlar, hwilket jag tillförene ei war wahn där at höra. Under det jag såg twehogsen här om, och af mycken häpenhet ei kunde öppna munnen, stötes war Camnardör, med ett ganska häftigt anfall, vp. Vndra intet om jag in hisnar wid ihugkomsten af den natten; i synnerhet som en så faselig åsicht gjorde mig nästan liflös. Ah! hwad för ett grufweligit försarande. Jag ser bewäpnade karlar med utdragna swärd storma in öfwer twå stelen, då jag grep til det enda, som stod för mig at gådra, nemligen at med Argenis på det häftigaste ropa och skria. Men Theocrine (hör nu på ett äfwentyr, som är mera wårdt, än at det minne skulle betagas efterwerlden, och blott dö och stadna hos oss;) denna war Theocrine, säger jag, slänger sig hufwoud stupa utur Sängen, och rusade fram til dessa Röstware med den dierfhet, som hade hon helt och hållit warit intagen af någon Guda-Öfwer. Under det de litet heidade sig, wid Jungfruns oförmodade hieltemod, icke wetande hwad hon hade i sinnet, eller hwad hon kunde uträtta; faller Theocrine honom an, som först war inkommen, och går at den bewäpnade karlen icke allenast blef stadnande, och feck spara sina hugg, utan griper med en fart i hans Swärd, och rycker honom det i största hast utur händerna. Med lika snällhet må Eders Majestet tro (ty swårare än jag här om talar, bekom hon dessa sina Fienders wapn:) omgaf hon sin wänstra arm med den skölden som hon tog ifrån den öfwerwundna. Jag begynte ei mera bestördt öfwer faran än öfwer en så oförmo-

öndfättning at kura omkring mig, då hon i det
 ena högg hufvudet af den ena, så aldeles af, at ock
 den sprutade af den stympade kroppen allt til mig
 Argenis. Derester motade hon tappert en af
 med skölden, en annan med Svärdz = vdden,
 tredje gaf hon ett slag i ansigtet med wärje-
 ee. Mördarena som i förstone, förbryllade af en
 oförmodelig strid, gäfwö swichta, begynte nu,
 men som wore alfware å färde, at gripa sig häf-
 ware an; så at de ock intet höllo det för någon skam,
 sätta an alla sina krafter emot en ensam Flicka.
 ihopstötte gewähren gøfwö ett ansentigit dähü
 sig i det lilla rummet. Wära öfriga Fruens
 mer, ty de hade redan lupit närmare til oss, hofwö
 sjämte up ett ynckeligit anskri; så at allt sådant, som
 adkom större buller, än rummet och antalet af sol-
 tycktes medgifswa, gaf ett anseende af en i eröfring
 öder stad.

Det IX. Capitlet.

Nnder det Selenissa war stadd i denna berättel-
 sen, ägde Radirobanes aldrig den minsta
 sinnes Ro; utaf det han långtrade at få afhöra
 gången på en så vndrans wärd strid. Men tänck,
 Argenis infann sig i en rätt obehagelig stund för Ra-
 robanes. Hon kom af en händelse at taga sin
 väg öhr Trågärden, igenom den gången hon tilförende
 war sällan wahn at spakera på. Då de blefwö hen-
 se warse, hade Radirobanes och Selenissa ei tilfelle
 att lägga något widare härtill, förutan det at de da-
 derpå, strax efter Solens upgång, skulle på sam-
 ma ställe i Trågärden, vnder enkom spakerande träfs-
 wa hwarannan. Argenis wardt ock söga glad, då
 hon seck se Radirobanes; i thn hon, som nu war långt
 nögdare

nögdare til mods, än då hon gick ifrån sin Sammare långtade at få ensides tala med Selenissa. Då han likwål steg fram, och motade Argenis blef han intet oblidt emottagen af Prinzeßan, som då ei med så stor ledsna som eljest, och det för en annan glad händelse full, ansåg honom. Och på det hon skulle förbröna sitt, af en mycket innebärande glädje, öfwerflödade sinne, tog hon sig anledning at omröra annat af föga värde; i det hon wiste fram en med Werfer, af öfwer fylld Skrift; hwilken en berömd Poët litet tillförende tillstätt henne. Han beskriwver i dem hwar angenämh och lycklig täckhet den Kongl. Trädgården äger, wti hwilken Argenis stundom at swalka sig om heta Sommar-dagarna, stundom återigen at eljest förlusta sig på de wackra och swala afton-tunderna, plågade gå och roa sig. Hon hölt wäl selt Skriften öpen i sina händer, men framræckte den så likwål äth Selenissa, at det kunde märkas, huru hon likfom anmodade Radirobanes at igenomögnas samme Poësie.

J! mer än täcka TRÄN, så många J och ären,

J! DEN wår Klara Sol får altid lysa på;

J som med topparne til skyen synes nå,

Och som med grenarne, dem i på Eder bären
Usträcke stå, och EX i kunga parter böyen

EX lycka är nog hög, fast J den selt ey röyen.

Den linsighet som fins i Dodons skog den rara

Der du swor hwat om an förutspå med sin flyg-

Ja, Ida berget som är af Naturen bygt

Med all den skönsta Pracht at guda boning wara;

Den grönstand smaktighet i Pindi höga parter

De, på Parnassus kull, Nysiska Luste-märker.

att detta, emot ER ei nog i sägning väger,
 Jag därför lyster se hwem som med wårda ord
 Rand' qwåda om den Pracht som är hos EDER spord;
 om all den Rikedom som EDER Lustmark äger,
 om den täcka Plats hwat på i stå vprätta;
 och flere andre Sält långt större är än detta.

Gudat roas här, och Nymphren sig förlusta,
 Här står ett POPPELTRA och ASKTRÄ helt vtslätt
 Af sina Gladdeand löf. Där åter ASKTRÄ, täckt
 är botand GÅSLEBOK, som vnder bórdan pusta,
 är frodig ER, som ei för Mehn af Thordon fructar,
 där åter lurfwig BOK, som vtaf ålder luctar.

wackra LORBER då, och ALMÉT Bacchi Låra.
 Hos alla dessa ser man med begiärtligheter
 vtskilda gröna löf; Ty ho är som ei wet
 de ei stamma in i Sörg och annat mera;
 ena skuter fram och äger mindre rötter,
 andra stöder sig ei på så swaga fötter.

PRESSEN med sin högd tycks vp til Skyen tråda
 Hon liksom yfwer sig vtaf sin runda Tåpp;
 Samt LORBER, Phæbus har för sina tagit opp
 med TRILLAR dryppande af fetma för sin Tåda;
 och GRAN, OLIVE TRÄ; Men GASSL med
 Buskor flera

hem källan ger sin Saft, sig ei så högt förnera.

swad will jag säya om de LJLJON mer än täcka,
 Som gladynt titta fram vhr marken här och där;
 Ja! lika sköna har det lufwa Wåstans wår
 kunnat med sin macht på Eana Äng upwåcka
 där Proserpina med sin Blomster satt insöwad;
 Men blef i sin ostuld af Strycka Pluta röswad.

ei wet wår wåna Park, af några glupska WARGAR;
 Hon lider aldrig mehn af leda willa SWIN,
 Samt deras krokuga och Stadgesulla Tryn;
 här hör man härutaf, hur LERDORRET det arga,
 här blåst af hungers Nöd ett hiskligt Rop upbåsta,
 med GUSKAN, offra så, de spåda Lamb sin kraswa.

Man twertemot får se ofkyldiga **RIGETTER**,
 Och spåka **SJORTARS** hop, som ligga på sitt ställe,
 I lata Skinggan här, på ömse sidor, rätt;
 Men antingen så snart det minsta löfvet spretter
 Af wädrets Susand' kraft; ell' och nå't annat Klingar,
 Än sticka sig då ned, än utaf Fruktan springa.

Du nögda **SOGLA-SÄCK**, Du som med **DJUN**
 Och med **DJUN** snälla flygt, har lärt att spådom ge
 Du slipper at i en olycklig Stund få se
DJUN fötter fastnade uti de fallsta näten
 Wid källor i wår lund. Du slipper finna Stänger
 Den man med SäglesLim omstruckna, för **DJUN** bäggar

Du äger Frihet nu att flyga hwart Du gitter,
 Nu åter ligga qwar och qwittra på **DJUN** mark.
 Med hwilken linslighet hör man i denna park?
 Hur **NEZTERGALLET** måst om märka natten stund
 Samt sjunger om den hielp Thereus sina gjorde
 Ja! derhos om den Wäld, som hon af honom sporde.

Hwad för en ädel Sång hörs ei i denna Landen?
 När dagen wisat sig, och tedt sin purpur blick,
 Samt Foglar Tusend-tals hint komma uti skick
 Att wisa wårnad sin. Då hör man ja på stunden
 Hur dessa med en Röst begynna härligt qwittra
 Och fylla all wår Luft med denna wackra Sitttra.

Men detta wil ei stort emot alt annat säga,
 Det är wäl mera det. Täck! uti denna gård
 Do Nymphes, som om skog och Lunder hafwa wård?
 Ty wike härifrån, ja! wike långt vbr wåga
 Att hwad som kan ha namn af ond och elak plåga
 Ell' och som minsta smak af smitto tyckes åga.

Gudinnor! sägen sielf, hwad gör att I så gierna
 Och i så'n myckenhet här fästet Edert ho,
 Och at wår Lund hon tycks af idel täckhet gro?
 Jo! mått, Prinzeßan sielf, den rena dygdens Kärrna
 Med sina nögda siät, med sina tyfka fötter
 På i sin ofskud här gå roa sig helt trötter.

Efter hon med sig i följe har en Skara
 Af skönsta Tärnor, som hit samlas hopetals,
 Så har Naturen ock sig budit vth till fals
 Denna sälla ort, i alt hwad tåckt kan wara.
 Derföre ha ock Gudinnorne tåckts fylla
 Gångar som här fins, och sig til flocken hylla.

Hängefa! Wårda Nö! Ach! Ögnasten du stora,
 Som hör wår Gudar til. Gack uth, och spegla dig,
 På de Gudinnors glanz som här planterat sig;
 Gack vth! låt lunden ei din Nådes blick förlora,
 Sin siät skal teknad bli. Och wådres snälla wingar
 Skal slächta Blommor på de ställen du dig swingar.

Härpå så skola wål de Nympher dem bewara
 Som et och samt med Trån båd födas, wåra, dö,
 Jag önskar at hwart vth hålst sträcker sig wår Ö
 Man sänge sågna sig af DJS och DJN Narwara!
 Och at ei denna part må äga DJS allena
 Och då skal Gudarna sin Nåd med DJN förena.

Och om det tåckes DJS, at til de Orter fara
 Antingen derest Sol och beta bränner alt,
 Ell' också högst i Norr, der alt har smak af Kalk
 Så skal doch deras Luft, helt helsam för dig wara;
 Och Jord skal då för dig strö tusend-Roser sköna
 Och wi i önsklig stand förnyad Tid få röna!

Radirobanes som ledde Argenis til sin Cam-
 mare, stils der ifrån henne, efter det led emot afton,
 Och går til Meleander. Härpå säger Argenis til
 Helenissa. Jag har en god stund önskat, min Mor, at
 Eder allena. Och jag skulle tro, at ock J redan
 blifwit mer än led på den der Friaren. En hwad
 långde han wål så länge hos Eder? Här började
 Helenissa at slå på en ömmare strång, det Argenis
 minst förmodade. Hon har aldrig wetat at det wore
 så roänlig och lustig Herre at omgås med: Han
 som

som med sitt nöjsamma tal roade mig hela dagen förutan det han ibland velat sig för kärlek wara det eländigaste utsatt. Argenis, som intet war en dig, gillade ei det beröm som såltes öfwer en så föderlig Man. Men på det hon besto nogare blifwa vnderråttad här om, frågade hon vidare: årnar han taga för sig? Eller när skal han resa til sitt Land? Kasta ifrån Eder det hoppet, gunnman. Wi slippe honom intet, förän han öfwerwunnen med krig. Ty han är befängd at Eder, och denna hans brinnande hitsighet kan nem betagas utan stort owäsende. Gudarna at Poliarchus hållt wore närvarande, och at wi omfugde med hans tapperhet! Men så sant jag är årlig, fruchtur jag icke före, at allt Folk håller öf otacksamme, om wi skole taga til wapn emot den, hwars tilhielp wi nu sittie i No. An hwad om hållt skulle trösta den arma Stackaren med något hopp? Han kunde narras at wänta på utslag, och emedertid låta honom resa til Sicilien, lika som borde han återkallas, när saken wore i stånd at winna slut. Derta säger jag intet för hans utan för Eder och Konungens skul. Det kunde i annor händelse ei annat än efteråt oroa Eder, om Eder giftermät wore orsak dertil, at Sicilien, som ännu håller på at skudda af sig de frätande gnistor, hwilla satt henne brand, blesse nu åter itänd i samma Krigs-Läger.

Argenis fann nu utan swärhet, antingen at egen estertanka, eller gas kärleken henne det in, at Selenilla ei war samma qwinna som före. Men hon sparte för Förbittring til en annan tid, och nu allenast helt drigt förfastade Selenilla erhindran om Radiobanis kärlek emot sig. Nemligen hen war i beröd gripa an ett större wärf; i det hon bød til, at

annat grep falla denna Färingen, denna arga och
 ofullständiga Trållbåran. Fördenksful sedan honen liten
 tid tegat, sade hon: Det gör och mig ondt, Selenissa,
 en så wälförtient Konung hafwer lemnat inrymme
 tillt hopp, hwari man ei kan wilsara honom. Men
 så sedan tala här om. Fru blef glad, som wore hen-
 nens falska början underbielpt af Gudarna, och lemnar
 Prinsessan allena, som strax derpå lutade sig emot
 störet med hand under kind, och började grustwe-
 ren at förja öfwer det, at hon, som sådt del af
 hemligheter, giordt likwäl sig förtient at blifwa
 i Staden. Med hwem skulle hon nu dela sina om-
 gärdar? Hwem borde hon nu lemna tiltråde at dö-
 ma om de sorger eller den glädje, som härefter torde
 hända henne? Omfider besant hon sig, under ett
 öfverflödig löje, at Gudarna ymsom äro bistra och
 oförutseliga. Den dagen hade ju varit henne allt nog
 tillräcklig. Allt derföre bör man tala, om någon swär
 sig tillt derpå hände. Hon borde skatta det för en
 guds nåd, at hon ei efter sin gamla wahn
 hade upptäckt Selenissa det som händt och war för-
 öfwen. Det samma war af denna beskaffenhet.
 Under det hon spåkerade i Trågård, berättade
 sig tillt, at Poliarchus wore i Staden, och hölt til i
 i huset i Nicopompi huus; huru det wore öfwerrens-
 sammit dem emellan, at han om natten skulle be-
 söka sig igenom bakporten op på Slottet. Förden-
 ksful skyndade Prinsessan sig tidigare hemåt, at
 ledes så öfwerhoppa Selenissa med en glädje, för
 vilken hon allena ei ägde nog inrymme. Men som
 hon, i början af gummans tal, ei utan bakwan för-
 sökte, huru hon wändt om bladet, och gifwit sig til
 adirobanes, så förteg hon öf Poliarchi ankomst;
 vilken af sin ungdoms Färsch, nu återigen blifwit

bragt at sätta sig i de farligheter, dem hans förord
ankomst kunde vara underkastade.

Sy när Gelanor war tillbaka kommen til Africa, och ei efter aftal sann Poliarchus för sig, i Clupea reste han til Hyamisbes Slott, och fandt honom där ännu fångliggande af sin Feber. För den skull öfverlemnade han Prinzezens Bref och besallningar, berättade honom derhos tilståndet af den plågade Sicilien, och i hwilken farlig äfventyr Prinzezen varit råfad under Lycogenis nästan wist segrande war. Han ynderlåt ock intet at nämna om alt, förbran Argenis befalte han skulle tiga med, neml. Meleander's widriga sinne emot honom. Men Archombrotus teg han intet med. Jag wet intet, sade han, af hwilken förmåtenhet Archombrotus swäller; men äre redan alt för ringa, achtade för hans Person Gelanor trodde, at härnunder låg ingen annan swårighet, än at han bortglömt sin forna Wänfärs Men ingen ting är qwickare än en af mistanckor och bad kärlek. Poliarchus seck strax den mistanckan at Archombrotus blifwit betagen af Prinzezens skönhet, och derföre bår för sig, såsom sin med råffhet ett afwugt sinne. Sy hwad ligger wäl i wägen för han, at icke denna något när utforskat, det Argenis ock ålffas af mig? Wi beträtta ingen ting, Gelanor, der wi ei i tid fare öfwer til Sicilien, lika som ei andra med sin tapperhet nu ynder friget hålla sig framme och försvara Argenis, då jag går här och slumrar. Eller rättare: Skäl jag tala andra wara til, arh hwar ka hon sielf ser sig skyldig at blifwa öfwerlemnad. Gelanor afhörde med ett oroligt sinne detta sin herres fattade utslag. Sy han fruchtade at Meleander's blefwe honom för swår, och för öffrig it blef ju honom all frihet betagen af Argenis at wara sin Herre här.

han hölt och werckligen sin lofwen så wida, at han
 ei det minsta förstendigade honom om Melean-
 afwoughet; men lät likwäl då och då förstå, huru
 wore mer än osäfert, at i förlitan på sin lyckta råcka
 husfrud ibland så många fiender, i synnerhet vnder
 så fritt öfwerwäld, som wrofwes wid påstående krig.
 et wore fördelachtigare för honom at segla hem i
 Rife, och med en samlad hähr, utan at mer för-
 Eder Kongl. Höghet, utfordra Sicilien för Eder
 waka. Jag skal giörat, swarade Poliarchus.
 I wet ju, at när man wil taga sin kosa at wårt
 så måste man löpa nästan igenom de Siciliske
 stien. Och jag skulle sedan, utan at helsa på Arge-
 fara förbi den Dön. Hon skulle förebrå mig, det
 angarade den vthärdade faran, der jag ei på nytte
 kasta mig i en annan. När jag hunnit fram til
 Dön, så tro mig, at något vrdichtat påfund leder
 begwämligen fram til henne. Och jag (infall
 Gelanor) skal förr gå i döden, än se Eder åter fastnad
 såka farligheter, med mindre jag icke kan förnä
 der til det, at J, då J anländt til Sicilien, äth
 den annan än Arlidas förtrot Edart lif, förrän J
 tala med Argenis. Sedan begwämer jag mig
 ena at låta Eder med Samråd vrrätta det öfriga.
 Poliarchus förachtade intet smtrogna Gelanors
 sommersambet, utan emottog detta förord för
 Men hans krops styrcka gick ei op emot den-
 hans sinnes drift; aldenstund han war aldeles ut-
 glad af en swär och enwis Quartan, som och så
 da öftes, af den ängslan han hade för sina nya widt-
 seende omsörger, at trokan natten derpå grep wäl lin-
 ware honom an; men stödnade i en starkare heta än
 forene. Gelanor ansåg ei med obehag Siufdo-
 mens hästighet; i thy den upsköt wisfare farligheter.

Men Poliarchus, som intet hade tålmod at vnder
 det läse-medlet til at fasta, hwilket hade kunnat betaga
 Siukdomen des kraft och wärkan, drog sig heller
 minnes deras Exempel, hwilka han hördt hafwa
 drifwit ifrån sig fräsan igenom starka Win-drycker, och
 fördenksfull til at winna bot här medelst. Det är intet
 underligt, sade han, om Siukdomen då äfwen föres
 swimmer, när jag håller mig efter läkarenes föreskrif
 som är i sig sielft dödande och utmattande. Så lenge
 några krafter äro qware, så wil jag fresta på at drilla
 febern och bota den efter mitt eget hufwud. Läkede
 men är wäl äfwentyrlig, och kan komma lika snart til
 wäga döden som hellsan. Men så wil det alt nog
 säga, at den i hast ställer för en dag alt det som ödt
 beslutit om mig. Mina angelägenheter äro såde
 på de fötter, at det kastas långt mera på för mig ligg
 siuk än rent af dö. Hans oryggel sinne blef ei rödd
 hwarken af Gelanors böner eller tårar, ehuru der
 ne med fasa grufwade sig för slif fara; intet af den
 påkallade Argents, intet af ihugkomsten af hans Mor
 och Wänner. Sidst kostade ock sielfwa drottningen
 Hyansbe förgäfwes sina böner på honom. De
 lemna honom alt derföre i sin frihet, och när den samme
 febern efter trenne dagar, som want war, satte honom
 an, stätte han sig för Eld-brasan, och gidt en stark Dryck
 af gammalt win i sina stela och darrande Leder. Hwar
 Must rakade desto häftigare omkring i alla lemmar på
 honom, som de nu en tid bortåt warit owahna at
 fånnas wid en slif dryck. Doctorerne nekade sig
 kunna wära tillstådes hos den, som, efter deras vif
 go, hölt på at sielf taga lifwet af sig. Men Poli
 archus swarade småleende: Alt om de gå sina färde,
 så infinner wäl sig åtminstone Doctor Bacchus i såde
 let, med hwilket namn Pythissa Sibylla kallade ho
 nom.

Han fortfor alt efter det fråsan tog til, at
 på med sitt win; til deß bloden kom i giåfning, och
 hel annan heta, än den som gemenl. plågar följa på
 an, satte hans darrande leder i stillestånd. Se-
 han en god tid håroppå swettats, blef Swetten
 det granlagaste afstruken. Han tyckte sig redan
 likfom mera krafter. Det är underligt! När
 sedermera med lika Baddning rustade sig entot
 an, så hade hans Ungdoms natur, jämte lyefan,
 til största delen förfätter Doctorernas owiså
 edoms Råd i rop, i grund fördrifwit den ledsam-
 a Febren.

Det X. Capitlet.

Swensom Hyanisbe tog sig af ett så dierft och
 förmåtit läkemedel anledning at förja, så
 wiste hon wäl intet, sedan hon blef warse ho-
 må bättre, på nog tilräckeligit sätt at ytttra sin
 ofla fågnad; til deß hennes glädje blef förqwasd af
 annan ångflan. Ty hon kunde intet fördraga
 Archi bortresa; i synnerhet som de märken suto
 at i hans Ansichte, hwaraf man grant kunde mär-
 huru Siufdomen knapt hunnit at lemna honom.
 sedan han några så dagar kostadt på sig at stadga
 an, gjorde han på det brådaste anstalt om sin
 esa. Drottningen, som hyste ett moderligt hierte,
 emot Poliarchus, fölgde honom i det han skulle
 a, under en hop Tårar och önsfningar til Glotts-
 orten, och bad af honom ingen ting så högt, som
 han wille efter lästwen betiena sig af det herberge,
 em wid hennes strander stodo honom til tienst, där
 an af någon händelse komme at segla där nära
 til.

Sedan han war kommen om bord, vppå det
 Gelanor betingade Skeppet och förd vth på röd
 hafsvet, vnderlåt han inter at ligga Roddarena
 örnen, och yrka på deras fröndsamhet. Han vtsat
 derhos vis tid, innom hwilken om de kunde låta ho
 nom få se det Siciliska landet, skulle deras belöning
 blifwa fördubblad. Hoppet af denna deras belöning
 betog dem all Gømnachtig lätia. Poliarchus
 och hålla sitt löfte, när han, på deras anvisning, se
 fiänning af ön. Han begynte härvid at rysa, vnder
 betrachtande af en hoy stihachtiga händelser. Hwad
 beswårligheter, men och hwad hiertrörande glädje låg
 icke innom detta land? Ederstades kunde han finna så
 wål sin lycka, som sin vndergång för sig. Med hwilken
 fara han sednast drog sig vndan? An hwad, om samma
 Storm återigen torde mota honom? Strar des
 efter, då Argenis föll honom i tancken, försvunne,
 vnder en nögdare frimodighet, alle Tjrligheter och
 den widriga lyckans förskräckeliga förestälningar,
 nom vhe winnet. Der war en lagom hamn 12 mil
 ifrån Epeircte, af ingen ting rynchbar, förvtan at der
 word några fiskare-kojor; där låt han Skeppet lägga
 til, och seg sielf til Land; i menlag at hålla sig
 ryshet vti något ringa herberge; lika som wore han
 af haffens swallande något Gidsfuk, til des han sände
 Bud åssad til Arsidas. Men när han ibland annat
 frågade wården, den han hörde sig in hos, hwad
 Meleander för tiden wistades? Swarade denne,
 han ännu icke lemnat Epeircte, alt sedan Lycoge
 nes wardt öfwerwunnen. Han afhöf här såsom
 ett rum til sitt anseende mera tienligt för en segrande
 Herre, de skäcktals tilstötande, och ifrån Städern
 vtskickade Salemän, som försåkra Konungen, huru
 ångra sina förseelser. Så är då Lycogenes öfver
 vunnen

innen, yttade sig härwid Poliarchus? Stan
 swel, sade frögaren. Hans straff stadnade i en
 oförtient död, och hans hustru sag man hänga en
 tid bortåt til åstådande öfwerst på Stort-spigen.
 Den nu berättas det, at Konungen ärnar resa til
 Racusa, på det han må föra Konungen af Sardinien
 omkring med sig och låta honom besje Siciliens
 närmsta prydnader. När då Poliarchus sporde,
 sedan Konungen af Sardinien hade anländt til
 Sicilien? Så weten J då intet, sade denne, at Ko-
 nungen af Sardinien med en Krigsmacht vudsatt
 Konung Meleander, och at friden igenom hans tap-
 per nu å nyö är kommen til, öf i Sicilien? Poliar-
 chus teg härwid som en mur, och spådde sig til att
 förwändt och widrigt war, i det allt war så om-
 gitt i Sicilien. Han insunne sig nu, då faran war
 öfbi; Andre, och de helt främmande hade warit
 Meleander til hielp; Ja! at Argenis wore på fria-
 hetter, hastwer man at tillskrifwa Sardinien.

Sedan han altdersföre lemnat frögaren, sade
 han til Gelanor: Laga så, at jag må få weta hwad
 det är för en werld, wi äre uti; jag menar: om min
 ofärd kan ännu stå oprätt med denne sakernas
 omwärling. Han hade ännu i sicket de här med
 vilka han, i anledning af Timoclez spikfundighet,
 ändrade sitt ansichte. Ett af dessa, gaf han, jämte
 Bondefläderna, at Gelanor, med befallning at han
 mot Natten skulle gå in til Epeircte, och förtro
 sig tillas, huru han, til föllo skafad af lyckones om-
 ständren, låg wid hafs-brädden, och aswachtade nu til
 sitt öde, på hwilken dera sida det ock må bära.
 Under wägen träffade Gelanor någre, de der kom-
 mifrån närmaste Bystäder, som ock ännu hade taga
 vägen at Epeircte, och fastän han hade på sig sin

Konstliga och ei döfna lark; hade han icke bestommande
 flytt deras sällskap, på det han ei måtte blifwa röd
 med sitt skalckstycke; Men efter wägen war smal, hade
 han intet tillfälle at draga sig utur deras åsyn; De
 hellsade och des förrotan först på honom. Han steg
 derföre fram med en, wid det tillfälle, nödig dierfhets
 sporde dem, likt en främling, den ei kunde hafwa sig
 bekant det som förelupit i Sicilien, om sidsta Fryget
 och bestaffenheten af segren. De berättade alessand
 mans med en hop omswoep och tillsaker, ätween som wi
 plåga, när det aflöper efter önskan, på stort tala om
 wåra saker för främmande. De nämnde i synnerhet
 med en särdeles ährebetygelse om twånne personer,
 hwilka wora Radirobanes och Archombrotus. In
 förmedelst det Archombrotus huggit hufwudet af
 Lycogenes, hafwer all den förgiftige Swulnad
 hwaraf det francka Siciliska Riket, i sin öwnighets
 furdom, plågades, sålt sig. Argenis skulle återigen
 blifwa den belöning, som Radirobanes hade at för
 wånta för sin naboliga vndsättning och tapperhet.
 Ryktet hade giffwit dem detta wid handen, och det de
 trodde, wille de, i all yprichtighet berätta för Ge
 lanor. Han slog sig ifrån deras följe, så snart han så
 tillfälle dertill, öfwerläggande hos sig under en hop
 suckningar, dem hans ångsliga sinne tryckte fram, om
 han borde lemna sin Herre del af denna berättelsen; nu
 af fruchtan at han af sligt bodskap kunde sätta lifwet
 til; nu åter i förhopning, at detta ei til fullo ihop
 smidda onda, torde blifwa om intet förmedelst hans
 wårdande omhugsan eller annat lyckskott, der han i
 tid singe behörig kundskap härom. Men fram för alt
 borde man först få öfwerlägga med Arlidas. Han
 hade och redan Epeircte i ögnasichte, då han blif
 wer warse en gåse, som bar på ryggen en hop Jagt
 redskap

skap, och förde med sig tvåanne hundar i koppel.
 Han drog ock den liänsel til honom, at han wisse ho-
 nom wara en af Arlidas betienter. Ach! Gudarna
 wære, sade han, det jag singe tillskriswa denne Jagt
 lyckan at så här träffa Arlidas. Men der jag i
 händelse skulle råka honom, så är hon doch intet
 sammen, och intet lär det wara så hellsosamt, at
 han widare betänkande, i andras närwaru, tala wid
 honom. Han lagade sig fördenkul i skiet, at der det
 skulle håra på, han då singe nyttja lyckan. Ja
 wäl! han hade ei humnit wäl roa sig af denna önskan,
 när andre nåt och andre hundar kommo fram, då
 han ock icke långt derifrån seet se, huru Arlidas komi
 de med några Sardiniska Herrar. Gelanor be-
 achtade ens och hwars ansichte, och efter han sann
 sig blott ofända, och trodde derjämte at de ei
 wälade wisa sig angelagne om hans person, så trädde
 han dristeliga fram til Arlidas, och sade: Jag kom-
 mer i rätt läglig tid. Jag är en Inwånare ifrån
 Megio, och förer helsningar jämte något annat
 nåt med mig, det jag af Eder Swärsfader, wid min
 resa blef anförtrodd om. När då Arlidas siels-
 tilligt böjde sig til honom, hwissade han honom oför-
 öfret i öronen, och sade: J hastwen Gelanor för-
 der; Men låds så länge, som J intet kännen mig,
 så des J sän mig allena. Arlidas, som blef håpen af
 så oförmodeligit möte, bad de Sardiniske Herrar
 lachta ma' gå förut, efter han långtade at blifwa
 öfver önderrättad om sina anhörigas tillstånd. Under
 denna inwändning talte han i tyllhet, men med så
 ord, med Gelanor. Innehället af deras samtal be-
 stod deri, at han, när Jagten som betast påstod, skulle
 gå sin wäg i skogen, långt ifrån de öfriga och begifwa,
 til Poliarchus. Han skyndade sig hårpå til Sar-
 derne,

derne, som makeliga swäferade förut, hvilka han
 efter Meleanders befallning, skulle roa med Gachet.
 Gelanor stälte sig som wille han hålla fort med sin
 resa äth Epeircte, doch så snart han kom vnder
 ögnasichte af Arsidæ sällskap, wete han af wägen, ta-
 gande sin gång igenom några förr bekanta gimgä-
 gar, och anlände således til herberget.

Han war inter wäl infommen i Cammaren, in-
 nan Poliarchus, som ei gaf sig det minsta tolamod, sa-
 de: Nå Gelanor, hwad hafwen G för tidningar med
 Eder? Arsidæ ankomst, swarade denne: Jag talte
 i löndom med honom, i det han war i beråd at gå
 på Jagt, och efter det dagen är liden, tiltror jag mig
 säga at han nu på stunden insinner sig. Widare talte
 ei Gelanor om. Aldenstund han såg heller at Arsi-
 das än han måtte bära fram det ångsliga. Men hans
 ansichte yrwiste någon orolighet; desförutan war han
 intet god före at hålla inne med sina suckningar. Och
 som Poliarchus tidt och ofta yrfade derpå, och redan
 hotande började at påcka, så förståndigade han honom
 om det, som blef talt då han war vnder wägen, nem-
 ligen huru Argenis wore bortlofwad äth Radiroba-
 nes. Man kan intet säga, at Poliarchus med ångstan,
 med harm, med rykning, afförde denne grymma och
 hiertfrätande berättelsen. Hans sinnes rörelse war
 af wida wagnar större beskaffenhet, än alla de Af-
 fecter wi wete af, och kunne så namn äth. Han satt
 förutan all bedröfwelse orörlig, såsom den der igenom
 swäfwat alla olycks-bölsor, och nu mera ei behöfwet
 frucha för någon ny puff, beslutande hos sig, at mit
 in vnder sina med Qästares döds-sträng, jämwäl self
 dö. Vnder det samma kom Arsidas in i lojan, der
 han satt, och inbillar wården, at han esterjagat ett
 will-diur, och of ofunnighet på wägarna kommit at
 stadna

Adna här. Men då de blifwit ensamme, och Ar-
 chidas blef warse huru Poliarchus satt lifa som starran-
 , och slängde af och an sina utspärrade ögon, sade
 an: Ach! Hwad ser jag, tappre Prins, huru kun-
 en Slägga Eder på en så frätande sorg, då Arge-
 nis mår wäl? Poliarchus svarade: Jag mår ock
 ock min Arslida. Jo, jag leswer och mår wäl: jag
 ock så laga, at Eder Radirobanes med sin Brud,
 ock så weta, det jag leswer. Arslidas förstod at
 Poliarchus war bedrogen; han skyndade sig förden-
 all at ytreda altsammans, huru det i sanning war,
 det han kunde berätta honom, at Meleanders och
 argenidis tankar gingo ut på en hel annan önskan,
 den Radirobanes gjorde sig förslag på, och folket
 de ropat ut. Således förswan Poliarchi galna
 ening efter hand, och efter det han blef bragt i sitt
 era hopp, afhörde han med nöje Arslidæ berättelser
 i Siciliens tilstånd. I medlertid bad Arslidas, at
 han skulle affudda sig all förstålning, och tråda fram
 i Konungen. Han förehölt honom huru modet
 ore aldeles ståkt på fienderna, med erhindran af
 monidis bestickning til honom, och utom Melean-
 ders gunst, jämwal Prinzeßans ömbet, samt så män-
 na sina gamla wänners bewägenhet för honom.
 Hwad behöfde han at fruchta under ett så starkt för-
 var? Eller hwarsföre wille han, såsom en Krigs-
 helte, heldre fördrifta uppå en antagen förstålning, än
 på sin öfwer alt lofwärda dygd och tapperhet? Men
 det war Gelanor emot, som efter hand förestälte sin
 Perre den lofwen han i Africa utfäst sig til för ho-
 nom, nembligen, at han med ingen förr tala skulle, än
 med Arslidas, och derpå med Argenis. Poliarchus
 befade ock sielf hårtil, at utan sin höga Majestet;
 förölampande, kunna gie sig kundt. Han borde först
 och

och främst segla til sitt Fädernesland, i mening af
 ytrusta sig med den ståt, i hwiilken han wille blifwa
 sedd af Meleander. Argenis wore den Enda, han
 förmedelst Arlidaz bemedlande, önskade så råfa. Men
 så måsten J, inföll Arlidas, åtminstone intet bära
 någon widrig mistäncka til Nicopompus. En del
 gjör ei af nöden, at jag berömmar den ärliga Mannens
 trohet emot Eder; hans förnämligsta gjöremål är nä-
 stan at utbreda Edert läf; och hans sinne roar sig af en
 allt för uprichtig glädie, så ofta något talas til Edert
 beröm. Hos honom hafwer jag nu mitt tilhåll, och
 J kunnen intet någorlades i större trygghet ligga
 dald, än innom hans wäggar. Poliarchus föll helt
 gierna på detta förslaget, det war ei heller Gelanor
 emot. Fördenckul sedan de tagit sig en liten hwila,
 begäfwö de sig mitt i natten på resan, och anlände i
 dagningen til Epeircte, hwarest de i Nicopompi
 haus blefwö emottagne, och bragte wården i gården
 at af glädie falla en hop nögda tårar. När det warde
 något lidit på dagen, gief Arlidas til Argenis, men
 som hon war hindrad först af sin Herr-Fars, och se-
 dan af Cleobuli sällskap, så kunde han intet förr träffa
 henne ledig, än när hon, blott at fly Radiobanis
 umgiänge, wore nödsakad at gå op åth trågården.

Så snart hon, igenom Arlidaz berättelse, fock
 kundskap af Poliarchi ankomst, blef all hennes hotande
 widriighet bortglömd; och utan at wåla det äfwentre
 de begge fastade sig uti, hoppade hennes hierta af
 större glädie, än en så öwisk och snart framfaren lycka
 tycktes förtiena. Ehuru hon på allt sätt skyndade häte
 med, så måste ändoch astoneu afbidas; der han eliest,
 utan fara, kunde ledsagas til Slottet. Jag skall wa-
 ra, såde Argenis, uti detta mitt förmal, hwadan ro
 hafwe en Saker-gång til trågården. Seleniffa skal
 wara

ara allena med mig, som skal öfna porten för Eder
 Poliarchus. Gack min kära Arside, och kom i
 tid tillbaka. I det hon war öfvermannad af
 denna glädie, hastade hon sig til Selenissa, i mening
 lemna henne, efter Prinzeßan gaf henne ständigt
 en benvligheter wid handen, dehl af sin lycka; Men
 hennes ryggade trohet slog henne för hufvud, i det
 hon så talte til Radirobans fördel. Fördenkul, se-
 hon hon således lurat Selenissa, at hon lemnade hen-
 det hopp, som wore hennes sinne något när be-
 kämt för Radirobans, stödde hon sig emot det
 gästret som wette äth trågård. Här swäfwade
 henne tvåanne tänckwärdiga saker i hogen: Poliarchi
 komst, och Selenissæ otrohet. Hennes af harm och
 öfwe blandade sinne kunde altså ei stadna i något
 stut. Doch war all skyndsamhet af nöden, på det
 Selenissa ei sinne träffa Poliarchus, då han på den
 öfwe tiden stod at wäntas. Junga opdichtade äh-
 nder wore den natten förhanden, hwartil gumman
 öfwe bortwisas; alt derföre sann hon ingen ting råd-
 öre, än igenom en sin Page låta Arsidas förstå, det
 hon ei wore i stånd at bese de Mählningar, dem hon
 öfwe emot astone bärar til sig. Arsidas kunde kom-
 a bittida om andra Morgon til henne, men ei haf-
 a i följie med sig den bekante Målaren. Arsidas
 öfwe lätt härar sluta, at något förbinder emellan
 öfwe öfwe, hwarigenom Prinzeßans samtal med Poli-
 archus blef öfwe; Och som hon offentliggen ei
 öfwe öfwe sig häri, så öfwe hon detta om Mähl-
 ningarne och Målaren.

Han skyndade sig fördenkul at meddela Poli-
 archus behörig tröst, som ängslade sig öfwe detta
 öfwe-mähl, och annodade Nicopompus at gjöra
 samma. De slitte hans oro igenom allehanda
 nöjsamt

nöjsamt snack, och gjorde, at han ei med misnöje af
hörde nu sitt, nu åter sin Prinsessas ädla och dygd-
da väsende. De underlåto intet at äfvenwål om-
röra, derest eljest något löjeligit til ragit sig med
Radirobanes, och som intet så wäl lyfats för ho-
nom. Men under det de suto begrepne i denne ron-
blef den rubbad, medelst några sina wänners ankomst.
Förty Dunalbius har förordat at så spisa aftonmåltid
tid den afton hos Nicopompus. Antenor, som
war ifrån sitt Tempel anländ til Staden, och Hiero-
lander, gjorde honom följe. Hwilcke när de woro
inkomme, och Nicopompus beslagade, at han nödgas
lemna Poliarchus, och at Arctidas en gång ei finne
sitta qwar hos en så wärd gäst, efter Dunalbius öf-
önsfåde så honom til Måltids, sade Poliarchus at
de skulle begge gifwa sig tilfrids. De kunde man gå,
och intet förmycket hastta sig med Måltiden, på det
Dunalbius ei må så den mista lucht af det någon hem-
lighet ligger i wägen för den ro, de eljest hade at
göra sin räkning vppå. Han sielf blef af Nicopom-
po, ledder til en Cammare som stod wägg wid wägg
med Mat-Salen, hwarest grant kunde höras alt det
gästerna talte. Under Måltiden dreswo de hwarjes
handta tal som allmänt kunde förelöpa, och sådant som
ei hade något at innebära, der betiementerne, de der
vppafade, wille taga det at öronen. Men när den
öfrige Maten war bortburen, och de blefwo ensame
me, så wrängde Nicopompus med sit talet på Poli-
archus, på det han, som i Cammaren näst in til sitt
fördälb, sinne således vporttiff inhämta det tycke man
ägde för honom; aldenstund de då med all öpenhert-
ighet kunde yttra sina tankar om den, som de trode
de wara frånwarande. Dunalbius sparde intet at
vphöja war tappra Prins. Han vppräfnade alla hand-
dyg

öder; och emedan Antenor och Hierolander til
 öfverflöd föllo honom i talet, hörde man föredras,
 hans tapperhet, nu åter hans angenäma omgån-
 gssätt: huru hans nögd och qwicka ungdom vnder-
 öddes af ett moget förstånd och andra förmåner,
 som wi worde ålderdomen före. Men Arsidas, efter
 som hade sig bekant Poliarchi antran med Radiro-
 banes, böjde talet på det inbördes friget med Ly-
 genes; hvars början Poliarchus, medelst sin tap-
 perhet, satt til Konungens tjenst, på helt lyckeliga fötter.
 Arsidan dref han sitt tal småningom på Sarderne
 och Radiobanes; leende, vnder mycken förtrolighet,
 öfver hans dårskaper. En sistnämnde Konung up-
 pade sig med en särdeles förmåten högmod ibland
 sina. Ett och annat blef ock efter hand af honom
 uttalt, hwaraf man kunde inhämta, hwad dår-
 sigtigt och säfångt sinne han hyste, och hans dygder,
 som troungna de woro.

Det XI. Capitlet.

Under det Dunalbius, Antenor, Nicopom-
 pus, dels med särdeles leda och wämjelse, haf-
 wa vhr sitt minne en så säfunnig förmåtenhet,
 som fördrifade sig at harnas öfwer det Sicilien
 som tagas tacka denne för sin vnsättning, smålog Hiero-
 lander, säjande: An der J haden sedt mannen idag
 om du? Han war af ett gudlöst smickrande så up-
 piff, at han ock ibland de sina berömde några Wer-
 k som woro skrefne om honom; dem Poëten al-
 so funnat fatta i pennan, der icke han varit för-
 öf af en annan vhrsinnig anda, än den Apollo
 som bläsa in, eller ock der han ei wetat, at den han
 öf det årh, war befångd. Slutet af denna dicht
 jag affskrifwit, J kunnen deraf sluta det öfriga.

Wår

När du främst i krigets låga,
 Plår din hästar låta råga,
 Som af grymhet rusa fram,
 Då så nödgas Mars ar rata,
 All sin konst : då måst han bata
 Sina hästar : Thrastst Stam.

När du på din häst plår tida
 Kan då Cyllarus ei lida,
 På sin Rygg, sin Pollux mer,
 Men skal yfwas af sin lycka,
 Om med dig han finge rycka,
 Hållst hwart och ditt land sig ter.

An när du de flygand Pilar,
 Låskar snåle, så bågan ilar,
 Då måst Phoebus hålla dig
 För sin öfverman och Herre,
 Hercul sielf, så mycket wåtre!
 Måst för blygsel ångsla sig.

Der ei Atrild wiste noga,
 At han med sin pil och boga,
 Och med sina konstler flet,
 Ei bör dig til täflan wäcka,
 Skull han sina Scepter råcka,
 Och för dig dem fälla ner.

Mercur måste wingar fälla,
 Då han håpen ei kan ställa,
 Enda ord i riktigt stick,
 När din munn af hanog flyter.
 Pallas konst och Snille tryter
 När hos dig det fins til pridd.

Swad wil mot din skönhet wåga?
 Sagre Bacchus Kan ei åga
 En så ädel derlighet,
 Då han stiftar lag för Inder,
 Och sitt hår med Kranzar binder,
 Sen han bragt dem til trohet.

In din Macht kring hastwet wida:
 Der hwart Skiepp får låf at lyda
 Ditt Commenda, som man wet
 Neptun får vhr wågen stiga,
 Och hans macht får gifwa swiga
 För din höga Majestät.

Ach ! hwad blefwe det för dagar,
 Gyllne tyder ! gyllne lagar!
 Der wår Jupiter skul sig
 Med för dina fötter tröka;
 Och man ei behöfde töka
 För fler Gudar, än för dig.

Alla slogo til ett stratt öfwer denne Poëtens
 Adlösa qwichhet, som för sina Berser gjorde sig
 upp om ett febt Ros. Fastän Nicopompus, som
 war en Poët, wiste at wända detta på en mindre
 chatelig bog. In han förestälte dem, at Poëtiens
 ta smaf fordrade höga och strafwande språng, at
 med roa bronnen, och tadt det wore ingen sanning
 drefwe. At Poëten har så mycket friare sielfs-
 ald dertil, som han wet förvt, hura man sätter
 da tro til alt det han diktat, så at hans infall böra
 eller så namn af ett oskyldigt skämt, än någon
 mlös ofanning. Wi lefwe defförvtan i de tider,
 in fordra det alle Poëter böra slå högt op, då det
 giälla på Konungars heröm. Radirobanes wo-
 och intet den endaste, som igenom dylik lifzman låtit
 la sig på näsan. Han sielf (Nicopompus låt ige-
 sin sina ögnekast och miner förstå, det han mente
 leander, som war frånwarande) huru ofta blif-
 icke han, medelst sådana lifmande pennor bedra-
 ? Med ett ord: Alle Furstelige Herrar äro södde
 det öde, at blifwa intagne och förledde af Smic-
 Men Dunaalbius, som drefs af en ädel nit
 D d för

för det almånna bästa, sade: Rätt så, I obetänksamma
 samme vundersätare! Under det I, hwar och en för
 sig, såhen Edra beröm för så godt fiöp, och trugen
 Konungarna til odygder, blott at dymedelt winnas
 deras ynnest, under alt det, säger jag, kunnen I inte
 märcka, at både I och de glören Eder til de elände
 digaste. Ty med hwad stor Eder egen olägenhet
 bringen I icke Edra Regenter uti det sticket, at de
 hafwa minsta blygsel för någon ting, utan med all
 den dierfröaste frihet blifwa wähande at förmycket älska
 sig sielfwa, och anse sin person med föröndran; hwad
 annat? Sedan I länge, med Smickran och stora
 låford, satt på alla deras böjelser ett heligt och oöfsträ-
 feligit wärde. Men hwad dem anbelangar, så behuvs
 lycksalige de i sina egna sinnen tro sig wara, så bällar
 jag ändoch dem wärde at begrätas, der de icke weta
 at bewärja sig för dessa sina Häsmåns insmygande
 förfar; och med all sin biuda til at hålla i wärde,
 samt för godt och gultigt, icke det, som andre hos
 dem uphöja, utan det de sielfwa fatta berömmwärdet
 hos andra. Ty de öfrige äro så förblindade af sin
 Purpur, at de ock hafwa sig det obekant, som ingen
 förvtan dem, icke wet; nemligen: hwilka seder
 hwilka egenskaper, och hwilcket lesnads sätt folcket an-
 seer, antingen för låfwarde, eller låfliga, eller ock för
 förhateliga. O! ett wedersinggeligit konstgrew, at
 de skola finnas, som äga sin bästa wkomst medelt
 nåt och giller, dem de insnärja sina Konungar uti
 at dymedelt så utforska deras innersta böjelser, hwar
 til antingen egen naturlig drift, eller ock en blind
 leder dem. Det går så högt, at man här på, wä
 at wäla hwarcken Gudar eller Menneiskior, kan
 melshögt berömma alt det de någonsin fatta icke
 och lyfnad före; på det man antingen må behöfva

em, i det man skapar sig efter deras seder och tal,
 ler på det man får således giöra dem aldeles oför-
 nta, och de sedan måga tacka en för omakel,
 man giordt lefnadswägen så söt och lindrig för dem;
 vilken wäg, såsom ledande til odygden, samt med
 ahn-rychte alt öfwer omgifwen, den minsta smak
 bligsfel warnar en före at träka. Hwad behöfwe
 då vndra, at Regenter af en häftig och smickran-
 öfwerilning blifwa fastade på den bogen, hwartil
 dessförstan af sig sielswa äro hugade at sätta tro
 det tal, som de ensamme så höra? I synnerhet
 ingen sätter sig i stånd at mota den ofärd, hwar-
 en så starck häftighet bringar dem. Ty de kloke
 dubbar, hwars råd de wid förefallande angelägen-
 eter betiena sig af, om de nu fruchta före, at för-
 öfweres warna dem, eller ock weta förut at den läse-
 om de föreskrifwa, oansedt den är sund och helsosam,
 och likwäl osmakelig; lägga altfa icke handen wid
 enna sjukdom, eller åtminstone öhrskilja de odygder,
 warigenom Konungen besläckar sitt egit rychte, ifrån
 em, medelst hwilcka han skadar riket. Och i följe
 araf förnöjde, at, så godt det nu stier, finna bot
 de det allmänna, försätta ei Konungen i sin förra
 on, med hwars tilhiely han kunde fördömma sitt wäla-
 stånd och sina lifsmares bedrägeri. Nämn mig en
 Konungarnas wänner; som med behörig försich-
 tighet föredragit dem, i fall de, medelst penninger
 målhet giöra sig berychtade, medelst en alt för pick-
 lagad enträgenhet på Jägeri, tilbaka sättia omwård-
 naden för Rikets bästa, eller om de, igenom prof af
 öfstheth giöra wår tid stinckande för efterwerlden,
 eller sibst, förmedelst oberäcanta wänfars betyg-
 ter, draga ett allmänt hat öfwer sig. Wi äre snarare
 angelagne derom, at besläcka de namnen dygderna

åga, med dessa begärelser. De få namn af omsorg för det tillkommande, ett tillwänjande wid arbete, en belevnad artighet, och sidst en behörig frifostighet. Och wåra ei allenast desse odngder, utan ock ojedder af mindre påföljd, igenom så förwända och löanacktiga namn, til en fullkommen stadga. Ja, då det händer, at de wislige omgås med någon sak, så hafwa de andre strax i beredskap en hop wispundna och öfwerflödiga sagne-wtlätelser, at ofta mina ögon, (tro mig mina wänner) blifwit af idel bligsel (den andre ei til det minsta låto spörja) så nedtryckte, at jag ei kunnat se yp. Jag har blifwit warse, at hwarcken lifmarona burit minsta försyn för alt det besdrägeliga beröm de öft vhr sig, eller Regenterne blifwit förtretade, oachtadt de förre så fräckt och dierst spelt så godt som giäck med dem. Huru nära träffar icke detta Byckelspel in med wåra Comedier, aldenstund man på begge dessa ställen uphöjer dem i ögonen, hwilcka man af ett oförskämt föracht, såsom dumma och barnsliga hos sig i sitt summe begemar? Så at der Gudarna ei hade försedt de Regerande med en långt högre (så tillsäijande) wårdande Ande, än den gemena hopen regeras af, huru mängen af dem skulle wäl då kunna utreda sig ifrån dessa giller, som wärckeligen af en långlig wahna til deras nöje insmygt sig, så wida de alt ifrån födslen och samt och samt med lindan blifwit omgifne dermed; så at de icke kunna påminna sig den tid de inweklades i desse snaror. Men så blifwa intet Konungarna ensamme underkastade desse farligheter. Måste delen af oss blifwa i wårt enskylta tillstånd plågade af dyliga Konungliga swårigheter. Wi anses för Konungar af dem, som tiggas om wår nåd, och på andra sidan hålle wi den för wår Konung, uti hvars hand wår ansökning står.

Honom satte wi an med lifmande ord, honom
 me wi med denna sáfånga, så mycket mer, som de
 förutän älfka de pilar, som plåga drabba Romun-
 ana. Men hwad Radirobanes betråffar, som
 honom sin förniåtna låttrogenhet gaf of anledning til
 ena klagan, så har han med sitt ofriga gemena wåsen-
 så mycket förtient, at man ei bör yråfåta hans fehl-
 igheter. An J, o! Sicilienser, i hwad elåns-
 tittstånd blifwen J icke brachte, der domen fålles
 han skal så åga Argenis?

Poliarchus blef så betagen, der han satt, af detta
 at han med swårhet kunde hålla sig. Han ön-
 de så omsamma Dunalbius, för den yttrade ytå-
 ten, angående Radirobanes; och beslöt wiå be-
 ring, at dymedelft oftare locka vhr; honom så vpr-
 etiga förestållningar. Han ytåfåste ofc hos sig sielf,
 tala om alla dem til det bästa hos Argenis, samt
 betiena sig af deras redlighet wid det, som skulle
 was för hånder. Sedan gåsterne woro bort-
 gone, stego Nicopompus och Arsidas åter in til
 honom. De ledde honom hårpå i såfwe Cammaren,
 arest de ei lemnade honom för allena, ån han, lifa
 angelågen ofwer sina wånners ro och hwilo,
 ade, som wore ofc han ofswermannad af sömn, på
 han sedermera för sig sielf finge hålla samtäl med
 omsorger.

Samma nattens tysta anvånde Seleniffa ofc
 Argenis (hwem kan til fullo ytgrunda alla delofliga
 adelser som swåfwa af ofc ån här i dödligheten) at
 lifa inbårdes strek spåsa sig emot hwarannan;
 viligen på hwad sätt den ene måtte slippa den andra,
 at det blefwe dager. En Seleniffa war anaelågen om
 at affides stålle, hwarest hon, i Pringefåns från-
 ro, finge tala med Radirobane. Argenis åter
 igen .

igen önsfede så Selenissa vhr ögnasichte, på det hon
 ei måtte få spaning om Poliarchi ankomst. Selenissa,
 som trodde sig ei kunna öföfva sina strel, mera för-
 täckt och inbundit, än vnder den skygd hennes frihet
 lemnade henne, grep först an sitt värk, tagande sig
 med slit anledning at tala om Radirobane. Hon
 föregaf, huru hon på det högsta wore af honom om-
 beuden, at dagen derpå insinna sig, vti den samma at-
 öfver med trån omgifna spacer-gängen; huru han
 längtade at meddela henne en och annan vigtig an-
 gelägenhet, och sist, huru han derpå först önsfede
 så tala med Argenis. Pringskan tog henne nästan
 ordet vhr munn, säjande: Gack, min gumma, till
 Eder så lågligt faller. Men lemna mig för all ting
 rådrum at samla i sitt behöriga stiel det jag skal swara
 honom, på det han lär tala mig til, då vi äre till-
 sammans, då han, efter wänligheten, kommer fram
 med sina önsfningar och böner. Jo, jag wil, at
 vti god tid ären med honom, och at I vppbehåll
 mannen med så långt tal I kunnen, til des, sedan
 allt blifwit öfverwägar, jag sielf stiger ned i trädgår-
 den. Selenissa försåfrade henne den ena gången
 den andra, at man aldrig kunnat taga försichtiga
 vägar. Hon log vnder en förbold fräckhet i sitt sin-
 ne, at Argenis så wäl wiste at lämpa både sät och
 tilfalle til sitt egit förrådande. Men hon hade intet
 sig bekant, at hon ock sielf vnder det samma blef be-
 dragen, och at hon blef drillad bort vhr ögnasichte
 icke så mycket för det at hon skulle sändas til Radi-
 banes, som icke långt mer at rödjäs vhr vägen för
 Poliarchus. Det war nu bittida om morgon, och
 många spacerade vte, då än solen ei hade så stark
 värkan. Vnder skien af samma nöje gick Radi-
 banes öfwen vt til at möta frun i trädgården, och på

et sinne, at han war nåppeligen mera brydder om Argenis än om Theocrine. Gummian war heller intet vare på föttern; utan då hon brädare, än wänligt ar, stigit up vhr sängen, sade hon til Prinsehan: Du jag skynda mig til Konungen af Sardinien. Argenis så i sanning som han talte om sin fiärlek, så kan man trygt säja, at han ei gifwit sig tolantod at loswa, utan redan gått länge af och an och wänkat. Men som nu snart för älder blifwit ledsne wid afleswa, uttrade hon sig widare småleende i måste smigälla bliff straff af den äldren, som hwareken drar sig til sinnes sina egna beswärligheter, eller til fulls wärdes andras möda. Här började åter Argenis at minna henne, det hon intet för skulle lemna Radiobanes, än hon sielf wore anländ til trågården. Efter hon säge håller, at så tala med honom der, än mellan fyra wäggar. Selenissa afhörde detta med öfwen glädie, i det hon inbillade sig, at Argenis hade en så färt tid til at utplåna sin förra fiärlek, hwilken hon nödwändigt borde först kasta vhr sinnet, för än hon kunde så något tycke för Radiobane.

Det XII. Capitlet.

Son slapp ei wäl utom dören, för än Argenis sände åstad til Arsidas, med befallning, at han nu på stunden skulle infinna sig med sin häst. Han drögde ock intet, utan hade Poliarchus i höje med sig, hwilken med det bekanta häret war förkladd, och bar, under skien af någon handlande, några små målningar med sig. Poliarchus skalf, och det helte mod, som inga farligheter, inga fiender kunde så minsta buft uppå, saknade han nu, då han tänckte at gå til sin Argenis. Prinsehan betogs ock allsansning under denna sin wäntan; hon befann, huru

orden helt sympade stöttes fram, då hon skulle tala någon til. Der låg en lönlig spåker-gång, der plågade hon i ensamhet gå, på det hon med så mycket friare enslighet finge täncka på sina omsorger. Sedan Poliarchus med Arlidas blef dit insläppter, och den förre lagt sin utsträckt hand på sin mun, äfwen som han hade haft någon Guda-bild för sig, rycktes några hastiga Sufningar fram hos bägge, och en rådnad satte sig i bägge deras ansichte. Han tog strax larswen ifrån sig, och stälte sig i sin rätta skåpnad, samt i Arlidas närwaru med gångsamma ärebewgesser helsade på Argenis; Men Arlidas ryckte småningom, lika som han hade haft något annat at gjöra, at trögård; muren; Was således de båda tillfälle at med större frihet fullfölja sitt samtal. Här beigg åter deras ypporiska sinnes rörelser dem både ord och mening; deras häpenhet gjorde dem til tvärt stadnande; tils änteligen Argenis, efter en hög sålta rårar, fann sig lättad, då hon utbrast i följande: Ser jag Eder min kiäresta? Eller äro det drömmar, som så lifligen ställa Eder skåpnad för mig, och lika som efter-apa at tilbringa Eder Argenis någon glädie? Jo, min Prinzessa, swarade Poliarchus: J seen mig nu här uti det stånd, at jag finner mig belastad med en ny kiänstel af det framsarna och igenom-tråkade onda, i det Eder åsyn erhindrar mig, huru ångsligit det varit at så länge wistas borta ifrån Eder. Berätten mig, der J utan ledning funnat draga Eder det til minnes; hwad hafwen J wäl ment, och huru hafwen J varit til mods under den tid, jag swäfwat uti mina farligheter? Hafwen J wäl sörgat mycket, huru ofta hafwen J då bannat min bortowaru? Härpå sade hon: Edra egna bedröfwelser tunna, thy wär! alt nog gifwa Eder wid handen, 1668

nu hvad beynrade dagar jag under eder bortowaru
 nit mig fram. Ja, min Poliarchus, jag är så
 öfver ötyckligare, som jag ei får lås at sölia Eder i
 min och hål efter; då jag wet at I fanlen i Far-
 öfver, och sidst, at andre äro så dierwe, och hoppas
 jag kunde blifwa ombytt til mitt sinne för Eder.
 Jag mig än en gång. Ären I den samme Poliar-
 chus? hafwen I nu åter kommit til Sicilien? Ären
 wid helsan? så ser jag Eder nu närwarande? Ach!
 min Poliarchus, manne ock jag är orsaken, at jag ser
 eder så hafwa fallit i ansigtet och blifwit mager?
 Men sku wi då nu igen börja at slå på wår wanliga
 ge-sträng? Skolen I nu å nyo leswa Landzsynctig?
 Skole wi til ewig tid så fruchtande älska hwarann-
 ra? Han nämnde härpå för henne i forrhet något
 sin rese-beskrifning; huru han lidit Skieps-brott,
 och han segrat öfwer Sid-röfwarena, och huru han
 i Numidissa hafwet blifwit ansatt af skuldrom.
 Men Argenis androg (så wida det närmare rörde
 sig angelägenhet) med så ord, Radirobanis pick-
 hade långtan. Så at hon ock fruchtade det Me-
 under wäl wille lämpa sig at taga denne karlen til
 sig, som giordt sig wälsfortient hos honom. Och
 I intet sättén Eder emot ett så bedröfweligit hans
 lit, sade hon, så skal jag wäl weta at förekommat,
 at jag då nödgas bära hämdren på mig sielf. Men
 nu ängsligit tycken I wäl icke det skal wara, at da-
 gen swäfswa under dödsens lia, som intet är län-
 g borto än det giftermål som Sarderne så entrågit
 oss på? Min enslighet stöter ock här til. Ingen
 ser jag, som kunde tilbringa mig behörig tröst, och
 jag under mina omsorger singe lita an. Den
 öppnade Radirobanes sätter mig i fruchtan. För
 nu får hafwer jag en wördande rådsle. Hon sielf,
 D d s Sele-

Selenissa (tänck hwilken skam & gierning) har också gjordt affall ifrån oss, och fast sig til wåra owänner. Jag har också (Poliarchus föll henne i talet) länge sedan kurat efter henne. Sy det är i dag första gången jag, i hennes frånwaru, talar med Eder. Om jag lefwer (wilt sig Argenis) så skal hon blifwa den olyckeligaste stäl. Hon är het och hållen på Konungens sids af Sardinien. Intet wet jag heller, hwarföre och på hwad sätt hon är blefwen förwänd. Men på det J intet mågen twisfa om hennes wederskyggeliga åhreförgätenhet, så weten at hon berömdt och uphögt Radiobanes, då wi woro allena. Men det har intet särdeles welat säja, der icke hon understått sig at inråda mig, det jag, åtminstone wärdet en förståld wänlighet, skulle wisa mig mindre twärdet emot honom; det will samtycket säja; at jag skulle taga del i hans kärleks låga, och så efter hand lemna det tycke jag bär för Eder: Nu har jag också på det hon ei må få spaning af Eder närwaru, låtit henne gå til den andra. Begge tilhoppa öfwerlägga de i trädgården, om mitt förestående öde. Men så skal hon intet hafwa det förgiäfwes. Kommer jag någonsin efter min önskan i stånd, så skal hon få se sitt sidsa. Sinnet på wår unga Prins wäcktes här för öfwer, efter han helt otålig ansåg det ofog, Prinskehan skiedde igenom detta förråderi. Han förestälte sig med håpnad den farliga påföljd, det Radiobanes wunnit så mächtigst insteg hos Prinskehans Häftruentimmer. Han wist sig härjämte, at om Argenis skulle komma at gifwa swiga, wille icke desto mindre han wara en hämnare af detta ofog.

De öfwerlade sedermera, med all bekymmer sam om hugfan, i hwad slut de änteligen skulle stadna. Under sinna sinnens owisshet behagade dem intet af alla de förslag

förebroughte. Skulle Poliarchus stiga fram til Meleander, berätta honom det han wore en Konung, til påminna honom sina förtienster, samt annåla sin offanåt så Argenis sielf til gemål. Skulle också Argenis sielf bekänna sig hos sin far för Poliarchi Brud, her det så i sanning war. Nog wore det ett billigt och karast fördelachtigt hielpemedel emot dessa swårigheter, allenast det hos honom wunne sin framgång. Men Argenis fruchtade, det Meleander wore något ödricht sinnad emot Poliarchus. Och som hon ei wille utlåta sig för Poliarchus derom, så förestälte hon honom i stället den bewäpnade Radirobanes. Aldenstund Poliarchi sak ei kunde wåga op i fördelachtighet emot Radirobanis, så wida en och hwar wad an wiste hwad denne har at säga öfwer, i det hans riggs-hår ligger här och der qwarströdder i Sicilien. Hon sade sig fruchta för stämplingar och bostwestret, dem fiärleken, åtrån efter Cronan och riket plågar i högsta stede ypsinna. Poliarchus befann den sanning, som hon talte; lade derjämte det til, at Archombroti nära insteg hos Konungen borde öfwerbefruchtas. Jag är rädd, sade han, at och han öfser hos sig det förmåtna hopp at få åga Eder. Argenis håpnade wid denna hans utlåtelse; hon föll och wotan widare betänckande på samma mistänckar, då hon påminde sig allt Archombroti förhastwande, samt hans minsta utlåtelser. De å sido sättra allt der för det Rådet, såsom mindre betänckt, och derhos öfrentyrligit, at offenteligen tråda fram för Konungen. De wore långre begrepne uti ett annat förslag; at, aldenstund lyckan låg dem i wågen, at så festa sig i Sicilien, rycka sina färde til Poliarchi Fädernestånd. Meleander skulle wäl god willigt försona sig, och der Radirobanes, som då säge sig wara bedragen, wille i wärck

wärcket ställa något yppror, så kunde man helsa på honom tillbaka med en bewäpnad hand. I den häm dessen kunde hwarcken Selenissa eller Archombrotus ware dem skabelige. Hwad wore det wäl underligt, der en Prinzessa reste til sin Brudgummes hem: ort. Seglet, hwar under hon wid afwikande skulle gå om ma sig, kunde nu få gagna henne i stället för den be- fante lif-sårgade slöjan, den unga såsmå, til teckn af sin oryggeliga trohet, plåga omgifwas med. Och der hon natte-tiden wille begifwa sig på resan, skulle wäl sielfwa Stiernorne med sitt skien upwachta henne med flere Bruda-blås, än de fem, som wid tilfällan brukas. Argenis samtlyckte til denna syncht, men så, at hon ei kunde i nog riktigt skick bringa sitt sinne, som blef ypproriskt emot den lag, hennes hastigt fattade beslut wille drifwa henne til at hålla; hon waktade helt wehogsen emellan sitt ämnade upfat at blifwa qwar, och at resa sina färde. Hon besann på ena sidan, af hwilken god och otadlande bestaffenhet hennes sak wore; å andra sidan tog hon sitt goda rychte til råds; hwilket man icke allenast, i ansende til des heder och inre wärde, bör åga obestäkat, utan ock medelst all granlaga och försichtig blygsamhet, fritt för tadel. Under ett sådant sinnes yppror beslöt hon likwäl at följa med Poliarchus; intet så mycket för det; at hon hölt detta förslaget för bäst, som icke mera, på det hon ei skulle synas neka til något, af alt det han wille. Men han fann sig icke sielf särdeles belåten med ett så hemligt afwikande, efter han wiste at detta wore ett så gammalt och ofstirrit läse-medel, at ock inga Romaner och älsfogs dichter nästan gästwes, det man icke får läsa, huru skickan har rymt sina färde med sin gåse. Efter han des förstan blef warse med hwilken stretande wäld Argenis beqwämt sig at bifalla sådan syncht;

det; sade han: Vi äre mer värde, min nådiga
 Prinsessa, än at wi, på röswaremaner, skulle anropa
 ert vilniska of det tyta mörkret, och derigenom
 bli wårt opfat i wärket. Under wi blefne grepne,
 sedan ei hade något at förswara of med in för
 Herr Jar, som ei annars kunde, än wredgas
 of öfwer? An om wi då blefwe så långt skilde ifrån
 varannan, at den ena aldrig mer sige se den andra?
 Prinsessens giorde wi wår räkning at blifwa förswa-
 rade af billigheten, der icke wi stelsiwe förrot skaffom
 billigheten beskydd. Der Eder så behagar, och J
 Eder, at wi funnom othårda ämmu trenne Må-
 der under dese swårigheter, hwilka igenom en
 öfkelig wahne blifwit liksom lättade, så skal jag in-
 den tiden wara hit tillbaka kommen ifrån mitt
 öfvernesland, med en wäpnad hand; på det jag ei
 förutan de känneteknen, som höra en Konungs-
 wärdighet til, emottaga Eder, uppå hwilken så
 många Konungar och Förstar fast sitt hopp; ifrån
 J och räknen Eder höga ått. Derest wåre D
 öfwer ändå wille streta emot, så skal jag med behö-
 styrcka twinga Sicilien öfver händerna wår beg-
 önsade öfverfälsighet. Forsäkra man mig, at J til-
 Eder lefwa så länge. Jag skal måstertigen in-
 na mig, der ei döden imedlertid kommer emellan;
 hwilken om den igenom ett så hastigt öde skulle insinna
 så wore det ändoch så wida fördelachtig, som
 ei wore tilstådes wid så sorgelig liffärds åstådande.
 Han med en suet hade slutit dese ord, stöto
 wårna strömmen öfver Prinsessans ögon; Och i
 hon tänckte efter, huru långt bort, dertil med
 nu snart han nu åter skulle resa, seck hon nu för sin
 öfwer ei mindre at sörja, än tilförene för sin blyg-
 het. Men wahnan för henne at sörja, gjorde så
 mycket,

mycket, at hon tillåt trenne Månader sig förefkrifwa
och således blifwa den tiden underkastad widare
ångslan; allenast Poliarchus innom den vsatte tiden
skulle komma tillbaka, åtminstone hållt oberäknad
då hon wille följa honom, der ingen annan förhop-
ning mer wore öfrig.

Sedan de beqvämt sig til detta förslaget, tog
de sig begge före at ymsom påminna och ymunt
hwarannan. Poliarchus frågade jämwäl, hvad
Prinsekan imedertid ämnade förebära hos Radiro-
bane, och hos sin Herr Far? Hon åter såg honom
i öronen, at han intet på den utlästade tiden skulle
förglömma henne, som likwäl bar kärlek för honom;
härwid betiente hon sig både af ord och tårar, ja, af
en utfästelse som hade långt större värde än med sig,
neml. huru hon sielf wille afhända sig lifwet, der han
mot henne wiste sig otrogen. Det är mer än mycket,
min Poliarch, sade hon, som jag hos Eder älskar,
men fram för alt Edert redeliga sinne, samt en sedige-
het, som hos måsta delen af Edert lön, är främ-
mande och huswill. Det är länge sedan jag, icke af
föracht för min fars myndighet öfwer sitt barn, utan
likfom af en mindre å sido-sättning, kallat Eder min
brudgumme. Nu öfwerantwardar jag Eder å myn-
så mycket hos mig står, mina fördelachtigheter, min
lycka, min wänskap, och bedyrar, så sant som Eder
och min wälgång ligger mig om hiertat, at in-
wälde skal kunna lösa mig ifrån en så helig utfästelse.
Argenis skal förblifwa ingen annars än Poliarchi.
Derest Gudarna tillstädia of igenom ett något ädligt
förbund blifwa förknippade, så hafwe wi at tack-
ödet för en fullkommen wälgierning. Men om en
widrigare lycka skulle fullslå vårt systemål, så skal jag
icke desto mindre, som en ren och obestämd

onda mig til min Graf; så at wåra sinnen åtnin-
 one skola blifwa åchtade sins emellan. Sedan hon
 utträt sig i dessa ord, täcktes hennes ansichte med en
 duad, och Poliarchus, som med all tilgiftwenhet
 såg på henne, beskref, icke mindre den segrande
 makt hon ägde öfwer honom.

Begge fruchtade at Selenissa torde til äfventyrs
 komma tillbaka ifrån Radirohane. Och oansedt de
 bedömde hennes otrohet, intrådde lifwål Poliarchus,
 Argenis ei så obetänckt skulle släppa henne ifrån
 sig, som har fått del af så många sina hemliga under-
 andlingar. Men der hon skulle gå så långt med sin
 oflykthet, at man blefwe nödgader stilha sig wid denna
 samman; så wille Argenis komma ihog den förnuftiga
 Timoclea, som giordt sig wärdig det heders-
 namn, den andra då skulle mista. Timoclea, som
 rådfat Poliarchus, stod til öfwerflöd redan i Prinke-
 sans tycke, så at ock hon utan widare betänckande fruch-
 tade, det hon handlat mer än illa, i det hon medelst
 sina ringa föråringar, warit mot henne mindre friska-
 sig. Ty Selenissa hade så mycket kommit tilwåga,
 at hon ei blifwit insläpt i den innersta Fru-stufwan;
 och fast hon ei fallit öhr Prinkeförens kärliga tancka,
 war hon lifwål medelst Selenissas myckna afftyrskande
 kommit i misfning af de henne åmnade föråringar.
 Men när Poliarchus ömtalte den bewågna tancka
 Dunalbius bar för honom, samt at Antenor och
 Hierolander ei woro mindre hugade för hans per-
 son, skattade Prinkefan sig mer än lyckelig, i det dese
 beträffelige Män woro de samme, hwars biträde
 hon wid förefallande hemligheter, med all trygghet,
 kunde betiena sig af. De besloto fördensfull at med
 wålgjerningar öfwerhopa dem alle. Fast än Dunal-
 bius wore til en så hög prästerlig wärdighet upstigen,
 at

at nästan ingen ting gottwes öfrrigt, hvarigenom han kunde sättas i större heder, så vrlåro de sig lifvliga at Konungslige personer aldrig sättas tilfälle at ådaga lägga för enom bewis af sin gunst och tacksamhet. Men för Hierolander, såde Argenis, wore det ett godt insteg, til vidare publice hederspåster, om jag gör den anstalt, at han blir min Fars Secreterare. Men hwad belöning skal Antenor få? Jo, jag skal ofta sända skäncker til Guden Apollo och denna hans präst; Och om J så tycker, min Poliarch, så skal han när våra Saker wunnit sin framgång, gifta sig med vår fåra Timoclea, och få en ansenlig hemgift; den wi begge skole öfwerlemnna honom.

Eiden dref nu på, och begge wäntade, at den ena skulle biuda den andra samwål; men ingendera hade lust at börja på ett så ångsligit och rörande tal. De stodo alt dersföre vnder bedröfweliga ögnetast helt tyfste; til des at Poliarchus skulle biuda til at öfnska henne all wälgång, och gå sina färde, men seck nästan intet ord utur munn. Men som all ständachtighet war af nöden, på det han ei måtte lemna vidare intrymme för sorg och ångslan, som wid förestående skilsmåso tog öfwerhanden, wiste han sin wördnad men en diup buckning, och vnder blott stilla-tigande tog sitt astråbe. Pringessan återigen, som ena gången efter den andra, twang sig at hålla inne med sina tårar, måste nu omsider se sig af dem öfwerwunnnen: då hon i mycken hast kastade sig vhr hans åsyn. Hon slog sig helt beängstad för sitt ofkyldiga bröst, och ågde nu, eller åtminstone trodde hon sig åga större känning af Poliarchi än sina egna swårigheter. Men en sådan sinnes förwirring skyndade hon sig med all kraft in uti en affides Cammare. Poliarchus snafwade på föttern, och såg knapt utgången til spåkerwägen.

igen för sina ögon. Sedan och Arlidas blifwit
 i den förwirring han war uti, blef han äfwen
 till försagd, och utan at fördrifta sig tala honom
 got til, gick Poliarclus, som war lika som stum, ut
 som den der ei wetat af sig, följde til Nicopompi
 us, och förde honom derifrån, efter han så sielf wille,
 ut af stonen, til hafsstranden.

Det XIII. Capitlet.

R Adirobanes drefs imedlertid af sådana be-
 mer, som woro utaf en hel annan beskaffenhet,
 vnder det Selenissa fullföljde sin berättelse om
 Theocrinis fara. En så snart gumman anländot til
 Gården, och han fått omfamna henne, frågade han:
 Huru mitt Mor, huru fäklar Theocrine? Huru
 war hon? En om I påminnen Eder, så lemnade
 henne i går stridande med ett olika antahl af fiender.
 Men jag wil först gå til det som gör mig måst
 förvrad. War Argenis, jag mig, finner hon sig
 i? Och huru wida menen I wäl, det hon står af
 berättalas? Selenissa swarade: Eders Majestät!
 hafwen offrat Gudarna en söt lucht; der icke jag
 wil hålla mig för wältalig, och tilråfna någon
 sårdeles konst, det Argenis börjat tillstå, at hon,
 i minsta fog, låtit förspörja någon falskinnig hån-
 der emot Eder. Hwad kunnen I wäl wänta mera?
 Jag har med mitt tal bragt henne til ånger. Hon
 wiste sig at komma hit uti detta sinne, som nu mera
 ber sig bögd för Eder. Men vnder det hon låter
 sig på sig, så låt of hålla i med wårt förehafwan-
 de. En det ligger mycken macht derpå, at I lären
 om Theocrine. Hon fruchtade (som berättat
 och sent hon, medelst de vndfångna sina fienders
 ögon, blef modigare, så rastade hon och omkring, än
 med

med Skiölden, än åter med swärdet. I skolen hafva sagt, at hon varit wärd wid Krigs-öfningar, och de andre hade blifwit yfsostrade i Fruktugor och grovfolcks Skrä. Trenne af röfwaren lägo redan neder-sablade, och äfwen så många woro öfrige. Det var ingen, som icke hade fått sig något sår. Theocrine blef ock, i det hon föll an den ens, af den andras swärdydd litet särad i ännu. Bloden begynte strax at rinna, och vnder det des purpura röda färg spridde sig ut öfwer hennes hwita kinder, gaf hon dem en grym och bitter vpsyn. Ja, i det hon med ett hotande anstri riste hustrudet och wapnet, (Ännu skälfrwer jag, Eders Majestet) lät hon förstå, at det fans något mer än menniskligt hos henne. Knappe blefwo wi warse henne wara blefverad, för än hon i det samma med sitt swärd affstympade den arm, hon blef särader utaf. Strax härpå skyndade hon sig ifrån Cammaren, at efterjaga dese af sina många sår wannächtige blefne gäster, som togo sig och utan at fructa det minsta, hwarcken för den mörkta natten, eller för något annat försät.

Då nu dese lägo nog tryggat vndanstuckne i mörret, och Theocrine af wredes-mod samlar af och an, gjorde ett nytt rop henne bekymrad. En del andre hälften af röfwaren, som en stund sökte efter Meleanders säswe Cammare, togo ändteligen fasta på det liuset, som strax in til hans säng stod och brant til hans tienst, och fölgde des skien. De bröto vpbören, och sätta an Konungen, den at Lycogenes utlästwade fördringen, först med band och bojor: då Konungen, som af bullret vpväcktes, blef warse lar, de der eljest woro aldeles förbudne at komma op på Slottet, och dem på köpet bewäpnade, grep han (oansedt sömnen och åsyn af en så sällsam del)

se rubbade honom i til sitt swärd, som hängde öf-
 ver hufwud-giärdet, hastade sig at stiga på benen, och
 stöta sig i mot-wärn. Men förrän han hant ställa sig
 i strigt stiel, sedan han häfwit sig vp vhr sängen,
 redt han, som af wrede och häpenhet starrade, om-
 gärd af röfwarena. De hade ingen försyn för hans
 ära och dyra lemningar, ingen wördnad för ett Ros-
 siga-namn, som i wärde räknas näst efter Gudar-
 na, utan slängde honom bundnan tillbaka i sängen.
 Sedan ock swärdet war honom vhr händerna ryckt,
 sådes en af dem, läsandt som hade det stieldt af
 sig, (fast jag tror det han sökte at giöra sig stor
 egenom, och at han satte sitt nöje häri) stöta med
 sig i ansihtet på honom. Händerna woro nu re-
 sändne, och höllo de nu på med täckta hufwuden,
 som en annan dömd bräkslinge, at föra honom emellan
 sig, då de af en fräck förmätenhet harmades öfwer
 sin Cammerater, som gingo ästad at taga fasta på
 honom, för det de ei insunnit sig med sitt rof. Un-
 der allt detta rusade Theocrine, som glädde sig öf-
 ver den hafde framgången, som ock af striden samt
 af sängna säret wardt vphikad, in til Konungen, och
 så det hon såg honom wara sängen, förebrädde hon
 honom en rytande röst, desse aastar, säjande: O! I
 så allsiändeligaste af alla förrådare, så många I
 ären, vnderkastet. Eder detta, detta af Edra
 älskliga sölseslagares blod, ännu rykande swärd.
 I ären intet wärde at dräpas af min hand. I
 ären ock intet alle så se Er död på detta sättet.
 Om en slig skola besparas at vndergå en trålsammare
 Hon började härpå ei mindre rasht handtera
 honom, än hennes hotande och grymma vtlätelse syntes
 för henne. Under detta hårda förfarande, föll klädet
 af hwar med wäldswärkaren hade öfwerhölgt Me-
 leanders

Jeanders hustru. Och när han blef ledig af det blifwer han warse sin hielp, sin Theocrine siiga wästycke emot så många bostwår, som ock, medelst det hon redan stött til märken en af dem, gaf de öfriga anledning at påminna sig, det lyckan ei kunde triffas med ett så groft bostwestycke. Det war förvunderligt wårdt med hwilken otålighet Theocrine, som blott med Skölden stod skåttfri för de alt omkring henne siggande wårje-spegar, för så många ännade dödsstyg, ansåg Konungens band och bdsjor. O! Drottaste Konung, sade hon, huru länge skal jag se Eder fångslad? I det samma låsade hon knuten på björjorna, som just ei war så strängt tilldragen, och vnder det Konungen med alt manna-mob såg sig om gemål, at ock sielf förswåra sig med, war hon med sin kropp hans borg och wårn, til des han kom öfwer ett swård.

Hår wid utbrast ändteligen Radirobanes, sedde han med möda sutit en stund och tegat, han sade: O! mer än dråpliga wid-vunder, som alt för nära träffat in med wåra gamla Sago-stockar! Hastwer wål förra werlden någonsin sedt maken? Hwad an har en man fått sig ett så raskt Manna-mod? Huru kommede det til, at ödet, med en så hög och öm omwårdnad, anser Konungen, at det ock welat tilskådia faran så nära swåfwa öfwer hans hustru, på det han, medelst ett wårdigare Guda-kraft, och igenom ett prof af en hög lycka, sige se sig åter ståld på fria fötter? Ach! Seleniska, menen I wål, at det så i sanning är Skona mig, jag blir helt förbryllad af så många vunder wårk. Gumman swarade: Ware I, O! Konung, så wist min hielp och Argenis Eder, som at detta ei mindre sant, än det, at jag testwer, at jag talat med Eder, ja, så sant som Eders Majestet är.

derföre fort, inföll Radirobanes, at upphylla mig
 en så märckvärdig, natts vnderbara tillskickel-
 Hon fullföljde derföre sitt tal: Sedan Me-
 ander wardt lös blefwen ifrån sina bojar, hód han
 på alt sätt til, at försätta sin egen wálfärd i tryg-
 och förekomma den sáhra Theocrine war stádd.
 De vtráttade med sitt manliga fáchtande sá
 öcket, at en af de trenne, som woro öfrige, stupade
 deras fötter, den andra tog til flychten, och den
 sá fattade Theocrine om lifwet; hwars armar,
 som hon wrángdt tillbaka på ryggen, öfwerlemnade
 honom med all vnderdámighet i Meleanders
 hand, sájande: Haf denna i förwahr, och om G, D
 ömning! ären angelágen om Eder wálfärd, sá hållen
 der stilla innom detta rum, til des jag kommer til-
 fä. Den som wájjade sig med flychten, bór ei sá
 att komma vndan; desförrestan wil jag efterforska
 vad som återstår af detta försät.

Efter denna vilåtelsen hastade hon sig ut ifrån
 honom, och kom sá tillbaka til Prínkesans Cam-
 rare, derest den rádda skácken af alla wára Fruen-
 mer woro sammankomme. Háll nu sárgen Eders
 öfsestet, och wis Eder wára Karl. Ty derest G, D
 ömning! ei wore desto stádigare til sinnes, sá kunde
 försákra, at en hóp háftige rörelser skulle i största
 betaga Eder all sansning. Theocrine, som war
 som brinnande efter striden, och til sina ögon helt
 ändrad, samt nästan til sin hela skapnad, föreföll
 öfánd, fattar Argenis i handen, och ber mig der-
 ante giöra följe. Då wi státt öf sá långt ifrån, hwa-
 som de andre ei kunde höra hennes tal, yttrade hon
 i följande: Jag tackar Gudarna, at de i en för-
 áchtig stund, rörde af min oafstáteliga kärleksdrift
 Eder, bracht mig at begá ett swel, vnder denna

Klådebrägt, och jag således fått inkomma på detta
 Slott. Eder, min Prinkefa, och Eder Herr-far, har
 detta mitt påfund ländt til fördel, så wida jag, under
 hielp af ett lyckligt öde, ryckt Eder vhr röfware-hän-
 der. Det är ju billigt, at J förlåten mig, i anledning
 af en så önskelig påföljd. Ty hwad wil det hielpa,
 at jag nu längre förställer mig, då ett slikt wapen-
 skifte har til fullo bewist mig wara en Mans-person?
 Jag har begått ett swel; min kärlek har drifwit mig
 til dierfware-sleg, än Jönstet: Ja, jag har, under före-
 gifwande at wara ett Fruentimmer, efter det på annat
 sätt intet kunnat skie, blifwit bewärdigad at så inleppas
 til Eder. Men så bidrager det mycket til min enffellan-
 at oansedt jag så länge omgått med Eder, har jag lifwål
 beqråmt mig til de seder, och det lefweres sätt, som häre-
 rer en slika til, så at ock ei den minsta oansständighet röde
 mitt kön. Men hwad jag har kunnat förmå hos Fruen-
 timmer, derest ei blygsel sunnits hos mig, hafwer
 jag nu omsider å daga lagt, då jag hade at gidra för
 farlar. Mitt ämne blir ei at berömma mig för
 denna styrcka, och för en slikt återhåls-gåwa.
 Men, om detta mitt låf-ord kan förmå Eder, min
 Prinkefa, at lemna mig tilgift. Ty låter det wara
 Eder sagt: Jag, som så wäl i anseende til min här-
 komst, som til mina öfriga fördelar, är wuxen at trä-
 da i ett Kongligt gifte, har alt ifrån utlänska strän-
 der följt at rifet af Edert wårda namn, samt lika som
 medelst Gudarnas inrådande, utgifwit mig för ett
 Fruentimmer, på det jag måtte få se Eder, och
 niuta Edert sediga umgiånge. Min Far = Brors
 grymma förfahrande och Mors beklageliga tillstånd,
 jag berättade om, war idel opdichtning. Jag gån-
 nu uti ett mera smärkesfullt sinne mina färde, än då
 jag kom här in. Ty hwad ringa del af Edra dygder
 hade

ade icke rychtet tilbracht mig? Jcke desto mindre
 smädde ock det at betaga mig.

Radirobanes blef swära farad af denna berättelse.
 Jag är dödd, Selenissa; nu är det ute med
 mig, sade han. Hwad war det då för en Achilles
 under denna qwinsolefs klädningen? Eller hwilken
 Heris har anställt ett sådant bedrägeri? Jag är klar
 om den ting: är det då den samme, som Argenis nu
 berättar? Rätt den samme, gaf honom gumman til
 svar. Och på det J ei må tro at detta är en hem-
 lighet, som hwår man wet af, så kan jag berättas Eder,
 och Meleander sielf ei ännu wet härutaf. För
 sigit sade han sig nu ei längre kunna dröja qwar,
 det hans til äfventyres hos Konungen mistänckta
 öfverhet, ei sinne smänningom optäcka det swel, som
 förwid är spelt. Han wille med det första åter in-
 komma sig i Kongs-gården, men som en Ridder-man,
 om det derhos helpa på mig, antingen i Syracusa, eller
 på hästfotet, så ofta jag wore rest ut ifrån Slottet.
 Men sielf sade han sig heta Poliarchus. Han som ei
 längre wil se sig lefwa, än Argenis det behagade.
 Men sielf hos Eder efter, Ers Majestet, i hwad stånd
 äro begge då kunde wara. Om berättelsen här af röres
 det, som är en manlig Herre, hwad häpenhet menen
 om det hade då icke ästadscommitt hos oss, såsom
 en-timmer? Han hwiskade sedan några ord i örat
 till Argenis. Det jag tror, så förtälde han henne sin
 öfkomst och sitt sådernesland; Och som han med en
 öfkelig öfståttelse förbandt Pringessan, at hon skulle hålla
 det hemligt, så har han ock sunnit henne trogen här-
 utomman. En detta är den enda hemlighet, den Ar-
 genis ei hafwer lemnat mig del af. Nycklarne til
 Slottet wore, efter wanligheten, under mitt förwahr:
 Dem grep han med en hast, och sade: Gån J til
 Meleander.

Meleander. Jag skal, til at forekomma widare och
 större försåt, sammankalla besättningen och wachter.
 Måln-skjarna woro denna natten så tioelka, at aldrig
 en enda stjärna kunde synas; sedan han öpnat dörrarna,
 stod han med ett blof i handen, wid ingången
 af Slottet, och ropade öfwerliudt, at Matt-gastat
 brutit sig in til Konungen. Manskapet skulle skynda
 samt lemna sina påster, och komma honom til hjälp;
 faran wore för handen, och swäfwade honom öfwer
 hufvudet, ja, deras mordiska yfsåt wore nästan
 wärsksåldt: då han med ett håstigt anfsi yttalt detta
 en och annan gång, wesk han sielf i mörkret långt af-
 sides öhr wägen; men de som näst til Slottet stod,
 på sin wacht, blefwo alt nog muntre af ett så öf-
 modeligit örwäsende. I dekläder och i det skick hwat
 och en af dem war, hastade de sig med mycken fart,
 at lemna prof af tro och färdighet. En mängde af
 dem woro halfnakne, så at de ock intet hade annat med
 sig än sina gewär, på det de ei skulle behöfwa igenom
 påklädande at sinka sig. De hade redan posterat sig
 alt omkring på murarna; förmatet och Slotts-Gar-
 len blef strax härpå upshild af en hop Dordningswä-
 tilstötande Manskap. Sedan bokswarne med alle
 handa slags lyctor och blof förgäfwes efterspanades,
 började de at fruchta, det antingen något snöke hade,
 ynder deras oachtsamhet, narrat och swelt gäc med
 dem, eller at de, medellst något annat bedrägeligt
 swel, blifwit opmante ifrån sina posteringar. Men
 de förnämste ibland befälhafwande, och ibland dem
 Eurymedes, sleg i följe med några utvalda karlar,
 in i Konungens sätwe-Cammare, derest jag med Ar-
 genis ock war inne. Wårt rop jämte den skälswans
 de råddhoga, som utwistes af Konungens ansichte,
 och framför alt, de twenne döda kroppar, som låg

deras fötter, woro de kånneteknen, som kunde
 gifwa dem anledning at sluta, det en händelse afupit,
 som ei varit skånnt med. De stälte sig alt dertföre
 inför sin Konung, och efter de befant honom vara
 ofödd, samt befriad ifrån faran, fattade de honom
 i hand, och blandade hwarom annan sina röster, i
 mening at wela säga mycket och åtskilligt, men med alt
 det kommo de ingen ting til waga. En del frågade,
 hwad för ena desse mördare varit? En annan; hwent
 han slagit dem til rygga? Uti ett hus, der inge be-
 wånade, utan blott Fruentimarer, funnos; de släste
 sigo grant efter med itände factlor, i alla wineklar och
 dörrar, om wäldswårkarne på något ställe vnda stuekit
 sig. De öfwerlade och i förthet, hwad steg man bör
 de taga med den fångna bostwen, under det somlige
 slogo honom för drat, somlige åter hotade stöta swår-
 det i bröstet på honom. Men Meleander, som tog
 det för rådligare, at ei så alt för brott låta den få-
 ndergå sitt straff, öfwerlemnade honom åt Euryme-
 des til widare förwahr.

Sedan Meleander blef försatt i trygghet, och
 fått ställa sig mitt ibland sin wacht, kom han til Prin-
 cessans Säfte-Sammare; ty han hade igenom wår
 berättelse fått weta, at någre mördare der och fått
 sin råfft af Theocrine. Så snart de äfwemwål der
 inne singo se twenne döda kroppar för sig, samt at
 de woro särade med flera döds-slyng, än som nödigt
 war til deras undergång; wille Konungens wänner
 desto entrågnare få weta, hvars tapperhet ibland of-
 födeliga klifwit så högt up, och varit wuxen denna
 rassa wårckställning. När wi då låto dem weta, at
 en sticka hade giordt ånda på dem med sin egen hand,
 Eurade der hit och dit, under en håpen tyshet, (als
 denstund förvndran betog dem all ord) at således

få fasta på segerwinnerskan. Konungen befalte sig
 sielf at hon skulle kallas in; Men som wi gofwo hon
 nom wid handen, at twänne utaf wäldz-wärkaren
 tagit flychten, och han sielf erhindrade sig, huru en
 wifit widan vhr hans Cammare, så befalte han at
 wifse skulle hwar på sitt ställe efterspana dem i Slots-
 tet, at således, der de kunde igenfås, öfwerlemma
 dem at honom. Menom de nu antingen tagit flych-
 ten igenom den Porten, som wachten blef insläpt, eller
 om de stördt sig ned för Slottsmuren, så stadnade de
 deri, at Konungen secl sådant swar, det hwarcken de
 eller Theocrine woro tilfännandes. Meleander war
 mindre bekymrad öfwer röfwaren; Men at Theo-
 crine war borto, det gick honom alt för högt til sin-
 nes. Det blefwo alt dersöre andre utwalde, som
 skulle granneliga alt efterse, så at uti hela det Kö-
 nungsliga Palatset ei annat hördes än Theocrinis
 namn. Jag och Argenis, wi wiste alt för wäl, at
 hon inter kunde swara dem som påfallade henne, som,
 til at få betiena sig af den fördel, hon om mördra nats-
 ten ägde, til äfwentyrs då redan hunnit fram ett
 godt stycke wäg. Det gaf mig och den första anteb-
 ning at sluta, det Argenis älskade honom, aldenstund
 hon wiste så at omgås med denna sak, som skulle hon
 ei haft minsta hum om något, der wi likwäl wiste
 begge här af, så at hon och snart sagt kunnat stueit ut
 ögonen på mig.

Uti ett slukt buller förnöttes den öfrige delen af nats-
 ten. Cleobulus, jämte de öfrige Rådsherrar, dem
 Konungen hade det mästa förtroende til, och som ige-
 nom löparena blef lemnat tidning af det som wore
 händt på Slottet, insunno sig troppehåls; hwilke, se-
 dan de woro utgångne at öfwerlägga om den fångne
 röfwaren, tiltalte Konungen de kungstående i följ-
 ande:

ande: Vansedt dese beswar hafwa så wäl emot mig som gudarna begätt en grof skamgierning / at i följe här af, de skyldige böra vptäckas och straffas: långtar jag doch icke så mycket at / på behörigt wis hemnas dem / som at se hennes medelst hwillets tapperhet jag är blefwen rädd. Swar som hålft Theocrine må wistas / så kallat jag mig så länge olycklig / som jag icke wist wet / om hon är i trygg och säkerhet. Gode Gudar! Hon må då intet i förtrostan på sin stora tapperhet wara fallen för röfwarenas skedfulla försät. Under det han så talte och jämte sig, kommo åter besväjarena tillbaka med det swaret, at det intet fans det minsta spår efter Theocrine, hwarcken i stottet, eller på närmaste slätter. Der henne någon widrig anstöt wore öfwerkommen, så borde hon då någotstädes igensinnas, antingen i städ, eller det som olyckligare wore, på något sätt om listwet bracht.

Det XIV. Capitlet.

Förneningen stod något liten tid tyst, och, som man kunde aftaga af hans ansichte, nedfånct i en hop diupa tanckar. Omfider wände han sig till Jofurs den högste Gudens beläte, som icke långt ifrån war ståld vppå ett hus-guda Altare, sågande: Högste Jupiter, om det så hänger ihop med saken / som jag inbillar mig / så stärck min mening med din höga betråstelse: det är ju stiedt igenem en särdeles Himla-nåd / at jag vndanflupit dese Gudlöfas mordiske pilar. O! Theocrine (om jag får los at kalla dig wid det namnet / som du hos oss äfwen itlädt dig) du war intet någon dödlig Jungfru; intet heller någon af
de

de mindre gudinnor. Det war du sielf / heligste Pallas / du höga föreständersta / då det gäller på wapne-skifte. Du som ei behöfwer tacka någont mer än Jupiter för din födelse. Jag wördas dig / tappresta Gudinna. Låt icke dinna din wälgierning wara fördäld för de Sicilieners. Cy du har ju / antingen i anledning af din Sars ders befallning / eller ock rörd af din egen öhms omwårdnad / ryddt mig / som med all uptränatelig dyrdkan är dig vnderdånig / utur minna förendars flor. O! huru lyckelig hade icke du varit / min Argenis / om du på behörigt sätt fört skönja din myckla sällhet; Om du förr hade wettat / at Pallas talt med dig / omgådts med dig och som / vnder förstålning at wela wara din tianarinna / på det hon desto behändigare kunde hålla sin gudom fördäld / gådt sig i alt tillhanda. Ästär du ock at få höra de skälden / som drifwa mig at tro detta / kan jag säga förfst / at då jag nu påminner mig hennes ansichte / blit jag af samma Gudarwäsende / som förnekade mig at erkänna det hon wore en Gudinna / nu fast än förseent / upwäckt at wörda hela hennes odödeliga gestalt. Swad för en listlig qwic'het? Swad för höga och glängande strålar lyfte icke vhr hennes ögon? När jag ock erhindrar mig hela hennes anlete med alla des Lineamentet / så må du weta / at huru hon ock böd til at förfstålla sig som en dödelig menschia / så förmådde hon ände och intet til fullo förqwässa sitt gudomliga wäsende. Men hwem wore wäl det / som kunde twisla om den af henne vndsångna wälgierningen / sedan hon å daga lagt ett Wapnes dragd / som förtient at äga namn af ingen annan!

hans / än Palladis ? Stole wi wara så stark
 blinde / då wi hafwe at omgåås med guda wärck,
 at wi ock kunde inbilla oss / det en flicka med sin
 hand sålt til marcken så många karlar / och icke
 marate med tacksägelse tilskrifwa de himmelske
 temar / som hafwa bewårdigat sig at vrföra
 denna striden? Hon har nu / som vnder sin när-
 waru hölt sig fördold / medelst sin bortgång
 vprædt sig för oss. Hon har farit vp til himla /
 eller kan ock hånda / at hon wistas ibland oss /
 icke wåra ögon fatta henne intet : at således så
 förnimma / om wi äre otacksamme.

Efter det Meleander således ytradt sig / ypfom
 icke håftigt forl ibland dem / som woro åhörare häraf.
 Eders Majestet wet ju / huru det är beskaffat med
 menniskjornas sinnen / och i synnerhet med menige
 mans ; i det de utan swårhet weta at giöra Gudarna
 til vphofsmån af höga och owanliga ting / och at wid-
 spelsen lika som med wåld får hos dem inryama.
 Der war defförutan intet litet hederligt för Sicilien /
 at sielfwe Gudarne fächtat för de Kungliga. Görden
 skul vndfågnade Soldaterne Konungens tal med sitt
 rop. De åkallade den Tritonissa Minerva / med
 alla de namn hon ågde / och henne / för des slögder /
 wetenskaper / så ock i anledning af de orter der hon
 hade sin hemwist / blifwit lemnade. Somlige gjorde
 det af widspelse ; andre sökte härigenom at behaga
 Konungen ; de öfrige satte sitt nöje deri / at på ett fritt
 och öfwerflödigt sätt wisa sin glädie. Swad menen I
 wål ; at Argenis och jag med ett förborgat löje då ei
 vågade oss öfwer det beswifna solekets vptåg ? Jag med
 ågde mitt nöje af denna Fabeln / men förvndrade mig
 til wål öfwer Konungen / sem så lätt trodde / at det warit
 en Gudinna. Men detta löjliga vptåget stante intet
 härwid.

hårvid. En af Soldaterna, antingen han nu wille smickra sin Konung, eller oan af någon annan dårsk op war intagen, sade: An hwad mände då den syn betydelse, som jag öfwerst yppå flottet bles warse, då wi först bleswo yppropade ifrån våra läger? Ett mer än klart eldsken blänckte i mörckret, det jag tänckte skulle sitta i taket, och wi hade blifwit på fallade at slåcka elden. Strax härpå började samma skien at kasta sig ut i wisa strålar, och det med en så glänckande skat, at det kastade sig alt högre och högre op, til des det tycktes nåla selswa himmelen. Men allwidare förvondran, öfwer en så sällsam händelse, betogs mig af den berättelsen, at Eders Majestet war stadd i lifsfara; Nu infinner sig samma förvondran hos mig, så at jag ock ej annars kan, än med särdeles wördnad tala här om. An hwad, om det war ett glänckande skien af Pallas, som, efter det hon hade frälsat Eders Majestet, swått wade ut til stiernawalkfret! Knappt seck denna Soldaten lyckta sitt tal, för än måste delen, drefne af lika saktunnighet, bekräftade det de hade sedt alt det samma, som denne wärckeligen opdichtade eller tör hända drömt om. Fabeln wann således bifall igenom så många sages män; så at ock den ena råslade med den andra, at hielpa til, under en hop omständigheter, wördsamma betygelser, och i det de träffade några in med sina berättelser, at helga och inwiga Theocrine til en Gudinna. Då de ock höllo på at önska Argenis lycka, för det hon så länge haft en Gudinna; Cammaren hos sig, slog hon, under skien af blygsamhet, sina ögon neder; men i wärcket wann så mycket derigenom, at hon seck hålla sig ifrån löse, til des man hade alt nog för denna gängentilbedit Minerva, och Konungen hade gått affides med några af sina Rådsherrar, til at rådså om de mått, som en så

lustvelig skam = gierning fordrade: då äfwen jag,
 mente wår Prinzeßa, togo wår wäg at wår Sammare,
 mening at så glamma om Poliarchus. Hon sade:
 det hans böjelser ei kunnat wara af en, til någon wif
 förqwafd och twungen art och bestaffenhet, utan
 en wäsentelig och ren dygd måtte hafwa funnit
 honom, efter han med en så sedig blygsamhet och
 långan tid omgäts med henne. Hwilkens inre wä-
 nde kunde wara mera rent och obefläckat, så at han
 war nästan mera lenhullad och sedig ibland Fru-
 timmer, än rask och tapper ibland karlar? Hon
 hindrade mig hwad för stor wälgjerning det icke
 måtte hafwa warit, efter Meleander, med egen mun,
 knade det för en Guda-wndsättning, och sådan som
 före kommen af Palladis hand. Hon pekade jäm-
 väl deroppå, men det ei utan upkommen rådnad och
 blygsel, nemligen af hwad starck kärlek han icke måtte
 hafwa warit intagen, då han wägade sig, under ett
 år än äfwentyrligit swel, förstålla sitt kön, och i
 wä-häraf kasta sig ut för det straff, han ei kunnat
 undgå, derest han blifwit röjd. Jag måste bekänna,
 Eders Majestet, det jag alt efter hand hielpte Prin-
 zeßan til rätta, uti det hennes blygsamhet förnekade
 henne at uttra sig; så wida jag berömde alt det, som
 jag förmärckte henne med nöje wela afhöra. Och
 jag jag då än ei hade den åhran at känna Eders
 Majestet, så mente jag ock, at ingen ting saus föra-
 ställigare än Poliarchus.

Cleobulus utforskade imedlertid utaf fången, så
 at haneman, som sielfwa tilställningen af denne Mor-
 der-gjerning. Han, som ei så sig kunna ut hårda
 det straff han plågades med, bekände alt til pricka
 Lycogenes. Han sade, det han funnit en up-
 gång i slottet, wid den sidan som wette at hafwet.
 Han

Han skulle hafwa fastadt, jag wet intet hward för en
 slag; Dags hake op på muren, som strax håttat
 stenarna; wid hwilken hake ett tag warit fastknurit
 medelst hvars hielp man kunde klängia sig up; så at
 ock samma stång wägt up, utan at böja sig, heta dem
 derpå hängande swära tyngd. Eljest hålla en hopy
 som tiltro sig äganärmare insicht i dylika måt, så föres
 at Konungen begått härwid alt för grofwa fehl. Steg
 Ry ånskiönt han på sårsta gierningen hade borde gret
 på an Lycogenes, lämpade han icke. Destomindre sig
 heller til det, at blått bud skulle sändas til honom på
 hans gård, i mening at låta falla mannen. Antim
 gen han nu trodde, det denne wore allaredan i til
 rustadt stiel at förswara sig med wapn, då han i den
 händelsen ei så lätt hade kunnat fångslas; eller ock
 han nu lefde i det hoppet, at denne, som i alt öfrigt
 war dierf och förmåten af sig, skulle i föracht af den
 fara han, förmedelst det röjda förråderi, torde lå
 pa i, ändoch komma. Men Lycogenes reste länge
 sina färde, under skien at roa sig på Jagt med de tap
 praste af sitt anhang, dem han, såsom owise, hward
 utgång saken skulle taga, dagen tilförende samman
 brachte, och anlände så til ett ansenligt stott, som
 war belågit i det Leontissa landet. Derifrån låtes
 han Konungen igenom bref forstå, at han hwardelen
 med trygghet kunde gå til råttia ibland så många sina
 owänner, ei heller borde han ohördan dömmas.
 Sidst wore ock obilligt, om man skulle sätta någon
 tro til mördarens sagu; hwilka word endast utru
 stade, at således bringa honom på fall. Immedlern
 tid wårte hans anhang och styrefa til den högd, at
 det rådet som Konungen, af en alt förmycken efterlä
 tenhet begwänt sig til, måste nu helt nödwändigat
 efterkommas; nemligen af ladas, som man ei hölle
 honom

honom för brottlig, och följachteligen lemna honom
 utan swar, som wore han oskyldig; i synnerhet som
 Eobulus inträdde härjämte, at der ei Konungen
 hade, på laga sätt, sätta honom an för den oför-
 ret, så borde han så ställa sig, som syntes han icke
 mycket hafwa förlåtit honom hans brott, som mera,
 hafwa trodt det, som han blefwe beßkyld före.
 Det blef härjämte fast-stålt, at den fångne sages-man,
 icke i fångelsset på något sätt aflifwas, med föregif-
 vande, som wore han eljest död blefwen. Med allt
 det, förglömde ändoch hwareken Lycogenes det,
 att han gjort sig förtient, ei heller Meleander
 som den andra dierfdes i wärcket ställa. Den
 som achtade sig altdersföre, at lemna den andra någon
 och ofwer sig, eller förtro sig til hwarandra; och
 som sådana mistanckar, hystes ett hat, som war
 utan skadeligare, än sielfwa det hårpå följande
 det.

Meleander, som förkastade allt vidare hopp at
 en säker skygd uti ett så befäst flott, så wida det
 kunde förekomma dese wälby-wärckares raseri, tog
 omedlertid ett nytt beråd före, och låter Argenis
 gå sådan til Syracusa; icke så mycket vnder wredes-
 het emot Lycogenes, som icke mer, at å daga lägga
 tacksamhet in för Pallas; den wanliga Fem-daga-
 tiden instundade nu, på hwilken wi plåge på allt
 i sira denna Gudinnans födelse dag. Då nu da-
 gene woro inne, tog Konungen sin wäg op til tem-
 pel, låt sammankalla menigheten at afhöra ett tal,
 som han sielf hölt, af följande innehåll: At de redan
 icke föröt allt hwad han kunde frambringa til Palla-
 s läf, för des, emot honom, ertedde wäl-järningar:
 Gudinnan doch likwål anser det som en belöning
 som bewista vndsättning, då han med nöje esom-
 oftast

strast talar här om. Härpå förmålte han om de fö-
 sät, som woro stämpelade emot sig och Argenis; Men
 så likwäl, at han förteg yphofsmännerna til Be-
 roesthet; och ei utlät sig i ett enda widrigt ord, som
 kunde drabba Lycogenis. Ut Pallas vnder mem-
 stio-hamn och Theocrinis namn fördäld, wist sig
 wärcket wara tillsädes, vnder det farliga tilbod, som
 honom ämnades. Ut hon, ja hon self, och ingen an-
 nan, medelst sin gudoms macht och wärd, betagit
 all fart och framgång för de emot honom ansatte
 lar, och at röströrena, förgrasde af så mycken
 dom, stupat. Hwad annan underpant kan jag då,
 mine läre vnderfattare, lemna Gudinnan til bewis,
 at hennes hielp grönskar i wårt minne, än det kelt-
 baraste, som hon bevarat åt mig, jag menar min
 Argenis? Denne öfwerantwardat och helgar jag til
 Gudinnans dyrckan. Allt derföre wiger jag, såsom
 en öfwerste präst, med alla Gudars wertskap och
 vittne, wid detta tilfälle, då Siciliens menighet
 senteligen samlad är, henne til präst. Denne befaller
 jag opwackta Gudinnans offer, samt at förestå
 tempel, som äro helgade til hennesienst; til dess
 Gudinnan Juno infinner sig, och låter henne träda
 ächta stånd.

Sedan Konungen slutit sitt tal, tågade Arge-
 nis, efter öfwerenskommen inrättning, til sin Herre-
 Fader. Allt omkring stodo teckna, tydare. Konun-
 gen höll en hwit mantel i handen, hwilken war
 rad med alla de händelser, som kunde utwisa Pallas
 Majestet för folcket, och ifklädde Prinsekan, som der
 wid böjde sig neder, den samma säjande: Der du
 ei kan förblifwa Gudinnans egen, med mindre
 du ei blifwer entledigad ifrån min Faderliga
 macht öfwer dig; så gör jag dig nu härmed

för alt mitt öfwerwålde. Igenom intet
 har ån giftermål skalt du så aflåda dig den
 som du nu åt Pallas är skyldig. Wåre vnder-
 sone skola / då du wid alla märcknader kommer
 förträtta Gudz-tiensten / så åskåda dig. Wid
 Meleanders ord bragtes folcket af sin widskiep-
 ning at utbrista i en hoy tårar , frögde-rop och lyck-
 önskingar. Då de sedan woro i stånd at gå tilbaka
 Kongl. palaket , efterföljde hela Menigheten dem ;
 straxt derpå hela natten öfwer sattede sitt signete,
 bekräftade denna nya Gudz-tiensten , med åtande
 supande i hwart enda huus.

Radirobanes , som war itånd af en förbistrad
 och tåflande afwunds-sjukan , föll henne i talet , säjande :
 Guds mig Selenissa , hade då Argenis mage , at så
 se sin Far wara beswifen ? Stretade hon intet
 om det , då han wille sätta den der mantelen på henne ?
 Kunde hon intet Konungens sinne bekymmers , löst
 om en så förwänd och tofug Gudztienst ? Ja kåre !
 Kunde hon då det , at vnder skien at blifwa helgad at
 utgå , i sitt sinne wigas med Poliarchus ? Gum-
 raden swarade : Det förtröt mig wärckeligen , at detta
 Sones Spelspel gått så wida , och wunnit den
 så långt . Men så skulle jag ei haft det för intet ,
 jag ei welat begwäma mig til det som min Prinz
 så tyckte om ; hon som redan hade yppat för mig,
 som hon i sitt sinne bar tycke för Poliarchus. Dese-
 stän tror jag at Meleander tyckt derom ; om wi
 så beragit honom hans wilsarelse. En hwad wille
 det säja , at hafwa hast vndsättning af en Gudins-
 ? Dertil med wigde han sin Dotter til prästas-
 betet , icke allenast at dymmedelst bringa sin wörednad
 Gudinnan , utan ock för det folcket således blefwe
 vande at se och wörda den Prinkezan , som wore-

närmast at bära den Kongliga Spiran. Hans mening var altså här inönder, at försätta henne i trygghet; medelst det tycke folcket ei kunde annars bära för henne; der hon i annor händelse funnat snarare förgås af enslighet. Hennes prästerliga förrättningar woro för öfrigit intet nedrige, eller sådane, som en, til den Konglige Cronan boren person ei anstod att lägga handen wid. Kläde-dråkten war på det prästerligaste utsmukt med guld och en hop wackra bilder. Hennes hustru war så utziradt, at i snarare haden trodt henne wara Gudinnan sielf, än som des präst. All hennes husla bestod först uti ett spädt och ofruktigt slag, som hon gaf i hustrudet på Offer-bossken, för än den skulle slachtas; härpå inträttade hon en Kelse för Pallas, och sidst emottog hon, sittande på en Gyllene-Thron, den strömmewis tillströmmande solskäppen, som kom at kyssa Olive-äxwisten, den hon höll i sin hand.

I de dagarna kom Poliarthus, efter läfwen, i Ridderlig drägt til hofwet. En enda hade han följt med sig, den samme, som han tilldorene föregaf wara sin Cousin. Dennes namn och wilsfor war nu ombrytt, så wida han kallade honom Galanor, och hade honom hos sig, såsom en annan frigiftens-tienare. Först anmälte han sig hos Eurymedes, och förbandt honom i största hast, så wäl förmedelst egit berömligt upförande, som af den hemliga sinnes öfwerens-stämmelsen, som fins wara emellan stora och förständiga Män. Straxt härpå seck han, igenom den andras bemedlande, tiltråde hos Konungens dererest han förmälte, det han wore anländ ifrån ett långt aflägsset land, och skulle råfna det ibland annat för en särdeles lycksalig förmån, der han i en så stor Konungs hof sinne upodlas i dygd och adeliga öfning gar.

Ronungen, som ei ofta kom at se Theocrine, gifken nu til tal och klåde: drägt war en hel annan per- drog så liten fiänsel til honom, så at han ock med honom, såsom med den der varit helt obes- och då först kommen til Sicilien. Han fann utan högachtning något särdeles i hans ansichte, som alla denna främlingens förmåner woro af ogemen högd, så banade de ock wågen til det nå- förtroende Ronungen med tiden ei annat kunde än för honom.

Dagen war förhanden, då Argenis, uppå den warande marknads högtiden, borde insinna sig i stulet, då wi ock bägge hade öf bekant, at Poli- archus war wid häfwet. Wi häfwade alt dersföre: medelst en öfwerflödande känsla af sin glädie: jag vnder min råddhåga, helt twehuasen, at hon öfventyrs torde beqvåma sig til något, som ei öfwerens med hennes öfriaa seder och mina för- ningar. Men begge de älskandes dygd utredde denna Saken på en långt bättre bog. Förlåt mig, Eder Majestät, om jag in för Eder i forthet be- nner Poliarchus. Ty isanning så wore Argenis kärken wård at blifwa älskad af Eder, der hon håll- sig sahl för en kärlek, som varit nedrig för henne, och giordt henne wahnslächtad; Då hade ock i heller mycket at tacka mig före, der jag ei skulle lem- Eder företrädet för en sådan man, den i och ingen annan kan öfwergå. Då den berättelsen blef öf til- lagt, förglömde Argenis alla the Stadgar, som Högtiden skulle efterlefwas; Hon wålade ei at öfwa achtning på sin Prästerliga men til sitt wårde onungsliga prydnad, hwar med hon war omgifwen, på Solckhopen, som helsade på henne, ei på de truer och Jungfrur, hvars sylla war at gå henne

filhanda. Hon war så i tankearna begrepen på Po-
 liarchus, at hon ei kunde, som sig bordt, hwarken
 la eller höra; Til des jag änteligen märckte, hwar
 hennes sika bestod, och bad henne vänligen, at hon
 skulle sansa sig; Hwarwid hon, som ei tilförene för-
 tient at blifwa så åtvarnad, för blngsel, rådnade.
 Witagade alltså i ordning til Tempel. Det kom nu re-
 dander til, at Offer-Creaturen bultades i hufvudet, då
 jag fäste mina ögon på Argenis, och märckte återigen
 at hon hade råkat i willerwalla. Och som jag ei twifla-
 de, at det ju war de förgifftige kärleks-skätt, hwar
 med de stackare, som til hwarannan äro intagne af
 kärlek, ansätta hwarandra, så såg jag mig ock om
 hwadan pilen hade sin fart. Jag blir således inre-
 långt der ifrån warse Poliarchus. Men han war nu
 en karl bleswen, och såg större ot, at jag med swärbe-
 feck känsel på Theocrine, och i fölke här af ei under-
 ligt, om Meleander kunde blifwa beswiken.
 aldeles hade han jänte klådebonaden aflådt sig all-
 det, som kunde hafwa smat af någon qwinlighet eller
 försagd rådsfa. Hans miner woro allswarsamma-
 re, hans ansichte fans wara muntrare, och ögonen
 swängde sig med all sedighet, som war lifwål bland-
 bad med en karla-wulen frihet. Hans långa hår gick
 honom ock med en jirlig och angenäm wårdslös-
 närmare på ansichtet; här wid förde jag mig wår
 Theocrine til sinnes. Männ det är hon? sade jag
 wid mig self, Ja! måste det så wara. Store Gud-
 dar! Kläre Gudinnor! Tänck hwad liffiga behaglig-
 heter, hwad för en ötwungen böjsamhet at falla sit-
 sinne til alt; och at de, de der fingrarne kunde roa sig
 med spån-tråd? Wid en så underlig syn gaf jag gierne
 Argenis til den förwirring hon war råkad i. Och
 på det jag med låmpa finge sätta henne i sin för-
 erhita

hindran af den tjenst hon borde göra wid närwa-
 rande Högstid, (th hon war så godt som ifrån sig) läd-
 es jag som hade Mantelen släpat efter henne, mer
 den bordt, och vnder det jag syntes lyfta vp den,
 sättn i sitt riktiga stiel, hwißade jag henne i
 at: Min Prinkeffa, kom då ihåg, at ei heller Poliarchus
 tycker der om, at hon så förgäter och å sido ka-
 sin sin Högghet. Ers Majestet hade sagt, at hore
 Allsware qwicknade vhr sin sömn wid dessa orden.
 hon hölt dertföre den bön, som hon såsom den för-
 ämsta Gudinnans Präst föreläsa borde, och unte
 Poliarchus, som blef dyrkad under Gudinnans
 namn, allt förgierna denna hedren. Men han,
 och hwad är det icke för en långt större förmåhn at
 attas i sitt eget tycke, än i andras omböme, lycksalig?
 m war måhn om at sända sina ödmuika böner til
 som förrättade Guds Tiensten, slängde, af ett
 soligt sinne, sina ögnakast då och då på mig och Ar-
 genis.

Wi togo wår wäg ifrån Templet at Konungslis-
 Palaket. Eders Majestat må ei fråga efter, hwad
 ett samtal jag och Argenis då hade of emellan.
 ett wårt tal gick endast vt på Poliarchus. Til slut
 de Argenis: I hwad skulle wi wål förshnda of,
 min Mor, der wi hölle honom, som varit så wål mitt
 min min Fars Lifvs-Förswar, i ett högre och önnare
 värde, än de gjort, hos hwilka han är ofänd? Ach!
 jag allenast finge tala med honom, och tillika så le-
 all den dårskap, som ligger vnder all min präst!
 so, jag wil så laga, min Prinkeffa, sade jag, at det
 al gå för sig. Min osparda lit skal öfwerlemna ho-
 om at Eder. Jag utäste mig här til så mycket run-
 are, på det hon (så wida hon nåppeligen kunde förs-
 attas i sitt förra sinnes lugn) ei skulle af blygsamhet,
 som

som wid slikt omständighet wore ganska farlig, betog
 mig allwidare kunskap af sin siuka, och tör hånda, med
 delst andra konster uppspinna det, som hade mer at bety
 da, der jag ei i något beqvämt mig henne til wiljes. Då
 jag allra gick ut ifrån Argenis, blef jag warse, at
 Polarchus spaserade med min son i förmaket. Då
 han war i beråd, at efter sin önskan få träffa mig,
 hwilket ei kunde gifwa anledning til någon misstänka.
 Jag helsade jemwäl på war Fremlinge, under det jag
 laddes som enkom ga och tala med min son; och lät
 honom så oförmärkt förstå, at han sent på afton skulle
 le hålla sig framme på samma ställe. Men utan at
 wara widlöstig. Han blef hemligen instäld hos Ar
 genis, der han lät påffina en så manerlig sedighet,
 så at jag igen trodde, det wi hade Theocrine för oss.
 Aldrig det minsta deras samtal gick för sig (ty han
 infann sig sedermere esomofftast) med mindre jag ei
 war tillstades. Intet lastwärdt, ingen sielfswärdig
 dierfhet, oachtadt han war en yng Herre och derhos
 fiär, spordes hos honom; om icke då, när han ut
 derstod sig en gång at yttra sig i följande: det har
 wore af Konungslig Art, och ämnade ei längre förstå
 la sig som en ringa och enskyldt person, än hans fiäre
 lek för Argenis det besalte; Hans önskan wore, at få
 inga med henne ett fiärt och Ahta Förbund. Ah
 ja? i blåfulla med honom; dit må han fört inga (sa
 de Radirobanes.) Uch hwad för en rasande förmä
 tenhet måtte icke hafwa bodd hos den der Qwintolfs
 Karlen! Jag kunde aldrig tro (gumman for widare
 fort med sitt tal) det Prinzehan skulle hafwa något
 ord i sicks at swara på ett sådant tal, hwarföre jag
 ock, min skyldighet likmätigt, war omtänckt at giora
 det i ställe för min Prinzeha; Då hon i det samma
 wägade, och der utan at mycket betänka sig, fast än
 hans

hans tal war helt oförmodeligt, at swara honom med
 följande: Gudarne/ hos hwilka alla jag för-
 modar J ägen gunst/ ware mine witnen/ at
 der J wore min Bror/ så skulle jag på intet sätt
 kunna beqwämas at ingå något Giftermål/ på
 det ingen skulle wara til/ der all Lag och rätt
 ei annars kunde än dömma mig til at högre ål-
 ska än eder. Edar egen dygd/ jämte den frihet
 J hafwen författ oss i/ medelst det röswarens
 bleswo af eder fördrefne/ hafwa giordt så myc-
 ket/ at jag ei kan fordra någon mera intygande
 Trohets pant af eder. Allt dershöre vrfäster
 jag mig med Gudarnas och äfwen Edar wet-
 skap, Fru Selenissa/ så wida inlåta mig i detta
 förbund/ at jag med ingen annan skal gifta mig/
 än med Poliarchus. Men dershöre wil jag intet
 ondandraga mig den rätt/ som min Herr
 far har öfwer mig. Befaller han/ at jag icke
 ens skal gifta mig/ så wil jag ock intet giordt;
 Men at ähta någon annan/ det gör jag al-
 drig. Radiobanes blefnade, och mente at Prinkehan
 wore wärfeligen förtrallad, at Poliarchus wore en
 träll-kart; med mera som han lade til, och hwar
 til den myk påkomne harmen dref denna olyckliga med-
 tåflaren. Men Selenissa talte widare: Jag blef här
 wid helt rådlös, och på det jag ei skulle fasta mig på
 diupet, medelst en motstråfwichet, den jag likwål in-
 gen ting hade uträttat med, sade jag: Gudarne gifwe
 lycka til Edra höga och stora anslag. Den författ-
 ning J ingån, är likwål nog dierf och der hos hastig.
 Och om jag får låf at fråga, hwad batar det eder,
 Poliarch, at J handlen hållre här om i löndom, än
 at J annålen edor önskan hos Meleander? Om det så
 är, som J föregifwen, det jag ock tror, at J ledet

Eder härkomst af en Konglig Att; Hwad kan wäl bli
 ligga i wägen, hwarföre Meleander ei wille hafwa
 Eder til sin Måg; i synnerhet, som han har at til-
 frifwa Eder en stor wälgierning, och J der emot äls-
 kas af Prinsekan? Han wälåt sig härwid: Föreläten
 J mig deri, min Fru, at min Ungdoms-driftt rætt
 mig, som drefs af en mycken längtan at få se Argenis,
 ifrån mitt fädernesland, och det utan medfölje, och
 öfrige mitt ständs kännemärken, så skal jag wäl söra
 före at förswara det öfriga. Sålom obekant, och
 nästan så godt som ensam, rådes jag at Konungen ei
 wille taga til öronen min angelägenhet, eller behörigen
 gilla mina fördelachtigheter. För öfrigt wore jag
 alt förswag at uthärda alla de swåra anstötter, som en
 älskande är utsatt före, der han skulle befalla mig,
 under ett orwist hopp at winna min önskan, til at resa
 til mitt Fädernesland, och frambringa derifrån klara
 prof af mitt stånd och min wärdighet. J löste häraf,
 hafwen J, dyra Prinseka, rætt mig tillbaka ifrån den
 undergång jag wist war i beråd at ställa an på mig
 sielf, der J wist Eder hård och onädig. Men J, min
 Fru, låten bli at hålla detta wårt ingångna trohets
 löste för mistänckt; ty det samma anständiga upfö-
 rande, som jag låtit härtills förspörja under min orwif-
 sa kärlek, skal intet felas hos mig, sedan jag får löf
 at heta hennes Brudgumme. Nog af för mig, at
 jag wet mig älskas, nog af at jag kan tryggga mig
 wid mitt hopp. Ty der uti består nu hela min öns-
 kan. Lönlige Gifftermål behaga mig heller intet. Nu
 har jag gierna med alt upstos fördrag, och wil med
 behörig försichtighet så länge ställa mig in hos Konun-
 gen, til des Ehr Prinseka, i hela Siciliens äsyn, blir
 gifwen, med hans befallning, åt mig til ächta.

På det sättet talte han då; och den beskielighet
 han

han lät västina igenom sitt tal, blef i värcet vpsylt med tes sediga väsende, så at ock den berömmvärda blygsamhet, som lyfte hos honom, då han än var så godt som främmande, förblef obefläckad efter den i löndom gjorda Trohets-Öfästelsen. Han wistades wid Håfwet. Handlade sig til några Drängar. Hans Stall woro vpsylte af Hästar, hwilka han satt sitt nöje i at tåma; så at man grant här af kunde sluta, at det måtte warit en Herre af medel. Han förbandt des förutan de flestes sinnen til fiärlef för sig, mestt sina otrungna och lifligt insmygande Behageligheter, sina Ridderliga öfningar, sin tapperhet, den han lemnade prof af, så offta läswärdt tillsälle der til gafs; Dese Hans Adle bragder gjorde honom hos Konungen ei mindre afhållen, år Ers Majestet ser Archombrotus nu wara. Gelanor war likwäl den enda, som fick dehl af alla hans angelägenheter; de öfrige hans betienter, dem han samlat sig til i Sicilien, wiste intet hwad för en Herre de tiente. Han besökte offta Princkens Hoff-Gruntimmer, utan at giora denna sin höflighet mistänckt. Han omgicks esom offtast jämwäl med Argenis, så at ingen af de öfriga wiste deraf, men ingen gång war han hos henne, der icke jag wiste honom wägen, och war inne med. Man skulle sagt at Syster och Bror med offtyldiga tidsfördrif små-roat sig, wuder mitt, såsom deras Moders, vpsende. I synnerhet kommer han hel och hållen för mig i mitt sinne, då han anlände til Templet, och war tillstådes wid Guds-tiensten, som helgades den minst förtienta Pallas til ähro, i stället det hade bordt warit en belöning för hans tapperhet; då äfwen wär förreständersta Argenis, nämnde Pallas, men mente Poliarchus, och lifsom af en slump böjde sig ifrån Guds dinnans bild, och wände sig och sina böner på honom; huru

huru han då, som hade sig detta Ghyffel: Spletter be-
 kant, nu laddes taga sig Gudomeliga och Majestets-
 liga åtbörder, nu åter lät henne med en wink förstå,
 at hon wore af honom bönhörd. Detta kom of,
 som wiste här af, alt som offtast at te, och jag hant
 aldrig tillsyllest banna dem för det werkelige siels-wäl,
 som låg inwnder detta skämt. Radiobanes stod nu
 mera ei vth med at barga sin wrede, utan sade: Det
 Pallas welat wist sig rätt-rådig, så hade hon wissers-
 ligen hängt op denna Ghyffelachtiga Gudinnan, som
 röfswade til sig en Gudomlig åhra, med långt flere
 galg-stref, än Arachne har snårdt och winglat sig
 sielf vt.

Det XV. Capitlet.

S Under det de således säto och talte, bleswo de för-
 störde af Princkessans betient, som på hennes
 wagnar tillsade Selinessa, at hon skulle kom-
 ma tillbaka ifrån Trågården, och, der hon så tycker,
 hafwa Radiobanes med sig. Gack, vtlet sig Selenis-
 sa här uppå, och lemna Princkessan det swar, at wi
 skole insinna of på stunden. När betienten hade gådt
 sina färde, sade hon: Eders Majestet, Argenis wän-
 tar på eder. Jag wet intet hward som har kommit
 emellan, at hon efter sin vtfästelse ei anländt til of.
 Men vnder det wi gå til henne, så gif Eder rålamod
 at afhöra i-korthet det som återstår. Hon förmålte
 altfa med så ord om det: at när Poliarch: lycka på
 detta sättet grönskade, ett frig hade-ypkommit i Sici-
 lien; i det Lycogenes, sedan han stärckt och giordt
 sig mächtig igenom sitt stora anhang, swära rusat
 åstad emot Meleander: at Fienderna ansedt Poli-
 archus, som war försichtig i alt sitt råd, och manlig
 i sina

sina gierningar, ei med mindre förhäteliga ögon,
 än de gjorde det vppå sielfwa Konungen; at han
 ock betalt dem så låft wid den första drabningen, så
 at han lemnade Segren Konungen hel och hållen i
 händer. Hon förtälte jämwäl om den swårighet han
 hade råfat vti, medelst det han drap Lycogenis
 sandningebud, som woro i beråd at handla om
 frid; så at han då wäl blef fördrifwen ifrån Sicilien,
 men wäntas dageligen tilbakars af Argenis. Han
 sret, O Konung, (at J ei oförskylt må tro Archom-
 brotus derom) som giordt, at Prinzehan alt hårtils
 med swårhet kunnat få tycke för eder. Radiobanes
 iijoll härwid: Fron J då wäl, min Fru, at jag skal kun-
 na tryggga mig wid mitt hopp, så länge han står vnrätt?
 An hwad om Argenis blir ombytt til sitt sinne? An om
 hon stadfäster sin förra Edeliga wännskaps förplichtel-
 se? Just det at hon nu älskar mig, som i sägen, och öf-
 uergifwit Poliarchus, bör wara mitt minnes-mär-
 ke, at hon ock kan gifwa mig på båten; der jag ei fat-
 tar sådane mått, som kunna förekomma den swårighe-
 ten. War intet rädd, försäkrade honom Fru, at
 när J en gång sådt Argenis til eder Gemål, hon då
 på något sätt kan blifwa förledd at affåga sig sin äch-
 ta trohet. Allt derföre håller jag så före, at man ju
 förr ju heller skyndar sig med Bröllopet. Der åter
 så skulle träffa, at Poliarchus emedlertid skulle anlän-
 da, så är jag wäl god före at sätta honom an med
 behöriga försåt och giller; på hwad sätt som hålft i
 äffen dem. Min mening är: Han bör tagas af da-
 ga. Den saken skal utan swårighet gå för sig; så
 wida han, såsom ensam och obewäpnad, skal blifwa
 antastad.

Radiobanes hisnade öfwer Kiaringens arglistig-
 het; men gillade likwäl det förslaget, och anlände til
 Prin

Princkens förmat, hwarest hon sielf, effter Poliar-
chi bortgång, vnder en allvarsam vpsyn spåkerade
af och an; så wida den nyligast vndfångna sorgen låg
honne på hiertat. Hon hastade sig lifwål at möta Ra-
diobanes, och bad honom sätta sig; då hon sielf satt
sig på en annan stol. Men han, som war vplåst af
det hopp Gumman lemnade honom, började at an-
måla sina önskingar och sin kärlek för Princkan;
yttrade sig i alla de vtlåtelse, hwilka så wäl en diktad
som vprichtig kärleks drift kan förmå en til. Argenis
synes öfwer förmodan, twår, så at han ock ei feet
effter sin önskan något swar. Det gick honom så my-
cket wårre til sinnes, som han nu mera kom i det hopp-
pet, at han spelt Mästare öfwer Princkens sinne.
Selenissa blefnade äfwenwål, då Konungen, som war,
vachtadt all den försäkran hon gaf honom, bestwiken,
kastade sina ögon på henne. Ja! hon satt i fruchtan,
det han, medelst sin bedragna kärlek, skulle blifwa så
rasande, och ösa vth på henne helt vppenbart en hop-
otidiga förebräelser.

Effter det han war bortgången ifrån förmatet,
war gumman så förmaten, at hon ock med förwitel-
se tiltalte Argenis, hwad som nu åter drifwit hen-
ne at ställa sig twårt emot sin läfwen? Eller för hwad
orsak hon giordt det hopp om intet, som hon dagen
tilföre hade försatt honom vti? Hwarföre hon då
ei ärmstone skulle se sitt Fädernesland före til det bäs-
sta, hvars fördel berodde derpå, at Radiobanes ei
blefwe förtörnad? Men Princkan, som med swars-
het kunde dölja sin harm, swarade: Låt man bli at spå
något som galit är. Gudarna skola wäl hafwa oms-
sorg för Sicilien; förmodelst hwilkas nådiga omwårde-
nad de förrådesse nyligen blifwit om lifwet braate,
det J sielf hafwen sedt. Gumman, som blef af så
trvetyr

troværdige ord, i synnerhet som hon ei rådt wiste om de stöttes på henne, liksom för munn slagen, håpnade härvid. Häraf upkom först den gnagande samvets matken, som för den begångna skamgierningen måtte hennes bråttsliga bröst. Men så besant hon sig at de före illfa grep kunde blott igenom andra förrådliga stämplingar wärkställas. Och som hon alt dertill vnder mycken bårman omgicks med dessa sina anläggningar, så öfwerlade hon ock helt beymmersamt, på hwad sätt hon måtte kunna uphåga Radirobanes til wåldsambhet, och öfwerlämna honom Argenis. Och på det hon emedlertid ei måtte giöra sig mistänkt hos Prinsessan, laddes hon alt efterhand, som hon ei mera wille gynna Radirobanes; så at hon ock vnder stundom stälte sig liksom sårghen, med beklagan, at Poliarachus wore frånwarande. Men Argenis, som ei trostade på det at hon ju drefs af ettförstålt wåsende, ansåg med ett desto hårtfåre sinne, det ansigtet, hwilket war så stridande emot den sansfyllde mening, som låg innombords.

Radirobanes återigen, började nu at lemna så mycket friare tyglar åt sina hårtills någorlunda dölgda gemena stref, som de vnder en så lång förstållning hunnit at wåra til och samla sig. Han höle så före, at ingen belöning kunde stiga vp emot den hielp han hade vndsatt Meleander med; tog det altfa på den foten, som hade han, förmedelst sina Naboliga wapn, alt för dyrt tilhandlat sig så wål Sicilien som Argenis. Han låg alt dertill med en liksom påckande entreagenhet Konungen i dronen, angående Gistermålet med hans dotter; så at han ock började at blifwa olikhetig hos alla Sicilienster. I synnerhet hos de Förwårdarna, hwilkas hat han pådrog sig medelst sin oberäkneliga Förmåtenhet. Men Meleander wardt utstald

stånd för en hop oroliga tankar, af fruchtan at Den-
 ne hans kärlek skulle stadna i yppenbar orwänskap; och
 at han, som war en man af alder utmattad, bleswe
 nu, då han minst war der til beredd, å nyo inwecklad
 i krig. Alt derföre låter han falla sin dotter til sig;
 då han ock frågade henne, hward det egenteligen wor-
 re, som så högt misshagade henne hos Radirobanes?
 Det kommer samre personer til, sade han, at i sin
 ächta wahl afwen åga affeende på wänskaps tycken,
 och seders öfwerens-stämmelser. Wi så ei låf at lem-
 na inrymme för denna lustwa sötna. Ty Konalige
 personer äro födde til det ödet, at de måste vnderstun-
 dom förbinda sig, igenom ewplösliga band, med såda-
 ne personer, som äro orwärdige och förhätelige; stun-
 dom åter igen bringar en omennisklig nödwändighet
 dem at åsido sätta all den rättighet, dylika bindande
 förknippelser böra åga jämte all blod-förwandtskaps
 nära kärlighet. Den plågar hos oss så namm af kär-
 rast, som med fördel fram för alt igenom en närande
 krafft vnderstödjer wårt wälde; och de befryndelser
 skattas för de bästa, som bidraga til rikets stadga.
 Derest mig blifwit beskärde flera arfwingar, så kunde
 du tro, at jag här wid ei säge yppå ditt utan mitt egit
 bästa. Ty det är mig bekant, at Konunga-döttrar
 och Konungars systrar, plåga esomostast lemnas åth
 dem, hwilka sielwe Konungarne, antingen vnder ett
 falstt skien af wänskap, wilja bringa på sin sida, eller
 ock dymedelst til en tid försona dem; och sedan wäta
 de aldrig det minsta den bindande vnderpant, som
 hårrörer af denna deras blods-förwantskap; de rö-
 ras intet af den wördnad de wanliga namnen uti en
 slächt åga med sig, utan anse krig och frid, som en
 sak, den der hänger af tidernas och blotta tyckans til-
 fälligheter. Men du, mitt barn, är det enda jag
 äger.

Naturen och Urs: Rättigheten hafwa med
 anlad macht fäst mitt Faderliga och Konungliga
 Hertelag blott för dig. Utderföre måste du kalla
 mig sielf til råds, eller ock underkasta dig mitt wäl-
 menta råd. Härwid tog Argenis til orda: Det är
 mig afgjord sak, Min Herr Far, at en ogift Flicka
 icke lemna sina Föräldrar del der af, om hon til af-
 ventyrs hafwer i sinnet at efter sin önskan gifta sig
 med någon; Men på andra sidan slipper hon at gif-
 wa någon råkenstap, der hon fatt sig före, at bemöta
 någon wiß med hårdhet, det må för öfrigit wara af
 en estertänckt orsak, eller ock af blygsamhet, som tycks
 fördrö at man bör hafwa försyn för alt Mansfolk.
 Men hwad denne Radiobanes beträffar, så torde
 jag kanske kunna beqwänta mitt Sinne der til, näm-
 ligen at ei hata honom, om han i en ren afficht ål-
 lade mig, och ei snarare trodde, det jag wore plich-
 tigt at blifwa honom undergifwen. En så osmaklig
 ödmåtenhet kan jag aldrig smälta. Huldaste Far,
 jag härjämte Eder sielf til Sinnes det som fins hos
 denna Mannen, och som J ei hållen för berömmwärdt.
 Dese omstendigheter hafwa alltså bragt mig at ei we-
 medelst denna besryndelsen, se min Herr Fars, Si-
 liens, och på sidstone min egen ögonskienliga olycka
 stunda. J ett så motsträfwiigt Sinne släppte Ko-
 nungen henne ifrån sig; Wälwetande at han ock
 denna gången, efter wanligheten, ei borde twinga
 henne emot sin wilsa.

Dansedt Radiobanes war förbistrad på Sele-
 stia, så wida Hennes löften ei wunno sin framgång,
 så offrade han, icke desto mindre så språka med henne.
 Han wiste, det hon war spitsfundig, och verhos ho-
 nom i alt tilgifwen, sedan hon öptäckt sin Prinseskas
 omständigheter. Han hade endast förtrodt Virtiganes,

det han förmått Fruen på sin sida; Han stillet til nå-
 gon del sin förbittrade oro, i det Han, vnder all fru-
 het satt och suckade hos honom, och deriämte hof ut
 en hop hotelser emot Meleander, ja, äfwenwäl då
 och då emot Argenis. Jag fruchtar, min fiäre Vir-
 tiganes, sade han, det jag pådrager mig den mis-
 tanckan, som hade jag något swel för händer, om jag
 så ofta håller samtal med Selenissa. I kunnen med
 all trygghet giöra det i mitt ställe. Då jag går til
 Argenis, kunnen I utan swärighet så träffa gum-
 man, och bära fram detta brefwet. Swaroti jag bes-
 swårar mig, at det hopp, hon bedt mig hysa, ei al-
 lenast slagit mig felt, utan jag ock på löfvet blifwit ett
 åtlöje för Argenis. Des förrotan har jag uti brefwet
 låtit henne förstå det hon kan förtro sig til Eder uti
 alt; Der hon til äfwentyrs äger något i beråd, som
 tienar til uplysning uti en så angelägen handling. I
 Eder anser jag för fullmägtig i alt mitt giöromål. I
 ären den samme, hwars råd jag söker, så wäl wid an-
 dra tilfällen, som nu i synnerhet. Sedan Virtiga-
 nes på tagit sig at spilla härmed, skyndade han sig, så
 snart Radirobanes hade gädt at besöka Argenis, at
 i hemlighet öfwerlämna brefwet Selenissa i Händer;
 Hwilket, sedan hon vnder litet astråde igenom-
 ögnat, stiger hon fram igen til den Liguriska Herrens
 Wälwetande, at hon, der detta Giftermål ei wun-
 ne sin framgång, på alla kanter skulle finna sig olyck-
 lig. Hon swarade honom alt derföre: Min Herre
 kan berättat för sin Konung, at aldria det minsta klie-
 kar af alt det löfte jag utfäst mig til för honom. Men
 dessa tidens omständigheter tycka intet om någon för-
 sagt älskare. Han är ju en Konung: Äger en bewäp-
 nad Hand i sölje med sig: Ser sin Skeps-Flotta för
 sigonen: Sielfwa gudarna hafwa ju medelst ett wälde-
 sam

samt röfwande fädt sig Hustrur. Kiärleken kan wäl
 försähta alla wäldsamma steg och anslag, och det orwår
 derliga Namnet, at beta ens maka, giör at alla oför-
 sätter lika som öfwerstrykes. Ingen grymhet låter
 sig heller härmedelst förspörja emot min Prinkefa.
 Argenis sätter sitt noje deri, at blifwa twungen.
 Blott i det affeende, på det Hon må kunna giöra sig
 isfrån den förbindelse hon står uti hos Poliarchus,
 hwilken hon låsawat, at aldrig med god wilja samtycka
 at ähta någon annan; Hon wisar sig fördenksful så sta-
 dig och opmbytlig så wäl i ord som åtbörder, på det
 hon ei må pådraga sig gudarnas wrede, hwilkas namn
 hon påfallade, då hon wposfrade sig åth Poliarchi
 wänskap. Men för öfrigit så låter hon illa på mig.
 Hon säger: Hwarföre omtalen J så ståndigt at Ra-
 dirobanes älskar mig? Om det nu så är i sanning,
 huru länge wil han då dröja härmed? Meleanders
 besallning, som förefriswit henne en så kallsinmig
 motstråfwichet, stöter ock här til. Ty han wil at
 besyndelsen med Radirobane ei skal gå för sig;
 wddrager således den ledsamhet, som ett slift afflag
 ei annars kan än hafwa med sig, at sin dotter. Lå-
 ten intet bedraga Eder. Det är icke mycken tid öfrig
 för Eder Konung at åbaga lägga sin styrcka. Ty
 här upfallas manskap i löndom; och så snart Mele-
 ander ser sig kunna giöra sin räkning på egen macht,
 så lårer han med ett spottf löje se den öfwer arlarna,
 hwars Swägerlag han nu med en fruchtande wahr-
 samhet afflår.

Virtiganes som högeligen förundrade sig öfwer
 hennes så dierfwa yttran, berättade sammanhanget
 för sin Herre, som efter wanligheten altid gick sticken
 ifrån Prinkefan. Denne återigen förundrade sig ei
 utet uppå denna nyf upspundna anläggningen, såjan-

de: Lätom of alt dershöre giöra den anstalt, at Argenis utan påtal må blifwa frigiord ifrån den Ed hon lemnat Poliarchus, samt at hon således må äga frihet at älska of. Jag swär wid Jupiter, at alt detta skal på det nogaste blifwa af mig efterkommit; Selenissæ påminnelser må för ofrigit wara antingen uprichtige eller ei; således skal det ock aldrig mer taga lag för Meleander at förachta mig. Men på det Råringen ei må lemna of i sticket, och hädanefter förkasta de anslag, dem hon nu drifwer of til; så skole wi ei låta henne märka, at denna anläggning behagar of; der hon återigen är wärkeligen hugad för of; så lærer det fågna henne, at se sig jämte Argenis så oförmedeligen gripen. Virtiganes dierfdes intet at afråda honom härifrån, ämskiönt han förut såg de farliga påföljder, som deraf skulle flyta, och at han, som en gäst, skulle giöra sig igenom en slikt framgierning illa luehtande. På detta sättet tillreddes emot Argenis, förmedelst Selenissæ arglistighet, en grufwelig wåldsamhet, och det som mera kan gå en til sinnes, lika som efter hennes egen önskan. Til wärkställningen af denna illistiga stämpling bidrog det ei litet, der man kunde hålla Meleander wid godt sinne, och ei lemna honom inrymme til någon mistäncka. Radiobanes började fördensful återigen å nyo at twinga sitt sinne; Han stälte sig in hos honom esomofkast, och det utan sina Drabanters medfölje; helt obewäpnad infann han sig til måltids hos honom; så at Meleander ei måtte å sin sido hafwa något betänckande wid at förtro sig til hans uprichtighet. Han lät äfwenwål sin Kriashår fara tillbaka til Sardinien, på det han, medelst sin så ansenliga macht ei måtte giöra sig mistänkt. Hans Hof-folk, jämte Herrarne han hade i sitt medfölje, samt

samt lifwackten, gjorde lifawäl ett antal af mer än
 sex hundrade män; utan at inberäkna fem stycken
 Galeyer, med der til hörande Roddare och Sids-
 män, dem han hölt qware til sin tjenst, och waldt ut
 af hela Flottan.

Han tiltrodde sig kunna skatta detta manskapet
 för nog tilräckeligit, at i wärket ställa ett så illistigt
 öfsweri; begrundade fördenksul länge hos sig sielf,
 hwilka mått skulle finnas wara de säkraste at fånga
 ett rof med. Efter mycken öfswerplägning beslöt han
 at fullända sitt spel på följande sätt: Då han sattes
 i hamn wid Epeircte, råfode hans Rang-Skepp,
 bemedellst Styrmannens wärdslöshet, som ei lät säga
 sig; at stöta emot en fördold klippa; således blef ena
 sidan, alt in til framstammen, af den puffen illa kross-
 ad. Det hann likwäl ei aldeles at stunka, så wida
 de jämt och samt arbetade med båts-hakor och åhre-
 lag, samt med linor, som woro fastbundne wid Pro-
 mar, som roddes fram för skeppet, och wid närma-
 ste stranden. Sedan det blef, oachtadt ett så farli-
 ghet tilbod, råddat, underhölts det af Ankrarne, som
 påstades hardt när in til fasta landet, och stöddes se-
 dermera uppå en hoy i ordning, och på behörigt
 wis lagda stora stäckar, på det sättet, at wärkyget,
 som skeepet låg uppå, ei war olift ett urhållat tråg.
 Sedan det således på ömse sidor blifwit underhielt,
 woro nu Skepps-byggmästarne syfvelsatte, at försätta
 det i sin förra styrcka. Det wille ock ei stort förslå, at
 det brachtes til råtta på de ställen, der det tagit läck,
 utan, såsom en stor del byggningar och städer så skat-
 ta det för sin lycka; så wille man ock, at Skeppet,
 efter den timmade skadan, skulle så mycket prächtis-
 ware ställas til råtta. Ty Corinthierne, hos hwil-

Fa dylika slags Fartyg först blifwit bygde, hafwa
 öfverlemnadt den myckla nytta Skepps-Byggeris
 Konsten hafwer med sig, äfwen hos det Folk-
 laget, som af dem blifwit planterade. Endast härigenom
 har Corcyra straxt derpå, äfwen ock Syracusa blif-
 wit mächtig til sjö. Meleander ägde ett makalöst
 wackerst skepp, som war bygt efter deras inrättning;
 efter hwilket Radirobanes befalte sina konstnärer
 rätta sig, och nästan ifrån köhlen efter det samma
 förbättra sitt skepp. Då det stod på stapel, be-
 fägs det ei allenast af Radirobane, utan ock af Melean-
 der. Han föresätter sig alt derföre, at i följande
 ordning wärkställa sitt Försät. Sedan skeppet blef
 färdigt bygt, inwigdes det åt Argenis; Hennes
 Bild sågs i framstammen af skeppet; Bakstammen
 war äfwenledes med samma Bild, samt mycken der
 til hörande granlåt utjirad. Det träffade ock så
 wäl at Prinzeßans Födelse-dag war förhandens;
 hwilken dag, han sade sig äfwen wilja fira sitt nya
 skepp til ähra. Han böd alt derföre til den dagen
 Konungen med sin Dotter ned til stranden; i me-
 ning, at hafwa dem begge til middags-måltid hos
 sig, til hwilken ända, han på sand-backen låtit upstå-
 ta ett Tält. Då nu med måltiden dragits ut nå-
 gon tid på aftonen, skulle skeppet sedermera, som in-
 wigdes Argenis til ähra, under Trumpets-
 och öfrig Musique, stötas ned ifrån stapelen, och
 straxt derpå, sedan det blifwit skymt, skulle ett Fyr-
 werckeri, hwarmedelst elden under watnet förestäl-
 tes listigen spela, (hwilket war då för tiden en sållsunt
 och nyss upfunnen ro at förnöja ögonen) på samma
 strand ställas i stiel. Under det man skulle wara
 begrepen i äfsäedande häraf, då Sicilienferne ei ha-
 de annat at täncka på, och lifasom utan all fabra-

hadde, hade instått sig helt obewäpnade, faststäl-
 te han, at med wåld sätta an Argenis, tillika med
 sin Herr Far, och håfwa dem om bord på de der
 intil liggande skepp. Och på det han med utdråge
 på tiden och all uytänckt ro skulle kunna afböja allas
 sinnen ifrån mistäncka och öfrig upmärksamhet, före-
 satte han sig at låta åfwenwål den natten, hwarup-
 på Princkens födelse-dag inföll, firas, med en,
 der en Kunalig Ståt inrättad dans och ynderlig
 förklädning, då ellofwa af hans yppersta ädlingar,
 som woro här til utwalde, skulle wri förståda, och
 woid sådana Danser brukeliga Klåbedrägter, tillika
 med honom dansa. Det föll honom in, at under
 detta skåde-spelet, föredraga Fabeln, om de tre gu-
 dar, hwilke, så snart Fadren Saturnus blef ifrån
 Chron stötter, kastade lott fins emellan om hela na-
 turens arffkap; Då stierne-himmelen blef Jupiter
 tilhörigt; Hafwet seck lås at brusa under Neptuns
 enwålde, och den af en förbittrad ångslan, som här-
 af förorsakades, grymme Pluto blef nedkastad til
 de underjordiske och Folkrikare Herrawålden. Me-
 leander blef helt glädlynt, då honom berättades, at
 ett med en Konungslig prackt inrättadt skåde-
 spel skulle anställas af Radirobane; så at han ock war
 i full mening, at med en serdeles högachtning, fira
 den dagen. Ty han beslöt, likasom til Princkens
 beeder, at, under det denna prackt påstod, lemna så
 wål de Syracusaner, som de öfrige ståders sanninges-
 bud, en nådig willfarelse, uti allt det, som de i vna-
 derdånighet hos honom anhållit. Det förnemliga-
 ste här af bestod derytinnan, at dem, som medelst
 Arrende inkræctat sig inkomster af Hamnar och
 Tullarne, ei må blifwa efterlätit, utfordra någon
 afgift af sådana, som Magistraten pröfwade hafwa

utom all sin skuld råfat i fattigdom; der de eljest wöro nyttige at betiena sig af wid landets upbrukande; desförutan, at ingen af den gemenare hopen, och sådane, som ei äga at erlægga någon annan skatt, än blotta antalet af sitt mantal, må få anledning at hålla sig de förmögnare, som weta, at giöra sig goda dagar, medelst det de förre äfwen ligga och gona sig, ei sätta något nöje i arbete och handtwerck; gå och pruncla med sin wärja wid sidan, lika som man mitt i fridstider skulle hafwa frig för händer, utan at de, som förmimmes ei äga så mycket af sig sielfwa, som de kunde uppehålla sig med, måtte antingen sielfwe utwålja sig det handwärf, de äga någon drift til, eller ock föreslås til Crono och publique arbeten; ty eljest, sedan de i fridstiden af låtta och en högfärdig fattigdom blifwit utmårglade, utöfwa de allahanda enskylte Postwestnecken, eller ock, på det de, oachtadt det allmänna lider, måtte kunna något när underhielpa sin torstighet, så upoffra de sielfwilitigt sin tienst til yppror och inbördes oroligheter. Härjemte anhöllo de ock, at de nedrigare, som äga at handhafwa om Crono-upbörden, ei måtte få macht at utfordra utlagorne af folket; at de hwarcken sielfwe måtte så gå omkring i enskyltas hus, eller igenom utskickade beslagskarlar, utpanta och förolämpa borgerskapet: de önskade at detta giöremål skulle anförtros deras egna medborgare, som af sitt eget skrä kunde utwålja dem, igenom hwilka utlagorne på ett mera menniskligt sätt kunde infordras. Då kunde hwar och en stad sända samma Crono-utgift til sin förnämsta ombudsman, och ifrån honom öfwerfyras Landshöfdingen i srtten i händer, eller ock, der Konungen så behagade, insättas i Kånteriet i Syracusa. Ty der någon enskylt undersäte wille antingen

Den tredje häremot, eller ock ei så tidigt, som sig bör afgjöra sin skyldighet, så kunde den samme bringas til at betala sin utskold igenom sina medborgare, sin Magistrat, den han är wahn at lyda och sina bekanta Stads-betienter; hwilket wore långt fördelachtigare, än då det stier medelst ypbördsmännernas omennusliga öfwermod, hwilke igenom sina Exeutorers betiening, låta den fattiga dyrt nog underlundom så betala ett litet drögsmål; så at de ock aldrig wrofwä sitt skinneri til sin större fördel, än då de, i dese af fattigdom ytmårglade hus, hwarest med swårhet kan så mycket skrapas tilsamman, som utlågarna kunde betalas med, igenom in jagad skrämsel öfwen förse sig med rof och byte. Konungen förvarmade sig öfwer de sina, och lemnade til Cleoburgs goda omsorg, at förfärdiga ett påbud, som kunde öfwarja denna olägenheten för folket. Men det war en sak af långt benigare innehåll, hwarotinnan öfwen ömtalte Gänningebud önskade få nådigt utslag, nemligen at mota och förekomma ett annat ondt, som beslod hwarotinnan, at de myckna rättegångs twistigheter. Domärens sanfärdighet och Advocaters samwetslöshet hade sköflat både land och städer.

Det XVI. Capitlet.

I Bburrates, som ei mindre för sin egen högachtningsskul, än Princkessans bemedlande, war hos Konungen mycket afhållen, plågade oftare insinna sig wid hofwet. Denne höllo de Syracusaner sig til, och stälte sig på alt sätt in hos honom, at således få winna en så hög Herres gunst. De hodo, at han wille föredraga Konungen Siciliensernes billiga önskan och underdåniga begär; och se kan Ro-

nungen af egen nådig drift, ansåg dem med blida ögon, så trodde de likväl, at den wigt, som låg in under Ibburranis eftertryckeliga bemedlande, kunde gindra honom långt mera beifrad för sitt folks nytta och bästa. Ut förtiga Ibburranis öfrige Dygder, war han af den egenkapen, at man kunde utan swårhet få tilträde hos honom, derest någon anlita te honom om hiely, eller ock önskade winna hans befall til befordran af sin billiga ansöknung, så at man kan säga om honom, det han mente sig hafwa stiebt någon wålgjerning, så ofta honom gafs tillfälle, at utöfwa densamma emot andra. Han hade förden skul så wäl ofta tillförende lagt sig ut för de Syracusaner hos Konungen, som ock nu i sonnerhet; då han utlet sig i följande, angående det omtalga onda, som d omstolar och råttegångar hafwa med sig, och hwaröfwer folket sig nu högeligen beswärade: Tant inter det, o! Konung, at det är en sak af ringa wärföld, som Sicilien igenom dem nu önskar affkudda sig; hwad mig angår, wet jag intet, om det ämbdes yrpor, hwilket Eders Majestet, nu nyligen har dämpat, på ett mera grufweligit sätt brustit ut och rusat fram. Ja! på det Eders Majestet ei må twifla, om ock detta hotande onda är omgifwit med ett stort anhang, så kan jag tryggt försäkra, at Lycogenes ei ägde flera, som sammangaddade sig med honom. Jag menar: De der Advocaterne, Förrespråkare, Skrifware, Råttegångs-betienterne (sielwa Domarena understår jag mig ei at nämna, efter Eders Majestet förordnar dem sielwew) hafwa nu redan klifwit til ett så oräfneligit antal, at Åkermännerne, handlande, wandlande, äfwen de som skola förswara landet, ei äro så många. Men hwar af söder wäl sig den hela ansenliga skäcken, om icke

af Jönwänarenas försördelande, om icke af de eländigaas vndergång, af de fattigas swett och blod? Det allmänna tager så mycket större och skadeligare känning här af, som om Advocaturen skulle drifwas allenast af några få, de der för redlighet äro kände, så skulle alla de många gwicka ämnen, som igenom så förderfwada illgrepp blifwa förskämde, kunna ypodla sig i wetenskaper, hwilka äga större nytta med sig; och således bymedelst wära wårt land til heder och prydnad; de kunde då biuda til, at antingen sielfwe ypsinna nya wetenskaper och konster, eller ock, åtminstone yppruka de förr ypfundna. Således är denna smittosamma far-soten, icke allenast skulden til de olägenheter, som den förer in med sig, utan bör ock i det affeende lastas, i ty den betager oss mycket godt. Eders Majestet torde ursäcka myckenheten af dessa lag-tätkare, (tillät, at jag med det inamnet kallat sådana Trätmästare) för deras myckla antal skul, som tråta, at hwilka alla domstolar ändoch ei tyckas wära nog tillräckelige; så at i följe häraf så många saker och handlingar ei kunde afgöras, derest de ei wöre så många. Ingalunda, utan twert om; Trätor och Rättegångsmähl wära til, eller ock ligga länge och surna igenom domarenas och förespråkarenas myckenhet. Derest Eders Majestet skulle inrätta flera nya domstolen, så skola de wäl insinna sig, som wilja der blifwa på något nytt och owant sätt straffade; men om någre af de förr inrättade drages in, så skal ock en del af Rättegångsmählen yphöra; Träte-stukan skal efter hand tyna af, allt efter det den deremot tagna, och än i dag brukeliga läkedomer aftröjes. Rätta orsaken til denna rättegångs brunsten är den, emedan domarena (på det deras inkomster igenom allt för så mål och

Processer ei måge blifwa aldeles magre, och de der jemte gå i mistning af sin myndighet) uti de aldrabilligaste mål, ändoch altid finna utvägar, at låta det, som både saker och wärfeligen har rätt, så dröja wid sina domstolar; det är ock ei heller någon brist på toma steyrpratare, samt på ett annat släcte, som är ännu wärre; at folk som är hemma i Processen, och utrustat med alla det konstiga ordsprång, som der wid äro brukelige; hwilkas giöremål är antingen at reta ihop andra, eller ock sedan de fädt minsta anledning til tråtor och twedrächt, uppöfwa andra, som än äro oförfarne, i denna lek. Ett enda af de landskaper, som stå under Eders Majestets regering, har sluppit, at befajas med detta Folkslaget, som förhåfwa sig af sin konst, at kunna utsä tråtor ibland folk. Derstädes grodde idel fridsamhet i alla städer. Derest någon twist uppades inbyggarena emellan, nedtystades den samma straxt igenom wise skiftesmän, med en Rättrådighet, som wäl war ofonstlad, men derhos förnögd och wälsignad. Men som de ei ägde nog estertäncka, at erkänna denna sin lycklighet, så tillåto de omsider en af dylika omraltel salar wissas och bo hos sig. Straxt stack rättegångsbrånaden sig fram, en hop swära stridigheter upkommo, tråtor lupo i synsprång ifrån ena ähret til det andra. På det sättet uppspinnes oftare twedrächt af slika Tråto-måhor, än de denna swärigheten förefomma eller bilägga.

Men ehuru folkrike deras antal ock är, och ehuru de nu, med sin smittosuka rubba all den ro, som fins i granskapet, så wore det ändoch drägeligit, der de wore nödde med en skidlig plikt på sina wedersparter, och derpå lemna dem i fred. Men nu taga tråtor ingen ända, utan om man å ena sidan wille skidska

Da de beswärligheter, dem man wid slika tilfällen får
haf at fånnas wid, och å andra sidan alla de omfåsta
tingar, som derwid förekomma, så kunde en och
hwar finna, huru det är långt swårare, at på det
sätret vinna en sak, än straxt blifwa dömd, at
hafwa den samma förlorat. Och detta är det same
na, som förtienar Eders Majestets besynnerliga op
märksamhet. Afståck de widlöftige omswoep, som
brukas wid rättgångar; Förefått ett wist mål, öf
wer hwilken tid ei bör wara tillåtit, at någre twistige
heter måga föråldras. Ty de konstler och lönska in
wänningar, hwarmed Advocater och Domare sät
ta det arma folket an, som dem nödgas anlita, haf
wa stigit til den högd, at deroppå nu mera ei finnes
hwarcken mått eller räkning. De plåga dem swänin
dom, och likasom led ifrån led affståcka dem, der de
afswäl hade kunnat til sin fördel på en gång blifwa os
lycklige. Man går ofta åstad, at anlita domaren,
saken förebrages, det ena åhret efter det andra går
förbi, och ändock han det näppeligen hunnit til för
sta början af Processen. An åga domarena ingen
tid öfrig, än fastas selskwa hufwudmålet å sido, och
de som skola wara fullmåchtige, roa sig så länge med
små bi-twister; hwilka understundom naturligen, un
derstundom, medelst deras konstlande södas och op
wåra af hufwudmålet. Dylika förepräng anläggas
de, och der de samme ei wela tagas åt örönen, ropas
de, och påstå, det domarena ei förmå skårskåda selsk
wa sanningen. Således uppspricker det ena twis
tels-målet utur det andra. Således måste omsider
de twistande, igenom ett slikt grufweligit upstok, se
sig utbloftade, dem, o Konung, som fattige och oskyl
dige åro, til mycken oförrätt. Ty en fattig, som
råkar ut för en rik orwån, måste under en så lång och
fåst

fästsam Fälwäg gifwa swiga, och sedan han blifwit aldeles utmattad, aldeles ypgifwas, utan at winna sin rätt, och så mycket mindre niuta Skadesånd; så at han således äger mindre orsak, at vara förtretad på sin wederspart, än på den, så til säjande widlöftiga rättwisan. Ei må Eders Majestet fråga, hwar före Domare och Advocater sätta så mycket nöje dervti, at på detta sättet pina och plåga dem, af hwilka de blifwa anlitte. Ty alt efter drögsmålet och tiden, wela de, at deras hafda möda skal anses. Således wäres arfwodet, så wäl för Fullmägtige som Domare. Alt hafwa fördt widlöftiga Protocol, at ofta hafwa anstälde förhör (fastän det långt mera gagnat, der det skiedt i forther) det är ett giöremål, som af dem säljes ganfka dyrt; de äro härwid så mycket skamlöfware, som sielfwa rättwisan får bära up deras syndiga anläggningar, och hetas der til vara skulden. Dessförstan, aflåda de sig, igenom en långlig wahna, at först se armt och eländigst folk för sina ögon, och sedant giöra dem ännu eländigare, all den minsta känsla af mennisklig ömhet; eller inbilla de sig och det ei vara någon swärighet, at gå hos dem til råtta. Och efter de äro så oberwikelige, at de aldrig det minsta blifwa rörde af all den böm och Suckan de ansökande falla, så blifwer och slutet det, at ju högre de af dem blifwa wördade, ju längre önska de öfwa sitt Tyranniska wälde öfwer dem.

Deras dageliga och ständiga illgrepp går jag med stillatigande förbi. Ty jag hoppas at de, som styrkt Eders Majestet i detta sinne, at bringa våra domstolar i bättre skick, lära utan twiswel beflagat sig deröfwer och rördt derom. Det torde nu alderföre mera gagna at förefe landet med läkemedel emot detta inritade förderfwer. Eders Majestet torde

förmodeligen, med nytta, gjöra begynnelse med en sådan förordning, at sielstwa de twistande parter worde ställa sig til rätta för domarne; på det hela saken således ei behöfde bero endast på Advocaternas trovärdighet. De måga för sin del wara antingen osfaldige eller ock slugare, så kunna likwäl domarena deraf med långt större redighet skärståda sielstwa sakens beskaffenhet, än af Advocaternas med en listlig och bedrägelig täckt mantel omgifna wältalighet. Så länge saken är ofkonstlad, eller blott och bar, så kunna två eller tre af rättens ledamöter wäl finna om saken är så redig, at deri kan fällas utslag. De slippa då at blifwa ansatte, utaf de af wara Prätomästare uppsundne fina inwänningar. Domen får då fällas, alt efter det som billigheten gier wid banden. Således borde det wara aldeles förbudt, at annorledes taga an en sak til öfwerwägande, så wäl wid Under- som Öfwer-rätter. Men der någon sak af benigare innehåll träffade at blifwa föredragen, sådan, hwars afgjörande fordrade wittnen, laga syn eller annat lagen likmätigt förbehåll, då kunde samma måhl yppdragas Advocaterne, då de borde afslägga sin Ed å nyo derpå, det de ei skulle påtaga sig at förswara någon sak, om hwars obillighet de i sitt sinne woro öfwertrygade. Der någon kunde öfwerbewisas hafwa brutit samma Ed, eller af arga list på något sätt skadat den, hwars sak han drifwit, borde den, förvtan det han blefwe dömd ifrån ähtran, äfwen beläggas med något annat swårt straff, och af det estertryck, för hwilket andre, som wägade det samme, mera båtswade före, än för alla gudar. Dessförvtan wore det en mer än nyttig förordning, om Advocaterne ei finge någon got arfwode af dem, hwars sak de förswara, förrän målet

målet wore bracht til endteligit slut. Den som tapar sin sak, borde ingen ting, eller åtminstone intet mycket gie, hwilket åfwen borde vara utsatt vri förordningen, för omålet åt sin fullmæchtig; och för det lilla arfwodet, borde straxt wid råttegångs början åfwen någon gå i borgen, på det Advocaten blefwe förekommit, at igenom ny Process utfråjja sitt arfwode. Den återigen som wunne sin sak, skulle med lika mycket betala sin Advocat för des slit och hasda möda, som Domarne sielfwe för sitt arbete bekomma. Det bör åfwen vara strängeligen förbudt, at ingen, så länge saken än ligger anhängig i rätten, medelst otidiga skäncker skulle försê sig emot denna förordning. Der den rättsökande skulle finnas hafwa stått sig in med mutor, så bör han giöras förtullig af all sin talan. Der åter Domaren skulle beslås på något sätt hafwa tagit mutor, så bör han förwijsas domstolen, och aldrig der mera få sitria. Angitwären borde winna så ansenlig belöning, som ock kunde förmå ens eget husfolk, at gifwa an sådant. Jag försäkrar, at Advocaterne då singe ledan til alt vpstof i saken. Och som de då woro mornare om, at bringa målet til slut, så skulle de ock få mycket mera arbete på sin egen fördel, och åfwen bymedelst gagna andra.

Allt detta wil doch ei förslå, der icke Eders Majestet dessförutan fogar den anstalt (men det bör sê strängeligen, och ei, som man plågar, med en in jagande skrämsel, som i sig sielft har ingen ting at innebära) at ingen twist öfwer sex månader må ligga anhängig hos Domarena, der icke så tränger, at wittnen ifrån en annan lagsagu böra instämmas; i den händelsen är det intet mig emot, om den utsatte vpstofs-tiden ock skulle fördubblas. De som äro

bane, at under mycken lämpa, och helt sensfärdigt
 angås med Rättegångs-saker, låra wäl intet särde-
 s rhyka om detta mitt förslag; så at de ock, aldeles
 skadlig harm intagne, tiltro sig påstå, det en sådan an-
 staltlig flock rättegångs-mål ei kunna på ett halft års
 tid afgjöras. Men så wil jag fråga af dem igen,
 om antalet på Rättegångs-sakerna wid domstolarna
 öfkar sig, eller om de kunna hinna med at bringa
 till slut wid påf så många gamla twister, som nye
 komma i stället? Wåra de til; i hwad wil det då
 öfodeligen stadna; hwad utwäg wil wäl förstå at af-
 göra en börda som samlat sig på så många år? De
 berede, så sant jag är ärlig, antingen aldeles ka-
 pas å sids, eller ock på en gång, icke efter lag och
 rätt, utan med lättkastning afflutas. Swert om,
 om de tiltro sig kunna efter hand afgjöra så många
 gamla, som nya och andra komma i stället, då har
 jag ju wunnit det jag syftar: wi äre ju då ense om
 antalet; jag menar, det är allt nog, om man hinner
 med, at afgjöra så många domar årligen, som an-
 dra twistigheter blifwa återigen föredragne. Der
 efter åter wille gjöra det inkäst, som stode Sanningen
 öfverstundom med en så granlagad swårighet at
 anlätas, at man ock behöfwer kasta några år der-
 på, så håller jag likwäl denna deras inwändning
 ingen ting lyckligare än alla de öfriga. Ja
 det ropas: Måten äro inwecklade, der lik-
 wäl J, mine Herrar Domare, J sielfwe hafwen ihop-
 klat dem. Gån tillbaka, och ser på edra Förfä-
 r. De afgjorde sina domar med långt större sär-
 skilhet, än den tiden fordrar, som af mig utesattes,
 och likwäl kan ju ingen förwågra dem det lät-ord, at
 de varit mycket rättwise; så wida de stadgar wi nu
 hade til at efterleswa, äro til största delen af dem

inrättade. Med den förfallne tiden, äro til de bråttstligas fördel, sådana strek vspundna, som giordt lagena rena och klara meningar til tvetydiga. Blott at bibehålla en trälachtig ordning, dela de alt sitt giöremål i wisja dagar, der det eljest borde och kunde gå för sig på en gång. Och efter alt sådant bidrager til Domarenas och Advocaternas winning, blifwer det ock, ochtadt sådant sstier med parternas största oöghenhet, så heligt och noga i acht tagit, som hade Underfätarena nedfatt sig för lagen skul, och icke lagen giord för Underfätarens skul. Afhånden slika widlöstheter alt hwad som öfwerstiger en behörigt vsatt tid. Ty ingen sak skal vndslippa sin tilbörliga råffst, då sex månaders slit och oförtruten vpmärksamhet derå användes. Skola ock edra öfverläggningar råcka öfwer den tiden, så ligger det macht vppå, at heldre gie domstolen med alt dess behöfl på båten. All den nogaste och granlagaste vpmärksamhet vti ett Måls afgjörande, bör ei heller gifwa anledning til vdräckt på tiden. Vran måsten J, wid så fatt omständighet, fatta ett sådant slut, som edart bättre wett och samwete anser för bäst och tryggast. Aldenstund förfarenheten gifwer det wid handen, at J efter edar mångåhriga öfverläggning kunnen icke destomindre falla tofuga och förvånda vtslag i en sak. Således frambringes Sanningen i dagshuset, icke igenom tidens bemedlande, vran medelst behörigt vndersökande.

Vti det Ibburranes således talte, fattar Meleander honom i handen, och med en gladlynt minne säger åt honom: Hwärt ssttar denna Er iswer, store Gubbe, at J tiktalen dem, som äro fränwarande? Der icke J til äfventyrs wil äfwen fatta mig ibland Domarenas antal, eller ock öfwerlemna mig. dessa för

ommaningar, vnder det, at andre så bära vp dem.
 Jag har så hört, at de, som hafwa någre saker
 vid vårt Hoff anhängige, äfwen beklaga sig, at det
 är nog långsamt til hos oss och med våra författa-
 ngar. Ibhurranes bad om vrsäckt, at en ömhet
 der almånna bästa vphikar honom, at med någon
 öfver hafwa omrördt denna saken. Sade derjem-
 må: An til äfventyrs Domarena biuda til, at söta
 skulden på Advocaterne, aldenstund desse äro de
 namne, som nu med klara och tydeliga prof, nu åter
 ett mera inbundit sätt visa det, huru de regeras
 konstiga och widlyftiga betänckningar, och med
 varjehanda förhinderliga omswoep oroar dem, som
 saken ransaka skola. Tänk! lifa som Advocaten
 det sättet kunde hinna med at konstla, der det icke
 redde med Domarens samråd. De förre påstå,
 måhlet bör vpskiutas. Det är intet desse emot.
 hwilken dera delen felar nu mera härvtinnan? Jag
 viller med skäl så före, at de gjörat, hwilka, då de
 kunna förbiude sådane illke grep, doch likwäl ei sö-
 komma dem. En aldrig tordes Advocaten på
 ett sättet tressa emot, gjöra vpskof i Saken, och
 onödigt wis draga vt tiden, der han ei alt för wäl
 wiste, at det är ett konstlande, som dageligen vtses,
 och som är med Domarens goda Ja och same-
 lse stadaat och faststält. Låt man Domaren fresta
 sig, at aflå alt stillestånd i saken: Låt honom innom
 månaders tiderum insträncka alla de til en rätt-
 ngs sak hörande omständigheter: Låt honom foga
 anstalt, at de, som innom den tiden ei äro färdi-
 at stå til rått, måga tappa sin sak, och gå miste om
 sin widare ansöknig; hwad galler, at wåre Ad-
 vocater skola stadna med detta sitt bedrägeliga vpe-
 ande, och aldrig mera tåla, at de sökandes rätt,

medelst ett så skamlöst vpskof, nedgräfvos och blif
om intet.

Doch om alt detta ei wille förstå at böja Domare
zenas sinnen på min sida, om de likafult skria här
emot, och beklaga, oberopande sig sin redlighet, sitt
arbete, och den insicht de tiltro sig åga, at de på det
sättet emot all rätt och billighet skulle blifwa handtes
rade, så är det intet mig emot, der Eders Majestet
i dy fall wille wisa något barmhertighets wärck emot
dem. Eders Majestet kunde då gifwa den besalle
ning, at de mål som ligga ofärdade, och Domare
na säja sig ei hinna yt med, måtte öfwerlämnas åt
andra lagsarna männ. Ibland wåra Advocater
och Fullmächtige finnas många, som åga mycken ins
sicht i Lagen. Til dem kunde Domaren hänwisa de
målen, hwilka honom hållt behagade. Ty deras
utslag och domar må nu skie antingen igenom dem
sielfwa eller igenom andra, så blir det likafult ett gub
remål, som gagnar det allmänna; allenast Parternes
slippa, at ytom utfatta tiden ligga och hänga wid
Rätterna. Eders Majestet skulle finna, at Domare
na strax finge sig andra och nya krafter. De skulle
på alt sätt gripa sig an, på det ei något af deras in
komster och myndighet blefwe meddelst androm. Hoff
man då flere sysslor yppå dem: De skola wål ensamma
me gå i land dermed, fast än de näst förvt af en
flemmig trötsamhet nästan wille försmächtas; i syn
nerhet, der Eders Majestet, hwilket borde skie, fast
stälte denna förordning med ett ansenligit wite. Men
Eders Majestet torde falla in med detta inkast:
Hwad wil det då blifwa af de gamla måhl, som i så
lång tid, och det ena åhret efter det andra, legat wid
domstolarna? Ty ett helt åhr wil sannerligen icke
förstå, om de, jämte dem, som dag från dag blifwa
föres

öfverbrachte, skola att på en gång afgöras. Ut förkomma denna swårighet, borde de, som Domares Embetet förvalta, emot sin wilja, få så många Bistare, som kunde synas vara tillräckelige at afbörda en wid samma Rätt liggande gamla samling. Desas myndighet skulle äfwen ei råcka öfwer sex månader. Sedan Domstolarne således blifwit ifrån de gamla målen entledigade, så borde de brottsligas affräffande, och de oskyldigas klagomål, inom ett år utbringas til slut.

Det XVII. Capitlet.

Bburrans tancka i denna saken, syntes ei annars vara än mycket billig. Men så wida det är underfundom högst skadeligit, at förse siuka kroppar med alt för stark läkedom; altså vpskiöt ock Konungen en så ny som wälmenande inrättning, til des Magistraten i städerna kunde sammankallas, då denna Förordning, lika som med deras samtycke, kunde komma til efterlesnad föreläsas. Emedan det ock låg i saken till rätta, at ei betaga Domarena den wördnad, som folket bör åga för deras Embete, hwilket utan tvifwel städt at befaras, om man wid en så oförmodelig förordnings utfärdande, mera syntes hafwa afseende på straff och hämd, än på en deraf härskande nytta. Han utgaf fördenskut den besalning, som på alt det öfriga, som menigheten hade at föresätta, skulle fällas utslag wid deras allmänna tillopp, på Prinsessans instundande Födelse: Dag. Men denna inrättning allenast, som angår Domstolarne och Rätterne, skulle de wid annat tilfälle få del af; För öfrigt blef omsorgen, at i pennan fatta samma förordning, öfdragen til Cleobulus.

Nu woro icke allenast Stådernas Fullmæchtige
 sammankomne, utan hade ock allahanda folkslag så
 upplydt Epeircte, at Radiobanes, hwars tancker
 gingo endast ut derpå, huru hans stämplingar måtte
 lyckas, nu aldeles fræchtade, det Argenis ei stod
 ibland så många Sicilienser at borttröfwas; nu åter
 mente, at Meleanders lifswacht och öfriga medfölje,
 ibland en sådan skäck, och på ett så oordentligt wis
 ihopp-packadt folk, hade så mycket swårare före at
 stålla sig i motwårn. Emedlertid spardes hwarken
 möda eller pengar, at således utsmucka inrättningen
 af den utlöswade Dansen; Ty han bödd til at härige-
 nom så wål skaffa sig ett wackert namn och låford,
 som ock med slit insmygande ynnest något när ställa
 menigheten til fred; som ei annars kunde, än blifwa
 förtörnad öfwer hans wåldsamma stämpling. Ar-
 gen för Prinsessans Födelse. Dag, som blef utsett
 til samma skåde-spel, war en mycken samling af folk
 i Meleanders hoff. Uftron-måltiden gick i god tid
 för sig; wid hwilken de Sardiske och Siciliske Her-
 rar mangrant hade insunnit sig. Hwarken Gran-
 deurerne eller öfrige wachten, som woro posterade
 wid dörrar och ingånger til Slottet, woro ned-
 mächtige at afhålla folket, som på alt sätt klångde sig
 fram; så at bullret och ropet af dem, som blefwo
 skadde, och af Påfdrarena, kan åstwen sägas hafwa
 til någon del bidragit til denna Kungliga lustbarhet-
 ten. Och aldenstund wachten ei fant sig i stånd, at
 hålla styr på dem, steg Meleander sielf ned til dörrar-
 ne, och bad dem, under en påtagen Majestætt mi-
 ne, at de ei wille åstadkomma någon oordentlighet
 wid Skådespelet som hades för händer, och derhos
 ei förtörna honom. Archombrotus fölgde Konung-
 en i hamn och hål efter; som ock fick af honom,

han steg tillbaka, den befallning, at han, sedan så många blifwit insläpte, som med beqvämlichkeit kunde åskåda denna pomp, skulle medelst den wördnad man bar för honom, hålla de öfrige tillbaka. Men som han trodde, at ingen ting wore så wäl giordt, som at på allt sätt som skie kunde, ligga Radiobanes wägen, så böd han ock til, at sätta hela denna anläggningen i oordning, hwilken den andra så högeligen lade sig ut före, läsandet som han ei kunde emotstå folkets tillruffning, och fick således giöra dögarne öpne för en myckenhet, som i hast så störde til, så at de aldeles wille nedtrampa hwarandra, ei wärande, hwar de woro hemma. Och ehuruwäl Meleander blef häraf uphissad, så wälade doch det myckenheten folk et at höra honom, til des man lämnade dem i sin frihet, då de af sig sielfwa blingdes; så mycket mer, som Konungen, af harm intagen, lät förstå sig wara i begrep, at gå sina färde igenom den dörren, som lag närmast til den för honom upsatte Thron. Men Eurymedes förestälte dem ett och annat under mycken allvarsamhet, i det de ock sielfwa började at förundra sig öfwer sin dierfhet; då Archombrotus, under allt detta, högeligen glädde sig i sitt sinne, öfwer det Radiobanes berättades hafwa blifwit öfwer detta owäsendet så förtretad, at han ock slängt all sin prydnad ifrån sig, med befallning, at den framman före hängande förlåten skulle uplyftas, och de dankande således strax nedsläppas utur sin lust.

Om sidet blef doch igenom Eurymedis bemedlansde ett ställe ifrån folkets trångsel ledigt, hwarest Meleander och Argenis stälte sig, och til en begynnelse af det inrättade Skåde-spelet, stuo för sig fyra skogs-gudar utur Tapetseriet sig fram, och lät se sig på Theatren;

hvilka sedan de mycket kort, samt på ett wildt och
osmakeligt sätt dangat, blef följande Epigram,
hvilket war ett innehåll af Ståde-spelet, Romunaen
och Prinkeban öfwerlämnat; som dock strax dera
på blef utspridt ibland menigheten.

NATURKUNST har nu re'n hint se sin Olycks-Stierns
Hon som alt här tills fådt af idla nöjen le,
Sår låf at gråta nu, se'n hon bli't delt åt tre,
Och alt se'n dessa Tre med macht begynte spierna
Emot Saturni Thron som war dess enda Herre,
Nu har hon flera sådt: Hon derfor' blir alt wårre.

Tu nu wil Jupiter tilwälla sig den beder,
Neptun och Pluto strax, af en och samma Ått
Sig sättia deremot; Men käre! är det rätt
At bröder tåbla så? Nei! mig förlåf, jag beder.
Skal strid och bitterhet det rum hos edet finna,
At åola samsjan glöms, blott at ett rike winna?

Ah! huru wor' det wål der I skull' åter lyfta
Er gamla gråa Sår, uppå dess förra Thron.
Jeu **REKA** lærer dock, derom wål wara mohn,
At alt til fredsämhet och endrächt måtte lyfta:
Hon rullar på sitt klot; och man hos henne finner
En stor ostadighet, så wål i gång som sinne.

Dig Jupiter hon til en rådad' Herre wåljer
I Stierneshimmelen. Dig åter Neptune
Gier hon den fullmacht, til at wara styrande
Utöfwer himla-blå och swarta hafwets böljer;
Men Pluto, dig hon mitt i diupa mörkret kastar,
Som för sin storlek skal inrymt så många gastar.

Med denna delning syns de Trenne gudar nögde,
Och werlden brister ut i glädie på alt sätt,
Hon tycker at de ha fördelt sig ganska rätt.
An andre gudar då? Jo tänk! De ä' ock bögde.
Med en och samlad munn för denna deras delning;
De sågna sig rätt högt, och med en liuf förening

De blanda hwat om an sin Sång och alt sitt låte,
 Så at det har mer smak af Kånst ån redighet,
 Ty här inståmma först de gudar som man wet
 I himlshusen bo. Se'n de som ha sitt låte
 I warnet; der de liksom andra fiskar simma;
 Siöft de som nederst bo inwonder jordens dimba.

Gudinnor hafwa doch sig ei ibland dem samlat,
 Här saknas så wål de, der endast taga acht
 på Stierne-himmelen med all dess glångand prächt,
 Som andra, hwilka i de nedre werldar famla;
 Hwars giör'mål måstdels är, at alt i twedträcht blanda,
 Och hiza så wål folk, som spöken, troll och andar.

Men I, o! Wåna Mör, Siciliens ädla Kårnor!
 I träden närmar' fram och fyllen denna ring;
 Då ökes guda-ron, då fattas ingen ting;
 Besmynerligen du orwaldesta bland tårnor,
 Som denna Cronans drott och ägarinna blifwer;
 Gif Jupiter din hand; han sin tillbaka gifwer.

Och medan du i dans dig efter Sångnen swingar,
 Låt honom då förstå at det som bättre är
 Gies til ån Jupiter. Han der'mot skatta lär
 Ditt rike högre, ån alt hwad i himlen klingar;
 Och der han winne det, som hiertat hans måst lyster,
 Så ålskad' han dig mer, ån wore du hans syster.

I medlertid stöttes det i Basuner; då en eldslä-
 ga, likt en liungeld, stötte sig fram emellan de tiöcka
 och hwar öfwer annan swåfswande måln-skar. Der
 efter begynte den förestälta himmelen, som öfwerst
 i tafet war anlagd, at röra sig, som ock småningom
 bles nedslåpt; hwarefter den öpnade sig i trenne af-
 skilda delar; uppå hwilka Cristall-stiernor, medelst
 de der emot stälte liusens tilhielt, tindrade, och för-
 orsakade med sitt skien, at alt det, som war tilre-
 af gull och purpur, gaf en mer ån skånande glång
 ifrån sig. Uppå den medlersta af de trenne öpnin-
 gar

gar förestältes Jupiter sittande, samt Neptunus och Pluto vppå hwar sin af de andre tvenne. De woro omgifne med en stor hoy Cupidoner, med sina krusada hår och korta til wårten, som syntes tienda dem. På deras skuldror hängde en båge, och i högra handen slängde de ett koger med tvenne pilar af olif spiz och dubbel wårkan. Dese hånde sig tillika med sina Herrar, med ett snålt språng ned på Theatren, som war beklädd med Tapeter, hwarest de swängde sig af och an med snälla och lätta fötter. Under det samma steg Jupiter, alt efter musicalist Tact, fram til sina bröder. Strax derpå kastade de sig ifrån hwarannan, och låto med tienliga åtbörder och dansandet förstå, som kunde de vnder sin twist icke förlikas. Sedan de således andra och tredje gången burit sig åt, låt gudinnan Lycka i största hast se sig, sittande på sitt klot, hwilket ock alt efter Sång och wist tact rördes. Hon hade vndanstuckit i sin wida klädnad alla de rikens Regalier, som gaf gudarna anledning til deras twist, och bad dem tråda fram. De åtlhdde hennes befallning, hwilket ock skiedde med ett wist dans: sätt, alt efter det som strångspelet gaf dem wid handen. De fälte alltså neder sina händer, i mening, at vndså hwar sin lott. Jupiter träffade i detta lyckones sköte på en blix af guld, med trenne spekar, Neptunus fick en tresudad gaffel; och Pluto blefnade aldeles af, då han märkte, at den vnderjordiska Riks-stafwen fullit på hans lott. Strax derpå framstäck sig en annan sky, som hade med sig i följe til Jupiter, som blef de himmelska andarnas Konung; de högste af öfre gudarna, nemligen, Mars, Apollo och Mercurius. Icke långt derefter blef man warse mitt vppå Theatren ett haf, som brusade och swällade af olika böljor, hwar

hvarvti syntes en klippa öfverklädd med måga och småfor; hvarifrån Proteus, Triton och Glaucus störte sig neder til sin Herre Neptunus; då Sånge-Choren emedlertid så lämpade sina driller, och lät höra en sådan sång, at dånnet af deras nedstörtning liknade ett susande haf. Knappt woro desse af Neptuno igenfånde, förr än en skymtande behaglighet framwiste sig; Ett rum, som förestälte de Elyfiske slårmarker; hwarest Minos, Aacus och Rhadamantus bleswo sedde vti sin förfäran öfwer det öföremodeliga lusfkenet. Hwilke ock wunno så mycket, at den nu aldrämåchtigast blesne Plato ei mera förachtade sitt rikes strecka. De himmelska gudarnas klåde:drägt war af Purpur; Hafs-gudarnas war himmels-blå, och de vnderjordiske woro klådde i en järn-grå drägt, som ågde, jag wet intet hwad för wördsam förfräckelse med sig. Hwar och en war dessförtan omgifwen med sin sårskilta pyrdnad. Gidel strålar blånckte omkring Apollo. På Martis Purpur mantel förestältes Fält-slæchtningar, som woro inwåfde; han hölt ock ett swärd i handen. Medelst hatten och wingar på hålarna bles Mercurius utmärkt, han förde desytan sin Hårholds-staf och sin kapp, som förmådde sätta den widrörande i diwala. Triton åter hade lätit hångra ett krumt horn wid sidan. Proteus hade ett twesaldigt och olika ansichte, som förebrådde honom hans ostadiga sinne. Glaucus befans åga ett så långt skågg, som han åfwen hade, då han stupade i strömmen wid Anthedone, och medelst det kraftiga gråsets wårkan bles förbytt i en hafs-gud. Minos råfnade på sin mantel hundrade städer: Aaci klåder woro utsynckade med en stor el, jånkte en hop myror; ibland hwilka somlige redan hunnit så menniskio-skapnad, de öfrige hade

ännu

ännu icke aflagt sina förra ben. Rhadamantus förde en drägt, på hwilken hans Lyciffa Chimæra med lifliga färgor war afmålad. Och på det han finge ådaga låga det hat han bar för missfödsel och odygder, förestältes Bellerophon, som henne förgjorde, sittande på den af gudinnan Minerva tända hästen Pegasus.

Hwar och en af dem dansade uti denna sin flåde-drägt, uppå ett lämpligt sätt. De himmelske gudarne gjorde det mera gladt och mundtert; Hafs-gudarne afgjorde sin dans på ett mera tölpigt och bondachtigt maner; De samkade vnderstundom ihop sin långa fiske-stiert, stundom låto de den släpa efter sig, och alt efter Tact, klappa i gälfwet. Men de vnderjordiskas steg i dansen lämpade sig alt för wäl efter deras skrynklige och grofwa hy. De dansade, ochtadt deras upsyn war blandad med mycken bister arghet. Ett så olika sätt, at dansa hos dessa ganska åtskilda gudar, drefs icke destomindre af en och samma Music. An afdelte de sig i wiså skåder; an twinnade de sig ihop i dansen, och det på åtskilligt sätt; an gingo de i ring; an dansade de lång-dans, Theatren ånda fram. Icu såg man, huru de ledde hwarannan wid händerna, nu åter dansade de för sig sielfwa; an afdelte de sig par om par, och alt efter det stränge-spelen gåfwo dem anledning, med mycken wighet swängde sig hit och dit. Inteligen, sedan alle dese föreställningar blifwit til ånda bragte, steg Radiobanes fram, som spelte Jovis person, och böd up Argenis. Hon afflog intet hans tilbod, utan trädde med en Majestetlig daglighet i dansen. När ock de förnämsta Fruentimmer, så wäl gifte som ogifte, infunnit sig i dansen, gjorde de tolf gudarne ånda på hela skåde-spellet med en ny dans. Häruppå begåfwo de sig hwar på sina sär-

Skilta rum. Jupiter drefs vp åt himmelen; Neptunus stäck sig vndan i hafsz-böfjorna; Pluto steg ned til de ställen, tådan ingen återkommer; hafsvand de factlor i sitt följe, som wiste honom wågen. Och vnder det samma föll ett helt sachtat rågn, som war tilredt af allahanda wälluchtande watn, til allas förvndran, ifrån de moln-skyar, som der vnder tafet swäfwade, småningom och droppewis vppå alla dem, som woro i Skåde-salen.

Det XVIII. Capitlet.

Sätte delen af äffadarena berömde författningen af denna Kongliga och fästsamma lustbarhet. Somlige beprisade Radiobannis stora rikedomar, andre hans myckna wänlighet. Men som han ei kunde gie sig någon ro, för den myckna längtan han drefs af, at wärkställa det onda han hade i sinnet, så frambragtes ock natten för honom oroligt, och steg, wid morgonrådnans upgång ned til hamnen, i mening, at bese skieppet; hwilket ock gaf honom anledning, vnder det skien, som wille han stöta ut det ifrån stapelen, at twinga Konungen och Argenis ned til stranden. Derpå gick han åt den kanten af söst stranden, hwarest man efter hans befallning tilredde den Kongliga måltiden. Der hade de satt til samman några stora tålt, samt med starka rep bundit dem fast wid nedstuckna pålar; den sandiga jorden war åfwen med mattor all öfwer betåti. Tåltten woro ock utsmyckade med allahanda slags landz-prydnad, med qwistar stäckade af trån, samt med Cronor af unga telningar ihopbundna. Begge sidorne af rummet der man skulle spisa, woro med Prinsefians inbundna Namn, samt åtskillige menni

menniskio: och wildiurs-bilder beklädde. Ofwanföre
det sate, på hwilket Prinzessan satt til bords, stod
en med Lager utzirad Tassla, vppå hwilken man kunde
de läsa följande Verser.

Gudinna tänk! Din Skönhets pracht,
Plår öfwerträffa all den macht,
Hwarmed Fru Venus plågar sära,
De hiertan dem hon täncker dära;
Junonis fågring ei förlår;
Du Pallas wida öfwergrår,
Då hon med oljesqwistar pryder
Sin hielm, med hwar som dex til lyder;
Bewårdiga med dina fiät,
De skällen man vppå alt sätt
Utzirat har med Skogs-Tapeter.
Och hwar som mera dylligt heter;
Delia gör ju äfwen så,
Har' ofta plår hon icke gå,
Och smyga sig i Skogens tysta,
Sen hon om dagen fådt sin lysta,
At rulla i den wagn som får
Sin gyllend' glanz af Solen wår;
Fru Pallas har ock denna dygden,
Hon reser ju ock ut på bygden,
Sen hon i bardalet och krig
Har fådt och tappert hållit sig;
Då man som bäst sin gudstienst håller,
Så wet jag intet hwar som wäller,
At hon helt ofta wisat sig,
Och smygt sig fram med sachte steg
I hopen; samt rätt många gåfwor,
Har skänckt til sina egna häfwor.
Kom wåna Nymph, och sätt i brand,
De gudar som håt wid din strand
Ei weta utaf denna låga,
Som eljest Kallas Kärleks plåga.
Wår Neptun, med sin halfwa kropp,
Sig utur häfwet reser opp.

Så får man många puster höra,
 Om han med dem dig kunde röra
 Då skall han wist sig nögdet se,
 Han wille wäl tillbakas gie
 Alt hafwets macht; ja, mera wåga,
 Allenast han tig finge åga.

Samma morgon lät Meleander, sedan han ån-
 dat sin gudstienst, kalla Städernes Fullmächtige til sig,
 och gaf dem då wid handen den nåd och bewägenhet
 han lätit dem påffina. Han gaf derjämte den besal-
 ning, at den förordningen, som Cleobulus i pen-
 nan fattat, skulle ei allenast anslås på Rådhuset, v-
 tan ock skickas om til de öfriga städer, med försäk-
 ran, at under mycken sorgfällighet arbeta deruppå,
 huru Rättegångsmåhlen kunde ställas på andra stö-
 ter; hwilket nu i hast ei så wäl kunde å wåga brin-
 gas. Sedan detta i största hast blifwit utspridt,
 ledsagade folckhopen, som högeligen fagnade sig, i
 betrachten så wäl af sin egen fördel, som af denna
 allmänna glädie-dag, de Kunglige, under mycken
 handklappning och stort frögde-rop, til Radiobanis
 tått, dit de togo sin wäg. Argenis blef wid sin an-
 komst af Radiobane, hwilken war intagen af en
 glädie, som förorsakades af helt andra omständighe-
 ter än någon kunde gifva, ansedd som ett säkert rop
 för sig; då han emedertid underhölt den långsamma
 anrättningen af middags-måltiden med en obeskrif-
 welig artighet. Fyra timmar af dagen woro öfrige,
 efter det de hade ändat måltiden, och begifwit sig at
 bese skieppet. Pufor och Trompetter hördes allestä-
 des omkring stranderne gifwa sitt starka liud ifrån
 sig; och wri spiken af de tre masterne hängde wimp-
 lar af den finaste flagg-duf, och af allahanda slags
 färg; hwilka mycket behändigt efter wädret fladdra-
 de

de och bredde sig ut. Däcket war vpplyt med Sjö-
män och Soldater; hwilket hade det anseende, som
skulle skieppet stötas ut antingen til Triumph, eller
ock til strids. Hwarken stranden eller båtarna som
der lågo, wille förslå til inrymme för det myckna
folcket, som hofros vp ett hwarjehanda anstret, så
ofta Trumpeterna gåfros wid handen, at skieppet
hade vppå stapelen skridit något stycke fram.

Det war så med slit anlagt, at det skulle det lång-
sta man kunde, dragas ut på tiden, förrän skieppet
finge segla ifrån hamnen. Men Radiobanes vns-
derhölt Meleander lifafult med afbidan på Fyrwerks-
feriet, det han läste anställa icke långt ifrån stran-
den, vppå twenne båtar, och hela sjön deromkring;
Och som detta war ett nytt påfund, så wida största
delen ännu ei hade sedt dyligt tilförende, så vppväckte
det ock en särdeles nyfikenhet, hos alla dem, som sin-
go böra häraf. Vnder ett slift hopp, ledde altders-
före Radiobanes sin Argenis och Meleander til sitt
tält; förtäljande dem til alla omständigheter, hwad
de wid detta tilfälle fingo åståda; nemligen: Göres-
ställningar af fiskar, som uti watnet utur sina svalg
skulle utspruta idel eldslåga; hwilken ändoch ei skulle
flockna, fast än de höllo sina hufvud vnder watnet.
Derjämte, at båtarna, som wore af dessa fiskar in-
spärrade, skulle förswaras af brinnande Figurer och
skapnader, hwilkas forckar ei kunde med större häf-
tighet kasta sin eld ifrån sig, än vnder sielfwa wat-
net. Han gaf sig ingen ro, vnder denna sin berätt-
telse, utan war på alt sätt omhugsad, huru
hans nu annalkande framgierning skulle wärkställas;
lemnade altdersföre Meleander då och då allena;
warnande Virtiganes, jämte de öfrige, som sådt
del af hans förhastwande, det de ei skulle taga alt
för-

för långsamna eller ock för hastiga mått i denna saken, hwilket kunde giöra hans hopp om intet. Hundrade Lampor woro upstälte på alla sidor i Tältet, der de Konunglige skulle sitta och åskåda Fyrverckeriet. De hade ock afgjordt sins emellan, at alle dese, så snart det gofsos tekn, skulle på en gång utsläckas, (ty de hängde på några ganska få stref) och at Argenis jämte Konungen då skulle angripas och föras til Slapen. Hansedt de Sardiske Herrar, tillika med Soldaterna, til större delen ei wiste af den stämpling som förehades, bleswo de lifawäl, den ena efter den andra dit kallade, och i tyfhet åtwarnade, at i allt åtlyda Virtiganes, hwad han wore dem befallande. Denne, fastån han ei gierna wille derpå, drog, jämte andre twenne Rådsherrar, all behörig omsorg, om detta sig anförtrödda Skålmstycke.

Det skulle synas, snart sagt, otroligit, at Sicilien kunnat ryckas undan en så nära och öfwer hufwudet swäfwande undergång. Men så bör det ofta tilskrifwas en särdeles gudomelig Försyn/ at de ogudachtige/ då de uti sielfwa medgången tycka sig gå som säkrast/ af en hastig hämd blifwa ansatte; på det odygden aldrig måtte kunna bysas utan fruchtan/ och den förtryckta dygden utan hopp. Det hände sig, at Archombrotus, medan de andre höllo på at beskåda Skiepspets utlopp på watnet, som ei sielf wälade at se här uppå, gief och spaserade icke långt derifrån på stranden. Han war intet okunnig i det Sardiniska språket; ånständt han in til den dagen hade läds, som han ei förstode det. Då en utaf Radirobanis Drabantter, som titet tilförende hade skildt sig ifrån Virtiganes, mötte sin Camerat, och såg honom utan gewär så och slanca omkring stranden, sade han til ho-

nom: Camerat, har du allena fädt lof, at här i dag
 blifwa sedd utan hand-pif och wärja? Och när den
 andre hade sagt, sig ei hafwa fädt någon befallning
 at taga något gewär med sig, gofswo de sig begge i
 följe med några andra, som kommo emot dem, så at
 Archombrotus ei förmädde fatta någon ting, af
 allt det de sedermera taltes wid. Men som det föres-
 föll honom helt underligt, hwad det wore af nöden,
 at Sarderne på det sättet skulle förses med gewär, då
 lifwål allt war fredligt, och bäst som gästabod hölts,
 så påtog han sig ock, under den förstållning, som gin-
 ge han för sitt nöje af och an, at ögna den ena med
 den andras kläde-drägt, då han ock ibland dem alla
 ei fant någon som war utan gewär. En del ägde
 förutan sitt swärd, en pif; En annan hade slänge-
 spiut, och en stor hop war utrustad med Italienska
 Skjut-gewär. Men de så återigen, som woro utaf
 Romungens Lifwacht, woro försedde, antingen med
 storm-hattar eller ock sköldar; på det deras stämp-
 lingar, igenom en alt för mycken tilrustning, ei måtte
 röjas. Archombrotus, som defutan hade ett af-
 wugt sinne emot Sarderne, föreföll detta mistänckt
 och äfwentyrligit. Det skiedde ock utaf en särdeles
 hög och gudemelig skickelse; i det honom öfverkom
 en större häpenhet, än han af en så ringa anledning
 tycktes hafwa fog til. Ty denna tilrustning hade
 kunnat anses, af en som warit mindre försichtig, för
 brüelig och wanlig hos detta frigsfolk. Men han,
 antingen för det han nu ålskade Argenis, eller ock
 för det han önskade, at Radiobanes bleswe röjd
 under denna sin syndiga anläggning, sade för sig
 sself: Ach! jag eländige! Männe denna Ålskaren,
 som så ofta fädt afflag, börjar nu at reda til någon
 wäldsamhet, och hafwa i sinnet, ei tilfyllest förenögd,
 at

at så Argenis allena, at föra Meleander med sig? Ty hwarföre hade de eliest med sådant krus och omsvöep blifwit ledsagade til Hafs-stranden? Hwarföre blifwa de anmodade, at endteligen afbida natten? Hårwid blef han af en hastigt öfverkommen bårwan och håpenhet, lifasom för munn slagen; men trodde sig lifwål under alt det ei kunna på mera lämpligie sätt erhålla spaning, om någon hemlig sammangaddning stämpades, än igenom Virtiganis broder. Denna hade någon tid legat ganska illa sjuk. Det war således ei troligt, der Sarderne hade någon underhandling för händer, at de i den händelse wille lemna honom i Staden qwar efter sig, såsom en Fånge. Han lopp derföre, så at swetten dröp af honom upåt Epeircte; och när han hade hastat sig til den Flygelen af Kongliga Palatset, som för de främmande war utsedt, råfode han der i en lycklig stund uppå Radirobanis Cammar:Zienare, Libacharies wid namn, som hölt wacht om sin Herres Sofwe:kammare. Då denne war i beråd, at gå utur rummet, och låsa igen dörren efter sig, fattade Archombrotus i hast det rådet, och talte honom på det sättet til, det han hade lust at bese något i rummet, allenast Cammar:Zienaren hade tillfälle, at dröja litet. Songnu denne bar icke allenast wördnad för Archombrotus förnåma person, utan ock derjemte ei hade sig til det ringaste bekant sin Herres onda framsarande; så låste han ock up, utan widare twiswelsmål, Cammar:dören. Archombrotus påminnte sig, at, begge gångerne, då han giordt Meleander följe til Radirobanes, så hade han strax wid hufwudgiärdet, uppå ett disfatt bord, blifwit warse ett ganska wäl utarbetat Skrin, af Ebenholts och Elfenben, samt wid gångjernnen och i kanterne inlagt med fint utskur-

ne Silfver-plåtar. Han hade låtit sig berättas, at de fästbaraste Edelstenar skulle ligga förvarade i samma Skrin, jämte de bref och skrifter, som fordrade ett säkrare gömställe. Han såg sig fördenskul om, utan at låta märka sig, på bordet, det han besant vara tomt, och tittade förgäfves där och här i hela rummet efter Skrinet. Och på det han ei skulle blifwa förrädd uti detta sitt förehaswande, så öppnades spann han en liten ofanning, at dymedelt beswika den andra. Der stodo twenne Tassor på wäggen, dem Radiobanes höll i stort wärde. Öppna den ena förestältes, huru en Örn, som kom swäfwande lifasom neder ifrån en Sky, satte en Crona på Radiobanis Herr Fadens Huswud. På den andra blef man warse Apollo, då han hämnade sig på Marsyas, den han förwandlade i en ström. Han stälte sig helt pickhågad, lifasom han endast til den ändan stigit in, at bese Tassorna. En de samme woro der qwarlemnade, jämte all öfrig meublering i Cammaren, vndantagande det omtalta Skrinet.

Under ett mera och mera tiltagande af sitt sinnes förebed, och denna sin misstancka, lemnar Archombrotus Libachanes, och hastar sig til Virtigannes; där ingen war som kunde öppna dören; så at ett så ensligt rum kunde gie honom nogsam anledning at tro, det hans siska bror ei wore tilstådes. De hade ock, helt bittida om morgonen burit honom i en Portechaise ned til Skeppen, i mening at, lifasom efter Doctorernas föreskrift, winna medelt Hafwets salta och des skakande någon läfedom. Archombrotus fruektade blifwa, vnder denna sin så nogråsnade bespaning, förefkommen af natten och sielfwa försäret. Han kallat altdersföre twenne Öfwerstar til sig utaf dem, som ägde hwardera vnder sitt Commen;

mendo hundrade menn af besättningen på Slättet, (ty hvorn kunde wäl i sådan hast bringa tilhopa de öfriga, som lägo här och där förstördde?) och låsa de, som wore han utjänd af Meleander, talande til dem: Hasten eder til edart manskap, och hastwen dem med eder i hast, doch med besked, ned til stranden. De böra Rote-wis ställa och samla sig näst in til Radiobanis Fält. Det är alt nog, allenast de äro försedde med wärja och spiut; på det de ei måga gifwa anledning til widare Tal och Omdömmen, der de besunnas mera utrustade. Jag skal förvt infinna mig på stranden, och utan ysskof gifwa eder, alt det Konungen befäller, wid handen. Gån aldersföre, och waren edar Konung med ett oförtrutet bistånd i alt behielpelige.

Det XIX. Capitlet.

Edan dese utan ysskof hade gädt at wärkställa den befallning de fingo, kom Archombrotus tillbaka ned til stranden; där han icke långt ifrån Radiobanis Fält träffade Eurymedes. Honom tiltalte han med en orolig ysskn, således: Huru besarar icke jag, at Odet wräkt of en annan Lycogenes på halsen. Deroppå nämner han för honom i forrhet, hwad som hade giedt honom anledning at aftaga deras förrådeliga stämpling; nemligen, at det käftbaraste af Radiobanis enskylda tilhörigheter wore bortfördt: It Virtiganis broder, wachtadt han war siuk, hade gädt sina fårde: at ingen af Sarderne sägs wara utan gewår. Eurymedes gaf sig intet tålmod at låta honom tala ut, innan han swarade, sig wara högeligen glad, för det Archombrotus wore af samma mening som han.

Han hade redan en god stund byst den mistanken; sedan han helt håpen kom at förmärka, huru som Sarderne, icke utan samråd, wanckade skäcktals af och an omkring Zältet. Men så snart han seck åfwen inhämta de omständigheter, som Archombrotus hade at förebåra, sade han sig ei äga något twifwelsmät, at ju någon skändelig stämpling hades för händer. Hwem har wäl stält of ut för den der Pirithous? Och hwad för en Theseus har giordt denne så dierf, at han wil röfwa sig til en hustru? Men wi så låf at konstla, på det Meleander må kunna öfwertalas, at sätta sig i säkerhet för denna deras stygga anläggning; ty han är så måhn om, at ei på något sätt oroa Radirobanes, at han ock ei stort wälar om sin egen person. Gack föråt, Archombrote. Sedan I satt skrämnel i honom för denna stora faran, så skal jag inställa mig och måstierligen weta at fördubbla så wäl anledningen härtil, som sielswa des påfölgd. I medlertid wil jag så laga, at manskapet, som denna natt skal stå på wacht, ställes icke långt härifrån i sitt behöriga stic. Det lyckades ock så wäl, när Archombrotus steg in til de Kunglige, at Radirobanes talte med Argenis, så at Meleander på intet sätt war förhindrad; han trädde fram til honom, och hwissade honom i örat, såjande: Jag förställer mitt ansichte, Eders Majestet, och tar mig en hel annan dyshn, än saken jag har at förebåra, borde fördra, på det dese försätes-män, med hwilka Eders Majestet står omgifwen, ei måtte förstå det Eders Majestet blir åtwarnad. För öfrigit kan jag berätta, at all denna ståt är til den ändan anstald, på det Eders Majestet måtte blifwa för dem ett offer; jag kan ju grant förstå, huru som Radirobanes har fastställt, at föra bort Eders Ma-

jestet

jestet jämte Prinsehan. Uti slift vpsåt drager han så sent ut på afton, med det han vtfåst sig at förnöja Eders Majestet; på det han måtte finna mörkret för sig, och således desto beqvämligare wärkställa sin skändeliga anläggning. I det han war begrepen, at omnämna de skäl, som hade gifwit honom anledning här til, infant sig Eurymedes; som öfwerhopade Konungen med en sådan skrämnel, at han med starvande leder, och vnder en håpen owisshet frågade dem til råds, hwad mått man borde taga, som kunde förefomma denna så oförmödeliga olycka. Det togs för en afgjord sak, at ingen ting gafs öfrigit, än antingen utan widare betänckande smyga sig sina färde, innan de hunnit til slut med tilredningen af sitt försåt, eller ock förswara sig med den tilhielp de af sitt manskap kunde hafwa. Men vndanstycket ansågo de werfeligen för mera fördelachtig. Ty aldrig kunde, i den hast som behöfdes, så mycket manskap, utan at giöra saken mistänckt, bringas tilhopa; så at man med denna sin frucktan syntes mera börja en oförrätt än dämpa den samma. Dertil med, hwad skulle wäl twinga en at kasta Konungen och Argenis i en ögonstienlig fara? Hållt som sielfwa tillställningen och sättet af all deras stämpling war ännu obekant. Torde ock hånda, at Sarderne med sin listighet stält sitt försåt här i mörkret på de fötter, at en vordentelig drabbning ei förmådde hämma det samma. Konungen gaf dem til swars: Jag skal i sackta maf begifwa mig utur Tältet, vnder den förställning, som wille jag eljest gå ut at roa mig, och anmoda Radirobanes, jämte Argenis, at giöra följe. Denne kunnen J, Eurymedes, på wägen åtwarra, at hon, då wi äre omgifne med våra egna, må förstålla sig, som hade hon i största hast, och det rätt

häftigt blifwit ansatt af sjukdom. Det blifwer då en sak som förtienar ursäckt, när hon begifwer sig härifrån; då ock jag, såsom bekymrad öfwer hennes fruktiga tillstånd, skal gidra henne följje. Sedan han utsagt denna sin mening; såg han på Radirobanes och Argenis, såjande: Den nössamaste tiden af af-tonen går öf ver håndren. Det wore långt bättre, at gie sig ut i fria lusten, och vnder bar himmel, som nu efter Solenes nedergång kastar en behagelig svalfa ifrån sig. Wi få nog läf, at sedan sitta härinne och gona öf, när Fyrwerkeriet nu snart kommer at anställas. I det samma begaf han sig utur Dältet; då alle de öfrige gjorde så med. Vnder denna röressen började Meleander at tala med Radirobanes, på det Eurymedes, sedan den andra war stård affides, med så mycket mindre swårighet singe påminna Prinsessan, det han af Konungen hade befallning til. Swad henne beträffar, fastän hon blef af en hoy hastigt påkommande mistanckar bestört, och rådt ingen ännu för henne vptäckt det, som gifwit hennes Herr Far anledning at årtvarna henne, (ty då Eurymedes war som bäst i beråd at gidrat, som Virrigaries emellan, hvarigenom de i sitt samtal blefwo förhindrade) for hon doch likwål ei så mycket wilsse, vnder denna sin myckla frucktan, om sielwa sammanhanget.

Emedertid warnade Archombrotus hwem som hållt han träffade af Konungens wänner, at tått hålla sig til sin Herres sida. De Soldate-Troppar som af honom och Eurymede blefwo sammanståmde, hade ock redan här och der på marcken fringa strödt sig; då Argenis, i anledning af den årtvarning hon seck, tager sig med hand för sitt ansichte, och vnder det hon tycktes likasom wela digna, lutar sig

på Selenissa, säjande til henne med ett spätt och matt måhlsföre: Jag mår alt för illa, min mor. Der med stadnar hon så tvärt af. Radiobanes, som blef illa wid sig öfwer denna oförmodeligen timmade händelsen, ropade med all skynsam sorgfällighet, efter kall wain, win, swampdosor, at dermed så vederqwecka henne. Folck: hopen strömmade gansta håftigt til omkring Prinzeskan, som ock nu märktes dåna bort, och falla ned til marcken. Meleander, som war litet stycke förvt gängen, hastade öfwen sig med sina vnder all förställning bäfwande steg, tilbaka. Men Argenis sade: Hvem ropar efter dem, som skola bära mig bort i min Portechaise. När hon ock blef frågad af hwad sjukdom hon blifwit ansatt, gaf hon intet något wisare swar, utan at hon wille swimma bort, at det beghite swartna för hennes ögon, och at hufvudet tycktes gå omkring. Men Radiobanes skriade åter häremot, at Portechaisen icke wore af nöden; man kunde snarare med en låhnssohl bära henne til Zätter, som är när förhanden. Men Meleander gaf före, at Staden wore beqwämligare, så wäl, om man nödgas bruka vidare läkemedel för henne, som ock för hennes ro och hwila; och dref härjämte på dem, som skulle springa efter Portechaisen, samt vnder alt detta öfwen tackade Radiobanes, som för sin myckna höflighet öfwen måtte se sig oroad öfwer den sorg, som här igenom timmat honom. Denne återigen, som nu mera war icke allenast beymrad öfwer Argenis, utan ock öfwer sin skändeliga anläggnings lyckliga utgång, sade sig på intet sätt kunna öfwertalas, at Prinzeskan, som war så siuk blefwen, skulle hela tusfende steg (ty så långt hade de derifrån til Epeircte) på det sättet lyftas och skakas; utan wore det långt

rådligare, at hon, wid sin siukdoms första och håf-
tiga tillstöt, som tör hånda, ei warar länge, skulle
lägga sig och hvilas i ett af närmaste Sälten.

Allt detta ytrade de sig på ymse sidor uti, äfwen
som hade en nära wänskaps förbindelse bragt dem
der til, när Virtiganes i tyfthet föreställte Radiroba-
nes, det en lycklig framgång af hans anläggning,
ei wore endast bunden wid den dagen, så at hans
förmodada lycksalighet en annan gång ei kunde erhål-
las. Han borde låta Argenis fara sina färde, och
begifwa sig jämte henne up til Epeirete; Afkändandet
af det utlofwade Fyrwerkverket kunde, til des hon
kommer sig före, uppskiutas; då Fadren en gång til
wål blefwe så enfaldig, at han som ett rof skulle häm-
ta henne ned til stranden. Han började redan at
öfwertala honom, då i det samma Radirobans Lä-
kare insinner sig, den nägre hade lupit ester, i me-
ning, at få honom dit. Denne, sedan han, oach-
tadt Prinsekan nästan så gädt som stretade emot,
kändt på pulsen, och desbetan giordt sina anmärknin-
gar på hennes ögon och ande-drägt, stånade först i
förvondran, men sedan strax derpå sade, at intet
tekn til någon siukdom hos henne förinärktes. Han
wänder sig altdersföre til Meleander, och bad ho-
nom på god tro, at han skulle låta bli och fruchta det
som wårre år: Det hade gauska litet af innebära,
som hade gripit an Argenis. Radirobans, som
blef af sin mer än oroliga gisning illa deran, kunde
nu antelligen förstå, det hon giordt sig siuk, at såle-
des få hafva sig sina färde. Han stod och vndrade,
hwem som kommit vnder wådrret med hans stämpelnin-
gar, hwem som hade fördt det ut til Meleander,
och blef allt mer och mer hårdswer rasande. Han
war nu endast uti sin grymhet begrepen at bruka
wåld,

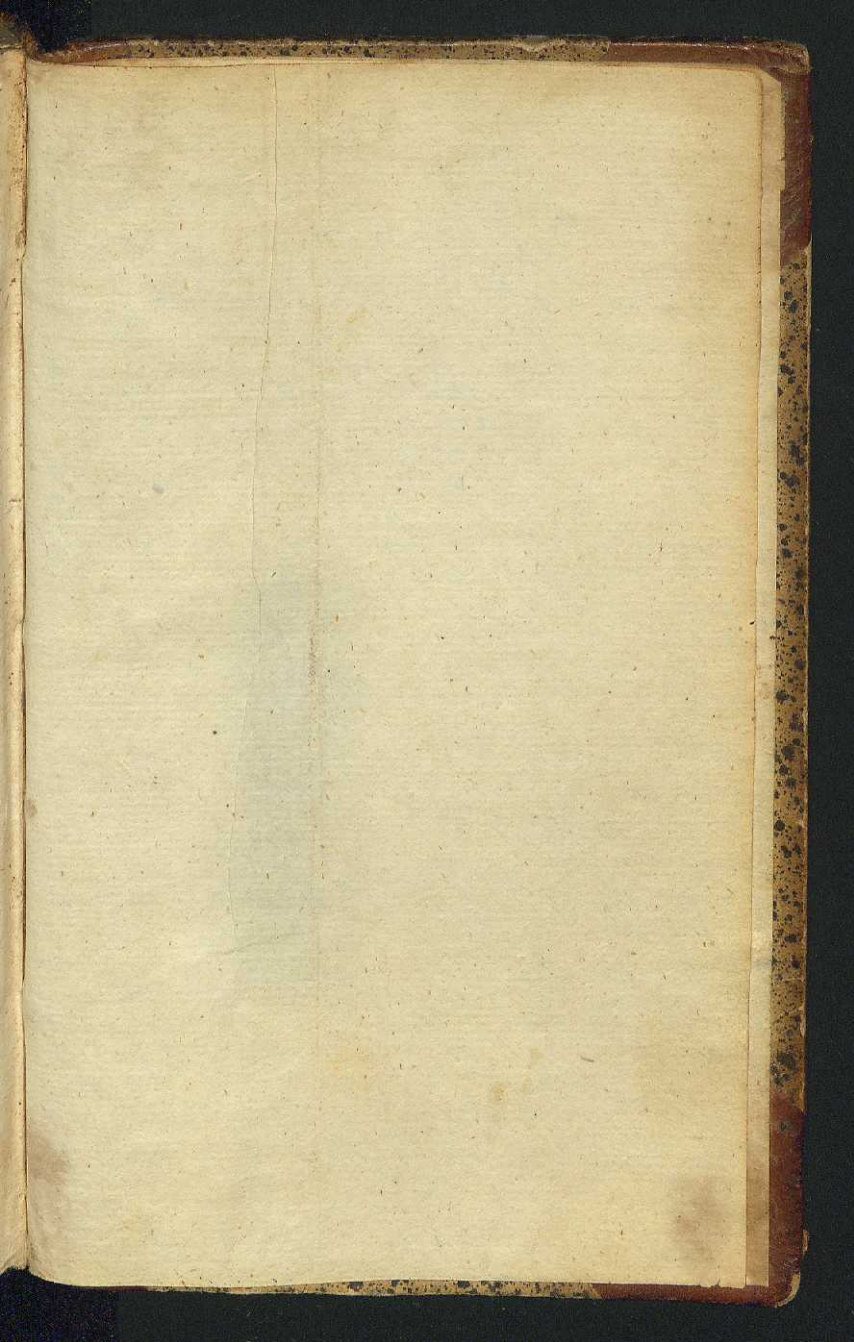
wåld; Han såg sig omkring efter de sina, och sat-
tade med högra hand i pliten; då han förmärkte sig
wara omgifwen af flera Sicilienler än Sarder; så
at han ei med fog kunde giöra sig hopp om seger, der
han ock med macht wille gripa sig an. I medertid
infant sig ock Meleanders gif-Medicus, som af Eu-
rymede blef warnad at åswen förstålla sig; Han
wiste ock, at förebara helt annat om Prinzeßans
siukdom, än den andre, som tiente wid Radioba-
nis Hoff, nemligen, at siukdomen wore farlig, och
sådan som man ei bör skämta med, man borde alt-
derföre med all skyndsamhet föra henne op åt Slot-
tet, det minsta drögsål, skulle wara Argenis til
skada. Under det han så utlät sig, begynte den an-
dre Doctoren at häfwa yt en orwettig mun på ho-
nom; Han kunde intet smälta, det hans försäfran
och öfriga wetenskap med sådant föracht skulle anses.
Hwad teckn hade han då wäl hos henne til någon
siukdom? Hwad finner han i hennes anichte? Har
färgen på hennes läppar något wårre at innebära?
Ser han någon fall swett i hennes torra panna?
Har intet pulsen sin jämna gång? Wär Siciliens-
ste Doctor grep sig ei mindre häftigt an at förswa-
ra sig och sina anmärkningar, til ett säkert bewis, på
hwad owis grund läkare-konsten är stånd, allenast o-
wäsendet och själwa handlingen, som war af en så
farlig och widt utseende påföljd, hade lemnat tid-
rum för ett så nöjsamt kabbel.

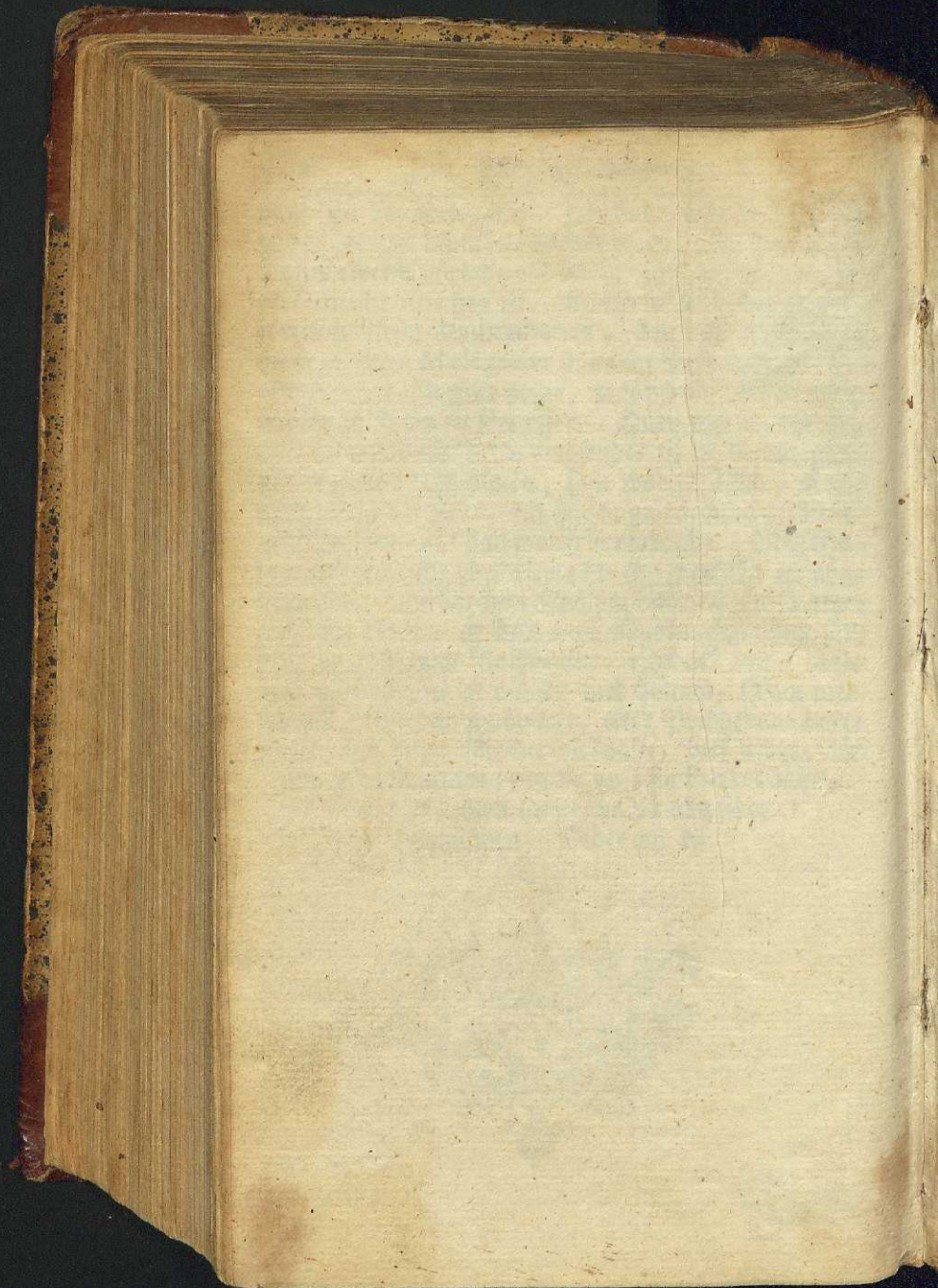
Som bäst desse woro begrepe i sina orda-tråter,
fattade härarena i Argenis, och lyfte henne up i Por-
techaifen. Raditobanes böd då til det yttersta,
följde henne, som ei war sinnad at komma en annan
gång tillbaka, i hamn och hål efter; med ett ord:
Han gaf sig på intet sätt någon ro. Han kastade sin
hand

hand på Portechaisen, och bad Argenis alt för godt, at hon då måtte blifwa qwar. Sarderne och Sicilienferne började ock at kabbla fins emellan, då Archombrotus steg til, at med wäld befria Portechaisen ifrån Radirobanes, den han wille hålla qwar. Men Meleander stälte sig emellan dem. Sicilien må wäl hafwa orsac, at för denna dagen röka gudinnan Lycka ett sött offer. Huru mycken dyr och ädel blod böd icke detta owäsendet til at denna gången wägiuta! En olycka, som warit i stand, at utplåna hela Sicilien, och äfwen giöra ända på Poliarchus, ochtadt han war frånwarande. Men Meleanders försigtighet tiente nu at främfalla ett nögdare öde. De Sarders Konung hade ock än så mycken skam qwar, at han ei på något oanständigt säte bröt sig löst emot Meleander, efter ock denne wiste med all höflighet at omgås med honom, såsom med sin gäst. Sedan nu bullret, efter Prinsefens bortförsel, på hwad sätt det då kunde, blef stillat, lät äfwen Meleander lyfta sig up i sin Portechaise, och blef, med sina egna på alla sidor omgifwen, förder op til

Slottet.

102

47141

6000128838

Göteborgs universitetsbibliotek

